peter f. hamilton

alchimistul neutronic

A DOUA PARTE DIN TRILOGIA ZORII NOPȚII

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome". Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPȚII,* considerată renașterea genului space opera. *Void Trilogy* este cea mai recentă creație a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

peter f. hamilton

alchimistul neutronic

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Burns, Jim via Agentur Schlück GmbH.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, PETER F.
Alchimistul neutronic / Peter F. Hamilton; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - București: Nemira Publishing House, 2011
3 vol.
ISBN 978-606-579-197-8
Vol. 2. - ISBN 978-606-579-206-7

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Peter F. Hamilton
THE NEUTRONIUM ALCHEMIST
© Peter F. Hamilton, 1997

© Nemira, 2011

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Fed Print

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-197-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

11

Valea foarte împădurită era pe atât de sălbatică și de frumoasă pe cât poate fi doar un habitat vechi. Syrinx se afundă în pădurea care ajungea până la marginea singurei fâșii de oraș din Eden. Fu încântată să vadă ce mulți arbori supraviețuiseră din zilele de început ale habitatului. Poate că trunchiurile le erau deformate și înclinate, însă rămăseseră în viață. Copaci bătrâni și înțelepți, care ignoraseră cu câteva secole în urmă conceptul uzual de ordine discretă a parcului, devenind imposibil de gestionat, așa încât habitatul nici măcar nu mai încerca s-o facă.

Femeia nu-și putea aminti când fusese mai fericită... deși verdeața înconjurătoare era unicul factor care contribuia la asta.

– Separarea generează anticipare, îi spusese Aulie cu un surâs șăgalnic când o sărutase de rămas-bun, imediat după prânz.

Probabil că avea dreptate, cunoștințele lui despre sentimente erau pesemne la fel de vaste ca acelea în

arta sexuală. Asta îl făcea să fie un amant fabulos, conferindu-i control complet asupra reacțiilor ei.

De fapt, avea dreptate, recunoscu Syrinx nostalgic. Se despărțiseră de numai nouăzeci de minute și deja corpul ei îi ducea teribil dorul. O îmbăta simplul gând la ceea ce urmau să facă la noapte, când avea să-l aibă numai pentru ea.

Vizita lor de vacanță în Eden era subiectul de pe buzele tuturor prietenilor și familiei lui Syrinx. Ea se bucura de aspectul acela al relației lor, aproape la fel de mult ca de partea fizică. Aulie avea patruzeci și patru de ani, cu douăzeci și șapte mai mult decât ea. În cultura lor, prea egalitaristă și liberală pentru a fi șocată, fata fusese încântată să profite deocamdată binișor de pe urma vacanței.

Apăreau totuși și momente neașteptate când era conștientă de diferența mare de vârstă. După-amiaza aceasta era unul dintre ele. Aulie dorise să viziteze o cavernă din calota habitatului, care era plină cu mașinării cibernetice de la sfârșitul secolului XXI, menținute într-un soi de muzeu funcțional. Lui Syrinx i-ar fi venit foarte greu să se gândească la ceva mai plictisitor. Se aflau acum în primul habitat creat vreodată, vechi de cinci sute de ani, leagănul culturii lor, și bărbatul dorea să se uite la roboți antici?

Ca atare, se despărțiseră. El mersese la mașinile lui cu abur și o lăsase să exploreze interiorul. Eden era mult mai mic decât celelalte habitate, un cilindru lung de unsprezece kilometri și cu diametrul de trei kilometri; de fapt, un prototip. Nu avea zgârie-stele,

ci locuitorii trăiau într-un oraș mic dispus în inel în jurul calotei nordice. Casele erau de asemenea vestigii dintr-o epocă apusă: bungalow-uri simple din metal și compozit, care se puteau asambla rapid, conservate cu trudă de ocupanții actuali. Toate aveau grădini spilcuite, dar mici cât niște batiste, care se făleau cu soiuri de plante străvechi, de genotip pur. Poate că vegetația nu avea nici mărimea, nici culorile vii ale descendenților ei moderni, însă contextul făcea din ea o încântare vizuală. Istorie vie.

Syrinx merse în lungul unor presupuse cărări, ocolind rădăcini noduroase care se împleteau la înălțimea gleznelor, aplecându-se pe sub ghirlande de liane lipicioase. Mușchii și lichenii colonizaseră fiecare centimetru pătrat de scoarță, conferind fiecărui copac propria sa microecologie. Era fierbinte printre trunchiuri, iar aerul nemișcat se simțea dezgustător de umed. Fusta ei scurtă și topul mulat avuseseră intenția doar de a-i sublinia silueta adolescentină în folosul lui Aulie, dar aici erau total nepractice, deoarece țesătura îmbibată de transpirație îi stânjenea toate mișcările. Părul îi cedă în câteva minute, cu șuvițele ude căzându-i pe umeri. Pete verzi și maronii i se multiplicară pe brațe și picioare, vopselele de război tribal ale naturii.

În ciuda inconvenientelor, ea continuă înaintarea. Senzația de anticipare sporea și de acum nu mai avea nicio legătură cu Aulie. Devenise ceva mai ambivalent, senzația de apropiere de divinitate.

Ieşi dintre arborii învălmăşiţi, într-un luminiş în care exista un lac nemişcat, aproape complet acoperit de nuferi roz şi albi. Lebede negre pluteau lin pe puţinele canale de apă rămase deschise. Pe ţărmul mlăştinos se afla un bungalow, foarte diferit de cele din oraş; era construit din piatră şi lemn şi se ridica pe picioroange deasupra stufului şi trestiilor. Un acoperiş înalt şi puternic curbat din ardezie vinetie cobora mult peste pereţi, asigurând o verandă înconjurătoare şi conferind clădirii un aspect acut oriental.

Syrinx merse într-acolo, mai degrabă curioasă decât temătoare. Casa era în disonanţă completă cu celelalte pe care le văzuse, dar în acelaşi timp se încadra perfect în peisaj. Clopoţei de vânt din aramă, albăstriţi de vechime, clincăniră încetişor când ea sui treptele şubrede ale verandei orientate spre lac.

Cineva o aştepta acolo, un bărbat oriental îmbrăcat în jachetă din mătase bleumarin, aşezat într-un scaun cu rotile, cu un pled ecosez în jurul picioarelor. Chipul lui radia delicateţea de porţelan a oamenilor foarte bătrâni şi nu mai avea aproape deloc păr, ci doar un mănunchi de şuviţe argintii la ceafă, îndeajuns de lung pentru a-i coborî peste guler. Până şi scaunul cu rotile era antic, cioplit din lemn, cu roţi mari şi subţiri cu spiţe cromate, şi fără motoraş. Părea ca şi cum nu coborâse din el de ani de zile, fiindcă se contopea perfect în el.

O bufniţă era cocoţată pe balcon, cu ochii mari fixaţi asupra lui Syrinx.

Bătrânul ridică un braţ cu o mie de pete hepatice pe pielea sa galbenă, boţită, şi-i făcu semn. **Vino mai aproape.**

Oribil de conştientă de felul în care arăta, Syrinx înaintă doi paşi, şovăitor. Privi într-o parte, încercând să vadă ceva în bungalow. Prin dreptunghiurile ferestrelor deschise nu zări decât beznă pustie. Beznă care ascundea...

Care-i numele meu? întrebă brusc bătrânul.

Syrinx înghiţi nervos nodul din gât. **Sunteţi Wing-Tsit Chong, domnule. Dumneavoastră aţi inventat afinitatea şi edenismul.**

O exprimare neglijentă, draga mea fată. Nu inventezi o cultură, ci o creşti.

Îmi pare rău. Nu pot... Îmi vine greu să gândesc. În beznă pâlpâiau forme ce se consolidau în contururi pe care i se păru că le recunoştea. Bufniţa emise un ţipăt încetişor. Simţindu-se vinovată, Syrinx reveni cu privirea la Wing-Tsit Chong.

De ce îţi vine greu să gândeşti?

Ea gesticulă spre fereastră. **Înăuntru... Oameni.... Mi-i reamintesc, sunt sigură. Ce caut aici? Nu-mi amintesc.**

Înăuntru nu-i nimeni. Nu îngădui imaginaţiei tale să populeze întunericul, Syrinx. Te afli aici pentru un singur motiv: să mă vezi pe mine.

De ce?

Fiindcă trebuie să-ţi pun câteva întrebări foarte importante.

Mie?

Da. Ce este trecutul, Syrinx?

Trecutul este un cumul de evenimente care contribuie la definirea prezentului...

Stop! Ce este trecutul?

Ea strânse din umeri, chinuită de faptul că se găsea în prezența întemeietorului edenismului și nu-i putea răspunde la o întrebare simplă. Trecutul este o măsură a degradării entropice...

Stop! Când am murit eu, în ce an?

În 2090. Schiță un surâs de ușurare.

Și în ce an te-ai născut tu?

În 2580.

Câți ani ai acum?

Șaptesprezece.

Ce sunt eu când tu ai șaptesprezece ani?

Parte din multiplicitatea Edenului.

Ce componente formează o multiplicitate?

Oameni.

Nu. Oamenii n-o formează din punct de vedere fizic. Care sunt componentele reale? Numește procesul implicat în moarte.

Transferul. Aha, amintirile!

Prin urmare, ce este trecutul?

Amintiri. Ea zâmbi larg, își îndreptă umerii și declară cu aer oficial: Trecutul este o amintire.

Progresăm, în sfârșit. Care este singurul loc unde se poate materializa trecutul tău personal?

Mintea mea?

Bun. Și care este scopul vieții?

Experiențele noi.

Așa-i, deși din punct de vedere personal aș adăuga că viața ar trebui de asemenea să fie o înaintare spre adevăr și puritate. Adevărul este că, chiar și după atâta vreme, rămân în adâncul inimii un budist bătrân și intransigent. De aceea n-am putut refuza solicitarea terapeuților tăi de a sta de vorbă cu tine. Se pare că sunt un simbol pe care-l respecți. Umorul îi flutură pe buze pentru o clipă. În asemenea circumstanțe, ajutorul meu pentru salvarea ta este un act de *dana* pe care nu l-aș putea refuza.

Dana?

Actul budist de dăruire, un sacrificiu care-i va îngădui lui *dayaka*, individul care dăruiește, să întrezărească o stare superioară, ajutând la transformarea propriei sale minți.

Înțeleg.

Aș fi surprins dacă ai înțelege, cel puțin complet. Edenismul pare să se fi îndepărtat de religie, ceea ce, recunosc, nu anticipasem. Problema noastră curentă este însă mult mai urgentă. Am stabilit că trăiești pentru a avea experiențe noi și că trecutul tău este doar o amintire.

Da.

Te poate el răni?

Nu, replică ea mândră pentru răspunsul logic.

Greșești. Dacă ar fi așa, n-ai învăța niciodată din greșeli.

Învăț din trecut, da. Însă nu mă poate răni.

Poți totuși să fii influențată de el. Foarte puternic. Cred că dezbatem câți îngeri pot dansa pe

vârful unui ac, totuşi influenţa trecutului poate fi dăunătoare.

Bănuiesc că da.

Haide să formulez altfel. Poţi să fii tulburată de amintiri.

Da.

Bun. Ce efect are asta asupra vieţii tale?

Dacă eşti înţelept, te opreşte să mai repeţi greşelile, mai ales dacă au fost dureroase.

Aşa este. Am stabilit aşadar că trecutul te poate controla, iar tu nu poţi controla trecutul, de acord?

Da.

Cum stă însă treaba în privinţa viitorului?

Poftim?

Trecutul poate controla viitorul?

Îl poate influenţa, rosti ea precaut.

Prin intermediul cărui mediu?

Oamenii?

Bun. Asta este *karma*. Sau ceea ce civilizaţia occidentală a numit „culegi ce ai semănat". În termeni mai simpli, este soarta. Acţiunile tale din prezent îţi decid viitorul, iar acţiunile tale se bazează pe interpretarea experienţelor din trecut.

Înţeleg.

Judecând astfel lucrurile, în cazul tău avem de-a face cu o problemă regretabilă.

Da?

Da. Înainte de a trece mai departe, aş dori să-mi răspunzi însă la o întrebare personală. Acum, la şaptesprezece ani, crezi în Dumnezeu? Nu într-un

concept atât de primitiv pe cât este cel de Creator, trâmbițat de religiile adamiste, ci poate ca forță superioară, responsabilă pentru ordonarea universului. Fii sinceră cu mine, Syrinx. Nu mă voi supăra, indiferent care ți-ar fi răspunsul. Nu uita că, dintre toți edeniștii, eu sunt probabil cel mai înclinat spre spiritualitate.

Cred... mă gândesc că... Nu, mă tem că s-ar putea să nu existe.

Pentru moment voi accepta răspunsul ăsta. Este o îndoială destul de răspândită în rândul nostru.

Într-adevăr?

Da. În continuare voi face diverse afirmații despre tine și aș dori ca tu să-i aplici fiecăreia analiza cea mai riguros rațională.

Am înțeles.

Aceasta este o realitate perceptuală, în care ai fost adusă pentru a te ajuta să depășești o problemă. Zâmbi cu bunătate și făcu din mână un gest prin care o invită să continue.

Dacă sunt supusă unei forme de tratament, acesta nu poate fi pentru leziuni fizice, fiindcă pentru așa ceva n-aș avea nevoie de o realitate perceptuală. Probabil că am avut un soi de prăbușire mintală și aceasta este sesiunea mea terapeutică. Simți cum i se întețesc bătăile inimii când rostea cuvintele acelea, totuși sângele care i se iuțise în vene părea doar să-i răcească și mai tare pielea.

Foarte bine. Tu n-ai avut însă o prăbuşire mintală, deoarece propriile tale rutine de gândire sunt aproape exemplare.

Atunci, de ce mă aflu aici?

Într-adevăr, de ce?

Aha – o influenţă din exterior?

Da. O experienţă foarte neplăcută.

Am fost traumatizată?

Aşa cum am spus, rutinele tale de gândire sunt impresionante. Cei dintre noi care se ocupă de terapia ta ţi-au blocat temporar accesul la memoria de adult, evitând astfel contaminarea rutinelor respective. Pentru moment poţi să gândeşti fără interferenţe, chiar dacă starea aceasta nu-i permite intelectului tău să funcţioneze la capacitate completă.

Syrinx surâse. Adică, de fapt sunt mai deşteaptă decât atât?

Eu unul prefer formularea „mai rapidă". Ceea ce avem este totuşi adecvat pentru scopurile noastre.

Scopul fiind terapia mea. Cu mintea de adult traumatizată, n-aş asculta. Am fost cataleptică?

Te-ai retras parţial în ceea ce psihologii numesc „buclă psihotică". Cei responsabili pentru răul acesta au încercat să te silească să faci ceva dezgustător. Tu ai refuzat, în numele iubirii. Edeniştii de pretutindeni sunt mândri de tine pentru rezistenţa ta, însă încăpăţânarea aceea te-a adus în starea actuală.

Syrinx surâse trist, totuși nu complet tulburată. **Mama mi-a spus dintotdeauna că am o doză masivă de încăpățânare.**

A avut perfectă dreptate.

Ce ar trebui să fac în continuare?

Să confrunți rădăcina răului care ți-a fost făcut. Trauma poate fi depășită; nu instantaneu, dar odată ce îți permiți să-ți amintești ce s-a întâmplat fără ca amintirea respectivă să te copleșească, așa cum a făcut până acum, atunci amintirile și emoțiile auxiliare pot fi abordate, pe rând.

De aceea ai vorbit despre trecut, ca să pot învăța să-mi confrunt amintirile fără teamă, deoarece asta este tot ce sunt ele: amintiri. Inofensive în sine.

Excelent. Acum ți le voi face accesibile.

Fata se încordă, deși era un act cu totul prostesc, tensionându-și mușchii abdominali și încleștând mâinile în pumni.

Privește bufnița, rosti Wing-Tsit Chong. **Spune-mi cum o cheamă.**

Bufnița clipi spre ea și-și deschise pe jumătate aripile. Syrinx privi configurația împestrițată de pene ocru și castanii. Curgeau aidoma unui lichid, devenind albastru-întunecat și purpuriu.

– *Oenone!* strigă ea.

Insula Pernik se năpusti către fată cu o viteză care o făcu să se încleștеze speriată de balustrada verandei.

Nu, Syrinx, te rog, îi ceru *Oenone*. Revărsarea de jale și dor întreţesut în cererea aceea simplă îi umplu ochii de lacrimi. **Nu mă părăsi iarăși.**

Niciodată! Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, iubitule! Întregul corp îi tremura ca reacţie înaintea anilor de amintiri ce i se căscară larg în minte. Și exact la sfârșit, ultima înainte ca bezna puturoasă s-o fi înhăţat, cea mai vie dintre toate: temniţa și torţionarii ei.

Syrinx?

Sunt aici, îl liniști nesigură pe șoimul-de-vid. **E-n regulă. Sunt bine.**

M-ai salvat de ei.

Cum să n-o fi făcut?

Te iubesc.

Și eu te iubesc.

Am avut dreptate, spuse Wing-Tsit Chong.

Când Syrinx înălţă capul, văzu chipul bătrânului zâmbind ușor; ridurile care se înmulţeau îl îmbătrâneau cu încă un deceniu. **Poftim?**

Să fac ceea ce am făcut cu secole în urmă. Să le îngădui oamenilor să vadă iubirea și acreala care trăiesc în noi toţi. Doar atunci putem accepta ceea ce suntem. Tu ești dovada vie în privinţa aceasta, tânără Syrinx. Îţi mulţumesc pentru asta. Acum deschide ochii.

Sunt deschiși.

El suspină teatral. **Cât de pedantă ești! Atunci, închide-i.**

Syrinx deschise ochii și se uită la un plafon azuriu precum cerul. Petele întunecate de pe perimetrul câmpului ei vizual se definiră în trei fețe teribil de îngrijorate, aplecate peste ea.

– Bună, mamă, rosti fata.

Era foarte greu să vorbească și trupul i se simțea de parcă ar fi fost înfășurat într-o uniformă-combinezon prea mică.

Athene începu să plângă.

În studioul de montaj existau cincisprezece holoecrane dispuse în linie, în lungul unui perete. Toate erau active și afișau o varietate enormă de imagini, începând de la un cadru al Amariskului de la altitudinea de o mie de kilometri, cu benzi de nori roșii oglindind rețeaua afluenților lui Juliffe, până la bătălia spațială teribil de violentă de pe orbita lui Lalonde; și de la mercenarii lui Reza Malin care distrugeau satul Pamiers, până la un grup de copii supraexcitați, care se repezeau afară din clădirea unei ferme pentru a întâmpina sosirea pernei de aer.

Dintre cele cinci persoane așezate la masa de montaj, patru se uitau la ecrane cu genul de entuziasm nervos pe care îl încearcă în mod invariabil *voyeurii* în fața suferinței pe scară mare, la care spectacolul evenimentelor în sine depășește agonia oricărei nefericiri individuale. În mijlocul colegilor ei, Kelly își privea realizarea cu o detașare care rezulta în principal din programul supresor rulat de nanonicele ei neurale.

– Nu mai putem tăia nimic, protestă Kate Elvin, montoarea-şefă a ştirilor.

– Nu-mi place, spuse Antonio Whitelocke.

Era şeful oficiului Collins din Seninătate, un carierist de şaizeci de ani care avansase până în vârf, pornind de la Divizia Politică şi Economică. O alegere excelentă pentru Seninătate, dar prea puţin empatic cu tinerii reporteri de teren precum Kelly Tirrel. Raportul ei de la Lalonde îl îngrozise realmente.

– Nu se poate difuza un subiect de ştiri lung de trei ore.

– Învaţă să mai ai şi coaie! se răsti Kelly. Trei ore nu-i decât rezumatul momentelor de vârf.

– Momente de mizerie, murmură Antonio fulgerând-o cu privirea pe noua şi turbulenta lui megavedetă.

Stilul skinhead al coafurii ei era teribil de intimidant şi în plus auzise totul despre sărmanul Garfield Lunde. Cei de la marketing se lamentau întruna despre folosirea de prezentatori cu imagine neconvenţională. Când îşi amintea de tinerica drăguţă şi feminină care prezentase rezumatul ştirilor de dimineaţă cu numai o lună în urmă, nu putea decât să se întrebe îngrijorat dacă nu cumva unul dintre posedaţi se strecurase totuşi de pe Lalonde.

– Echilibrul este perfect, zise Kate. Am încorporat elementele fundamentale ale misiunii sfârşite tragic, ba chiar am reuşit să încheiem cu o notă optimistă, prin salvarea copiilor. A fost o lovitură de adevărată maestră, Kelly.

– Păi, ce să zic, mulțumesc. Nu m-aș fi dus cu Horst și mercenarii la fermă, dacă nu era rost de un reportaj beton.

Kate ignoră cu seninătate replica sarcastică; spre deosebire de Antonio, ea fusese cândva reporter de teren și avusese parte de destule misiuni în lupte.

– Montajul acesta va satisface ambele noastre obiective corporatiste, Antonio. În primul rând, rețeaua de zvonuri s-a supraîncins de la revenirea lui *Lady Macbeth*, astfel că marketingul nici măcar nu mai trebuie să facă publicitate emisiunii noastre de știri de seară. Toți din Seninătate ne vor accesa diseară și am auzit că concurența va băga pur și simplu reluări de telenovele cât timp va fi Kelly. Și după ce audiența ne va accesa, nu-i vom oferi doar impresii senzambientale dintr-un război, ci avem chiar o poveste întreagă pe care s-o spunem. Iar asta îi prinde întotdeauna pe spectatori. Tarifele noastre publicitare vor fi de o jumătate de milion de fuzidolari pentru un segment de treizeci de secunde.

– Pentru o singură emisiune, mormăi Antonio.

– Nu numai una, asta-i frumusețea. Sigur că da, toți vor face un flek din seara asta, însă Kelly a adus peste treizeci și șase de ore pe flekurile ei, la care se adaugă înregistrările preluate de la senzorii lui *Lady Macbeth* din clipa intrării în sistemul Lalonde. Putem mulge toate astea vreme de o lună, cu interviuri cu specialiști, documentare și mese rotunde de analiză a situației curente. Am câștigat ratingurile de război pentru tot anul, și-am făcut-o în modul cel mai ieftin.

– Ieftin?! Știi cât i-am plătit nemernicului ăla de „Lagrange" Calvert pentru înregistrările senzorilor?

– Ieftin, insistă Kate. Numai în seara asta ne-am și scos banii respectivi. Iar cu drepturile universale de distribuție, vom împătri profiturile grupului Collins.

– Doar dacă putem să le distribuim vreodată, zise Antonio.

– Cum să nu putem? Ai accesat ordinul de interzicere a zborurilor stelare civile? Interzice doar andocările, nu și plecările. Șoimii-negri pot să rămână pur și simplu în interiorul zonei de ieșire a unei planete și să datavizeze o copie spre oficiul nostru local. Va trebui să-i plătim ceva mai mult pe căpitani, dar nu foarte mult, fiindcă ei nu câștigă oricum nimic dacă stau pe terasele calotelor. S-ar putea să meargă. După chestia asta, vom ajunge toți în fotolii de șefi.

– Care „chestia asta"? rosti Kelly.

– Haide, Kelly, o strânse Kate de umăr. Știm c-a fost foarte greu, am simțit-o noi înșine. Însă carantina va stopa răspândirea posedaților, iar noi suntem acum cu ochii-n patru și forțele de securitate îi pot opri dacă-ncearcă o evadare. Au câștigat pe Lalonde fiindcă-i o planetă a naibii de înapoiată.

– Da, sigur că da.

Kelly opera exclusiv pe programe stimulante acum, iar antidotul toxinelor de oboseală îi zumzăia melodios în cap.

– Salvarea galaxiei e floare la ureche acum, o știm. Ce dracu', la urma urmelor ne luptăm doar cu morții.

– Kelly, dacă nu poți face față, atunci spune-o, zise Antonio și-și jucă după aceea atuul decisiv. Putem folosi altă prezentatoare. Pe Kirstie McShane.

– Căţeaua aia?

– Atunci, putem continua așa cum am stabilit?

– Eu vreau să bag mai mult din Pamiers și Shaun Wallace. Alea-s genul de evenimente care-i vor face pe oameni să conștientizeze exact situația reală.

– Wallace este deprimant; în tot interviul ăla nu ți-a spus decât că posedații nu pot fi învinși.

– Și are dreptate, ce dracu'! Shaun este esențial, el ne spune ce trebuie să știm realmente pentru a înfrunta adevărata problemă.

– Care ar fi aia?

– Moartea. Toți vor muri, Antonio, chiar și tu!

– Nu, nu pot aproba genul ăsta de perspectivă. Este la fel de negativă ca și ceremonia tyrathca a Zeului Adormit pe care ai înregistrat-o.

– Pe aia chiar că n-ar fi trebuit să te las s-o scoți. Până acum nimeni nici măcar nu știa că tyrathca ar avea vreo religie.

– Obiceiurile xenoce nu prea sunt relevante într-un asemenea moment, observă bărbatul.

– Kelly, interveni Kate, putem utiliza segmentul tyrathca ulterior, într-un documentar. În clipa de față însă trebuie să finalizăm montajul. Hristoase, peste patruzeci de minute trebuie să intri în direct!

– Dacă vreți să fiu drăguță, băgați tot interviul lui Shaun.

– Am băgat jumătate, spuse Antonio. Sunt acoperite toate punctele importante.

– Nici pe departe! Uite care-i treaba, trebuie să-i facem pe oameni să priceapă ce-nseamnă de fapt posedarea, care-i înțelesul actului în sine, zise Kelly. Deocamdată majoritatea cetățenilor din Confederație au primit doar avertizarea aceea oficială și neplăcută din partea Adunării. Este ceva abstract, o problemă de pe altă planetă. Oamenii trebuie să afle că nu-i atât de simplu, că dezastrul ăsta înseamnă mai mult decât simpla securitate fizică. Trebuie abordate și aspectele filozofice.

Antonio se frecă apăsat cu palma pe frunte, apoi se strâmbă.

– Nu-nțelegi, este? se ambală Kelly și flutură brațul spre holoecranele acoperite de imagini teribile. N-ai accesat nimic din toate astea? Nu pricepi? Trebuie să transmitem asta oamenilor. Eu o pot face pentru voi. Nu Kirstie McShane, cu creierul ei de găină. Eu am fost acolo, eu pot face ca totul să fie mult mai real pentru oricine ar accesa raportul!

Antonio privi holoecranul care-l arăta pe Pat Halahan alergând prin ruinele fumegătoare ale lui Pamiers și transformându-și atacatorii bizari în bucăți de țesuturi însângerate.

– Grozav! Exact ce ne trebuia.

Ione nu se așteptase pur și simplu la desfășurarea aceea a evenimentelor. Când ajunseseră la apartament, Joshua nici măcar nu privise spre ușa dormitorului

ei, cu atât mai puțin să fi vădit vreo dorință. Or, în alte ocazii petrecute alături de el, femeia nici măcar nu ajunsese în pat și fusta îi fusese deja ridicată în jurul taliei.

Cumva știa totuși că situația nu se datora exclusiv traumelor din misiune. El era preocupat și tulburat, nu înspăimântat. Ceva cu totul nefamiliar din punctul lui de vedere...

Joshua se mulțumise să facă duș și să mănânce o cină ușoară, după care se instalase pe canapeaua ei micuță. Când i se așeză alături, Ione era atât de nesigură în privința reacțiilor lui, încât nici măcar nu-și puse mâna pe brațul său.

Mă-ntreb dacă-i vorba despre fata aia de pe Norfolk, zise ea meditativ.

A trecut prin momente dificile, răspunse Seninătatea. **Ar trebui să te aștepți la o atenuare a comportamentului lui obișnuit.**

Totuși, nu la nivelul ăsta. Îmi dau seama că-i zguduit, dar aici este ceva mai mult.

Mintea omenească se maturizează în mod constant. Viteza de maturizare este dictată de evenimente externe. Nu poate fi rău, dacă el a început să gândească mai profund în urma celor petrecute pe Lalonde.

Depinde de ce anume vrei de la el. Înainte era perfect pentru mine. Fără complicații, rătăcitorul adorabil care n-ar fi încercat niciodată să revendice vreun drept asupra mea.

Ocazional cred că ai menționat și ceva despre sex.

Da, bine, și sexul. Era excelent și complet lipsit de vinovăție. Eu l-am agățat, mai ții minte? Ce și-ar fi putut dori mai mult o fată cu genul meu de responsabilități? Joshua era un individ care n-avea să-ncerce niciodată să interfereze cu îndatoririle mele de Lord al Ruinelor. Politica pur și simplu nu-l interesa.

Un soț ar fi fost preferabil unui amant ocazional. Cineva care să fie tot timpul prezent pentru tine.

Tu ești soțul meu.

Tu mă iubești și eu te iubesc; nici n-ar putea să fie altfel vreodată, deoarece eu ți-am dat naștere. Ești însă om și ai nevoie de un tovarăș om. Uită-te la căpitanii șoimilor-de-vid, exemplul perfect de simbioză mintală.

Știu. Poate că pur și simplu mă simt geloasă.

Pe fata de pe Norfolk? De ce? Știi bine câte iubite a avut Joshua.

Nu pe ea... Ione se uită la profilul lui Joshua, care privea pe fereastra mare a salonului. Pe mine. Pe mine, așa cum eram cu un an în urmă. Vechea poveste – până nu pierzi ceva, nu știi ce ai avut.

Este chiar lângă tine. Întinde-te spre el. Sunt sigur că are nevoie de alinare la fel de mult ca tine.

El nu-i aici... nu mai este. Nu mai este Joshua al meu, cel original. Ai văzut zborul pe care l-a făcut? Amintirile lui Goura despre manevrele de la Lalonde aproape că mi-au oprit inima în loc. Nu știusem niciodată ce căpitan bun este. Cum i-aș putea lua asta vreodată? El trăiește pentru spațiul

cosmic, pentru pilotarea lui *Lady Mac* și pentru tot ce-i pot oferi ele. Mai ții minte ultima noastră discuție înainte de plecarea lui spre Lalonde? Cred c-a avut dreptate. Și-a atins vârful profesional. Pilotarea, zborul sunt secvențiate în genele lui, așa cum dictatura este secvențiată în ale mele. Nu i le pot smulge, tot așa cum el nu mi te-ar putea lua pe tine.

Cred că aici exagerezi nițel cu metafora.

Poate că așa este. Am fost tineri, ne-am distrat și a fost minunat. Am încă amintirile acelea.

El s-a distrat. Tu ești gravidă. El are responsabilități față de copil.

Oare? Nu cred că mamele mai au nevoie în prezent de vânători mari și puternici care să le susțină. Iar monogamia devine cu atât mai dificilă cu cât trăim mai mult. Modificările genetice au contribuit mai mult decât orice radicalism social la schimbarea vechiului concept de „până ce moartea ne va despărți".

Copilul tău nu merită un mediu de iubire?

Copilul meu va avea un mediu de iubire. Cum poți pune măcar sub semnul întrebării așa ceva?

Nu-ți pun sub semnul întrebării intențiile. Atrag pur și simplu atenția asupra aspectelor practice ale situației. În clipa de față nu-i poți asigura copilului o familie completă.

Asta-i o afirmație reacționară.

Recunosc că argumentez în mod extrem. Nu sunt un fundamentalist, ci doresc doar să-ți focalizez

gândurile. Totul în viața ta de până acum a fost planificat și socotit, mai puțin copilul. Concepe-rea lui ai decis-o singură. Nu vreau ca el să devină o greșeală. Te iubesc prea mult pentru a îngădui să se întâmple așa ceva.

Tata a avut și alți copii.

Care le-au fost dați edeniștilor, pentru a fi crescuți în cel mai mare mediu familial posibil. O familie mare cât toată lumea.

Ea aproape că râse audibil. Imaginează-ți așa ceva – Saldana să devină edeniști. În cele din urmă noi am făcut tranziția. Regele Alastair știe despre asta?

Eviți subiectul, Ione. Un singur copil al Lordului Ruinelor este crescut cu mine ca părinte: moștenitorul. Nu și ceilalți. Ca părinte, tu ai o responsabilitate față de viitorul său.

Vrei să spui că am fost iresponsabilă pentru că am conceput copilul ăsta?

Numai tu poți răspunde la întrebarea aceasta. Te bazai pe faptul că Joshua va fi un tată care va sta acasă? Chiar și când ai făcut-o, trebuie să fi știut cât de improbabil era așa ceva.

Dumnezeule, câtă argumentație doar pentru că Joshua pare prost dispus!

Îmi pare rău. Te-am tulburat.

Nu. Ai făcut ceea ce doreai să faci, m-ai silit să gândesc. Pentru unii dintre noi este dureros, mai ales dacă ești ca mine și nu te-ai gândit realmente la consecințele acțiunilor tale. Asta mă

nemulţumeşte şi mă împinge la justificări. Voi face însă tot ce pot mai bine pentru copilul meu.

Ştiu că aşa va fi.

Ea roşi înaintea tandreţei din tonul mintal. După aceea se aplecă spre Joshua şi se rezemă de el.

– Mi-am făcut griji cât timp ai lipsit, îi spuse.

El sorbi din Lacrimile Norfolk.

– Ai fost norocoasă. În cea mai mare parte a timpului respectiv eu am fost speriat de făceam pe mine.

– Da, da. „Lagrange" Calvert.

– Iisuse, nu-ncepe!

– Dacă nu voiai publicitate, nu trebuia să-i vinzi lui Collins înregistrările senzoriale ale lui *Lady Mac*.

– E greu s-o refuzi pe Kelly.

Ione miji ochii către bărbat.

– Aşa bănuiesc.

– Voiam să spun că-i greu să refuzi genul acela de bani. Mai ales în situaţia mea. Onorariul primit de la Terrance Smith nu va acoperi reparaţiile lui *Lady Mac*. Şi nici nu văd Compania de Dezvoltare Lalonde transferându-mi vreodată suma şi dobânzile cumulate de pe contractul meu, ţinând seama de faptul că de acum n-a mai rămas vreo Lalonde care să poată fi dezvoltată. Însă banii pe care i-am primit de la Collins vor acoperi totul şi nu mă vor lăsa îndatorat.

– Ca să nu mai amintesc de banii pe care i-ai câştigat din cursa Norfolk.

– Da, şi ăia. N-aş vrea totuşi să intru în ei, ci sunt mai degrabă un fel de rezervă pe care o ţin pentru momentul când se va domoli totul.

– Eroul meu optimist! Crezi că universul se va domoli?

Lui Joshua nu-i plăcea direcția în care se îndrepta conversația. O cunoștea de acum destul de bine pe Ione și știa cum proceda. Spera să împingă încetișor discuția spre subiectul care o interesa de fapt.

– Cine știe? O să ajungem să vorbim și despre Dominique?

Femeia ridică tâmpla de pe umărul lui și-l privi derutată.

– Nu. Ce te-a făcut să-ntrebi asta?

– Nu-s sigur. Crezusem că dorești să vorbim despre noi și despre ce se va întâmpla după aceea. Dominique și Linia Vasilkovsky jucau un rol important în planurile mele inițiale.

– Joshua, nu va exista un „după aceea", nu în sensul revenirii la genul de existență pe care am dus-o anterior. Știința faptului că există o viață după moarte va modifica pentru totdeauna percepția oamenilor asupra vieții.

– Mda, e destul de adânc, dacă stai să te gândești.

– Asta-i pentru tine analiza în profunzime a situației, nu?

Pentru o clipă, Ione crezu că întinsese prea mult coarda și-l jignise. El se mulțumi însă să surâdă strâmb. Nu se supărase.

– Da, repetă încet și pe un ton serios. Este adânc. În misiunea aia blestemată de pe Lalonde, am scăpat de trei ori ca prin urechile acului în numai două zile. Dacă aș fi făcut o singură greșeală, Ione, una singură,

aș fi fost mort. Numai că de fapt n-aș fi fost mort, așa cum știm acum, ci aș fi rămas eșuat în lumea de dincolo. Iar dacă Shaun Wallace a spus adevărul – și bănuiesc că l-a spus – atunci aș fi urlat, fără să fiu auzit, ca să fiu lăsat înapoi, indiferent care ar fi fost costul sau cine ar fi trebuit să-l plătească.

– Asta mi se pare oribil.

– Da. L-am trimis pe Warlow la moarte. Cred că am știut asta chiar înainte ca el să fi ieșit prin ecluză. Iar acum el este acolo, sau aici – undeva, laolaltă cu toate celelalte suflete. Ar putea chiar să ne privească în clipa asta, implorând să i se redea senzațiile. Necazul este că într-adevăr îi sunt dator.

Joshua își lăsă capul pe spate pe pernele din mătase și fixă cu privirea tavanul.

– Cât de mult îi sunt însă dator? Iisuse!

– Dacă a fost prietenul tău, nu ți-ar cere să-ți plătești datoria.

– Poate că nu...

Ione se sculă și se întinse după sticlă pentru a-și mai turna din Lacrimile Norfolk.

O să-l întreb, îi spuse Seninătății.

Ești sigură că nu vrei să-mi ceri binecuvântarea?

Nu. Pe de altă parte însă, ți-aș aprecia părerea.

Perfect. Cred că el deține resursele necesare pentru a duce misiunea la bun sfârșit; le-a avut de fapt dintotdeauna. Mă pune însă în dilemă întrebarea dacă este în același timp candidatul cel mai potrivit. Recunosc că se maturizează și în niciun caz

nu te-ar trăda. În același timp, impetuozitatea este un contraargument.

Da. Eu însă prețuiesc trăsătura aceea mai mult ca pe oricare alta.

Sunt conștient de asta. Ba chiar o accept, atunci când se aplică primului tău copil și viitorului meu. Pe de altă parte, ai tu dreptul de a-ți asuma riscul ăsta în privința Alchimistului?

Poate că nu. Deși s-ar putea să existe o cale ocolitoare. Și trebuie pur și simplu să fac ceva!

– Joshua?

– Da. Scuză-mă, n-am vrut să-ți stric cheful prin dispoziția mea.

– Nu-i nimic. În clipa de față cred că eu însămi am o problemă.

– Știi bine c-o să te ajut, dacă pot.

– Aia-i prima parte, și oricum aveam să te rog în privința ei. Nu sunt sigură dacă mă pot încrede în cineva... Nu sunt sigură nici măcar dacă mă pot încrede în tine.

– Asta sună interesant.

Ione inspiră adânc, decisă acum, și începu:

– Mai ții minte că acum vreun an te-a contactat o anume Alkad Mzu pentru o posibilă cursă charter?

El rulă o verificare rapidă prin celulele de memorie nanonice neurale.

– Am găsit-o. Zicea că era interesată să ajungă în sistemul Garissa. Era vorba despre un fel de zbor omagial. Destul de straniu, dar n-a mai revenit.

– Nu, slavă Domnului! Pentru cursa aceea charter a discutat cu şaizeci de căpitani.

– Şaizeci?

– Da, Seninătatea şi cu mine credem că a fost o încercare de a deruta echipele agenţiilor de contrainformaţii care o ţineau sub observaţie.

– Aha!

Instinctul izbi aproape imediat, călărind pe coama unui talaz de regret. Aici erau neplăceri majore, şi la scară uriaşă. Aproape că se simţi fericit că nu săriseră direct în pat, spre deosebire de zilele de altădată (un „altădată" de acum doar un an!). Pentru bărbat era straniu, totuşi se simţea pur şi simplu prea ambivalent în privinţa propriilor sale sentimente. Şi putea să vadă felul în care şi ea fusese debusolată de comportarea lui din categoria „nimic altceva decât prieteni vechi".

Sexul ar fi fost extrem de simplu, însă Joshua nu se putea convinge să facă dragoste cu cineva la care ţinea în mod real... atunci când făcutul dragostei nu mai însemna ceea ce însemnase cândva. Ar fi semănat prea mult cu o trădare. „Nu-i pot face asta Ionei." Iar reacţia asta era cu totul inedită pentru el.

Ione îi aruncă o uitătură precaută, întrebătoare. În sine, o ofertă.

„Aş putea opri totul acum, dacă vreau."

Uneori îi venea uşor să uite că blonda aceasta de douăzeci de ani era practic un guvern întreg, depozitara unor secrete de stat şi interstelare. Secrete pe care nu întotdeauna era bine să le cunoşti; în mod invariabil, genul cel mai fascinant.

– Spune, rosti Joshua.

Ea surâse vag, în semn de mulţumire.

– În Seninătate există opt agenţii de contrainformaţii distincte, care o supraveghează pe dr. Mzu de aproape douăzeci şi cinci de ani.

– De ce?

– Se crede că, puţin înainte de distrugerea Garissei, ea ar fi conceput un dispozitiv apocaliptic, numit Alchimistul. Nimeni nu ştie ce este Alchimistul, sau ce face, atât doar că Departamentul Apărării garissan alocase miliarde unui proiect de dezvoltare ultrarapidă pentru a-l construi. SCNC investigase cazul de peste treizeci de ani, practic din clipa primelor zvonuri despre construirea sa.

– În seara aceea când am plecat de la Harkey's, am văzut trei bărbaţi care au urmărit-o, spuse Joshua rulând un program de căutare şi recuperare prin nanonicele neurale. Oh, la dracu', da! Sancţiunile asupra Omutei au fost ridicate şi omutanii au fost cei care au comis Genocidul Garissan. Doar nu crezi că ea...?

– A şi făcut-o deja. Informaţia nu este de domeniul public, dar Alkad Mzu a evadat săptămâna trecută din Seninătate.

– A *evadat?*

– Exact. A sosit aici acum douăzeci şi şase de ani şi s-a angajat în proiectul laymili. Tata a promis Marinei Confederaţiei că nu-i va îngădui nici să plece, nici să transmită orice informaţii tehnice asociate Alchimistului altor guverne sau conglomerate de astroinginerie. Era soluţia aproape ideală; toţi ştiu că

Seninătatea nu are ambiții de expansiune și în același timp Alkad Mzu putea fi supravegheată continuu de personalitatea habitatului. Alternativa era executarea ei imediată. Tata și Primul-amiral de atunci au căzut de acord că Confederația nu trebuie să aibă acces la un nou tip de dispozitiv apocaliptic; antimateria în sine este suficient de pustiitoare. Eu am continuat politica respectivă.

– Până săptămâna trecută...

– Da. Din nefericire, Mzu și-a râs de noi toți, ca de niște proști.

– Crezusem că supravegherea Seninătății asupra interiorului era perfectă. Cum a putut scăpa fără ca voi să știți?

– Amicul tău Meyer a scos-o. *Udat* a înghițit în interiorul habitatului și a luat-o la bord. N-am putut face nimic pentru a-l opri.

– Iisuse! Și eu care crezusem că manevra mea Lagrange a fost riscantă...

– Așa-i... Cum spuneam, evadarea ei mi-a adus pe cap o problemă a naibii.

– Se va duce după Alchimist?

– E greu de crezut că ar face altceva, mai ales ținând seama de momentul ales. Unica dilemă reală în privința asta este de ce nu l-a utilizat până acum, dacă există într-adevăr?

– Sancțiunile... Nu... Joshua se încruntă, concentrându-se asupra problemei: De fapt, blocada a fost asigurată întotdeauna de numai o escadră a Marinei. Un atac pe nepusă masă ar fi avut șanse destul

de mari să o străbată. Asta, desigur, dacă nu-i necesară decât o singură navă pentru a lansa Alchimistul asupra planetei.

– Așa este. Cu cât știm mai multe despre dr. Mzu, cu atât înțelegem mai puține despre Alchimist. Nu cred totuși că poate exista vreo îndoială cu privire la obiectivul final al garrisanei.

– Așa este. Probabil că s-a dus să recupereze Alchimistul și să-l utilizeze. *Udat* are o capacitate considerabilă de transport, iar Meyer a participat la bătălii în trecut și nu se sperie cu una, cu două.

Atât doar că... Joshua îl știa pe Meyer, un moș viclean și plictisitor, sigur că da, totuși exista o diferență a naibii de importantă între contractul ocazional de mercenar și nimicirea unei planete întregi de inocenți nebănuitori. Meyer n-ar fi făcut așa ceva, indiferent câți bani i s-ar fi oferit. Pe negândite, lui Joshua nu-i veneau în minte prea mulți traderi independenți (ba chiar niciunul) care s-o fi făcut. Genul acela de atrocitate era specific doar guvernelor și fanaticilor demenți.

– Cel mai mult mă îngrijorează folosirea Alchimistului, spuse Ione. După activarea sa, guvernele vor putea să vadă finalmente ce poate face cu adevărat, iar apoi vor deduce principiile. Va fi produs în masă, Joshua! Noi trebuie să-ncercăm să oprim asta. Confederația are destule probleme cu antimateria, iar acum cu posedarea. Nu putem îngădui introducerea altui factor de teroare.

– „Noi"? Iisuse! Lăsă capul să-i cadă pe spate pe perne – poate c-ar fi fost mai bine dacă ar fi existat un perete din piatră de care să se lovească cu tâmpla. Dă-mi voie să ghicesc! Vrei să plec în căutarea lui Mzu. Așa e? Să mă confrunt cu toate agențiile de contrainformații din Confederație, ca să nu mai amintesc de Marină. S-o găsesc, s-o bat pe umăr și să-i spun frumos: totul s-a iertat și Lordul Ruinelor dorește realmente să te-ntorci acasă, ah, și apropo, indiferent care ar fi fost planul tău clocit timp de treizeci de ani – obsesia ta – pentru distrugerea Omutei, am vrea să-l dai uitării. Iisuse Hristoase, Ione – ce pizda mă-sii?!

Femeia îl privi pieziș, netulburată.

– Vrei să trăiești într-un univers în care o superarmă apocaliptică este la îndemâna oricăror țicniți care au ranchiună pe cineva?

– Încearcă să nu-ți mai încarci întrebările cu atâta greutate, fiindcă s-ar putea să se scufunde și să se înece.

– Joshua, unica șansă pe care o avem este s-o readucem pe Mzu aici. Fie asta, fie s-o ucidem. Spune-mi și mie acum, în cine ai avea încredere să facă asta? Mai exact, în cine aș putea eu avea încredere? În nimeni! Doar în tine.

– Intră în Harkey's în orice seară și o să găsești o sută de veterani de operațiuni clandestine care-ți vor lua banii și vor face exact ce le ceri, fără să-ți pună măcar o întrebare.

– Nu, tu trebuie să fii. În primul rând pentru că am încredere în tine, și vreau să spun că am *cu adevărat* încredere în tine. Mai ales după ce ai făcut pe Lalonde.

În al doilea rând, ai ceea ce trebuie pentru așa ceva – nava și contactele din domeniu care sunt necesare pentru a-i da de urmă. În al treilea rând, ai motivația.

– Ah, da? Încă n-ai spus cu cât o să mă plătești.

– Oricât dorești; la urma urmelor, eu sunt trezorierul național. Asta până când voi fi înlocuită de tânărul Marcus. Vrei să-i lăsăm problema asta prin testament fiului nostru?

– Hai, zău, Ione, asta-i chiar...

– O lovitură sub centură? Îmi pare rău, dar nu-i deloc așa. Toți avem responsabilități. Tu ai reușit să le eviți pe ale tale de destulă vreme. Eu nu fac altceva decât să ți le reamintesc.

– Grozav! Vasăzică totu-i acum responsabilitatea mea.

– Nimeni din galaxie nu-ți poate impune responsabilitatea asta, doar tu însuți. Așa cum am spus, eu nu fac altceva decât să-ți pun datele la dispoziție.

– Frumoasă eschivă. Eu o să mă bag în rahat, nu tu!

Când o privi, Joshua se aștepta să-i vadă obișnuita expresie sfidătoare pe care o folosea când se autoambala pentru a fi mai încăpățânată decât el. În loc de așa ceva, nu zări decât îngrijorare și o undă de tristețe. Pe un chip atât de frumos, îți frângea inima.

– În plus, există un ordin de carantină pentru toată Confederația. Nu pot să plec cu *Lady Mac*, chiar dacă aș dori-o.

– Ordinul se aplică doar zborurilor stelare civile. *Lady Macbeth* va fi reînregistrată ca navă stelară oficială a guvernului Seninătății.

– Căcat! Zâmbi spre plafon, cu un reflex vechi și tocit. Bine, hai să zic că merită o-ncercare.

– O s-o faci?

– Nu voi face altceva decât să pun întrebări în locurile cuvenite. Fără acte de eroism.

– Nici nu-i nevoie de așa ceva. Te pot ajuta și eu.

– Cum să nu!

– Pot, insistă ea iritată. În primul rând, te pot dota cu niște viespi de luptă decente.

– Excelent, fără acte de eroism, te rog, însă pentru orice eventualitate ia cu tine o mie de megatone de bombe nucleare.

– Joshua... nu vreau să fii vulnerabil, asta-i tot. Mzu va fi căutată de mulți indivizi și niciunul nu va fi dintre cei care mai întâi întreabă...

– Ce frumos!

– În plus, pot să trimit niște gardiști cu tine. Vor fi utili ca bodyguarzi, când andochezi.

Bărbatul încercă să se gândească la vreun argument împotriva propunerii, dar nu izbuti.

– Bun. Lipsit de subtilitate, totuși bun.

Ione rânji larg. Cunoștea tonul acela.

– Toți vor crede că sunt niște cosmoniki, zise ea.

– Mai rămâne atunci de pus la punct o problemă minoră.

– Care anume?

– De unde dracu-ncep să caut? Iisuse, Mzu e inteligentă, n-o să zboare direct în sistemul Garissa ca să recupereze Alchimistul! Ea poate fi *oriunde;* există peste opt sute şaizeci de sisteme stelare locuite.

– Cred că s-a dus la sistemul Narok. Oricum, acolo era aliniată gaura-de-vierme a lui *Udat*. Este logic, fiindcă Narok este de etnie kenyană; este posibil să contacteze simpatizanţi.

– De unde dracu' ştii asta? Crezusem că numai şoimii-negri şi şoimii-de-vid îşi pot simţi reciproc găurile-de-vierme.

– Sateliţii noştri DS au senzori destul de buni.

Minţea şi Joshua o ştiu imediat. Mai rău însă decât minciuna, gândi el, era motivul din spatele acesteia. Fiindcă nu-şi putea imagina niciunul, în niciun caz vreunul care să necesite să fie ţinut ascuns de el, unica persoană în care Ione avea încredere pentru misiunea respectivă. Probabil că ea proteja ceva, ceva mult mai important decât Alchimistul. „Iisuse!"

– Ai avut dreptate, ştii? În seara aceea când ne-am întâlnit la petrecerea lui Dominique, mi-ai spus ceva. Şi ai avut dreptate.

– Ce anume?

– Că nu te pot refuza.

Joshua a plecat după o oră pentru a superviza reechiparea lui *Lady Mac* şi pentru a-şi strânge echipajul şi astfel a ratat reportajul lui Kelly, ceea ce-l încadră într-o minoritate minusculă. Optimismul lui Kate Elvin fusese perfect fundamentat, întrucât celelalte

companii de ştiri nici măcar n-au încercat să concureze cu Collins. Nouăzeci la sută din populaţia Seninătăţii a accesat senzavizările înregistrate de Kelly pe Lalonde. Impactul a fost pe atât de devastator pe cât se prevăzuse. Deşi nu instantaneu. Montajul fusese prea bun în această privinţă, legând laolaltă segmentele într-un asalt rapid asupra aparatului senzorial. Doar după aceea, când spectatorii au putut evita impactul asupra atenţiei lor imediate, au început să se facă simţite implicaţiile posedării.

Efectul a acţionat aidoma unui program uşor sedativ sau al unui virus banal. Da, într-adevăr exista viaţă după moartea corpului. Însă era o suferinţă perpetuă, chiar şi pentru cei drepţi şi sfinţi. De asemenea, nu fusese zărit nicăieri Dumnezeu sau altă divinitate, ba chiar, în mod straniu, nici numeroşii profeţi ai Creatorului; nu existau porţi de mărgăritare, lacuri de pucioasă, Judecata de Apoi, Jahannam sau mântuire. Răsplata pentru orice viaţă, indiferent de felul în care fusese trăită, consta în... nimic, un nimic absolut şi final. Lucrul cel mai bun la care puteau spera acum oamenii după moarte era să revină şi să-i posede pe cei vii. O răsplată într-adevăr jalnică pentru o viaţă de strădanii virtuoase.

Acceptarea conceptului unui univers asaltat de suflete pierdute a fost un proces dureros. Oamenii au reacţionat în moduri diferite. Băutura, drogurile sau hiperstimularea au fost populare. Unii au îmbrăţişat religia cu frenezie. Unii au devenit agnostici convinşi. Unii s-au îndreptat spre psihanalişti, căutând alinare.

Unii (cei mai bogați și mai inteligenți) și-au îndreptat în mod discret atenția (și fondurile) către mausolee tau-zero.

Unul dintre aspectele remarcate de psihiatri a fost faptul că depresia n-a împins pe nimeni spre sinucidere. Alte constante au fost declinul lent al randamentului în muncă, creșterea letargiei, mărirea consumului de tranchilizante și programe stimulatoare. Comentatorii psihologiei maselor au numit ansamblul respectiv „psihoza «de ce să ne mai sinchisim?»".

Reacțiile restului Confederației au fost rapide și aproape identice, indiferent de baza etnică a culturii care fusese expusă știrii. Nicio ideologie sau religie nu oferea prea multe ca rezistență. Doar edenismul s-a dovedit elastic, cu toate că până și cultura aceea era departe de a fi imună.

Antonio Whitelocke a închiriat douăzeci și cinci de șoimi-negri și nave stelare adamiste traderi independenți pentru a distribui flekurile lui Kelly către oficiile Collins din toată Confederația. Saturarea a durat trei săptămâni, un interval mai lung decât cel optim, însă alerta de carantină sporise enorm nervozitatea Marinelor naționale. Temându-se de efectul pe care înregistrarea lui Kelly l-ar avea asupra încrederii populației, unele guverne mai autoritariste au încercat să-i interzică lui Collins distribuirea, o acțiune care a avut drept urmare trecerea flekurilor în clandestinitate, simultan cu amplificarea credibilității lor. A fost un rezultat nefericit, deoarece în multe cazuri a interacționat cu celelalte două unde de informații

care se extindeau prin Confederație. Mai întâi, răspândirea rapidă a veștii proaste că Al Capone preluase controlul Noii Californii, apoi distribuirea încă și mai clandestină a înregistrării seducătoare făcute de Kiera Salter.

Mindori atinse opt *ge* în clipa în care ieși din terminusul găurii-de-vierme și Rocio Condra percepu instantaneu mai multe corpuri cu diverse mase. Nucleul punctului Troian avea diametrul de douăzeci de milioane de kilometri și era ticsit cu sute de asteroizi de mărime medie, zeci de mii de bolovani, bancuri de praf și volburi de prundiș din gheață, care rezonau lin față de atracția îndepărtatelor câmpuri gravitaționale. *Mindori* își deschise larg aripile și începu să le fâlfâie în bătăi maiestuoase.

Ca imagine a șoimului-de-iad, Rocio Condra alesese o formă aviară. Cele trei aripioare posterioare butucănoase se lățiseră, subțiindu-se și aplecându-se către spate. Botul i se lungise, pliurile și cutele se multiplicaseră peste polip, adâncindu-se și accentuând forma aerodinamică a creaturii. Configurațiile mișcătoare de culori verzi și purpurii dispăruseră sub explozia de negru de miez de noapte. Textura era creponată, conturând pene din piele foarte dense. Devenise un armăsar demn de un înger al întunericului.

Jeturi neregulate de pulbere interplanetară fură răscolite în furtuni aleatorii, când acceleră în salturi flămânde. Senzorii radar și laser începură să-i pulseze pe carcasă. Rocio Condra avusese nevoie de mult timp

ca să experimenteze cu puterea energistică ce-i pompa prin celulele neurale, pentru a menține un nivel operațional viabil în sistemele electronice ale șoimului-de-iad, deși randamentul era încă departe de cel din specificațiile de construcție. Atât timp cât rămânea calm și focaliza puterea cumpătat și precis, procesoarele erau active. În privința asta îl ajuta mult faptul că majoritatea erau bitek, ba chiar de grad militar. Chiar și așa viespile de luptă trebuia lansate cu rachete cu combustibil solid de rezervă, dar, odată ce se îndepărtau suficient, își reveneau rapid, lăsând doar o fereastră mică de vulnerabilitate. Din fericire nu-i fusese afectată percepția masică, un efect secundar al câmpului de distorsiune. Dacă nu era copleșit numeric de șoimi-de-vid ostili, putea să facă o treabă foarte bună.

Fasciculele de radiație electromagnetică direcționate spre el proveneau de la un punct aflat la zece mii de kilometri în față: asteroidul Koblat, o colonie provincială nouă și lipsită de importanță dintr-un grup Troian, care, după o sută cincisprezece ani de dezvoltare și investiții, încă nu-și dovedise valoarea economică. Mii de colonii similare erau împrăștiate prin toată Confederația.

Koblat nu meritase nici măcar alocarea unei nave a Marinei din partea alianței defensive a sistemului stelar Toowoomba. Iar compania care o întemeiase nu se obosise în niciun caz s-o doteze cu platforme DS. Singura concesie pe care consiliul guvernator al asteroidului o făcuse stării de „urgență" fusese

modernizarea senzorilor curselor spațiale civile și echiparea a două nave de transport interplanetar cu câte o duzină de viespi de luptă fiecare, donate de Toowoomba cu destule strâmbături. O măsură destul de jalnică, de altfel ca toate reacțiile vizavi de universul din exteriorul sistemului stelar.

Iar acum măsura aceea fusese demascată ca incompetentă. Materializarea șoimului-de-iad, poziția sa, viteza, vectorul de zbor și refuzul de a se identifica puteau însemna un singur lucru: era ostil. Ambele nave interplanetare înarmate fură trimise pe un vector de interceptare, pornind greoi la 1,5 *ge*, depășite fără speranțe chiar înainte de activarea propulsiilor cu fuziune.

Koblat expedie o solicitare disperată de ajutor spre Pinjarra, capitala grupului de asteroizi, aflată la patru milioane de kilometri distanță, unde staționau trei nave stelare înarmate. Fură activate inadecvatele proceduri de urgență internă ale asteroidului, etanșând și izolând secțiuni independente. Cetățenii îngroziți se repeziră către incinte desemnate drept sigure în adânc și așteptară începerea atacului, înspăimântați de urmarea acestuia – infiltrarea posedaților.

Nu se petrecu însă nimic de felul acela. Șoimul-de-iad intrus se mulțumi să deschidă un canal standard și să datavizeze o înregistrare senzavizare în rețeaua asteroidului, după care dispăru, dilatând un interstițiu gaură-de-vierme și plonjând în interiorul său. Doar doi senzori optici îl întrezăriră, producând o imagine neclară în care nu crezu nimeni.

Când Jed Hinton ieşi în cele din urmă din incinta de adăpost protejată care-i fusese desemnată, aproape că regretă că starea de alertă nu mai ţinuse câteva ore. Ea fusese o schimbare, ceva nou, diferit. Un eveniment rar în cei şaptesprezece ani de viaţă ai băiatului.

Când reveni în apartamentul familiei sale, patru camere excavate în rocă la nivelul trei (şaizeci la sută câmp gravitaţional), mama lui şi Digger se certau violent. Scandalurile sporiseră după ce avertizarea Adunării Confederaţiei ajunsese la Koblat. Schimburile de lucru fuseseră reduse, deoarece compania diminuase investiţia, aşteptând să vadă ce se va întâmpla după terminarea crizei. Schimburile mai scurte însemnau că Digger petrecea mai mult timp acasă, sau în barul Blue Fountain de la nivelul cinci, atunci când şi-o putea permite.

– De-ar înceta naibii odată! zise Gari referindu-se la ţipetele care răsunau prin uşa dormitorului. Mi-e imposibil să mă concentrez cu atâta gălăgie.

Stătea la o masă din living şi se străduia să focalizeze asupra unui bloc procesor al cărui ecran era acoperit de text şi de câteva diagrame ce pâlpâiau, parte dintr-un curs de arhitectură software. Nivelul era unul pe care imprimările didactice ale băiatului îl acoperiseră cu cinci ani în urmă; Gari era cu numai trei ani mai mică şi ar fi trebuit să-l fi asimilat de mult. Genele surorii sale aveau însă ceva care îngreuna activitatea laserelor imprimatoare asupra creierului şi trebuia să se străduiască din greu şi să repete totul pentru a i se fixa în memorie.

– Nu-i decât o prostovană născută cu curu-nainte! zbiera Digger în unele nopți când se întorcea acasă clătinându-se beat.

Jed îl ura pe Digger, ura felul în care țipa la mama lui, și ura felul în care se lua mereu de Gari. Fata se chinuia din răsputeri să țină pasul cu anul ei și avea nevoie de încurajări. Deși, gândi el cu jale, în Koblat nu puteai ajunge mare scofală.

Miri și Navar apărură și încărcară imediat un flek de jocuri în blocul AV. Livingul se umplu instantaneu cu o scânteiere irizată de lumină laser. Un stol de eșichiere sferice de culoarea cromului se roteau în jurul capului lui Jed de fiecare dată când ochii îi rătăceau către coloana AV înaltă. Ambele fete începură să zbiere instrucțiuni spre bloc și siluete micuțe săriră între sfere, urmând migrații strategice însoțite de muzică ritmată. Proiectorul era mult prea mare pentru o încăpere de dimensiunile acelea.

– Haideți, măi! se plânse Gari. Trebuie să-mi fixez chestiile astea pentru evaluare.

– N-ai decât, mormăi Navar.

– Vaco!

– Cățea proastă!

– Terminați! Ați mai jucat asta și ieri.

– Da' n-am terminat. Ai înțelege asta dacă n-ai fi handicapată.

Gari apelă la Jed, cu chipul dolofan tremurând în pragul lacrimilor.

Miri și Navar erau fiicele lui Digger (cu două mame diferite), așa că dacă Jed ar fi ridicat un deget la ele, ar

fi încasat-o de la bărbat. Aflase asta cu luni în urmă. O știau și ele și foloseau cunoașterea aceea cu abilitate tactică.

– Haide să coborâm la clubul de zi, i se adresă lui Gari.

Miri și Navar râseră batjocoritor când Gari își închise blocul procesor și se încruntă la ele. Jed deschise ușa și-și privi minilumea.

– În club nu-i mai liniște, spuse Gari după ce ușa glisă înapoia lor.

Jed încuviință abătut.

– Știu. Dar o poți ruga pe domnișoara Yandell să te lase-n biroul ei. Ea va-nțelege.

– Cred că da, recunoscu Gari fără entuziasm.

Nu cu mult timp în urmă fratele ei fusese capabil să pună la respect tot universul. Înainte de apariția lui Digger...

Jed porni prin tunel. Doar podeaua fusese pardosită cu compozit, iar pereții și plafonul erau rocă goală în lungul căreia se întindeau cabluri de putere, fibre de date și conducte ambientale groase. Coti la stânga la prima răspântie, fără măcar să gândească. Viața lui consta din mersul prin țesătura hexagonală de tuneluri care ocolea interiorul asteroidului; rețeaua aceea topografică exista în totalitate doar pentru a conecta două locuri: apartamentul și clubul de zi. Altceva nu exista.

Tuneluri cu lumini palide, mașinării ascunse care făceau să vibreze încetișor toți pereții din Koblat; acesta era acum ambientul lui, o minilume fără nici măcar

un orizont. Niciodată aer proaspăt, spații deschise și plante, niciodată loc, nu pentru corpul sau pentru mintea lui. Abia începuseră excavările pentru prima cavernă biosferă (acolo muncea Digger), dar lucrările rămâneseră în urmă cu ani de zile și depășiseră în mod falimentar bugetul. La un moment dat Jed trăise cu credința că-i va oferi o supapă de evacuare pentru sentimentele lui strivite de restricționare și furie, îngăduindu-i să alerge nebunește peste lunci abia plantate cu iarbă. Nu și acum. Mama lui, Digger și toți ceilalți adulți erau prea idioți ca să înțeleagă ce însemna realmente posedarea. El însă știa. Nimic nu mai conta acum, nimic din ce făceai, nimic din ce spuneai, nimic din ce gândeai, nimic din ce-ți doreai. Fie că mureai acum, fie că mureai peste o sută de ani, tot aveai să-ți petreci eternitatea cu mintea scrântită și incapabilă de autodistrugere. Oroarea absolută și finală!

Nu, ei nu se gândeau la asta. Erau la fel de captivi în existența aceasta pe cum erau sufletele în lumea de dincolo. Amândoi alergau după slujbe prost plătite și mergeau acolo unde-i trimiteau companiile. Nicio opțiune, nicio evadare, nici chiar pentru copiii lor. Conceptul clădirii unui viitor mai bun nu putea rula în rutinele gândirii lor, deoarece erau încremeniți în prezent.

În mod neașteptat, tunelul mohorât din exteriorul centrului care adăpostea clubul de zi era extrem de animat. Adolescenți alergau în sus și în jos, iar alții erau adunați în grupuri și vorbeau repede și agitat. Jed se încruntă; ceva nu era în regulă. Copiii din Koblat nu aveau niciodată atâta energie sau entuziasm. Veneau

aici să-şi omoare timpul, ori ca să acceseze proiecţiile AV pe care compania le asigura în vederea absorbirii şi anulării agresivităţii nefocalizate a adolescenţilor. Parcurgeau aceeaşi buclă de lipsă de speranţe ca şi părinţii lor.

Jed şi Gari schimbară priviri derutate, percepând amândoi atmosfera anormală. După aceea Jed o zări pe Beth strecurându-se spre ei prin mulţime, cu un surâs larg pe chipul îngust. Beth era probabila lui prietenă; aveau aceeaşi vârstă şi făceau întruna schimb de insulte zgomotoase. Băiatul nu-şi putea da seama exact dacă asta însemna sau nu afecţiune. Părea totuşi un fel de prietenie destul de solidă.

– N-ai accesat-o încă? întrebă Beth.

– Ce?

– Senzavizarea de la şoimul-de-iad, cretinule.

Rânji şi-i arătă piciorul. O batistă roşie îi era legată deasupra gleznei.

– Nu.

– Haide, atunci, o să ai parte de ceva ce n-ai mai văzut. Îl prinse de mână şi-l remorcă printre adolescenţii care se îngrămădeau în jurul uşii: Consiliul a-ncercat s-o şteargă, bineînţeles, dar era codificată pentru acces deschis. A intrat în toate nucleele de memorie din asteroid. N-au putut face nimic în privinţa asta.

În clubul de zi existau trei playere AV, pe care Jed le folosea întotdeauna pentru a accesa panoramele unor peisaje sălbatice, unicul său gust de libertate. Chiar şi aşa, el putea doar să vadă şi să audă minunatele planete xenoce; proiectoarele AV nu erau destul

de sofisticate (adică scumpe) pentru a transmite șabloane activante care să stimuleze senzațiile tactile și olfactive corespunzătoare.

O pâclă densă și scânteietoare umplea aproape toată încăperea. Douăzeci de copii erau înăuntru, cu brațele atârnând moi pe lângă trup, cu fețele transpuse, interacționând cu înregistrarea. Plin de curiozitate, Jed se întoarse către o coloană.

Corpul bronzat și plin de viață, numai curbe pronunțate și haine vaporoase, al Mariei Skibbow era rezemat, pe jumătate tolănit, de un bolovan la cinci metri în fața lui. Era o postură perfect naturală, o asemenea Venus ar fi putut exista doar în acest decor paradiziac, cu căldura, lumina și vegetația sa bogată. Jed se îndrăgosti fulgerător de ea, uitând-o complet pe Beth cea slăbănoagă și ascuțită, cu atitudinea ei dură. Până în clipa aceasta, fete ca Maria existaseră doar în reclame sau în dramele AV; nu erau reale, *naturale,* ca aceasta. Faptul că o astfel de persoană trăia într-adevăr și respira undeva în Confederație îi dădu un impuls mai puternic decât toate plutitoarele pe care le inhalase vreodată.

Kiera Salter surâse numai și numai pentru el.

– Știi, îți vor spune că n-ar trebui să accesezi înregistrarea asta, îi zise ea.

Când se termină, Jed rămase complet nemișcat, simțind că o bucată din corp îi fusese furată; ceva lipsea în mod sigur și se simțea sărăcit din cauza asta. Gari îi stătea alături, cu o expresie disperată pe chip.

– Trebuie să mergem acolo, rosti Jed. Trebuie s-ajungem la Valisk şi să ne alăturăm lor.

12

Hotelul se afla pe propriul său platou, la jumătatea înălţimii muntelui, cu vedere peste golful adânc. Singurele clădiri cu care împărţea amfiteatrul stâncos erau cele şase vile de vacanţă, care aparţineau unor familii vechi şi bogate.

Al putea să înţeleagă motivul pentru care proprietarii depuseseră eforturi intense ca să-i ţină departe pe dezvoltatorii imobiliari; panorama era superbă – o plajă neprihănită care se întindea pe mulţi kilometri, cu colţi de piatră micuţi la extremităţile promontoriilor care ridicau jerbe de stropi, şi cu valuri lungi şi leneşe ce se rostogoleau pe nisip. Singura neplăcere era faptul că el nu putea să coboare acolo pentru a se bucura de toate. La nivelul de vârf al Organizaţiei se acumula o presiune uriaşă, un volum enorm de muncă şi grafice cu termene prea strânse. În copilăria petrecută în Brooklyn, obişnuise să stea pe docuri şi să se uite la pescăruşii care ciuguleau mortăciuni în apa puţin adâncă şi noroioasă. Remarcabil la pescăruşii aceia era faptul că gâturile nu le stăteau niciodată locului, ci loveau întruna cu ciocurile, *cioc-cioc-cioc*. Acum el se înconjurase de indivizi care procedau la fel. Locotenenţii nu-i lăsau niciodată vreun respiro.

Cioc-cioc-cioc. „Al, avem nevoie de tine să lămurești un conflict." *Cioc-cioc.* „Al, ce facem cu rebelii din Marină?" *Cioc-cioc.* „Al, Arcata iar trage norul roșu, n-ai zice să-i frigem pe nenorociți?" *Cioc-cioc.*

Ii-suse! În Chicago se bucurase de zile libere, de luni în care plecase în vacanță. Toți știau ce să facă și lucrurile merseseră ca pe roate... într-un fel. Nu și aici. Aici n-avea parte nici măcar de un minuțel pentru sine, în pizda mă-sii! Capul îi zumzăia ca un cuib de viespi, fiindcă trebuia să se concentreze atât de intens.

– Da-ți place, zise Jezzibella.

– Ce?

Al se întoarse de la fereastră. Femeia era întinsă pe pat, înfășurată într-un halat alb, uriaș și pufos, cu părul ascuns sub un turban din prosop. Într-o mână ținea o carte subțirică, iar cu cealaltă ciugulea rahat turcesc dintr-o cutie.

– Ești Alexandru Macedon și Jimi Hendrix în același individ, te distrezi de nu se poate.

– Cine dracu-i Jimi Hendrix?

Jezzibella își țuguie buzele exasperată în direcția cărții.

– Scuze, el a trăit prin anii 1960. Un muzician realmente plin de viață, toți l-au iubit. Chestia pe care vreau s-o spun este să nu distrugi ceea ce ai obținut, mai ales când ai obținut așa multe. Sigur că da, lucrurile sunt nițel mai dure la început, este inevitabil. În felul ăsta, victoria este cu atât mai dulce. Și-n plus, ce altceva ai de făcut? Dacă nu dai ordine, primești ordine. Chiar tu mi-ai spus vorba asta.

El îi surâse larg.

– Da, ai dreptate. Totuși, cum se făcea că ea știuse la ce gândise? Vrei să vii cu mine de data asta?

– Este spectacolul tău, Al. Probabil c-o să cobor pe plajă, ceva mai târziu.

– Bine.

Începuse să deteste blestematele astea de turnee. San Angeles fusese o frumusețe, dar apoi toți doriseră să intre-n scenă. În după-amiaza asta era Ukiah, mâine dimineață avea să fie Merced. Cui dracu-i păsa? Al dorea să revină la Monterey, unde era adevărata acțiune.

Telefonul din fildeș și argint de lângă pat țârâi. Jezzibella ridică receptorul și ascultă.

– Mă bucur s-aud asta, Leroy. Haide, intră. Pentru asemenea vești, Al îți poate acorda zece minute.

– Ce vrea? mișcă silențios Al din buze.

– Crede c-a rezolvat problema noastră cu banii, zise femeia și așeză receptorul în furcă.

Leroy Octavius și Silvano Richmann intrară în încăpere. Leroy zâmbi exuberant, iar Silvano afișă doar un licăr de entuziasm când îl salută pe Al, ignorând-o complet pe Jezzibella. Al nesocoti insulta vagă. Silvano afirmase dintotdeauna că-i urăște pe non-posedați, iar în mintea Jezzibellei nu exista niciun semn că s-ar fi simțit jignită.

– Ia zi, ce ai inventat? întrebă Al după ce se așezară în scaunele care le ofereau o vedere splendidă peste golf.

Leroy așeză pe măsuța pentru cafea dinaintea sa o servietă neagră, subțire, și puse mândru palma pe ea.

– Am examinat fundamentele banilor şi am încercat să văd cum s-ar putea aplica în situaţia noastră.

– Banii nu-s decât ceva ce mulgi de la alţii, nu, Silvano? râse Al.

Leroy zâmbi indulgent.

– Cam aşa ceva. În principiu, banii sunt o metodă complexă de contabilitate care-ţi arată cât îţi datorează alţii. Frumuseţea este că poţi încasa datoriile alea într-o mie de feluri diferite şi de aceea banii apar întotdeauna dintr-o economie de tip barter. Diversele valute nu sunt decât o măsură a mărfii celei mai universale. Marfa aceea a fost cândva aur, sau pământuri, ceva ce nu se schimbă niciodată. Confederaţia utilizează energia şi de aceea fuzidolarul este valuta de bază, fiindcă-i legat de producţia de He_3, iar costurile respective sunt fixe şi universale.

Al se lăsă pe spate, materializă o havană şi trase un fum adânc.

– Mersi pentru lecţia de istorie, Leroy. Treci la subiect.

– Metoda de contabilitate nu-i atât de importantă; nu contează, indiferent dacă foloseşti bancnote şi monede de modă veche sau un disc Banca Joviană. Trebuie stabilită natura datoriei în sine, măsura a ceea ce trebuie să încasezi. În cazul nostru este atât de simplu, încât îmi vine să-mi trag un şut că nu m-am gândit de la început la asta.

– Leroy, să ştii că cineva o să-ţi tragă un şut. Şi-ncă foarte repede. Care-i datoria?

– Una energistică. Un act de magie – promiți cuiva că-i vei plăti orice își dorește.

– Pentru numele lui Hristos, asta-i o aiureală! făcu Al. Ce rost are ca un individ să-mi datoreze o „halcă" de magie, când pot face și singur magia aia? Economia care existase pe Noua Californie s-a dus de râpă tocmai fiindcă noi avem abilitatea asta.

Surâsul lui Leroy deveni iritant de larg și Al îl lăsă în pace, fiindcă putea simți cât de încordate și excitate erau gândurile managerului gras, care se autoconvinsese că avea dreptate.

– Tu poți face magie, Al, zise Leroy, dar eu nu pot. O să-ți pun o întrebare nu tocmai retorică: cum mă vei plăti pentru toată munca pe care am făcut-o pentru tine? Sigur că da, mă ții în lesă cu amenințarea posedării, totuși ai nevoie de talentul meu; dacă mă transformi într-un posedat, nu mai beneficiezi de el. Dă-mi însă un salariu și sunt al tău pe viață. Pentru o zi de muncă, promite-mi cinci minute de magie: îmi materializezi un costum de lux, sau o copie după *Mona Lisa*, orice mi-aș dori. Nu trebuie însă ca tu să fii neapărat cel care-mi achită datoria pentru ziua de muncă, ci pot să iau simbolul ei, bănuțul de ciocolată, sau ce va fi, și să mă duc la orice posedat pentru a-mi încasa magia.

Al își mestecă încet țigara de foi.

– Ia să punem lucrurile la punct, Leroy. Orice păcălici care are un simbol d-ăsta de bănuț de ciocolată poate să vină și să-mi ceară să-i fac un set de tacâmuri din aur când i se scoală lui?

– Nu chiar oricând, dar este principiul cel mai simplu dintre toate: tu faci ceva pentru mine, eu fac ceva pentru tine. Cum am spus, este un schimb și o răscumpărare de datorii. Nu gândi la un nivel atât de personal. Ne-am tot întrebat cum să-i menținem pe non-posedați să muncească pentru posedați – ăsta-i răspunsul: îi plătești, însă îi plătești în ceea ce vor ei.

Al se uită către Jezzibella, care strânse din umeri.

– Nu văd niciun punct slab în idee, spuse ea, dar cum vei măsura datoria, Leroy? Este clar că posedații pot falsifica orice valută.

– Sigur că da. De aceea nici nu vom folosi vreuna.

Deschise servieta și scoase dinăuntru un bloc procesor mic, negru-mat, cu o pușcă-mitralieră Thompson aurie ștanțată pe o latură.

– Cum am spus, banii nu înseamnă nimic altceva decât contabilitate. Folosim memoria unui calculator pentru a ține evidența datoriilor. Vrei să-ți „încasezi" magia – calculatorul îți arată la cât ai dreptul. Același lucru este valabil și din partea opusă; dacă ești un posedat, îți arată câtă muncă a prestat non-posedatul pentru tine. Înființăm o bancă planetară, Al, și ținem contabilitatea pentru toți.

– Cred că-s nebun pur și simplu fiindcă stau și te ascult. Eu? Vrei ca eu să conduc o bancă? Banca Națională Al Capone? Iisuse Hristoase, Leroy!

Leroy ridică blocul procesor negru, pentru a-și sublinia argumentația.

– Exact asta-i marea frumusețe! În felul acesta Organizația devine realmente indispensabilă. Soldații

vor implementa și reglementa plățile la sol. Dacă vor lucra cinstit, toată economia va rula ca unsă. Nu va mai trebui să silim ori să amenințăm pe nimeni, cel puțin nu la scara la care am procedat cu rețeaua DS. Nu punem taxe pe economie, ca alte guverne, ci devenim noi înșiși economia. Și nimic nu-i poate opri pe posedați să utilizeze ei înșiși sistemul. Există o grămadă de activități care-s prea mari pentru un singur individ. Poate să funcționeze, Al. Poate să funcționeze!

– Serviciu contra serviciu, rosti Al și privi suspicios blocul procesor negru pe care i-l întinse Leroy. Emmet te-a ajutat cu mașinăria asta de calculat? întrebă el curios.

Cu excepția emblemei aurii, blocul putea să fi fost tăiat dintr-un filon de cărbune.

– Da, Emmet a conceput procesorul și programul contabil. Zice că singurul fel în care un posedat l-ar putea falsifica ar fi să intre în sala calculatorului și tocmai de aceea vrea să-l țină în Monterey. Am transformat deja asteroidul ăla în cartierul general al Organizației, așa că astfel vom oficializa înțelegerea.

Al puse pe masă gadgetul.

– Bine, Leroy. Văd că ți-ai stors coaiele ca să faci treabă bună pentru mine, așa c-o să-ți zic cum o să procedez. O să-mi convoc toți locotenenții principali pentru o ședință în Monterey peste două zile și o să văd ce spun ei despre asta. Dacă vor fi de acord, te voi susține până-n pânzele albe. Ce zici?

– Nicio problemă.

– Îmi place de tine, Leroy. Îmi pregătești și alte turnee?

Bărbatul privi scurt către Jezzibella, care clătină imperceptibil din cap.

– Nu, Al. Merced va fi ultimul pentru o vreme. Acum este mult mai important să fii pentru o vreme în Monterey, fiindcă se apropie etapa următoare.

– Să dea dracii, mă bucur s-aud asta.

Leroy zâmbi mulțumit și puse blocul contabil în servietă.

– Mulțumesc că m-ai ascultat, Al, spuse el și se ridică.

– Nicio problemă. Vreau să mai discut ceva cu Silvano, după care voi doi puteți reveni în spațiu.

– Da, Al.

– Ce zici? întrebă Al după ce Leroy plecase.

– Nu-i problema mea, răspunse Silvano. Dacă așa vrei să facem, n-am nimic împotrivă. Recunosc că trebuie s-avem ceva mălai pe aici, fiindcă altfel totu' o să se ducă al naibii de repede pe râpă. N-o să-i putem ține la infinit la respect pe oameni cu platformele DS.

– Da, da, flutură Al nemulțumit din mână.

Bani în schimbul magiei, Ii-suse, până și loteriile clandestine erau mai cinstite decât așa ceva! Își privi fix locotenentul; dacă n-ar fi existat abilitatea de a percepe emoțiile, i-ar fi fost imposibil să deducă ce se întâmpla în spatele chipului acela latino inexpresiv. Totuși, Silvano era surescitat.

– Ia zi, care-i duma? Ar fi bine să fie o veste bună-n pula mea.

– Cred că s-ar putea să fie. Din lumea de dincolo a venit cineva cu o informație interesantă pentru noi. E un tip african pe nume Ambar, surâse Silvano amintindu-și-l. A ajuns într-un corp de creștin alb și blond, nenică, și era șucărit varză; are nevoie de eforturi serioase ca să se transforme înapoi într-un frățior adevărat.

– Uite pe cineva care ar putea profita de bănuții de ciocolată ai lui Leroy, comentă Jezzibella inocent.

Băgă altă bucățică de rahat turcesc în gură și-i făcu cu ochiul lui Al, când Silvano se strâmbă.

– Așa-i, chicoti Al. Ce are de oferit?

– A fost mort numai treizeci de ani, zise Silvano. A venit de pe o planetă numită Garissa și zice c-a fost aruncată-n aer, c-a explodat toată. A atacat-o un fel de navă stelară care a utilizat antimaterie. Nu știu dacă să-l cred sau nu.

– Știi ceva despre asta? o întrebă Al pe Jezzibella.

– Sigur că da, iubitule. Odată aproape c-am făcut un album conceptual despre Genocidul Garissan. Era totuși prea deprimant. Da, așa a fost.

– Să-mi bag picioarele, o planetă-ntreagă! Și tipu' ăsta, Ambar, a fost acolo?

– Așa zice.

– Chiar poate să facă asta antimateria? Să radă o planetă-ntreagă?

– Da. Treaba însă este că el zice că guvernul garissan lucra la propria sa armă atunci când au fost rași, la ceva cu care să atace Omuta. Jură că era cea mai mare armă care a fost construită vreodată. Și ar trebui să

știe ce vorbește, fiindcă a fost savant de rachete barosan în Marina lor.

– Altă armă?

– Da. O botezaseră Alchimistul. Ambar zice c-o construiseră, da' că n-a fost utilizată niciodată. Zice că tot căcatu' de Confederație ar fi știut dac-ar fi fost utilizată, fiindcă drăcia aia avea putere, nu glumă.

– Deci arma aia există pe undeva, rosti Al. Ia să ghicesc – ne poate conduce la ea, este?

– Nu. Zice însă că știe pe cineva care o poate face. Vechea lui profesoară de colegiu – o gagicuță pe nume Alkad Mzu.

Lady Macbeth era programată să plece peste opt ore, deși nimeni n-ar fi putut ghici asta vreodată, dacă ar fi văzut-o. Douăzeci la sută din carcasă continua să-i fie deschisă spre spațiul cosmic, expunând structura hexagonală de rezistență; platforme telecomandate înconjuraseră complet deschizăturile și mecanicii de pe ele lucrau metodic și repede pentru a integra sistemele noi pe care le instalaseră în locul unităților avariate în luptă.

În capsulele de susținere biotică se desfășurau aceleași eforturi ordonate; echipe din cinci companii de service și astroinginerie lucrau să aducă nava la statutul apt de bătălie. Un statut ale cărui cifre de randament i-ar fi surprins pe mulți căpitani de nave de război convenționale. Un statut de care *Lady Macbeth* nu se bucurase de decenii. Dotările interne standard

fuseseră demontate și înlocuite cu echivalentele lor de grad militar.

Joshua dorea să fie pregătită pentru performanțe de vârf, iar dacă tot plătea Ione... Cu cât se gândea mai mult la ceea ce acceptase, cu atât își făcea mai multe griji. Adâncirea în detaliile reechipării însemna o evadare pentru el, aproape la fel de bună ca zborul.

Petrecuse cea mai mare parte a zilei anterioare în discuții cu managerii companiei de astroinginerie, pentru a vedea cum puteau comprima munca de două săptămâni în patruzeci și opt de ore. Acum urmărea cu atenție tehnicienii de la console care manipulau brațele telecomandate ce înconjurau nava.

O pereche de picioare lunecă prin trapa centrului de control, zbătându-se, ca și cum deținătorul lor n-ar fi fost tocmai obișnuit cu manevrele în imponderabilitate. Joshua înhăță iute pantalonii și-l trase în lături pe bărbat, înainte ca pantofii săi să lovească în cap un operator de consolă.

– Mulțumesc, rosti roșu la față Horst Elwes pe când Joshua îl direcționă către un covoraș adeziv. Clipi iute din ochii apoși și privi în jur: Mi s-a spus că te voi găsi aici. Am auzit că ai căpătat un contract charter.

În glasul preotului nu se detecta niciun fel de ironie, așa că Joshua răspunse:

– Da, Lordul Ruinelor m-a contactat pentru transportul unor componente speciale, esențiale pentru îmbunătățirea defensivei Seninătății. Stațiile industriale din exterior nu fabrică chiar toate componentele pentru platformele DS.

Nu auzi pe nimeni pufnind batjocoritor, dar la câteva console licăriră în mod limpede surâsuri amuzate. Nimeni nu cunoştea cu exactitate obiectivul zborului, însă toţi ştiau destul de bine care *nu era*. Iar pretextul transportului de componente era destul de străveziu. Ione anunţase că toate agenţiile de contrainformaţii din habitat dovediseră un interes brusc faţă de plecarea sa iminentă.

– Se pare totuşi că pot construi viespi de luptă, comentă Horst uşor amuzat.

Suporturile de pe pereţii hangarului susţineau şaizeci şi cinci de viespi de luptă, pregătite pentru încărcare în tuburile de lansare din *Lady Macbeth*.

– Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am câştigat licitaţia contractului, părinte. *Lady Mac* poate transporta marfă şi-n acelaşi timp se poate lupta pentru a scăpa din buclucuri.

– Cum spui tu, tinere Joshua. Te rog însă să nu-ncerci scuza asta cu Sf. Petru, dacă vei ajunge vreodată la porţile cele mari şi albe.

– O să ţin minte. Doreai ceva anume?

– Nimic important. M-am bucurat să aud că ţi se repară nava. *Lady Macbeth* a suferit multe avarii în operaţiunea noastră de salvare şi-mi dau seama cât de scumpe sunt astfel de maşinării. N-aş fi dorit să suferi o pierdere financiară pentru asemenea act altruist.

– Mulţumesc, părinte.

– Copiii ar dori să te vadă înainte de plecare.

– Ăăă... De ce?

– Cred că vor să-ţi mulţumească.

– Ah, da. Aruncă o privire spre Melvyn, care părea la fel de stingherit. O să-ncerc, părinte.

– M-am gândit că ai putea combina acțiunea aceea cu slujba de pomenire. Vor fi prezenți toți acolo.

– Care slujbă?

– Cum, nu ți-a spus Sarha? Episcopul a fost de acord să țin o slujbă de pomenire pentru toți cei care s-au sacrificat pentru copii. Cred că echipa domnului Malin și Warlow merită rugăciunile noastre. Va începe peste trei ore.

Buna dispoziție a lui Joshua dispăru ca prin farmec. „Nu vreau să mă gândesc la moarte și la ce urmează după ea... nu în clipa asta."

Horst îi studie chipul și citi atât tulburarea, cât și vinovăția oglindite în trăsăturile menținute atent inexpresive.

– Joshua, rosti el încet, moartea înseamnă mai mult decât lumea de dincolo. Crede-mă, am văzut cu propriii mei ochi cât de mult înseamnă. Deși sunt adevărate, înregistrările făcute de prietena ta Kelly nu conțin nici pe departe întreaga istorie. Crezi că eu mi-aș mai putea păstra credința în Domnul nostru, dacă Shaun Wallace ar fi avut dreptate?

– Ce ai văzut?

– Singurul lucru care m-ar fi putut convinge. Pentru tine, mă aștept să fie un lucru diferit.

– Înțeleg. Fiecare om trebuie să ajungă la credință în felul lui.

– Ca întotdeauna, da.

Catedrala Seninătății fusese proiectată după vechiul arhetip european. Era una dintre puținele clădiri din interiorul habitatului și se ridica din parc la câțiva kilometri depărtare de cercul recepțiilor de zgârie-stele de la jumătatea lungimii cilindrului. Pereții din polip erau albi ca nuferii, cu plafonul arcuit și nervurat de muchii poligonale line, care lăsau impresia unui stup de mult abandonat. Deschizături înalte în pereți fuseseră etanșate cu vitralii tradiționale, cu o rozasă gigantică la capătul naosului, deasupra altarului din piatră. Fecioara Maria, cu pruncul Iisus în brațe, privea de sus către lespedea din granit adusă de Michael Saldana de pe Pământ.

Joshua căpătase un loc în strana din față, lângă Ione. Nu avusese timp să-și schimbe uniforma-combinezon, pe când femeia purta o rochie neagră extrem de elegantă, cu pălărie complexă asortată. Cel puțin restul echipajului din *Lady Mac* avea aceeași vestimentație ca Joshua.

Slujba fu scurtă, poate din cauza copiilor care se foiau și șușoteau. Pe Joshua nu-l deranjau. Cântă imnurile, ascultă predica lui Horst și se alătură rugilor de mulțumire.

Nu era chiar catarsisul pe care-l dorise, totuși simți o senzație de ușurare. Oameni care se adunau pentru a le mulțumi răposaților. „Oare cum ar fi început ritualul acesta", se întrebă el, „dacă am fi știut dintotdeauna că ei ne privesc?"

După terminarea ceremoniei, Ione îl împinse către grupul de copii. Părintele Horst și câteva asistente

pediatre încercau să păstreze ordinea. Joshua decise că puștii arătau altfel. Gălăgioșii care se strânseră imediat în jurul lui puteau fi orice club de preșcolari ieșit la picnic. În tot cazul, niciunul nu semăna cu copiii speriați și tăcuți care se revărsaseră la bordul lui *Lady Mac* cu nici o săptămână în urmă.

În vreme ce ei chicoteau și-și recitau mulțumirile repetate cu grijă din timp, tânărul își dădu seama că pe chip i se întipărise un surâs larg. La urma urmelor, misiunea aceea avusese și un rezultat bun. În spatele lor, părintele Horst încuviința aprobator. „Moș afurisit și șmecher", gândi Joshua, „tu ai pus totul la cale."

Și alții ieșeau din catedrală: obișnuiții reporteri de teren, edeniștii (surprinzător?) din Aethra, un număr mare de clienți din Harkey's și alte localuri frecventate de lucrătorii din industria spațială, câțiva amplificați pentru luptă, Kelly Tirrel.... Joshua se scuză față de copii și o ajunse pe reporteră în nartex.

– *Lady Mac* pleacă diseară, rosti el jalnic.

– Știu.

– Am văzut câte ceva din emisiunile de știri Collins. Te-ai descurcat foarte bine.

– Da. În sfârșit sunt în mod oficial mai populară decât Matthias Rems.

Tonul glasului îi era amuzat, dar nu și ochii.

– Dacă dorești, am un loc liber.

– Nu, mulțumesc. Privi spre Ione, care discuta cu Horst Elwes. Nu știu ce te-a convins să faci pentru ea, dar nu vreau să am vreo legătură cu așa ceva.

– Nu-i decât o cursă charter care va lua componente pentru...

– Hai sictir! Dacă asta-i tot, de ce-mi mai oferi un loc? Și de ce o burdușești pe *Lady Mac* cu viespi de luptă de ultima generație? Vă-ndreptați direct spre necazuri serioase, nu-i așa?

– Sper în mod sincer să nu fie așa.

– N-am nevoie de asta, Joshua. N-am nevoie de faimă. N-am nevoie de risc. Să-mi bag picioarele, tu știi ce-o să ți se-ntâmple dacă mori? N-ai accesat niciuna dintre înregistrările mele?

Aproape părea că-l imploră.

– Ba da, am accesat câteva. Știu ce se-ntâmplă când mori. Totuși nu poți abandona speranța pentru ceva mai bun. Nu poți înceta să mai trăiești, doar pentru că ți-este frică. Tu ai continuat să mergi mai departe pe Lalonde, în ciuda asalturilor morților. Și ai triumfat.

– Ha! emise ea un hohot de râs amar. În locul tău, nu l-aș numi triumf: am salvat treizeci de copii. Este cea mai jalnică înfrângere din istorie. Până și Custer s-a descurcat mai bine.

Joshua o privi, încercând să înțeleagă unde dispăruse fosta lui Kelly.

– Să știi că-mi pare realmente rău că simți așa. Cred că ne-am descurcat bine la Lalonde și mulți îmi împărtășesc opinia.

– Atunci sunt niște idioți și vor vedea singuri care-i adevărul! Fiindcă acum totu-i temporar. Totul! Când ești blestemat să existi pentru eternitate, nimic din ceea ce simți nu durează prea mult.

– Exact. Tocmai de aia merită să trăiești din plin.

– Nu, surâse ea slab. Știi ce o să fac în continuare?

– Ce?

– O să mă alătur lui Ashly, care are ideea corectă despre petrecerea timpului. O să rămân un milion de ani în tau-zero. O să dorm pe tot restul existenței universului.

– Iisuse, asta-i o tâmpenie! Care-i scopul?

– Să nu suferi în lumea de dincolo.

Joshua își etală celebrul zâmbet Calvert, apoi se aplecă și o sărută iute.

– Mulțumesc, Kelly.

– Pentru ce, cap-de-miel?

– Este o chestie de credință. Ai ajuns la ea singură... aparent.

– Dac-o să continui așa, o să mori tânăr.

– Și o să las un cadavru frumos. Da, știu. O să pilotez totuși charterul Ionei.

Ochii ei triști îl priviră răniți și în același timp cu durerea veche a dorului. Ea știa însă că hăul era prea larg acum. Amândoi o știau.

– Nu m-am îndoit niciodată de asta.

Îi răspunse sărutului; atât de platonic, încât era aproape formal.

– Ai grijă de tine.

– A fost plăcut cât a durat, totuși, nu? rosti el către spatele femeii care se îndepărta.

Mâna ei flutură nepăsător, în semn de adio, fără să se întoarcă.

– Ah, Joshua, ce bine! Doream să mai schimbăm două vorbe.

Tânărul se întoarse către Horst.

– A fost o slujbă frumoasă, părinte.

– Mulţumesc foarte mult. Mi-am cam ieşit din mână pe Lalonde şi m-am bucurat să văd că nu m-a părăsit complet vechea artă.

– Copiii arată bine.

– Ar fi fost de sperat să fie aşa, după atenţia pe care o capătă. Seninătatea este un loc extraordinar pentru un bătrân locuitor de arcologie ca mine. Ştii, Biserica s-a înşelat profund în privinţa bitekului. Este o tehnologie minunată.

– Altă cauză, părinte?

Horst chicoti.

– Sunt ocupat până peste cap, mulţumesc. Apropo... Scoase din buzunarul sutanei un crucifix mic de lemn. Aş vrea să-l iei cu tine în călătorie. L-am avut asupra mea tot timpul pe Lalonde. Nu sunt sigur dacă îţi va aduce noroc, totuşi bănuiesc că vei avea nevoie de el mai mult decât mine.

Joshua acceptă darul stingherit, nu tocmai sigur dacă să-l pună în jurul gâtului sau să-l îndese într-un buzunar.

– Mulţumesc, părinte. Mă va însoţi.

– Drum bun! Domnul să te aibă în pază. Şi încearcă să fii bun de data asta.

Joshua rânji larg.

– O să mă străduiesc.

Horst se întoarse grăbit la copii.

– Căpitanul Calvert?

Joshua trase aer în piept. „Ce mai este?"

– M-ai găsit.

Se adresase unui piept de alamă strălucitoare, cu contururi distinctiv feminine. Aparținea unui cosmonik care aducea cu conceptul de robot din epoca aburului: corp din metal și articulații flexibile din cauciuc. În mod clar un cosmonik, determină Joshua după o examinare rapidă, nu un amplificat pentru luptă, fiindcă sistemele auxiliare care încadrau ambele antebrațe erau prea fine. Acesta era un lucrător, nu un luptător.

– Mă numesc Beaulieu, rosti ea, și am fost prietenă cu Warlow. Dacă ești în căutarea unui înlocuitor pentru postul lui, aș dori să te gândești și la mine.

– Iisuse, ești la fel de directă ca el, asta nu se poate nega. Totuși, nu cred că te-a menționat vreodată.

– Cât din trecutul lui a menționat?

– Mda, nu prea mult.

– Atunci?

– Pardon?

– Am primit deci postul?

Îi dataviză fișierul cu CV-ul ei.

Matricea cu informații se roti lent în interiorul craniului lui Joshua. Își disputa spațiul cu sentimentul de indignare că ea trebuia să facă asta tocmai la pomenirea lui Warlow, alături de recunoașterea mormăită a faptului că orice persoană atât de directă deținea probabil calitățile necesare; ea n-ar fi rezistat mult cu o atitudine care să nu fi fost susținută de competență.

Trecând iute în revistă fișierul, văzu că avea șaptezeci și șapte de ani.

– Ai servit în Marina Confederației?

– Da, căpitane. Acum treizeci și doi de ani; sunt calificată pentru lucrul cu viespi de luptă.

– Am văzut. Pe Lalonde, Marina a emis un mandat de arestare pentru mine și *Lady Mac*.

– Sunt sigură c-a avut un motiv întemeiat. Eu însă servesc doar un căpitan la un moment dat.

– Mmm, da. Asta-i bine.

Joshua zări alți trei cosmoniki așezați în ultima strană, care așteptau să vadă rezultatul discuției. Datavizează spre blocul procesor al rețelei catedralei.

– Seninătate?

– Da, Joshua.

– Plecăm peste trei ore și n-am timp de jocuri. Beaulieu asta e curată?

– Din câte pot evalua, da. A lucrat cincisprezece luni în spațioportul meu și n-a avut contacte cu nicio agenție de contrainformații. Nici nu fraternizează cu amplificații pentru luptă sau cu traderii mai puțin respectabili. Stă doar cu cei asemenea ei; de fapt, cosmonikii au tendința să stea împreună. Natura sociabilă a lui Warlow a fost mai degrabă o excepție decât regula.

– „Sociabilă"? arcui Joshua sprâncenele.

– Da. Ție nu ți s-a părut așa?

– Mulțumesc, Seninătate.

– Mă bucur să fiu de ajutor.

Joshua anulă datavizarea.

– Va trebui să plecăm fără un nod configurator până când o să-l pot înlocui, iar în timpul cursei pot apărea unele necazuri, îi spuse lui Beaulieu. Nu-ți pot oferi specificații.

– Nu-mi fac griji. Cred că abilitatea ta va minimiza orice amenințare, „Lagrange" Calvert.

– Iisuse! În regulă, bun sosit la bord. Ai la dispoziție două ore să-ți strângi lucrurile și să le aduci în navă.

Suportul de andocare o ridică lin pe *Lady Macbeth* din silozul CA 5–099. Câteva sute de persoane accesaseră senzorii spațioportului pentru a-i urmări plecarea: agenți de contrainformații, lucrători din industria spațială stârniți de zvonuri, oficii de știri care înregistrau fișiere pentru bibliotecile lor în eventualitatea în care s-ar fi întâmplat ceva interesant.

Ione văzu panourile de termopurjare ale lui *Lady Macbeth* glisând din nișele lor ca o parodie a aripilor de păsări ce se întind în pregătirea zborului. Minuscule rachete de poziționare cu combustibil chimic se activară în jurul mijlocului navei, înălțând-o ușor de pe suport.

Își folosi afinitatea ca să recepteze un montaj despre echipele obosite ale companiilor inginerești care se felicitau reciproc, cu ofițerii de control al traficului ce coordonau vectorul navei stelare, și cu Kelly Tirrel singură în odaia ei, accesând imagini de la senzorii spațioportului.

Faptul că Kelly Tirrel n-a dorit să meargă cu el a fost un noroc, spuse Seninătatea. **Ar fi trebuit**

s-o oprești, ceea ce ar fi atras atenția și mai mult asupra zborului.

Așa este.

El nu va avea probleme, Ione. Noi suntem acolo cu el pentru a-l ajuta și chiar, parțial, pentru a muri ca să-l protejăm.

Exact.

Rachetele ionice cu foc albastru-strălucitor ale lui *Lady Macbeth* declanșară, acoperind lumina proiectoarelor din siloz. Ione utiliză platformele de defensivă strategică pentru a urmări nava stelară, care porni către Mirchusko. Joshua o pilotă pe o orbită de o sută optzeci și cinci de mii de kilometri perfect circulară, dezactivând propulsia triplă cu fuziune în momentul precis al injecției. Rachetele ionice mai declanșară doar de două ori, pentru a regla fin traiectoria, înainte ca panourile de termopurjare să înceapă să se plieze.

Seninătatea percepu pulsația gravitonică în momentul descărcării nodurilor configuratoare ale navei stelare. Apoi grăuntele masic minuscul dispăru.

Ione reveni la celelalte probleme ale ei.

Demaris Coligan aprecia că se descurcase bine cu costumul său, imaginând o țesătură maro-căprioară cu dungulițe argintii și o croială sobră, care nu era nici pe jumătate atât de țipătoare pe cât purtau unii dintre locotenenții Organizației.

În ultima clipă adăugă un trandafir stacojiu mic la rever, apoi încuviință din cap spre mierosul Bernhard Allsop, care-l conduse în apartamentul Nixon.

Al Capone îl aştepta în salonul vast; costumul lui nu diferea prea mult de al lui Demaris, atât doar că Al îl purta cu mai multă vitalitate. Nici chiar locotenenţii seniori la fel de eleganţi care-l flancau nu-i puteau egala stilul.

Vederea atâtor personaje cu greutate nu avu rolul de a spori nivelul de încredere al lui Demaris. El însă nu făcuse nimic greşit, în privinţa asta era sigur.

Al îi oferi un surâs larg de bun venit şi-i strânse mâna cu căldură.

– Mă bucur să te văd, Demaris. Băieţii mi-au spus că faci treabă bună pentru mine.

– Fac tot ce pot, Al. Şi nu-i o minciună. Tu şi Organizaţia aţi fost buni cu mine.

– Mă bucur tare mult să aud asta. Vino-ncoace, am să-ţi arăt ceva. Îşi trecu braţul peste umărul celuilalt cu un gest camaraderesc şi-l conduse la peretele transparent: Ia zi, ce părere ai de imaginea asta?

Demaris privi afară. Noua Californie în sine era ascunsă după masa asteroidului, aşa că se uită în sus. Roca de culoare sepia, cu aspect de hârtie creponată, se curba, îndepărtându-se către un vârf conic bont. La trei kilometri depărtare, sute de panouri de termopurjare de mărimea unor terenuri de fotbal atârnau din stâncă, formând un guler zbârlit în jurul gâtului asteroidului. Dincolo de el se afla discul non-rotativ al spaţioportului, care, precum stelele, părea să se rotească. O constelaţie neliniştitor de mare de nave adamiste plutea într-o formaţie riguros menţinută, imediat dincolo de marginea discului. Demaris petrecuse

toată săptămâna anterioară ajutând la pregătirea lor pentru zbor, iar constelația nu reprezenta decât treizeci la sută din flota de nave de război a Organizației.

– Este, ăăă... frumușel, rosti bărbatul.

Nu putea percepe prea clar gândurile lui Al, așa că nu știa dacă era sau nu în rahat. Totuși, șeful părea destul de încântat.

– Frumușel!

Al păru să găsească expresia incredibil de amuzantă și izbucni într-un hohot de râs ca un muget. Îl pocni plin de entuziasm pe Demaris pe spinare. Ceilalți locotenenți zâmbiră politicos.

– E o ditamai minune-n pizda mă-sii, Demaris! Sută la sută! Știi că o singură navă din alea are atâta putere de foc încât să distrugă toată vechea flotă a Marinei americane? Eh, ce zici – nu-i o comparație care să te facă să te caci pe tine?

– Așa-i, Al.

– Ceea ce vezi acolo e ceva ce n-a mai încercat nimeni pân-acum. E o cruciadă, Demaris, în pula mea! O să salvăm universul pentru cei ca noi, o să-i restabilim drepturile. Iar tu ai ajutat la asta și-ți sunt extrem de recunoscător. Da, da. Extrem de recunoscător.

– Am făcut ce am putut, Al. Așa facem toți.

– Da, dar tu ai ajutat la pregătirea rachetelor ălora stelare. Asta necesită talent.

Demaris își ciocăni tâmpla cu vârful degetului arătător.

– Am posedat pe cineva care știe, și care nu ascunde nimic. Cu un gest plin de îndrăzneală, lovi ușor cu

pumnul în antebraţul lui Al şi adăugă: Asta dacă-nţelege ce-i bun pentru el.

O tăcere de numai o secundă, după care Al hohoti iarăşi.

– Ai dreptate, ce dracu'! Trebuie să ştie şi ei cine-i şefu'. Ridică apoi un deget cu un gest de precauţie şi spuse: Trebuie totuşi să recunosc că mă confrunt c-o problemă tare a dracu'.

– Hristoase, Al, ştii bine că fac tot ce pot ca s-ajut.

– Sigur, sigur, ştiu asta. Chestia-i că odată ce-ncepem cruciada, tipii din Confederaţie ne vor răspunde prin luptă. Iar ei sunt mai puternici ca noi.

Demaris îşi coborî glasul cu o octavă, uitându-se într-o parte şi-n alta.

– Clar că sunt, dar noi avem acum antimateria.

– Da, aşa-i, o avem. Să ştii însă că asta nu-i face pe ei nici mai slabi, şi nici mai puţini ca număr.

Lui Demaris îi veni din ce în ce mai greu să-şi păstreze zâmbetul.

– Nu-nţeleg... Ce doreşti, Al?

– Tipul pe care l-ai posedat – cum îl cheamă?

– Prostovanu-şi zice Kingsley Pryor şi a fost inginer barosan în Marina Confederaţiei, locotenent-comandor.

– Exact, Kingsley Pryor.

Al întinse un deget spre Leroy Octavius.

– Locotenent-comandor Kingsley Pryor, recită Leroy privind ecranul de pe blocul său procesor. Absolvent al Universităţii Columbus în anul 2590 cu diplomă în fizica restricţionărilor magnetice. În

același an a intrat în Marina Confederației și a fost șef de promoție al ofițerilor cadeți de la Trafalgar. În anul 2598 și-a luat doctoratul în ingineria fuziunii la Montgomery Tech. Repartizat la divizia inginerie din cartierul general al Flotei a II-a. Promovare rapidă. Lucra la proiectul Marinei de a reduce dimensiunile rachetelor de fuziune. Căsătorit, un fiu.

– Mda, încuviință Demaris precaut. Ăsta-i. Și?

– Am o slujbă pentru el, Demaris, zise Al. O slujbă specială, înțelegi? Îmi pare rău, realmente, dar nu văd altă ieșire din situația asta.

– N-are de ce să-ți pară rău, Al. Cum am zis, orice pot face.

Al se scărpină pe obraz, imediat deasupra celor trei cicatrice albe, subțiri.

– Nu, nu m-ai ascultat cu atenție. Îmi bag pula, ce mă enervează oamenii care nu m-ascultă! Am o slujbă pentru el. Nu pentru tine.

– Pentru el? Adică pentru Pryor?

Al zâmbi exasperat spre Mickey, era impasibil ca întotdeauna.

– Ii-suse, da-l am în fața mea pe Einstein, în pizda mă-sii! DA, băi, creier-de-căcat, pentru Kingsley Pryor. Îl vreau înapoi. Imediat!

– Dar... dar, Al, nu ți-l pot da. Eu sunt el. Demaris se lovi agitat cu ambele mâini în piept: N-o să mai am pe altul în care să intru. Nu-mi poți cere să fac așa ceva.

Al se încruntă.

– Adică nu-mi eşti loial, Demaris? Nu eşti loial Organizaţiei?

– Ce-ntrebare mai e şi asta? Normal că-s loial, însă asta nu-nseamnă că-mi poţi cere aşa ceva. Nu poţi!

Se răsuci brusc când auzi clicul sec al armării unei Thompson. Luigi Balsmao sprijinea uşor puşca-mitralieră pe antebraţ, cu un surâs afabil pe chipul masiv.

– Te rog, ca pe un membru loial al Organizaţiei mele, să mi-l dai înapoi pe Kingsley Pryor. Te rog *frumos*.

– Nu. Nici vorbă de aşa ceva, frate!

Cicatricele de pe chipul învăpăiat al lui Al erau albe ca promoroaca.

– Îţi dau de ales, tocmai fiindcă te-ai comportat loial faţă de mine. Pentru c-o să-i eliberăm pe toţi de pe planetele alea-napoiate şi o să ai un catramilion de corpuri decente dintre care s-alegi. De aia îţi dau ocazia de a evita tau-zero şi de a-ţi dovedi onoarea ca un bărbat. Şi acum, pentru ultima oară-n pula mea, fii atent la ce-ţi spun: îl vreau pe Pryor!

Kingsley Pryor nici măcar nu ştia de ce plângea ca un prunc. Pentru că era liber? Pentru că fusese posedat? Pentru că moartea nu însemna sfârşitul?

Indiferent care ar fi fost motivul, răbufnirea emoţională curgea prin el ca o descărcare electrică. Îi era imposibil să se controleze. În acelaşi timp era perfect conştient că plângea. Zăcea pe cearşafuri de mătase răcoroasă, dedesubtul cărora se afla o saltea moale, primitoare. Cu genunchii strânşi sub bărbie, cu braţele

în jurul fluierelor picioarelor. Și în întuneric. Nu în privarea senzorială a penitenciarului mintal, ci într-un revărsat de zori minunat de autentic, unde contura forme un mozaic de tonuri de gri pe umbre gri. Era suficient pentru început. Dacă ar fi fost azvârlit direct în natură într-o zi însorită, probabil că s-ar fi ars din cauza supraîncărcării senzoriale.

Un foșnet îl făcu să-și adune puținele fărâme de control. Un curent de aer îi trecu peste chip, când cineva se așeză lângă el pe pat.

– E-n regulă, șopti glasul melodios al unei femei. Partea cea mai rea a trecut de acum.

Degete îi atinseră ceafa.

– Te-ai întors. Ești iarăși viu.

– Am... Am învins? croncăni el.

– Nu. Mă tem că nu, Kingsley. De fapt, adevărata bătălie nici măcar n-a-nceput.

Kingsley se cutremură fără să vrea. Era prea mult. Totul era mult prea mult pentru el în clipa de față. Dorea... nu să moară (Doamne, nu!), ci numai să fie cât mai departe. Singur.

– De aceea Al te-a lăsat să ieși din nou. Vezi tu, ai un rol de jucat în bătălie. Un rol foarte important.

Cum era posibil ca un glas atât de muzical să transmită o asemenea iminență a catastrofei? Își folosi nanonicele neurale pentru a recupera un program tranchilizant puternic și a-l comuta pe mod primar. Senzațiile și emoțiile ce palpitau se atenuară. Ceva nu era tocmai în regulă în privința funcționării

nanonicelor neurale, dar nu-şi putea permite acum să ruleze o diagnoză.

– Cine eşti? întrebă el.

Un cap îi coborî pe umăr şi braţe îl cuprinseră. Pentru o clipă îşi reaminti de Clarissa, moliciunea, căldura şi mirosul de femeie.

– O prietenă. N-am vrut să te trezeşti batjocorit de ei. Ar fi fost prea oribil. Ai nevoie de atingerea mea, de înţelegerea mea. Eu îi înţeleg pe oameni ca nimeni altul. Te pot pregăti pentru ceea ce va urma: oferta pe care n-o poţi refuza.

Bărbatul se îndreptă încetişor şi se întoarse s-o privească. Cea mai dulce fată pe care o văzuse vreodată, cu o vârstă imposibil de precizat, între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani, cu păr blond plutindu-i cârlionţat în jurul feţei pe când îl privea îngrijorată.

– Eşti foarte frumoasă, îi spuse.

– Ei au capturat-o pe Clarissa, zise ea. Şi pe micul şi dragul de Webster. Îmi pare rău. Ştim cât de mult îi iubeşti. Demaris Coligan ne-a spus.

– I-au „capturat"?

– Dar sunt în siguranţă. Neatinşi. Non-posedaţi. Un copil şi o femeie n-ar putea suferi niciun rău, nu aici. Al îi acceptă pe non-posedaţi în Organizaţia lui. Ei vor avea un loc de onoare, Kingsley. Tu le poţi câştiga locul acela.

Bărbatul se străduí să definească imaginea pe care numele Al i-o declanşa în minte. Un tânăr cu chip dolofan, cu o pălărie gri, ciudată.

– Să-l câştig?

– Da. Ei pot fi în siguranță pentru totdeauna, nu va trebui să moară niciodată, să-mbătrânească niciodată, să mai sufere durere vreodată. Tu le poți aduce darul acesta.

– Vreau să-i văd.

– Ai putea.

Îl sărută pe frunte, o atingere scurtă, abia simțită, cu buze uscate.

– Într-o bună zi. Dacă faci ceea ce te rugăm, vei putea reveni la ei. Ți-o promit. Nu ca prieten. Nu ca dușman. Ci pur și simplu ca de la om la om.

– Când? Când îi pot vedea?

– Șșș! Ești prea obosit acum. Dormi. Dormi ca să-ți uiți temerile. Iar când te vei trezi, vei afla despre destinul fabulos pe care rămâne doar să alegi ca să-l împlinești.

Moyo îl privi pe Ralph Hiltch mergând cu fata în brațe pe drumul care ieșea din Exnall. Laolaltă formau o imagine clasică – eroul care-și salva iubita.

Ceilalți soldați în costume-armură se strânseră în jurul conducătorului lor, după care, acționând ca unul, ieșiră de pe șosea și reveniră la adăpostul copacilor. Desigur, trunchiurile noduroase ale pădurii bătrâne nu-i puteau ascunde, fiindcă furia lui Ralph acționa ca o rachetă de semnalizare cu magneziu pentru simțurile stranii cu care Moyo abia se obișnuia.

Mânia agentului ASE era de un tip care-l tulbura profund pe Moyo. Hotărârea de la baza ei era teribilă. După două secole de întemnițare în lumea de

dincolo, Moyo presupusese că va fi imun pentru totdeauna la orice fel de amenințare. De aceea cooperase cu planul Annettei Ekelund, indiferent cât de crud ar fi fost potrivit standardelor viilor. Posedarea, o revenire în universul din care se crezuse proscris, proiecta o altă lumină, mai întunecată asupra lucrurilor pe care el le iubise și respectase înainte: moralitate, onoare, integritate. Cu asemenea concepție care-i contamina gândirea, se considerase invulnerabil înaintea fricii, ba chiar departe de ea. Hiltch îl făcea să se îndoiască de aroganța nou-găsitelor sale concepții. Poate că i se asigurase o evadare din lumea de dincolo, dar rămânerea în libertate nu era defel garantată.

Băiatul pe care Moyo îl ținea în fața sa începu să se zbată din nou, țipând speriat când Ralph Hiltch dispăru din vedere. Ultima speranță îi pierise. Avea zece-unsprezece ani. Jalea și teroarea care i se învolburau în minte erau atât de intense, încât deveniseră aproape contagioase.

Cu fermitatea fracturată de Hiltch, Moyo începu să simtă rușine față de ceea ce făcea. Lăcomia pe care sufletele pierdute din lumea de dincolo i-o instalaseră în fundul minții era mai rea decât orice sevraj și nu se oprea nicicând. Ele doreau ce avea el: lumina, sunetele și senzațiile care erau atât de bogate în univers. Îi promiteau credință pe vecie, dacă li le acorda. Lingușeau. Insistau. Amenințau. Fără încetare. O sută de miliarde de demoni de obligații și conștiință care șopteau laolaltă, alcătuind un glas mult mai puternic decât al său.

Nu avea de ales. Atât timp cât rămâneau neposedați, viii aveau să lupte pentru a-l azvârli pe el înapoi în lumea de dincolo. Atât timp cât sufletele sălășluiau în lumea de dincolo, aveau să-l hărțuiască să le fie date trupuri. Ecuația era oribil de simplă, cu cele două forțe anulându-se reciproc. Cu condiția ca el să se supună.

Renașterea lui avusese loc cu numai câteva ore în urmă, iar destinul independent îi era deja refuzat.

– Vedeți ce putem face? răcni Annette Ekelund către adepții ei. Saldana au fost siliți să negocieze cu noi, să ne accepte condițiile. Asta-i puterea pe care o avem acum! Și primul lucru pe care trebuie să-l facem este s-o consolidăm. Vreau ca toți cei cărora le-au fost repartizate vehicule să fie gata să pornească în clipa în care pușcașii marini se vor retrage; asta ar însemna peste cel mult un sfert de oră, așa că fiți pregătiți! Dacă lăsăm măcar impresia că nu avem curajul de a merge până la capăt, ei vor dezlănțui platformele DS împotriva noastră. Ați simțit gândurile lui Hiltch și știți că-i adevărat. Cei dintre voi care au ostatici să-i posede imediat. Avem nevoie de toate forțele pe care le putem mobiliza. Nu va fi ușor, dar în două zile ar trebui să putem captura toată peninsula. După aceea vom dispune de puterea de a închide cerul pentru totdeauna.

Moyo nu se putu abține să nu ridice ochii. Zorii se intensificau deasupra vârfului neregulat al liniei de copaci, care acopereau din fericire stelele și hidosul lor memento al infinitului. În ciuda culorilor zilei care fermentau peste cerul negru, panorama rămânea

totuşi pustie, un vid la fel de arid ca lumea de dincolo. Moyo nu dorea nimic mai mult decât să-l închidă etanş, să împiedice pustietatea de a-i secătui din nou spiritul.

Toate minţile din jurul său aveau aceeaşi dorinţă.

Gemete şi strigăte îi întrerupseră introspecţia. Ostaticii erau târâţi înapoi în clădiri. Despre asta nu se vorbise nimic, nu existase niciun aranjament anterior. Era ca şi cum posedaţii ar fi împărtăşit o neplăcere comună în a provoca suferinţele necesare sub ochii celorlalţi şi ai senzorilor sateliţilor de pe orbită joasă. Distrugerea spiritului unui individ era un act la fel de privat ca sexul.

– Haide, zise Moyo.

Îl ridică fără efort pe băiat şi reveni în bungalow-ul din lemn.

– Mami! zbieră băiatul. Mami, ajutor!

Începu să plângă.

– Hei, hei, nu te panica, zise Moyo. N-o să te rănesc.

Zadarnic. Moyo traversă salonul şi deschise uşile patioului mare. Peluza din spatele casei se întindea aproape până la arborii harandrizi ce înconjurau oraşul. Doi mecanoizi horticultori rătăceau anarhic peste gazonul scurt, afundându-şi lamele tăietoare în solul lutos ca şi cum ar fi fost programaţi să are făgaşe adânci.

Moyo îi dădu drumul băiatului.

– Haide, îi spuse. Fugi. Şterge-o.

Ochii limpezi îl priviră neînţelegător.

– Dar mami...

– Mami a ta nu mai este aici. Nici măcar nu mai este ea însăşi. Acum du-te. Puşcaşii marini regali sunt acolo, în pădure. Dacă eşti iute, o să-i găseşti înainte să plece. Ei vor avea grijă de tine. Fugi!

Se răsti la el pe un ton mai fioros decât ar fi fost necesar. Băiatul aruncă o privire scurtă în salon, după care se întoarse şi o luă la fugă peste peluză.

Moyo aşteptă să-l vadă că trece fără probleme prin gardul viu, apoi reveni în casă. Dacă ar fi avut ca ostatic un adult, nu l-ar fi încercat niciun fel de reţinere, însă un copil... Nu-şi abandonase complet omenia.

Prin fereastra salonului putea să vadă vehiculele care huruiau pe drum. Annette Ekelund alcătuise un convoi straniu; conţinea maşini moderne, modele vechi de pe multe planete şi din multe epoci, muzee mobile de vehicule militare, ba cineva imaginase chiar şi un automobil cu abur, care zdrăngănea şi pufăia, înaintând încet şi picurând apă prin etanşările imperfecte. Dacă îşi focaliza gândurile, putea distinge profilul automobilelor reale şi pe cel al vehiculelor de fermă dedesubtul fantezistelor miraje solide.

Pe timpuri, pe Kochi, Moyo îşi dorise mereu un cupeu, o viespe de luptă pe roţi, a cărei viteză maximă era de trei ori mai mare decât cea legală, dar nu izbutise niciodată să economisească suficient pentru un avans. Acum însă putea fi al lui la preţul unui singur gând. Conceptul îl deprima, jumătate din atracţia cupeului fusese înrădăcinată în imposibilitatea de a-l obţine.

Petrecu mult timp în spatele ferestrei, dorind numai bine alaiului de viitori cuceritori. Îi promisese Annettei Ekelund c-o va ajuta și într-adevăr, în timpul nopții, deschisese către posedare cinci dintre locuitorii lui Exnall. Acum însă, contemplând zilele care-l așteptau, în care avea să repete barbaria aceea de zece ori pe oră, știa că nu va fi în stare s-o facă. Băiatul i-o dovedise. El ar fi însemnat un risc pentru Ekelund și războiul ei fulger. Mai bine să stea aici și să se îngrijească de focul din vatră. După campanie ei vor avea nevoie de un loc în care să se odihnească.

Micul dejun fu... interesant. Panoul de inducție termică din bucătărie o luă razna imediat ce-l activă. Rămase uitându-se la el și-și aminti de aragazul vechi pe care-l avea bunica lui, din oțel negru-mat și cu grila strălucitoare a arzătorului. Când era mic, bunica gătise acolo mâncăruri minunate, cu gusturi și texturi de care nu mai avusese parte de atunci. Panoul de inducție se întunecă, iar conturul i se extinse; unitatea-dulap din compozit galben pe care stătea se contopi în el... și aragazul apăru acolo, cu căldura radiantă strălucind din grilă, în vreme ce blocurile de cărbune șuierau discret. Moyo rânji încântat de reușită și puse ceainicul din aramă pe arzător. Pe când apa fierbea, scotoci prin celelalte dulapuri din bucătărie, căutând alimente. Găsi zeci de pliculețe, hrană modernă nutritivă, fără pic de originalitate. Azvârli două în tigaia din fier pentru prăjit, dizolvându-le mintal ambalajele și făcând să apară ouă și câteva felii de costiță (cu șoriciul păstrat,

așa cum o prefera). Începu să sfârâie minunat, exact când șuiera ceainicul.

Suc de portocale rece, müsli, costiță, ouă, cârnați, rinichi, felii prăjite de pâine integrală unse cu unt și acoperite cu marmeladă tăiată din calup, totul stropit cu ceai englezesc – aproape că meritase să aștepte două secole pentru așa ceva.

După ce termină de mâncat, transformă hainele trist de banale ale lui Eben Pavitt în genul de costum albastru-deschis scump pe care îl purtau în ultimul an studenții bogați din universitatea sa. Satisfăcut, deschise ușa din față a bungalow-ului și ieși pe stradă.

Pe Kochi nu existase niciodată vreun oraș ca Exnall, care îi păru surprinzător de plăcut. Din emisiunile companiilor media, își imaginase mereu că planetele Regatului Kulu ar fi avut o societate chiar mai formală decât propria sa cultură de etnie japoneză, însă lui Exnall îi lipsea o rigurozitate disciplinată. Moyo hoinări pe străzile largi străjuite de harandrizi înalți, bucurându-se de ceea ce găsea: prăvălioare, cafenele strălucitor de curate, patiserii și baruri, părculețe, case atrăgătoare, biserica din lemn, albă ca neaua, cu acoperișul din țigle stacojiu-viu.

Nu era singurul care-și explora noul ambient. Câteva sute de persoane rămăseseră aici după plecarea Annettei Ekelund. Majoritatea hoinăreau pur și simplu ca și el, mai degrabă evitând privirile celorlalți. Toți erau părtași ai aceluiași secret vinovat: ce am făcut noi, ce s-a făcut pentru noi ca să ne readucă

sufletele în corpurile acestea. Atmosfera era aproape de doliu.

Toți pietonii erau oameni și purtau hainele specific epocii și culturii fiecăruia; cei care preferau grotescul și aspectul de fiare mitologice plecaseră cu Ekelund.

Moyo fu încântat că unele cafenele erau deschise; cu răbdare, noii proprietari posedați le înlocuiau mintal interioarele moderne, schimbându-le cu decoruri mai vechi, mai tradiționale (sau, în două cazuri, retro-futuriste). Aparatele pentru espresso bolboroseau și fâsâiau entuziast, iar aroma de pâine proaspăt coaptă plutea în aer. Iar la toate acestea se adăuga automatul pentru gogoși. Mașinăria superb de veche, din metal mat lustruit, era instalată în vitrina unei cafenele și avea pe partea din față emblema emailată a producătorului. Era lungă de doi metri, cu un coș uriaș la un capăt, plin cu aluat alb. Gogoșile crude cădeau dintr-o duză pe o bandă rulantă din sită metalică, care le cobora într-un bazin lung de ulei încins, unde sfârâiau, ridicând la suprafață bășicuțe aurii, până erau scoase prin partea opusă cu o culoare arămie. După aceea cădeau de pe banda rulantă într-o tavă cu zahăr pudră. Mirosul pe care-l ridicau în aerul proaspăt al dimineții era delicios. Moyo stătu aproape un minut cu nasul lipit de sticlă, fascinat de parada gogoșilor ce defilau prin fața lui în vreme ce motorașele electrice zumzăiau și clicăiau, iar flăcările turcoaz de gaz dansau sub ulei. Nu bănuise niciodată că în Confederație putea fi găsit ceva atât de minunat de arhaic, atât de simplu și în același timp complex. Împinse ușa și intră.

Noul proprietar stătea după tejghea, un bărbat chel, cu o basma înnodată în jurul gâtului și cu șorț cu dungi albe și albastre. Ștergea cu o cârpă tăblia de lemn strălucitoare a tejghelei.

– Bună dimineața, domnule, rosti el. Ce vă pot oferi?

„E ridicol", gândi Moyo, „amândoi suntem morți, am fost recuperați printr-un miracol straniu, iar pe el nu-l interesează decât ce vreau eu să mănânc. Ar trebui să-ncepem să ne cunoaștem, să-ncercăm să-nțelegem ce s-a-ntâmplat, ce-nseamnă asta pentru univers." Apoi simți alarma care clocotea în gândurile proprietarului, natura lui teribil de fragilă.

– O gogoașă, bineînțeles, par delicioase. Ai cumva și ciocolată fierbinte?

Proprietarul îi oferi un surâs larg de ușurare; fruntea îi era acoperită de sudoare.

– Da, domnule.

Începu să manipuleze recipiente și cești îndărătul tejghelei.

– Crezi că Ekelund va avea succes?

– Așa mă aștept, domnule. Pare să știe ce face. Am auzit că a venit de la altă stea. Este o doamnă plină de resurse.

– Da. Dumneata de unde vii?

– Din Brugge, domnule. Din secolul XXI. Pe atunci era un oraș minunat.

– Sunt convins.

Proprietarul puse pe tejghea o cană cu ciocolată fierbinte aburind și o gogoașă. „Și acum?" se întrebă Moyo. Habar n-avea ce fel de monedă să materializeze.

Situația devenea tot mai suprarealistă de la o secundă la alta.

– O să le trec în contul dumneavoastră, domnule, zise proprietarul.

– Mulțumesc.

Își luă cana și farfuria și privi în jur. În local mai erau doar trei persoane. Două dintre ele formau un cuplu tânăr, indiferent la orice altceva decât lumea lor.

– Deranjez? o întrebă pe a treia, o femeie care se apropia de treizeci de ani și care nu încerca să se învăluie în niciun fel de imagine plăsmuită.

Ea înălță capul, dezvăluind dârele de lacrimi care-i brăzdau obrajii albi, durdulii.

– Tocmai plecam, murmură încet.

– Nu pleca, te rog, spuse Moyo și se așeză vizavi de ea. Ar trebui să stăm de vorbă. N-am mai vorbit cu cineva de secole.

Femeia coborî ochii spre ceașca ei de cafea.

– Știu.

– Mă numesc Moyo.

– Stephanie Ash.

– Încântat de cunoștință, Stephanie. Nu știu ce ar trebui să spun, jumătate din mine este îngrozită de cele ce s-au întâmplat, iar cealaltă jumătate jubilează.

– Am fost ucisă, murmură ea. El... el... El a râs când a făcut-o, fiecare țipăt al meu nu-l făcea decât să râdă și mai tare. Îi făcea plăcere.

Lacrimile îi șiroiau din nou pe chip.

– Îmi pare rău.

– Copiii mei... Aveam trei copii, erau mici, cel mai mare avea șase ani. Ce fel de viață pot să ducă ei, știind ce mi s-a întâmplat? Și Mark, soțul meu... mi s-a părut că l-am zărit o dată, mai târziu, mult mai târziu. Era distrus și îmbătrânit.

– Hei, hei, spuse el încetișor, gata acum, s-a terminat. Pe mine m-a lovit un autobuz. Ceea ce-i destul de greu să se-ntâmple în capitala lui Kochi, fiindcă în lungul străzilor există bariere și sisteme de siguranță, tot felul de mizerii protectoare. Dar dacă ești prost cu adevărat, și clocotesc drogurile-n tine, și faci parte dintr-un grup care te provoacă să fugi pe stradă, atunci da, poți să sari în fața unui autobuz înainte să-și fi angajat frânele. Nu-i ușor, însă eu am izbutit. Atunci, ce rost a avut viața mea? Nicio prietenă, niciun copil; doar mama și tata, care au fost probabil distruși de vestea accidentului. Tu ai avut ceva, o familie care te iubea, copii de care puteai fi mândră... Ai fost luată de lângă ei și asta-i cu adevărat rău, nu zic că n-ar fi. Dar privește-te acum, încă-i mai iubești după atâta vreme. Și pun prinsoare că, oriunde ar fi, și ei te iubesc. Prin comparație cu mine, Stephanie, tu ești bogată. Ai avut parte de tot – de-ntreaga călătorie a vieții.

– Nu mai este cazul.

– Nu. Însă acesta este un început nou pentru noi toți, nu? Nu-ți poți îngădui să jelești trecutul. El

este prea mare deja. Dacă vei jeli, nu vei mai face nimic altceva.

– Știu. Totuși va dura o vreme, Moyo. Mulțumesc, oricum. Ce ocupație ai avut – ai fost asistent social?

– Nu. Eram student la facultatea de drept.

– Erai tânăr, așadar?

– Aveam douăzeci și doi de ani.

– Eu aveam treizeci și doi.

Moyo mușcă din gogoașa care avea gustul la fel de bun ca aspectul. Zâmbi și ridică degetul mare în semn apreciativ către proprietar.

– E clar c-o să mai revin aici.

– Mi se pare o prostie, mărturisi Stephanie.

– Și mie. Totuși, este felul pe care l-a ales el ca să aibă o ancoră.

– Ești sigur că ai făcut dreptul, nu filozofia?

El surâse pe sub gogoașă.

– Așa-i mai bine. Nu te repezi imediat la problemele mari, fiindcă nu vor face altceva decât să te deprime. Ia-o de la cele mărunte și înaintează încetișor spre metafizica cuantică.

– Deja m-ai pierdut. Am fost o simplă consilieră la clubul de zi local al copiilor. Adoram copiii.

– Nu cred c-ai fost o femeie chiar banală.

Ea se lăsă pe spate în scaun și se jucă cu ceașca de cafea.

– Și acum, ce facem?

– Vorbești în general?

– Păi... abia ne-am întâlnit.

– Bun, vorbind în general, vom încerca să trăim viața pe care ne-am dorit-o întotdeauna. De acum încolo fiecare zi va fi o vacanță pe care ți-ai luat-o de la serviciu ca să poți pleca și face ceea ce ți-ai dorit mereu.

– Să dansez în hotelul Rubix, rosti ea imediat. Avea cea mai frumoasă sală de bal, estrada era îndeajuns de mare pentru o orchestră întreagă și avea vedere peste parc, spre un lac. N-am ajuns niciodată acolo; Mike îmi tot promisese c-o să mă ducă. Voiam să port o rochie stacojie, iar el să aibă smoching.

– Nu-i rău. Ești o romantică, Stephanie.

Ea se îmbujoră.

– Și tu?

– Ah, nu. În esență, toate visurile mele sunt ca ale bărbaților tipici. Plaje tropicale și fete cu siluete perfecte; cam așa ceva.

– Nu, nu te cred. În tine există mai mult decât clișeele simpliste. În plus, eu ți-am spus visul meu.

– Mda, bine atunci. Păi... cred că visez la planarea montană. Pe Kochi, ăsta era sportul puștilor bogați. Planoarele erau construite din pelicule de lanțuri moleculare; cântăreau doar vreo cinci kilograme, dar aveau anvergura aripilor de douăzeci și cinci de metri. Înainte de a-ți îngădui măcar să urci în unul, trebuia să-ți modernizezi implanturile procesoarelor retinale și corticale, astfel încât să poți vedea realmente curenții de aer și să le determini viteza de curgere – totul se făcea cu vizualizare în raze X. În felul ăla puteai să alegi curentul care te-ar fi putut duce în vârf. Clubu-rile stabileau trasee pe o jumătate de lanț muntos. Am

asistat o dată la o cursă. Piloții păreau că stau întinși într-o cabină transparentă de forma unei torpile; pelicula de lanțuri moleculare este atât de subțire, încât nici măcar n-o poți vedea, decât atunci când lumina soarelui cade peste ea sub un unghi anume. Parcă schiau pe aer și-n același timp lăsau impresia că ar fi lucrul cel mai simplu din lume.

– Nu cred că vreunul dintre noi își va trăi fanteziile, pentru o vreme.

– Nu. Însă o vom face în cele din urmă, când Ekelund va ocupa toată Mortonridge. Atunci vom avea posibilitatea de a ne răsfăța.

– Femeia aceea... Dumnezeule, cât m-a speriat! A trebuit să țin un bărbat ostatic, cât timp a vorbit ea cu soldatul. El m-a implorat și a plâns, iar după aceea a trebuit să-l dau altcuiva. Nu-i puteam face vreun rău.

– Eu l-am eliberat pe al meu.

– Serios?

– Da. Era un băiețel. Cred c-a ajuns la pușcașii marini la timp pentru a fi evacuat. Cel puțin, așa sper.

– A fost un lucru bun din partea ta.

– Da. Acum mi-am permis luxul ăsta, dar dacă prințesa Saldana își trimite trupele aici ca să ne găsească și să ne evacueze, mă voi lupta. Voi face tot ce voi putea ca să-i opresc să mă scoată din corpul ăsta.

– Eu o aud pe a mea, zise Stephanie. Este înăuntrul meu, singură și speriată. Plânge mult.

– Gazda mea se numește Eben Pavitt și urlă furios întruna. Dedesubt însă este temător.

– Sunt la fel de răi ca sufletele din lumea de dincolo. Toți trag de noi.

– Ignoră-i. O poți face. Prin comparație cu lumea de dincolo, aici este paradisul.

– Nu chiar, dar este un bun pas de început.

El își termină ciocolata și zâmbi.

– Vrei să vii la plimbare, să vedem cum este noul nostru oraș?

– Da. Mulțumesc, Moyo, cred c-o să vin.

13

Serviciul de Contrainformații Navale al Confederației fusese înființat cu intenția de a se infiltra în rândul sindicatelor clandestine care produceau antimaterie și de a le descoperi stațiile de producție. Pornind de la zilele acelea de început, activitățile i se extinseseră odată cu cele ale Marinei Confederației ca un tot. La momentul când amirala Lalwani își asumase comanda sa, una dintre principalele funcții era monitorizarea, analizarea și evaluarea volumului de noi și ingenioase sisteme de armament fabricate de guverne și companiile astroinginerești din Confederație, cu accentul pus pe piețele de natură ilegală. În acest scop, designerii din foarte protejatul complex de laboratoare Tehnologii Armament al Serviciului primeau o informare care conținea aproape toate crizele

imaginabile, de la riscuri biologice la epidemii de virusuri nanonice și la mici explozii nucleare.

Exista o singură intrare: un coridor lung tăiat în rocă, cu două coturi la nouăzeci de grade, îndeajuns de lat și de înalt pentru a permite accesul unui camion de service agabaritic, sau chiar al unei avionete mici. În lungul lui se găseau trei uși, toate din compozit de carbotan gros de doi metri, întărit de generatoare de forță pentru legături moleculare. Primele două uși-plăci puteau fi deschise doar de personalul de securitate din exterior, pe când a treia era operată exclusiv din interiorul complexului. După sosirea Jacquelinei Couteur, populația din Trafalgar începuse să numească complexul „cușca diavolului" – destul de potrivit, acceptă Samual Aleksandrovici, când ultima ușă lunecă în sus, însoțită de o șuierătură de aer comprimat și de țiuituri mecanice sonore. De partea cealaltă, dr. Gilmore îi aștepta pe Primul-amiral și suita sa.

– Sunt încântat că pot oferi în sfârșit și niște vești bune, rosti dr. Gilmore conducându-i spre incinta de izolare a Diviziei Biologice. Am auzit toți despre Noua Californie. Sunt conduși într-adevăr de Al Capone?

– Nu avem nicio dovadă care să contrazică informația aceasta, răspunse Lalwani. Edeniștii din sistem monitorizează transmisiile de știri. Capone pare încântat de publicitate și este mereu în turnee prin orașe, aidoma unui monarh medieval. „Frăgezirea cărnii", așa-i spune el. Mai mulți reporteri au fost păstrați non-posedați, pur și simplu ca să poată înregistra evenimentul.

– Primitivul acesta anterior zborurilor spațiale a avut abilitatea de a cuceri una dintre planetele noastre cele mai dezvoltate? se miră dr. Gilmore. Îmi vine tare greu să cred...

– Nu te lăsa amăgit, urmă Lalwani. Ne-am documentat în privința lui. Este genotip de împărat autentic. Oamenii ca el au o abilitate intuitivă de a formata structuri sociale care să le susțină poziția de conducere, indiferent care le-ar fi mediul local, de la găști de cartier la națiuni întregi. Din fericire, ei nu apar foarte frecvent, și nici la un nivel așa de ridicat; însă atunci când apar, trebuie să fim cu ochii în patru.

– Totuși...

– În mod evident, el este consiliat în privința societății moderne. Există probabil un „cabinet" interior care-l ajută, dar el nu împarte puterea finală. Nu credem că este psihologic capabil de așa ceva. Ar fi o slăbiciune importantă, ținând seama de volumul copleșitor de probleme cu care trebuie să se confrunte în aplicarea silită a conducerii sale.

– Deocamdată, spuse Primul-amiral, Noua Californie este singurul sistem planetar despre care știm că ar fi cedat complet. Alte șaptesprezece planete suferă de pe urma incursiunilor la scară mare și se străduiesc pe cât pot să izoleze zonele afectate. Din fericire, autoritățile legitime păstrează controlul rețelelor DS. Pierderile cele mai grele le-au suferit coloniile asteroidale; potrivit ultimei noastre estimări, am pierdut peste o sută douăzeci în toată Confederația. Dacă un posedat pătrunde în una, rata succesului său de a o

prelua este aproape de sută la sută. S-a dovedit că este dificil să lupți împotriva lor în medii închise. Și alte planete au avut necazuri, însă la scară mai mică. Avertizările noastre par să fi avut efectul scontat. Totul ar fi putut să fie mult mai rău.

– Principala noastră preocupare, spuse Lalwani, este ca nimeni să nu încerce vreo misiune nebunească de eliberare. Puține flote naționale ar fi capabile să organizeze o operație de succes în privința asta. Deocamdată orice soldați intră într-un asemenea mediu riscă să fie posedați.

– Vor exista totuși presiuni politice din partea militarilor pentru a acționa, rosti încruntat Primul-amiral. Până acum unicul nostru succes notabil pentru public a fost distrugerea lui *Yaku* în sistemul Khabrat. O acțiune minoră. În primul și în primul rând avem nevoie de o armă care să-i poată scoată din luptă pe posedați. Fie asta, fie o metodă eficientă de exorcizare. Preferabil, ambele.

Îl privi întrebător pe dr. Gilmore.

– Cred că acum vă putem ajuta în prima privință, rosti el pe un ton încrezător.

Se opriră în fața facilității de izolare biologică și dr. Gilmore își dataviză codul spre ușă.

Cercetătorii lui Euru acționaseră rapid imediat ce primiseră autorizația de a-și continua studiile. Primul-amiral făcu o grimasă înaintea imaginii care-l întâmpină în camera de examinare. Consolele de monitorizare erau ticsite de personal; savanți și tehnicieni extrem de concentrați erau cufundați în afișajele

proiectate de coloanele AV. O scenă de competență energică și dedicare cu caracter științific, care consolida ca întotdeauna conceptul de eficiență impersonală.

Samual Aleksandrovici se îndoia că ar fi existat un alt mod în care echipa să-și poată aborda obiectivul; trebuia să acționeze ca un tampon între ei și subiect. *Subiect* – se dojeni el în gând. Deși în zilele sale de serviciu activ asistase la barbarii la o scară mult mai brutală ca aceasta.

Însoțit de căpitanul Khanna, se apropie șovăitor de peretele transparent care împărțea în două încăperea tăiată în rocă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să arate semne de uimire ori de aprobare. În cele din urmă recurse la aceeași acceptare mohorâtă pe care o afișau toți cei din incintă, alături de salopetele albe și largi.

Complet goală și rasă în cap, Jacqueline Couteur fusese imobilizată pe un pat chirurgical. Deși o expresie mai corectă ar fi fost „conectată" la el, gândi Primul-amiral. Nervuri din compozit sur formau o colivie peste corpului femeii, susținând cleme ce-i apăsau perechi de electrozi rotunzi pe antebrațe, pe abdomen și pe coapse: pe sub metalul argintiu se întrezărea gel incolor, care asigura contact și conductivitate cât mai bune. Două brațe telecomandate montate în plafon fuseseră echipate cu matrice de senzori ce semănau cu mănunchiuri de țevi groase și albe de pușcă, care baleiau lent și silențios, înainte și înapoi, peste trupul întins. Gulerul circular gros care-i susținea capul arăta de parcă ar fi fuzionat cu pielea. Un tub de plastic

pentru defecare îi fusese introdus în anus, iar un cateter de sucțiune pentru toaletă în imponderabilitate îi era fixat de vagin. Bărbatul nu putea decide dacă era o politețe civilizată sau umilința finală.

Lui Couteur însă nici nu i-ar fi păsat, în niciun caz în starea ei actuală.

Întreaga musculatură îi zvâcnea și unduia în spasme aleatorii. Pielea care îi tremura pe față făcea să pară că ar fi fost supusă unei accelerații de zece *ge*.

– Ce dracu-i faceți? întrebă Maynard Khanna cu o șoaptă guturală.

Primul-amiral nu-și mai amintea să-l fi auzit pe căpitan vorbind vreodată înaintea superiorilor săi.

– Îi neutralizăm potențialul ofensiv, rosti dr. Gilmore pe un ton extrem de satisfăcut. Raportul primit de pe Lalonde conținea o referință de la Darcy și Lori, potrivit căreia electricitatea îi afectează pe posedați. Am verificat și am descoperit că este adevărat. Ca atare, trecem un curent prin ea.

– Doamne Dumnezeule, da' asta-i...

Deodată, chipul căpitanului se boți într-o strâmbătură dezgustată.

Dr. Gilmore îl ignoră și se adresă exclusiv Primului-amiral.

– Ea este nevoită să-și utilizeze întreaga abilitate energistică pentru a devia curentul. Am experimentat cu nivelul voltajului până când am atins echilibrul acesta. Funcțiile fiziologice continuă să-i opereze normal, dar este incapabilă să manifeste vreun efect de disfuncție a realității. Nu mai poate distorsiona materia,

nu mai poate crea iluzii și nici arunca globuri de foc alb. Asta înseamnă c-o putem studia fără interferențe; până și sistemele electronice au revenit la optzeci și cinci la sută din eficiență în prezența ei.

– Și ce ați descoperit? întrebă Primul-amiral.

– Vă rog să nu uitați că ne aflăm în pragul unui domeniu complet nou.

– Te rog, doctore, rosti Primul-amiral apăsat.

– Da, da, sigur că da. În primul rând am conceput o metodă de detecție a posedaților. Peste corpul lor are loc o infimă, dar constantă, descărcare de electricitate statică. Credem că ar putea să fie un produs secundar al continuumului lor din lumea de dincolo care se revarsă în lumea noastră. Un asemenea influx ar explica de asemenea energia de care dispun permanent.

– Electricitate statică? repetă Lalwani derutată.

– Da. Este superb, senzorii care o vor detecta sunt ieftini, ușor de produs în masă, simplu de utilizat; iar dacă suferă căderi, este o certitudine că un posedat se află în apropiere. Acum când știm ce să căutăm, le va fi imposibil să se ascundă în mulțime, ori să se infiltreze în zone noi.

– Excelent! spuse Samual Aleksandrovici. Informația aceasta va trebui distribuită la fel de rapid ca avertizarea noastră inițială. Se apropie de peretele transparent, își văzu răsuflarea aburindu-i suprafața și activă intercomul: Mă mai ții minte? întrebă el.

Jacquelinei Couteur îi trebui mult timp să răspundă, cu silabele deformate de gâlgâitul laborios al coardelor vocale incomplet controlate.

– Noi te ştim, amirale.

– Ea se află în legătură cu cei din lumea de dincolo? îl întrebă imediat Samual Aleksandrovici pe dr. Gilmore.

– Nu pot oferi un răspuns ferm în privinţa aceasta. Bănuiesc totuşi că nu; cel puţin, nimic mai mult decât scurgerea unei forme de contact rudimentar înapoi, în propriul ei continuum. Jacquelinei noastre îi plac foarte mult jocurile de dominanţă şi „noi" tinde să sune impresionant.

– Îmi pare rău dacă ai dureri, spuse Primul-amiral.

– Rău o să-i pară căcatului ăluia când o să-l prind.

Ochii injectaţi se rotiră sacadat şi focalizară asupra dr. Gilmore.

Bărbatul îi răspunse cu un surâs de superioritate.

– Cât de multă suferinţă provoci tu minţii corpului pe care l-ai furat? întrebă Samual Aleksandrovici.

– *Touché*.

– După cum vezi, învăţăm de la tine, aşa cum am zis că se va întâmpla. Indică senzorii pe care braţele telecomandate îi deplasau peste capul şi trunchiul ei: Ştim ce sunteţi, ştim câte ceva despre chinurile care vă aşteaptă în lumea de dincolo, înţelegem de ce sunteţi împinşi să faceţi ceea ce faceţi. V-aş cere să cooperăm pentru a mă ajuta să soluţionez problema asta. Nu doresc să existe un conflict între noi. La urma urmelor, toţi suntem oameni, deşi în stadii diferite ale existenţei.

– Ne veţi da corpuri? Ce generos!

Cumva, femeia izbuti să rânjească; buzele se depărtară și saliva îi băloși pe obraji.

– Am putea crește rețele bitek neurale pe care să le locuiți. Veți fi în stare să recepționați întregul spectru al simțurilor umane. După accea, ele ar putea fi plasate în corpuri artificiale, cam așa cum sunt cosmonikii.

– Ce rezonabil! Uiți însă că și noi suntem oameni; că dorim să trăim vieți pe deplin omenești. Pentru totdeauna. Posedarea nu-i decât începutul revenirii noastre.

– Vă știu obiectivele.

– Vrei să ne ajuți?

– Da.

– Atunci, pune-ți capăt vieții. Alătură-te nouă. Fii de partea taberei învingătoare, amirale.

Samual Aleksandrovici aruncă o ultimă privire, aproape dezgustată, corpului chinuit care vibra și întoarse spatele peretelui transparent.

– Și nouă ne zice aceleași lucruri, adăugă dr. Gilmore parcă cerându-și scuze. În mod repetat.

– Câte din spusele ei sunt adevărate? De pildă, au ei nevoie cu adevărat de corpuri omenești? Dacă nu, s-ar putea să fim în stare să-i împingem spre un compromis.

– Verificarea poate fi dificilă, rosti Euru. Electricitatea restricționează excesele cele mai neplăcute ale disfuncției realității lui Couteur, dar o interogare de personalitate în circumstanțele acestea poate fi mai presus de puterile noastre. Dacă nanonicele ar suferi

o cădere în timpul interfațării axonilor, i-ar putea cauza o sumedenie de leziuni cerebrale.

– În tot cazul, zise Lalwani, posedații sunt capabili să opereze în interiorul structurilor bitek neuronale. Lewis Sinclair a capturat straturile neurale ale lui Pernik și ni s-a confirmat că șoimii-negri ai Valiskului au fost de asemenea capturați.

– Din punct de vedere fizic, da, sunt capabili de asta, spuse Euru. Este mult mai probabil însă ca problema să fie de natură psihologică. Ca foști oameni, ei doresc corpuri omenești, doresc familiaritatea.

– Culegeți toate informațiile pe care le puteți obține fără a periclita trupul în sine, ordonă Primul-amiral. Între timp, ați dezvoltat vreo metodă pentru a-i supune?

Dr. Gilmore indică masa de operații cu un gest încurcat.

– Electricitatea, domnule amiral! Echipați-i pe pușcașii noștri marini cu arme care să lanseze săgeți cu mici celule cu matrice electronice și descărcați pur și simplu curent în ei. Asemenea arme au fost utilizate pe scară largă de la jumătatea secolului XX până în veacul al XXIII-lea. Noi am produs deja un model modern, cu acționare chimică, cu bătaia de peste cinci sute de metri.

Samual Aleksandrovici nu știa dacă să-l mustre ori să-l compătimească. Ăsta era necazul cu tipii din laboratoare, totul nu era decât teorie și nu gândeau defel la modul în care se vor comporta pe teren gadgeturile lor. Probabil că la fel se întâmplase și pe vremea lui Couteur, reflectă el.

– Cât de departe își pot proiecta posedații focul alb?

– Depinde de la individ la individ.

– Cum veți determina voltajul care să fie descărcat din celulele cu matrice electronice? Unii vor fi mai puternici decât Couteur, alții mai slabi.

Dr. Gilmore se uită către Euru, cerându-i sprijinul.

– Stabilirea voltajului constituie într-adevăr o problemă, rosti suav edenistul cu piele neagră. Ne întrebăm dacă un scaner de electricitate statică n-ar putea determina anterior nivelul. Poate că dimensiunea energiei radiate ar putea indica puterea energistică a individului.

– Așa ceva este posibil aici, încuviință Primul-amiral, dar am îndoieli serioase în condiții reale de luptă. Și dacă arma aceasta ar funcționa, ce propui să facem cu captivii?

– Să-i punem în tau-zero, răspunse dr. Gilmore. Știm că metoda a avut o rată a succesului de sută la sută. Au utilizat-o pe Ombey.

– Da, zise Primul-amiral amintindu-și fișierul pe care-l accesase: bătălia pentru capturarea posedaților din magazinul cel mare. Cu ce costuri? Nu vreau să-ți critic rezultatele, dr. Gilmore, totuși ar trebui ca în procesul de consultare să aduci neapărat soldați cu experiență în luptă. Chiar și acceptând că arma aceasta paralizantă ar funcționa, ar fi nevoie de doi-trei pușcași marini pentru a supune un posedat și a-l introduce în tau-zero. Iar în intervalul respectiv posedații care au rămas în libertate pot converti alte cinci persoane. Cu raportul acesta nu vom învinge niciodată. Trebuie să avem o

singură armă, un dispozitiv cu o singură salvă care să poată alunga sufletul posesor dintr-un corp fără să-l afecteze. Poate electricitatea să facă asta? Puteți crește voltajul până ce sufletul este silit să iasă?

– Nu, spuse Euru. Am încercat-o deja cu Couteur. Voltajele necesare ar omorî corpul. Noi am fost nevoiți să abandonăm procedura pentru câteva ore, ca să-i îngăduim să se autovindece.

– Și alte metode?

– Vor fi unele pe care le putem încerca, insistă dr. Gilmore, dar va trebui s-o mai examinăm pe ea. Pe moment avem foarte puține date. Soluția finală va fi bineînțeles să închidem etanș conexiunea dintre universul acesta și continuumul lumii de dincolo. Din păcate, deocamdată nu putem localiza punctul de interfață. Scanerele pe care le operăm sunt detectoarele de distorsiune gravitonică cele mai sensibile care au fost construite vreodată, totuși în jurul lui Couteur nu există nicio fluctuație de densitate a continuumului spațio-temporal. Ceea ce înseamnă că sufletele nu se întorc printr-o gaură-de-vierme.

– Oricum, nu niște găuri-de-vierme așa cum le înțelegem noi, încheie Euru. Pe de altă parte, ținând seama de existența lui Couteur, este evident că întreaga noastră teorie despre cosmologia cuantică e incompletă. Abilitatea de a călători cu viteze superluminice nu-i ceva chiar atât de grozav pe cât crezuserăm cândva.

Quinn avusese nevoie de ceva timp pentru a modifica puntea lui *Tantu*. De fapt, nu aspectul

compartimentului îl deranja atât de mult; fregata era configurată pentru accelerații la valori *ge* mari, iar structura și dotările erau funcționale. Lui îi plăcea puterea aceea inerentă și o accentuă, sculptând suprafețele cu basoreliefuri negre-mat în linii ascuțite din genul celor despre care își imaginase că ar împodobi pereții templului suprem al Fratelui Luminii. Intensitatea panourilor luminescente fu redusă la nivelul unei scânteieri carmin, pâlpâind în spatele grilelor de fier ruginit.

Îl nemulțumeau însă informațiile care-i erau prezentate, sau mai degrabă absența lor, și de aceea rectificările cu pricina necesitaseră timpul cel mai lung. El nu avea nanonice neurale și de altfel, chiar dacă ar fi avut, acestea n-ar fi funcționat. Iar asta însemna că nu știa ce se întâmpla în exteriorul navei. În ciuda rezoluției fabulos de mare a matricei de senzori a lui *Tantu*, Quinn era orb, incapabil să reacționeze, să ia decizii. Vizibilitatea universului exterior era principala lui prioritate.

Posedarea echipajului de nouăsprezece oameni al fregatei nu durase nici douăzeci de minute după ce el și Lawrence andocaseră. Inițierea în sectă a sufletelor revenite, convingerea lor de a-i accepta conducerea mai durase o oră. În trei rânduri fusese nevoit să-i pedepsească pe necredincioși. Regreta irosirea lor.

Cei care rămaseseră munciseră din greu să construiască display-urile pe care le dorea, să monteze holoecranele la console și să adapteze programele calculatorului de zbor pentru a reda mediul extern în

termenii cei mai simpli posibil. Abia după aceea, cu încrederea restabilită, el poruncise plecarea de pe orbita lui Norfolk.

Quinn se lăsă pe spate în cuşeta sa de acceleraţie căptuşită cu catifea azurie regală şi dădu ordinul pentru salt. La douăzeci de secunde după ce încheiaseră operaţia, holoecranele îi arătară piramida mică şi purpurie care reprezenta unica navă de urmărire din escadrilă, strălucind în centrul cubului gol. Potrivit scării de reprezentare, se găsea la trei mii de kilometri distanţă.

– Cum scăpăm de ei? îl întrebă pe Bajan.

Bajan poseda corpul fostului căpitan al lui *Tantu*. Era al treilea suflet care o făcea din momentul deturnării navei. Quinn nu fusese satisfăcut de primii doi, care trăiseră în vremuri preindustriale, fiindcă avea nevoie de cineva cu background tehnologic, care să poată interpreta bogăţia de date din mintea căpitanului captiv. Bajan murise cu numai două secole în urmă, fusese inginer de fuziune civilă şi înţelegea conceptul zborului stelar. Deţinea în acelaşi timp o minte imorală, vicleană, care promisese imediat ascultare lui Quinn şi doctrinelor sectei. Pe Quinn nu-l deranja însă, slăbiciunile acelea îl făceau pur şi simplu mai uşor de controlat.

Pumnii lui Bajan se încleştară, reproducând presiunea pe care o exercita asupra minţii pe care o ţinea captivă.

– O succesiune de salturi. Nava o poate executa. În felul ăsta, scăpăm de orice urmăritor.

– Dă-i drumul, rosti Quinn simplu.

După trei salturi străbătură șapte ani-lumină și erau singuri în spațiul interstelar. La patru zile după aceea efectuară un salt într-o zonă de ieșire desemnată la două sute de mii de kilometri deasupra Pământului.

– Acasă, rosti Quinn și zâmbi.

Senzorii pentru spectru vizibil ai fregatei îi arătară fața întunecată a planetei, o semilună de un gri-albastru plumburiu, care se lăți treptat pe măsură ce orbita lui *Tantu* îi apropie de marginea penumbrei. Stele de magnitudinea unu scânteiau pe continente; arcologiile care se lăudau silențios cu vastul lor consum de energie, cu luminile străzilor, zgârie-norilor, stadioanelor, vehiculelor, parcurilor, piețelor și cartierelor industriale ce se contopeau într-o revărsare monocrom de fotoni. Hăt deasupra Ecuatorului, o bandă de ceață sclipitoare ocolea întreaga planetă, proiectând o reflecție abia simțită pe oceanele de un negru-lucitor de dedesubt.

– Pe Fratele Domnului, e magnific! spuse Quinn.

Nu-i arătaseră imaginea aceea când fusese adus în turnul brazilian orbital în drumul spre exil. Pe puntea capsulei sale ascensionale nu existau hublouri, ca de altfel nici în secțiunile uriașei stații de andocare prin care trecuseră trivii. El trăise toată viața pe Pământ și nu-l văzuse niciodată, nu așa cum trebuia să fie văzut. Superb și tragic de fragil.

Cu ochii minții, Quinn putea să vadă cum luminile orbitoare erau stinse lent, torturant, în timp ce umbre dese și unsuroase lunecau peste sol, un talaz

care aducea disperare și frică. Pentru ca apoi să suie în spațiu și să zdrobească Haloul O'Neill, vitalitatea și puterea sa. Nu avea să mai rămână nicio lumină, nicio speranță. Doar zbieretele, Noaptea și El.

Lacrimile de fericire formară lentile mari, distorsionante, peste globii oculari ai bărbatului. Imaginea, convingerea erau extrem de puternice. Beznă totală, cu Pământul în centru; siluit, mort, înghețat, înmormântat.

– Aceasta este misiunea mea, Stăpâne? Aceasta?

Gândul la un asemenea privilegiu îl făcea să se simtă neînsemnat.

Calculatorul de zbor emise un fluierat alarmat.

– Ce este? întrebă Quinn furios că visele îi erau întrerupte.

Se văzu nevoit să mijească ochii și să clipească, pentru a-și limpezi vederea. Holoecranele se umpleau cu plase roșii, rostogolitoare, de păianjeni și simboluri grafice pâlpâiau, solicitând atenția. Cinci vectori oranj înaintau încetișor dinspre marginile display-ului, pentru a se intersecta pe poziția lui *Tantu*.

– Ce se-ntâmplă?

– Manevră de interceptare! strigă Bajan. Acelea sunt nave ale Marinei. Iar platformele DS ale Haloului se fixează pe noi.

– Crezusem că suntem într-o zonă de ieșire legală.

– Așa este.

– Și atunci ce...

– Semnal prioritar pentru căpitanul lui *Tantu* de la Comanda Defensivei Strategice a Guvcentralului, anunţă calculatorul de zbor.

Quinn fulgeră cu privirea coloana de proiecţie AV care emisese mesajul. Pocni din degete spre Bajan.

– Sunt căpitanul Mauer, comandantul navei MC *Tantu*, rosti Bajan. Poate să-mi spună cineva care-i problema?

– Aici Comanda DS, căpitane. Te rog, datavizează codul ANI al navei tale.

– Ce cod? şopti Bajan neauzit, complet debusolat.

– Ştie cineva ce-i asta? mormăi Quinn.

Tantu îşi datavizase deja codul de identificare, imediat ce încheiase saltul, conform procedurii standard.

– Codul, căpitane, repetă Comanda DS.

Quinn privi cum vectorii portocaliu-fluorescent ai altor două nave apărură pe display-ul holoecranului. Senzorii armelor lor focalizară pe carcasa lui *Tantu*.

– Calculator, ordonă el, sari un an-lumină. Imediat!

– Nu, exclamă disperat Bajan, senzorii...

Obiecţia lui nu contă. Calculatorul de zbor era programat să răspundă doar la comenzile verbale ale lui Quinn.

Tantu execută saltul şi orizontul său de evenimente reteză tijele din carbon-compozit ce înălţau diversele baterii de senzori din nişele lor. Zece dintre ele se desfăşuraseră imediat ce nava stelară se materializase deasupra Pământului: detectoarele stelare, senzorii optici de distanţă medie, radarele şi antenele de comunicaţii.

Cele şapte nave de război care goneau spre *Tantu* o văzură dispărând dincolo de zece norişori de plasmă orbitor de albi, când orizontul de evenimente îi aduse moleculele de carbon ale tijelor la densitatea de fuziune şi dincolo de aceasta. Fragmente ale senzorilor distruşi apărură rotindu-se din pâcla radioactivă.

Ofiţerul de serviciu din Centrul de comandă DS ordonă ca două distrugătoare să pornească după *Tantu*, blestemându-şi ghinionul de a nu fi avut şoimi-de-vid în escadrila de interceptare. Cele două nave stelare avură nevoie de unsprezece minute pentru a-şi orienta traiectoriile cu coordonatele de salt ale lui *Tantu*. Toţi ştiau că însemna prea mult.

Alarme de soprane izbucniră la volum dureros de ascuţit, acoperind orice alte sunete de pe puntea lui *Tantu*. Holoecranele care afişaseră imaginile receptate de la senzori se întunecară imediat ce nodurile configuratoare descărcară, apoi pâlpâiră şi oferiră reprezentări schematice ale navei. Un număr neliniştitor de mare de simboluri roşii fulgerau, solicitând atenţia imediată.

– Opreşte gălăgia aia! urlă Quinn.

Bajan se grăbi să-l asculte şi tastă rapid pe consola montată provizoriu lângă cuşeta lui de acceleraţie.

– Avem patru perforări ale carcasei, raportă Dwyer după oprirea alarmei.

Era cel mai înfocat dintre noii discipoli ai lui Quinn, un fost dealer de programe stimulatoare de pe piaţa neagră, care fusese ucis la douăzeci şi trei de ani de un rival mai iute şi mai ambiţios. Furia şi cruzimea

îl făceau ideal pentru cauză; el auzise despre secte și ocazional lucrase cu ele.

– Alte șase zone au fost slăbite.

– Ce pizda mă-sii a fost asta? Au tras în noi? întrebă Quinn.

– Nu, răspunse Bajan. Nava nu poate executa un salt cu senzorii extinși, deoarece efectul de distorsiune colapsează orice masă prinsă în câmp. Din fericire, carcasa este acoperită cu un înveliș foarte subțire, de numai câțiva micrometri. Însă atomii din interior sunt convertiți direct în energie. Cea mai mare parte a energiei este orientată spre exterior, dar o parte e deviată înapoi, către carcasă. Asta ne-a lovit.

– Care-i nivelul avariilor?

– Au fost afectate doar sisteme secundare, spuse Dwyer. Avem de asemenea unele scăpări; cred că azot.

– Căcat! Ce-i cu nodurile? Mai putem face salturi?

– Două nu sunt operative, iar alte trei sunt avariate. Au însă softuri compensatorii. Cred că putem sări.

– Perfect. Calculator, sari trei ani-lumină.

Bajan își amuți protestul reflex. Nu putea face totuși nimic în privința descărcării mintale de furie și exasperare, pe care Quinn o percepu imediat.

– Calculator, sari o jumătate de an-lumină.

De data aceasta luminile punții se reduseră aproape complet.

– Bun, zise Quinn când iluminarea roșiatică spectrală își reveni. Vreau acum imagini vizuale de la senzori pe căcaturile astea de ecrane. Vreau să știu unde

suntem și dacă ne-a urmărit cineva. Dwyer, dă-i drumul și vezi cum poți șunta sistemele alea avariate.

– O să pățim ceva? întrebă Lawrence.

Abilitatea energistică nu-i putea camufla sudoarea care-i șiroia pe chipul pământiu.

– Nu. Acum, taci-n pula mea și lasă-mă să mă gândesc!

Quinn desfăcu fără grabă curelele care-l fixau de cușeta de accelerație. Folosindu-se de covorașe adezive, înaintă târșâit până lângă cușeta lui Bajan. Mantia neagră i se învolbura în jur aidoma unui fum fermecat, cu gluga întunecându-se până ce fața îi fu aproape complet ascunsă.

– Ce este codul ANI? șopti el încordat.

– Nu știu, Quinn, pe cuvântul meu! protestă bărbatul agitat.

– Știu că tu nu știi, cap-de-miel. Însă căpitanul știe. Află!

– Sigur că da, Quinn, sigur că da.

Închise ochii și se concentră asupra minții căpitanului, provocându-i cât de multă suferință își putea imagina pentru a smulge informația respectivă.

– Este acronimul pentru Autorizație de Navă Înarmată, mormăi în cele din urmă.

– Continuă, se auzi vocea lui Quinn din umbrele glugii.

– Orice navă stelară care efectuează un salt la Pământ trebuie să aibă codul ăsta. Pe orbită există atât de multe stații industriale și atâția asteroizi colonizați, încât sunt îngroziți de dezastrul pe care l-ar putea cauza

o singură navă teroristă. De aceea fiecare navă din Marina Confederației capătă un cod ANI, care confirmă că are autorizația legală de a fi înarmată și că se găsește sub comandă oficială. Acționează ca măsură de protecție împotriva deturnărilor.

– Asta-i clar, spuse Quinn. Dar asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple. Nu cu noi, tu ar fi trebuit să fi știut codul.

Nimeni de pe punte nu privea în direcția lui Bajan, ci toți erau extrem de preocupați de propriile lor sarcini de stabilizare a avariilor. Iar Quinn se înălța deasupra lui ca o creatură uriașă care se hrănea cu stârvuri.

– Mauer ăsta-i tare al dracu', Quinn. M-a păcălit, asta-i. O să-l fac să sufere pentru asta, ți-o jur. Aducătorul Luminii va fi mândru de felul în care-mi voi dezlănțui fiara șarpe asupra lui.

– Nu-i nevoie, spuse binevoitor Quinn.

Bajan emise un scâncet întretăiat de ușurare.

– Mă voi ocupa personal de suferințele lui.

– Dar... cum?

În tăcerea absolută de pe punte, Lawrence Dillon chicoti.

– Părăsește-ne, Bajan, puțoi nenorocit! ordonă Quinn. M-ai dezamăgit.

– Să părăsesc? Ce să părăsesc?

– Corpul pe care ți l-am oferit. Nu-l meriți.

– Nu! urlă Bajan.

– Pleacă. Dacă nu, te bag în tau-zero.

Cu un ultim suspin, Bajan se lăsă să lunece înapoi în lumea de dincolo și minunile senzațiilor îi fură

smulse din minte. Sufletul lui își jeli chinul când neantul aglomerat se închise din nou în jurul său.

Gurtan Mauer tuși slab, tremurând din tot trupul. Trecuse dintr-un coșmar în altul. Puntea lui *Tantu* devenise o criptă arhaică, în care artefacte tehnologice ieșeau în relief din ebonită sculptată, ca și cum ele ar fi fost elementele străine. Un călugăr în mantie întunecată ca noaptea stătea lângă cușeta lui; în interiorul glugii voluminoase, sugestia unui chip era indicată doar de ocazionalele străfulgerări carmin peste pielea de alabastru. Pe un lanț lung din argint, în jurul gâtului îi atârna un crucifix inversat; dintr-un motiv necunoscut, nu plutea în aer așa cum ar fi trebuit să se întâmple în imponderabilitate.

– Nu m-ai sfidat doar pe mine, rosti Quinn. Așa ceva aproape c-aș fi putut accepta. Dar când nu ne-ai spus căcatul ăla de cod ANI, ai sfidat voința Fratelui Domnului. În clipa asta eu ar fi trebuit să fiu în stația de andocare, iar până dimineață aș fi sărutat pământul la baza turnului orbital. Am fost menit să port evanghelia Nopții pe toată planeta asta mizerabilă! Și tu te-ai băgat în calea mea, cap-de-miel. Tu!

Uniforma-combinezon a lui Mauer luă foc. În imponderabilitate flacăra era fluid indigo-strălucitor, care lunecă lin peste trunchiul lui și în lungul membrelor. Bucăți de țesătură carbonizată se jupuiră, dezvelind pielea înnegrită de dedesubt. Ventilatoare fâșâiră sonor înapoia grilelor conductelor punții, străduindu-se să elimine duhoarea oribilă din aer.

Quinn ignoră scâncetele de agonie amuțite de gura încleștată a căpitanului. Își lăsă mintea să-l dezbrace, plin de iubire, pe Lawrence.

Flăcăul micuț pluti leneș în centrul punții, surâzând visător spre corpul său gol. Îi îngădui lui Quinn să-l modeleze; silueta slăbuță a rândașului de grajd își dezvoltă mușchi sinuoși, iar umerii i se lățiră. Îmbrăcat doar într-un strai de războinic barbar, alcătuit din curele de piele lucioasă, începu să semene cu un pitic obsedat de culturism.

Flacăra albastră care-l învăluia pe Mauer dispăru după ce mistui și cel din urmă petic al uniformei-combinezon. Dintr-un gest scurt al mâinii, Quinn vindecă arsurile căpitanului, readucându-i pielea, unghiile și părul la starea lor anterioară. Mauer deveni o imagine a vitalității.

– E rândul tău, i se adresă Quinn lui Lawrence cu un hohot dement.

Căpitanul captiv, șocat de durere, putu doar să se holbeze în sus, terorizat, când tânărul cu musculatură grotescă îi rânji larg, apoi lunecă spre el.

Alkad Mzu accesă suita de senzori a lui *Samaku* prin intermediul calculatorului de zbor, permițând imaginii să-i partajeze mintea cu o senzație de consternare binevoitoare. „Pentru asta am luptat noi? Pentru asta a murit o planetă? Pentru asta? Maică Maria!"

Ca toate navele stelare care executau salturi în interiorul sistemelor planetare, *Samaku* ieșise la o distanță perfect sigură, o jumătate de milion de kilometri,

deasupra planului eclipticii. Steaua Tunja era de tip M4, o pitică roșie. Destul de strălucitoare de la patruzeci de milioane de kilometri depărtare de navă, totuși nici pe departe ca una de tip G, primarele majorității planetelor terracompatibile. Din poziția excelentă în care se afla Alkad, apărea în centrul unui disc vast de particule pestrițe, cu diametrul de peste două sute de milioane de kilometri.

Coroana circulară interioară, care înconjura Tunja până la trei milioane de kilometri, era o regiune slab populată, din care furtunile constante ale vânturilor solare îndepărtaseră particulele mai mici, lăsând doar bolovani și fragmente de asteroizi fixate prin efectul de maree. Cu suprafețele șlefuite la nivelul unei străluciri cristaline de permanentă căldură roșiatică, scânteiau stacojiu și carmin, ca și cum ar fi fost un roi de tăciuni proiectat în exterior de proeminențele arcuite ca un taifun ale piticei. Opacitatea discului începea să sporească mai în exterior, transformându-se într-o pâclă granulată densă; roșu-aprins pe perimetrul interior, care se preschimba în roșu-cardinal intens la nouăzeci de milioane de kilometri mai departe. Pe uniformitate erau presărate un trilion de umbre ascuțite, proiectate de bucățile mai mari de rocă și metal ce pluteau prin praf și prin pietrișul de gheață.

Nicio planetă terracompatibilă nu putea să existe într-un asemenea mediu. Steaua era stearpă, cu excepția unei unice gigante gazoase, Duida, aflată pe o orbită de o sută douăzeci și opt de milioane de kilometri.

Două habitate edeniste tinere îi dădeau ocol, însă focarul principal al vieții omenești era risipit peste disc.

Un disc de o asemenea densitate însoțea de obicei o stea nou-născută, dar se estima că Tunja avea vârsta de peste trei miliarde de ani. Planetologii Confederației suspectau că discul piticei roșii se născuse în urma unei coliziuni spectaculos de violente între o planetă și un meteor interstelar foarte mare. Era o teorie care ar fi putut explica în mod cert existența asteroizilor Dorado în sine: cele trei sute optzeci și șapte de corpuri cerești cu conținut metalic aproape pur. Două treimi din ei erau aproximativ sferici, permițând concluzia fermă că la momentul ipoteticei coliziuni fuseseră materie magmatică din nucleul topit. Indiferent care le-ar fi fost originea, abundența aceea de minereuri constituia o resursă economică enorm de prețioasă pentru guvernul care o controla. Îndeajuns de prețioasă pentru a te război pentru ea.

– Controlul traficului civil din Ayacucho refuză să ne acorde autorizația de andocare, anunță căpitanul Randol. Spune că toți asteroizii Dorado sunt închiși pentru zborurile stelare civile și trebuie să ne întoarcem în portul de origine.

Alkad părăsi vizualizarea senzorilor și privi spre capătul opus al punții. Randol afișase o expresie diplomatică de scuze.

– S-a mai întâmplat vreodată așa ceva? întrebă ea.

– Nu. Până acum n-am mai fost aici, dar n-am auzit niciodată de o asemenea chestie.

„N-am așteptat atât, n-am ajuns atât de departe, doar ca să fiu întoarsă din drum de un nenorocit de birocrat", gândi Alkad.

– Dă-mi voi să vorbesc cu ei, îi ceru lui Randol.

Căpitanul schiță un gest din mână, acordându-i permisiunea. Calculatorul de zbor al *Samaku* deschise un canal spre oficiul controlului traficului asteroidului Ayacucho.

– Sunt funcționarul Mabaki din Serviciul Imigrări, cu ce vă pot fi de folos?

– Mă numesc Daphine Kigano, dataviză Alkad ignorând privirea întrebătoare a lui Randol la auzul numelui de pe unul dintre pașapoartele ei. Sunt rezidentă în Dorado și vreau să andochez. Nu înțeleg de ce aceasta constituie o problemă.

– Nu constituie deloc o problemă în circumstanțe normale. Să înțeleg că nu știți de avertizarea Adunării Confederației?

– Nu.

– Am înțeles. O clipă, datavizez fișierul.

Alkad și restul echipajului amuțiră când accesară raportul. Mai mult decât surprindere, mai mult decât neîncredere, femeia simți furie. Furie că așa ceva trebuia să se întâmple tocmai acum. Furie față de amenințarea pe care o reprezenta pentru misiunea ei, pentru misiunea întregii ei vieți. Maica Maria trebuie să fi abandonat poporul garissan cu mult timp în urmă, lăsând universul să-i îngrămădească în cale atâtea suferințe sufletești și catastrofe malițioase.

– Aș dori totuși să revin acasă, dataviză ea după ce termină accesarea.

– Imposibil, replică Mabaki. Îmi pare rău.

– Eu voi fi singura care va intra în asteroid. Chiar dacă aș fi posedată, n-aș reprezenta o amenințare. Și sunt perfect dispusă să fiu testată pentru posedare – Adunarea afirmă că echipamentele electronice suferă căderi în prezența lor. Ar trebui să fie foarte simplu.

– Regret, pur și simplu nu ne putem asuma riscul respectiv.

– Câți ani ai, funcționar Mabaki?

– Poftim?

– Câți ani ai?

– Are vreo relevanță?

– Da.

– Am douăzeci și șase de ani.

– Serios? Ei bine, funcționar Mabaki, eu am șaizeci și trei de ani.

– Da?

Alkad suspină încet. Oare ce naiba cuprindeau cursurile didactice esențiale din Dorado? Tinerii de azi nu știau nimic despre trecutul lor tragic?

– Asta înseamnă că am fost evacuată de pe Garissa. Am supraviețuit Genocidului, funcționar Mabaki. Dacă Maica noastră Maria ar fi dorit să sufăr vreun rău, ar fi făcut-o atunci. Acum nu sunt decât o femeie bătrână care vrea să revină acasă. Este chiar așa de greu de înțeles?

– Îmi pare rău, realmente, dar nicio navă stelară civilă nu poate andoca.

„Și dacă într-adevăr nu pot să intru? Serviciile de contrainformații vor aștepta la Narok, așa că acolo nu mă pot întoarce. Poate că Lordul Ruinelor îmi va accepta întoarcerea. Asta ar ocoli orice dezastru personal, ca să nu mai amintesc de interogarea de personalitate, însă atunci totul ar lua sfârșit: Alchimistul și dreptatea noastră."

Putea să-și amintească ultima imagine a feței lui Peter, încă acoperită de nanonice medicale, dar cu ochii plini de încredere. Și asta era esența; prea mulți oameni se bizuiau pe ea: puținii, foarte prețioși, care știau și masele fericit de ignorante care n-aveau habar.

– Funcționar Mabaki.

– Da?

– Când criza aceasta se va termina, eu voi reveni acasă, da?

– Abia aștept să vă dau personal autorizația de andocare.

– Perfect, fiindcă va fi ultima autorizație de andocare pe care o vei mai da vreodată. Primul lucru pe care intenționez să-l fac după ce mă-ntorc va fi să-l vizitez pe bunul și dragul meu prieten Ikela și să-i povestesc despre chinul la care m-ai supus.

Își ținu răsuflarea, părând imersată în tau-zero. Era un nume singuratic din trecut, azvârlit cu disperare în necunoscut. „Te rog, Maică Maria, fă să-și lovească ținta!"

Căpitanul Randol chicoti gros.

– Nu știu ce-ai făcut, Alkad, spuse el cu glas tare, dar tocmai ne-au datavizat autorizația de andocare și un vector de apropiere.

André Duchamp ajunsese de mult la înțelegerea amară că salonul nu va mai fi niciodată la fel. În lupta lor, Erick și posedații cauzaseră îngrozitor de multe stricăciuni, nu doar dotărilor compartimentului aceluia, ci și sistemelor sale.

Mica punte utilitară de sub salon se găsea într-o stare la fel de deplorabilă, iar avionul spațial fusese avariat mai presus de orice reparații. Clemele de încărcare nu angajaseră și astfel îi permiseseră să se răsucească pe când *Răzbunarea lui Villeneuve* accelera. Traverse structurale se rupseseră și se îndoiseră pe toată lungimea fuzelajului aerodinamic.

Nu-și putea îngădui să repare nici jumătate din avarii, cu atât mai puțin să înlocuiască avionul spațial. Decât doar dacă găsea alt contract de mercenar. Iar după Lalonde, ideea aceea nu-l atrăgea defel. „Sunt prea bătrân pentru escapade din astea", gândi el, „ce naiba, de acum ar fi trebuit să fi adunat o avere și să fi ieșit la pensie! Dacă n-ar fi fost nenorocitele alea de carteluri de transport ale *englezoilor*, aș fi avut bănuții."

Furia îi dădu puterea să reteze ultimul clips de pe ventilatorul la care lucra; steluța din plastic se sparse sub apăsare și așchii se rotiră în toate direcțiile. Afectat de temperatura unui fulger globular al posedaților, apoi supus timp de o săptămână vidului cosmic, plasticul devenise jalnic de casant și fragil.

– Dă-mi o mână de ajutor, Desmond, dataviză el.

Dezactivaseră circuitul ambiental al salonului, ca să-l poată demonta, iar asta însemna că trebuia să poarte costumul IIS în timpul lucrului. Fără aer care

să circule cu o viteză acceptabilă, duhoarea din compartiment era insuportabilă. Trupurile fuseseră evacuate, dar în timpul întoarcerii lor de la Lalonde avusese loc o difuziune greţoasă.

Desmond părăsi circuitul de reglementare termică pe care-l testa şi pluti spre el. Împreună traseră afară din conductă ventilatorul cilindric, care fusese transformat practic într-un bloc solid, din cauza zdrenţelor de ţesături şi a şpanurilor spiralate de spumă nultermică. André ciocăni grila cu un extractor antireactiv, eliberând o parte din materialele învălmăşite acolo. Fulgi minusculi de sânge uscat se învolburară ca un roi de musculiţe agitate.

– *Merde!* Trebuie demontat şi curăţat.

– Haide, haide, André, nu-l mai poţi folosi! Motorul s-a supraîncărcat când Erick a purjat atmosfera. E imposibil de spus ce avarii interne a cauzat vârful de tensiune.

– Toate sistemele din toate navele au marje de siguranţă absurd de mari. Motorul poate suporta o sută de vârfuri de tensiune.

– Da, însă BAC...

– Mai dă-i dracu' de birocraţi constipaţi de atâtea date! Habar n-au de zborurile operaţionale!

– Cu unele sisteme nu te joci.

– Am impresia că uiţi că asta-i nava mea, sursa mea de existenţă. Crezi c-aş risca aşa ceva?

– Vrei să zici, ce-a mai rămas din nava ta.

– Ce vrei să sugerezi, că eu aş fi responsabil pentru sufletele care revin şi ne invadează? Poate că tot

vina mea este și faptul că Pământul e o ruină și că flota Meridian nu s-a mai întors.

– Tu ești căpitanul, tu ne-ai dus la Lalonde.

– Pe baza unui contract legal cu guvernul. Au fost bani cinstiți.

– N-ai auzit niciodată de pirită, de „aurul proștilor"?

André nu mai apucă să răspundă, deoarece Madeleine deschise trapa din plafon și folosi scara de compozit fărâmițat pentru a coborî în salon.

– Fiți atenți, tocmai l-am... Bleah!

Își puse iute palma peste gură și nas, cu ochii lăcrimând de miasmele grele dinăuntru. Pe puntea de deasupra răsună o avertizare de contaminare atmosferică. Trapa plafonului începu să coboare.

– Hristoase, da' n-ați mai aerisit locu-ăsta?

– *Non*, dataviză André.

– Nu contează. Fiți atenți, tocmai l-am văzut pe Harry Levine. Era într-un bar, la nivelul al doilea rezidențial. Am ieșit rapid. Sunt sigură că nu m-a observat.

– *Merde!*

André dataviză calculatorului de zbor pentru o legătură la registrul civil al spațioportului și încărcă o comandă de căutare. Peste două secunde i se confirmă că *Dechal* andocase în urmă cu zece zile. Permeabilitatea costumului său IIS se extinse, îngăduind ieșirea unui val brusc de transpirație.

– Trebuie să plecăm. Imediat.

– Nicio șansă, răspunse Madeleine. Autoritățile portuare nu ne vor lăsa nici măcar să decuplăm

ombilicalele, cu atât mai puțin să ne lansăm, atât timp cât este valabil ordinul de interdicție a zborurilor civile.

– Căpitanul are dreptate, Madeleine, dataviză Desmond. Am rămas numai noi trei. În formula asta nu putem înfrunta echipajul lui Rawand. Trebuie să părăsim sistemul.

– Patru! mormăi ea printre dinții încleștați. Am mai rămas patru... Oh, Doamne Dumnezeule, se vor duce după Erick!

Fluidul din urechile interne ale lui Erick începu să se miște, trimițându-i o salvă de impulsuri nervoase slabe în creierul adormit. Mișcarea era atât de lină și de lentă, încât mintea lui inertă n-o percepu. Fu însă înregistrată de nanonicele sale neurale; programul de monitorizare permanent vigilent observă că era o mișcare consecventă și cu accelerație constantă. Corpul lui Erick era deplasat. Programul de monitorizare declanșă un program stimulator.

Visul neclar al lui Erick dispăru, înlocuit de liniile precis conturate ale unui afișaj de statut personal. Blocuri restricționare de nivelul al doilea îi fură ridicate peste nervi, prevenind orice zvâcniri care l-ar fi putut trăda. Ochii îi rămaseră închiși, în vreme ce se întreba ce dracu' se petrecea.

Zumzetul discret al unui motor... Zgomot de pași pe o podea dură – un program de discriminare audio intră în statut primar: erau pașii a două persoane, detaliu confirmat de nivelul răsuflărilor lor. Impulsul

constant de presiune luminoasă pe retinele amplificate de sub pleoapele închise indica o mișcare liniară, certificată de mișcarea fluidului din urechea internă; estimarea era de mers rapid. Postura era orizontală: el continua să stea întins în patul său.

Dataviză un cod general de interogare de răspuns și primi imediat răspunsul unui procesor al rețelei de comunicații. Se găsea pe un coridor la nivelul al treilea al spitalului, deja la cincisprezece metri de salonul de recuperare și convalescență al blocului operator. Erick ceru un fișier despre arhitectura locală a rețelei și găsi pe coridor o videocameră de observații pentru securitate. O accesă și privi printr-un obiectiv deformat în ochi de pește coridorul pe care luneca propriul său pat. Madeleine și Desmond se găseau la cele două capetele ale patului, luptându-se să ajute motorul. În fața lor se deschidea glisând ușa unui lift.

Erick anulă blocurile restricționare și deschise ochii.

– Ce dracu' se-ntâmplă? îi dataviză lui Desmond.

Bărbatul întoarse capul și zări o pereche de ochi furioși care-l priveau prin masca nanonică medicală verde care acoperea chipul lui Erick. Izbuti să afișeze un surâs forțat, pe jumătate stânjenit.

– Scuze, n-am îndrăznit să te trezim, ca nu cumva să ne audă cineva. Trebuie să te scoatem de aici.

– De ce?

– *Dechal* este andocată aici. Nu te teme, nu credem că Hasan Rawand știe despre noi. Și intenționăm să păstrăm lucrurile tot așa. André discută cu contactul lui politic ca să ne facă rost de o autorizație de plecare.

– Poate că-n sfârșit o să izbutească să facă o treabă ca lumea, murmură Madeleine în timp ce strecurau patul masiv al lui Erick în lift. La urma urmelor, de data asta e capul lui în joc, nu doar ale noastre.

Erick încercă să se scoale, dar pachetele medicale erau prea limitatoare, așa încât abia dacă putea să-și ridice capul de pe pernă, iar până și mișcarea aceea simplă era teribil de obositoare.

– Nu. Lăsați-mă. Plecați voi.

Madeleine îl apăsă ușor, când liftul începu să suie.

– Termină cu prostiile. Dacă dau peste tine, te vor ucide.

– Vom trece prin asta împreună, rosti Desmond cu glas plin de simpatie și înțelegere. N-o să te abandonăm acum.

Încapsulat în pachetele protectoare, Erick nu putu nici măcar să geamă de frustrare. Deschise un canal criptat protejat spre Biroul Marinei Confederației. Locotenenta Li Chang răspunse imediat.

– Trebuie să ne interceptați, dataviză Erick. Imbecilii ăștia o să mă scoată din Culey, dacă nu-i oprește nimeni.

– În regulă, nu vă panicați. Apelez echipa de serviciu pentru operații secrete. Putem ajunge la timp la spațioport.

– Aveți pe cineva în centrul de control al zborurilor?

– Da, domnule căpitan.

– Activați-l și asigurați-vă că invalidează autorizația de plecare a lui Duchamp. Vreau ca *Răzbunarea*

lui Villeneuve să nu se clintească din nenorocitul ăla de siloz de andocare.

– O fac chiar acum. Și nu vă neliniștiți.

În mod evident, Desmond și Madeleine dedicaseră o atenție considerabilă planificării traseului pentru a evita orice întâlniri. Îl purtară pe Erick prin stupul de piatră care forma secțiunea locuibilă din Culey, comutând între diverse lifturi utilitare publice. Când ajunseră la nivelurile superioare, unde gravitația scădea sub zece la sută standard, lăsară patul în urmă și-l traseră pe bărbat printr-un labirint de pasaje simple, sfredelite rectiliniu prin rocă. Era un fel de grilă străveche de întreținere sau inspecție, cu puține procesoare de rețea funcționale. Locotenenta Li Chang avu dificultăți în a le urmări parcursul.

La optsprezece minute după ce părăsiseră spitalul, ajunseră la baza fusului spațioportului. Câteva priviri curioase îi examinară când plutiră de-a curmezișul uriașei incinte axiale către o capsulă de tranzit goală.

– Suntem la două minute în urmă, dataviză Li Chang. Slavă cerului că au ales o rută ferită de observații, fiindcă în felul ăsta au încetinit.

– Ce-i cu autorizația de plecare?

– Dumnezeu știe cum a reușit Duchamp, dar comisarul Ri Drak a dat undă verde pentru plecarea *Răzbunării lui Villeneuve*. Biroul Marinei a depus un protest oficial la Consiliul Guvernării Culey. Ar trebui să ne obțină o întârziere, dacă nu anularea pur și simplu; oponenții politici ai lui Ri Drak vor folosi protestul pentru a acumula cât mai mult capital posibil.

Capsula de tranzit îi aduse la silozul în care se afla *Răzbunarea lui Villeneuve*. Parcursul fu obositor; ca și restul structurii, tuburile de tranzit trebuia renovate, dacă nu înlocuite de-a dreptul. Capsula vibra frecvent când trecea pe secțiuni de șine lipsite de curent, iar panourile luminescente își reduceau atunci strălucirea parcă în semn de simpatie. Se opri la câteva intersecții, ca și cum calculatorul de management al traseelor din spațioport n-ar fi fost sigur asupra direcției.

– Acum te poți mișca nițel? îl întrebă Madeleine pe Erick, cu speranța că imponderabilitatea le va oferi măcar un respiro de la încordarea cauzată de manipularea masei lui.

Femeia purta două dintre modulele medicale auxiliare care erau conectate la armura dermică de pachete a lui Erick, alimentând noile implanturi cu o farmacopee de substanțe nutritive. Tuburile i se încolăceau întruna în jurul picioarelor sau se agățau de proeminențele armăturilor și echipamentelor.

– Îmi pare rău, dataviză el. Imposibil.

În felul ăsta puteau câștiga vreo treizeci de secunde.

Madeleine și Desmond schimbară între ei o privire de martiri și-l scoaseră pe Erick din capsula de tranzit. Coridoarele cu secțiune hexagonală care înconjurau silozul de andocare aveau pereți din compozit alb, pe care cizmele a nenumărate generații de echipaje și echipe de întreținere îl aduseseră la o culoare gri-ruginiu. Rândurile regulate de inele de prindere din lungul pereților se rupseseră de foarte mult timp, lăsând doar cioturi. Nu conta, deoarece oamenii care

frecventau spațioportul lui Culey nu erau nici pe departe novici. Madeleine și Desmond îl menținură pur și simplu pe Erick în mijlocul coridorului, aplicându-i ocazional câte un ghiont ușor pentru a-l împiedica să se lovească de pereți, în timp ce inerția îl deplasa înainte.

După ce ușa capsulei de tranzit se închise în urma lui, Erick pierdu canalul de comunicații cu locotenenta Li Chang. Regreta că pachetele îi împiedicau vederea completă. Oare nimic din amărâta aceea de colonie nu funcționa? O unitate medicală de susținere emise un piuit de avertizare.

– Acușica am ajuns, rosti Madeleine liniștitor, interpretând greșit tonul electronic.

Erick clipi iute, unica metodă de exprimare de care mai dispunea. Ei își riscau viețile ca să-l salveze, pe când el avea să-i predea autorităților imediat ce andocau într-un port civilizat. Pe de altă parte însă el ucisese pentru a-i proteja, lăsându-i liberi să comită la rândul lor delicte și acte de piraterie. Aplicarea pentru un post în SCNC păruse la momentul respectiv un pas înainte enorm de prestigios. Cât de stupidă i se părea retrospectiv vanitatea aceea...

Ochii i se focalizară pe o urmă de ardere lungă de doi centimetri care scrijelea peretele din compozit. Poate că îl atenționase instinctul, sau poate un program de analiză senzorială extinsă bine scris, dar rezultatul fu cel care contă finalmente. Arsura aceea se găsea pe capacul unui panou de inspectare al unei conducte de rețea și era recentă. Când comută pe infraroșu, sclipi însă roz-șters. Cu spectrul activ, Erick

zări și alte arsuri, o micuță constelație roșiatică împroșcată pe pereții coridorului, fiecare strălucire corespunzând unui panou de inspectare.

– Madeleine, Desmond, stop! dataviză el. Cineva a belit în mod deliberat rețeaua aici.

Desmond își opri lunecarea greoaie printr-o lovitură aproape reflexă cu palma în ciotul unui inel de prindere. Se întinse și-l frână pe Erick.

– Nu pot nici măcar să stabilesc un canal cu nava, se plânse el.

– Crezi c-au intrat în capsulele de susținere biotică? întrebă Madeleine.

Retinele ei de asemenea amplificate scanau acum cu atenție panourile de inspectare rău prevestitoare.

– N-ar fi putut trece de Duchamp, în niciun caz cât timp paranoia îi este activată. O s-avem noroc, dacă ne mai deschide ecluza.

– Totuși ei sunt înarmați și ar fi putut pătrunde cu forța. În plus se află înaintea noastră.

Desmond mijì ochii prin coridorul care se curba ușor, alarmat și nesigur. La zece metri în fața lui era o răspântie cu patru ramificații; una dintre ele ducea direct la ecluza silozului de andocare. Singurele zgomote pe care le putea auzi erau răpăiturile ventilatoarelor din sistemul de menținere ambiental.

– Să ne-ntoarcem la capsula de tranzit, dataviză Erick. Procesorul ei de rețea era funcțional și de acolo putem deschide un canal spre navă, chiar dacă va trebui să-l direcționăm prin antena externă.

– Bună idee.

Madeleine își încordă picioarele pe ciotul unui inel de prindere și împinse umerii lui Erick, pornindu-l înapoi prin coridor. Desmond luneca deja în jurul lor, mlădios ca un pește. Când privi în urmă, femeia zări umbre fluctuând în răspântie.

– Desmond!

Bâjbâi în interiorul jachetei, după pistolul PIT. Un cot lovi peretele coridorului, trimițând-o într-o tumbă. Se strădui să-și atenueze impulsul, zgâriind disperată cu o mână compozitul grosolan, în vreme ce cu cealaltă se lupta să deschidă tocul încăpățânat al armei. Picioarele ei îl loviră pe Erick și-l expediară cu un bufnet în perete. Bărbatul ricoșă, târând în urma lui spirale lungi și încâlcite de tuburi, iar modulele auxiliare se răspândiră în toate părțile, plutind liber.

Shane Brandes, inginerul de fuziune al lui *Dechal*, apăru din coridorul care ducea la ecluză; purta salopeta arămie dintr-o singură bucată a companiei de service a spațioportului. Avu nevoie de două secunde pentru a o recunoaște pe femeia care se agita la patru metri în fața sa, chinuindu-se să-și elibereze pistolul prins în jachetă. Icni, uimit.

– Nu mișca, cretinule! zbieră Madeleine, pe jumătate panicată, pe jumătate euforică.

Întoarse pistolul PIT către bărbatul îngrozit. Corpul continua să i se afle în plin ricoșeu, ceea ce însemna că trebuia să mențină punctul de ochire. Cinci programe de luptă distincte intrară în modul primar; gândurile îi erau atât de învălmășite, încât femeia ceruse pur și simplu denumirea lor generică, nu fișierele

individuale. Diverse opțiuni pentru formații de atac în salve de viespi de luptă îi trecură prin minte. Prin grindina de date și vectori de *ge* mare ce se încolăceau în bucle problematice, se concentră pentru a păstra țeava orientată pe Brandes, care executa o imitație credibilă de ridicare a brațelor în aer, deși ea le vedea inversate.

– Ce să fac?! urlă Madeleine spre Desmond.

Bărbatul se chinuia cu Erick, încercând să-i stopeze oscilațiile greoaie.

– Ține-l sub amenințare! îi răcni el.

– Bine.

Femeia strânse patul pistolului în tentativa de a-l opri să mai tremure atât de violent; picioarele i se depărtară mult, stabilizând-o în coridor.

– Câți sunt cu tine? îl întrebă pe Brandes.

– Niciunul.

Madeleine izbuti în cele din urmă să-și stăpânească programele năbădăioase. O grilă de țintire albastru-electric îi lunecă peste câmpul vizual și se fixă pe poziție. Ea ochi un punct aflat la zece centimetri de tâmpla lui Brandes și trase. Compozitul pocni și clocoti, emanând un fuior de fum negru nesănătos.

– Iisuse! Sunt singur, jur! Trebuia să scot din funcțiune alimentările ombilicale ale navei stelare și să defectez rețeaua silozului ăstuia înainte ca...

– Înainte ca...?

Toți trecuseră programele de discriminare audio pe modul primar, așa că toți auziră deschiderea ușii capsulei de tranzit.

Desmond activă imediat un program tactic și deschise un canal criptat spre Madeleine. Programele celor doi interfațară, coordonându-și răspunsul față de amenințare. Bărbatul se răsuci cu fața la evantaiul de lumină puternică revărsat prin ușă, iar pistolul PIT se roti cu o mișcare lină controlată de program.

Când Hasan Rawand ieși din liftul navetiștilor, euforia îi ardea mai intens decât orice program stimulator de pe piața neagră. Se închipuia asemenea unei păsări de pradă, care pica din înalt asupra victimei nebănuitoare.

Realitatea acută din coridor îl *răni*. Situația era atât de neașteptată, încât continuă să surâdă încrezător spre țeava pistolului PIT al lui Desmond care era ațintit direct către capul său. Stafford Charlton și Harry Levine aproape că-l izbiră în spate, când ieșiră din lift; cei patru mercenari angajați pentru a oferi o putere de foc copleșitoare erau considerabil mai controlați și duseră imediat mâinile la arme.

– Rawand, rosti cu glas tare Desmond, sunt programat pe „trăgaciul mortului". O să mori, chiar dacă mă-mpuști.

Căpitanul lui *Dechal* înjură cu sete. Înapoia lui mercenarii aveau o sumedenie de probleme în desfășurarea pe coridorul strâmt. Datavizări criptate schimbate rapid îl asigurară că trei dintre ei ținteau membrii echipajului *Răzbunării lui Villeneuve*.

– Dă-ne ordinul, și-i putem vaporiza mai întâi pistolul. Suntem siguri.

Nu era exact genul de şansă la care ar fi fost dispus să rişte Hasan Rawand. Ochii lui baleiară forma încapsulată în pachete nanonice medicale.

– Ăla-i cine cred eu? se interesă.

– Nu-i relevant, replică Desmond. Atenţie: nimeni să nu facă nicio mişcare bruscă. S-a-nţeles? În felul ăsta n-o să se petreacă niciun accident tragic şi nedorit, dar perfect real. Asta-i ceea ce avem în clipa asta – o situaţie de impas. Sunteţi de acord până aici? Nimeni nu va câştiga azi, mai ales dacă cineva deschide focul. De aceea cer time-out, şi toţi ne putem regrupa şi plănui să ne-njunghiem pe la spate în alt moment vesel.

– Nu cred asta, replică Hasan. Eu n-am niciun conflict cu tine, Lafoe, şi nici cu tine, Madeleine. Îl vreau însă pe căpitanul vostru şi pe nemernicul ăla de ucigaş Thakrar. Voi doi puteţi pleca oricând doriţi. Nimeni nu va trage-n voi.

– Habar n-ai prin ce am trecut noi împreună, rosti Desmond şi furia din vocea sa îl surprinse chiar şi pe el. Nu ştiu despre nava ta, Rawand, dar cei din echipajul ăsta nu se abandonează reciproc în prima clipă când se nasolesc lucrurile.

– Foarte nobil! pufni Hasan.

– Bun, uite ce-o să se-ntâmple în continuare. Noi trei o să ne retragem în *Răzbunarea lui Villeneuve* şi o să-l luăm pe Brandes cu noi, ca garanţie. O singură greşeală din partea voastră şi Madeleine l-a pârlit.

Hasan rânji şmecherește.

– Şi ce dacă? Oricum nu-i mare sculă de inginer.

– Rawand! urlă Shane.

– Nu te juca cu mine! zbieră Desmond.

– Stafford, rade unul din modulele alea medicale de care-i atât de ataşat dragul nostru Erick, ordonă Hasan.

Stafford Charlton râse şi-şi deplasă puţin pistolul maser. Modulul pe care-l alesese şuieră ascuţit când fasciculul de radiaţie îi străpunse carcasa. Prin fisura înnegrită ţâşni fluid clocotitor din vezicile interne de rezervă iradiate. Tuburi se desprinseră, iar substanţele chimice ieşiră în jeturi prin extremităţile lor topite, făcându-le să şfichiuiască în jur cu ferocitatea unor şerpi.

Desmond nici măcar nu trebui să datavizeze vreun ordin; acţionând pe baza evaluării programelor lor combinate, Madeleine trase imediat cu pistolul PIT. Pulsaţia arse jumătate din carnea de pe tibia stângă a lui Shane Brandes. Bărbatul răcni în agonie, încleştându-şi palmele peste membrul mutilat. Glasul i se stinse la nivelul unui icnet, când nanonicele neurale ridicară blocaje împotriva durerii peste axoni.

Hasan Rawand miji ochii şi retinele amplificate absorbiră întreaga scenă. Trecu în mod primar un program de analiză tactică, care-i oferi imediat două opţiuni: retragere sau deschiderea focului. Pierderile estimate în tabăra lui erau de cincizeci la sută, incluzându-l pe Shane. Când adăugă obiectivul secundar de pătrundere cu succes în *Răzbunarea lui Villeneuve*, unica opţiune fu retragere şi reorganizare.

– Ia zi, întrebă calm Desmond, mărim miza sau o dăm la pace?

Hasan îl sfredeli cu privirea; dejucarea planurilor era îndeajuns de rea, dar luarea peste picior era intolerabilă.

Uşile capsulei de tranzit se deschiseră din nou şi în coridor ţâşni o sferă de mărimea unui pumn, emiţând o lumină intolerabilă. Hasan Rawand şi oamenii lui erau cel mai aproape de ea şi receptară impactul total al asaltului fotonic. Doi dintre mercenari, cu sensibilitatea retinei deschisă la maximum, orbiră instantaneu în clipa în care implanturile le fură arse. Pentru ceilalţi fu ca şi cum lumina teribilă le-ar fi perforat orbitele şi ţesutul moale al creierului. Instinctele şi programele de analiză şi reacţie fuzionară într-un simplu act de protejare: pleoapele se închiseră şi mâinile se ridicară peste ochi.

Nevăzuţi la adăpostul strălucirii, cei trei membri ai echipei pentru operaţii secrete SCNC plonjară în coridor, urmând-o pe locotenenta Li Chang. Erau îmbrăcaţi în costume-armură gri-natural, cu senzorii optici activi filtraţi pentru intensitatea grenadei quasar.

– Treceţi prin oamenii lui Rawand şi luaţi-l pe Erick, comandă Li Chang.

Trase altă grenadă quasar din încărcătorul de pe antebraţ, lansând-o pe coridor spre Desmond. Grenada nu-şi atinse însă ţinta intenţionată, deoarece unul dintre mercenarii orbiţi o devie în convulsiile sale.

Mercenarii aveau programe de luptă interconectate, care le coordonau răspunsurile. Programele de ochire şi orientare le îngăduiră să fixeze o linie precisă spre uşa capsulei de tranzit şi să ridice armele

într-acolo. Impulsuri de inducție termică fură descărcate și raze maser brăzdară în jur.

Straturile de disipare de pe costumele purtate de echipa lui Li Chang deviară sau absorbiră majoritatea loviturilor directe. Pereții din compozit ai tunelului nu aveau însă asemenea protecții. Flăcări izbucniră în mijlocul artezienelor de compozit fumegător. Alarme de incendiu zbierară avertizări. Jeturi turbulente de gaze extinctoare cenușii, dense, mugiră prin aer, transformându-se în picături de lichid turcoaz unsuros, imediat ce substanța intra în contact cu vreo flamă, acoperind suprafața combustibilului. Ghemotoace uriașe, bolborositoare, se închegară în jurul grenadelor quasar, anihilându-le.

Salvele de răspuns din partea echipei lui Li Chang eliminară prompt trei mercenari, dar corpurile lor formau un obstacol teribil de încâlcit, care bloca tot coridorul, și în același timp constituia un scut împotriva altor arme energetice. La adăpostul său, Hasan și ceilalți oameni care-i rămăseseră se repliară rapid.

Li Chang avansă prin volburile de gaz extinctor, pentru a se lupta cu un cadavru. Mănușile costumului-armură al femeii nu puteau prinde nimic cu fermitate, deoarece toate suprafețele deveniseră lunecoase din cauza gazelor extinctoare. Două raze maser o loviră în piept și umăr, când încercă să-și croiască drum cu forța și văzu realmente gazul cristalizându-se în linii lungi și rectilinii, ce defineau razele. Unul dintre membrii echipei pentru operații secrete era alături, cu degetele în jurul beregatei mortului. Corpul se

înțepenise zdravăn între ei doi și masa lui împiedica orice mișcare.

Altă salvă PIT lovi armura locotenentei și devie. Sub șocul energetic, o zonă mare din pielea mortului căpătă culoarea cafenie a unei vânătăi vechi. Hainele îi mocneau de acum, atrăgând gazul extinctor aidoma boabelor de rouă care se condensau.

Nanonicele ei neurale activară un program de suprimare a greței.

– Folosiți „istețele", ordonă ea și formulă parametrii șablonului de căutare-vânătoare.

O salvă de săgeți lungi de un centimetru îi ieșiră din cartușele de la centură: proiectile miniaturale programabile, cu rachete ionice minuscule. Descriseră ocoluri prin aerul învolburat, înconjurând contururile inerte ale mercenarilor fără viață, după care accelerară prin coridor.

Li Chang auzi o rafală sălbatică de artificii, când peste două sute de focoase explozive cu electroni detonară în interval de trei secunde. Degete ascuțite și pâlpâitoare de lumină alb-albastră se alungiră pe lângă corpurile ce pluteau. Unduieli de electricitate statică goniră spre ea de-a lungul pereților din compozit. Un curent brusc de aer o trase către sursa de lumină și sunet. Cele trei cadavre mutilate începură să se miște. O avertizare de reducere a presiunii fluieră metalic, auzindu-se ca un efect Doppler, pe măsură ce presiunea atmosferică scădea rapid. Trape de urgență glisară din pereții coridorului, izolând secțiunea avariată.

– Domnule căpitan Thakrar? dataviză femeia. Sunteţi acolo?

Înaintând cu greu în urma leşurilor, putu vedea măcelul cauzat de minisăgeţile inteligente. O galaxie de globulete din sânge se roteau în jurul trunchiurilor sfârtecate ale lui Hasan Rawand şi ale celorlalţi. Presupuse că în total fuseseră patru. Era greu de spus.

Bucăţi de ţesuturi organice fuseseră împroşcate în crăpăturile din pereţi, producând izolaţii temporare care aveau să vibreze şi să oscileze sub efectul presiunii, înainte de a fi absorbite în partea cealaltă. Ţinându-şi răsuflarea – ceea ce era ridicol, deoarece costumul îi asigura alimentare constantă cu oxigen – Li Chang se repezi prin centrul norului însângerat, strâmbându-se de fiecare dată când senzorii tactili ai costumului raportau conştiincios obiecte ce-i lunecau peste corp.

După scena masacrului, coridorul era pustiu. O trapă de urgenţă blocase răspântia. Li Chang se trase în braţe într-acolo. Curentul se domolise de acum, fiindcă aproape tot aerul din interior se pierduse.

În centrul trapei exista un hublou transparent mic. Când Li Chang îşi lipi de el senzorii căştii-cochilie, nu văzu decât alte trape, care izolau celelalte coridoare. Căpitanul Thakrar şi membrii echipajului din *Răzbunarea lui Villeneuve* nu se zăreau nicăieri.

În clipa aceea un sunet nou se adăugă vacarmului deja diminuat al diverselor alarme. Un uruit profund, de bas, pe care nu numai că-l auzea, ci-l şi putea simţi prin structura coridorului. Panourile luminescente

pâlpâiră, apoi se stinseră. Imediat se aprinseră globurile micuțe, alb-albastre, de avarie.

– Oh, Doamne, nu, șopti ea pentru sine în interiorul căștii. I-am promis, i-am spus că acum va fi în siguranță.

Răzbunarea lui Villeneuve se lansa din silozul său de andocare. André decuplase prinderile suportului, dar fără asistența managerului silozului nu putea face nimic în privința cuplajelor ombilicale și a tubului ecluzei pneumatice. Tuburile propulsiilor secundare se activară și puterea generatoarelor principale vaporiză hidrogenul la temperaturi cu puțin sub cele de fuziune. Nori de ioni albaștri pârjolitori se dilatară în jurul navei stelare sferice, care se înălța încetișor. Furtunuri și cabluri conectate în mufele de pe torul inferior al carcasei se smulseră și se rupseră; jeturi de fluid de răcire, apă și combustibil criogenic deversară în silozul cilindric. După ce nava stelară se ridică deasupra suportului, jetul de evacuare al propulsiei lovi direct în traverse, transformându-le în câteva secunde în zgură. Tubul ecluzei se întinse și flexionă la limită, apoi fu smucit din inelul de andocare, trăgând după el lonjeroane, fibre pentru date și buloane de fixare.

– Ce pizda mă-sii faci, Duchamp? emise furios controlul traficului. Oprește imediat propulsia!

Răzbunarea lui Villeneuve se înălța din siloz pe o coloană de ioni radianți. Topindu-se și surpându-se, pereții și traversele de susținere îi marcau înaintarea.

André era doar vag conștient de avariile masive cauzate de plecarea sa. Pilotarea navei stelare necesita

concentrarea totală. Platformele DS ale lui Culey se fixaseră asupra lui, dar bărbatul știa că nu vor deschide focul niciodată, în niciun caz cât timp era atât de aproape. Ordonă precipitat închiderea tuturor trapelor de acces care rămăseseră deschise.

Inelul de rezervoare de stocare criogenică de pe perimetrul silozului detonă în cele din urmă sub rafalele permanente ale evacuărilor navei stelare și reacția lor în lanț degajă fuioare vaste de vapori albi și bucăți rotitoare de deșeuri. Toată structura silozului de andocare începu să se boțească sub forța exploziilor multiple. Mecanismele de atenuare a momentului de inerție din lagărele fusului spațioportului se apropiară de supraîncărcare, când impulsul se propagă sub formă de vibrație prin cadru.

Frontul de undă al exploziilor rezervoarelor izbi *Răzbunarea lui Villeneuve* și fragmente din resturile lor străpunseră carcasa întunecată din siliciu într-o duzină de locuri. Nava fu violent zgâlțâită. Un orizont de evenimente se strânse peste carcasă, apoi se contractă și dispăru.

Era al treilea drum al lui Gerald Skibbow în salon: o încăpere semicirculară spațioasă tăiată în roca Guyanei, cu uși glisante largi din sticlă, care dădeau pe o terasă cu vedere excelentă în jos, spre interiorul celei de-a doua caverne habitat a asteroidului. În ciuda aspectului neprotocolar, salonul se găsea în centrul sanatoriului protejat al Marinei, deși măsurile de securitate erau în mod deliberat discrete. Personalul și

pacienții-deținuți se amestecau în mod deschis unii cu alții, producând ceea ce medicii sperau să fie o atmosferă destinsă. Aceasta avea scopul de a reface abilitățile de interactivitate socială a deținuților, care fuseseră afectați de traume, stres și, în câteva cazuri, de interogatorii severe. Oricine putea să vină și să plece după cum dorea, să se așeze în fotoliile spongioase largi și să contemple panorama, să bea ori să ciugulească ceva, sau să joace jocurile simple puse la dispoziție.

Lui Gerald Skibbow nu-i plăcea deloc salonul. Caverna artificială din asteroid era prea îndepărtată de experiența sa, peisajul de tip ciclorama îl neliniștea, iar decorul modern și scump îi reamintea de arcologia din care tânjise să evadeze. Nu dorea amintiri. Familia lui sălășluia în amintiri, unicul loc în care mai exista acum.

În primele zile de după interogarea de personalitate, își rugase și își implorase capturatorii să pună capăt amintirilor acelora, utilizându-și dispozitivele ingenioase (fie asta, fie moartea). Nanonicele continuau să-i fie îngropate în țeastă și n-ar fi fost necesar decât un efort minim pentru a-l curăța – o epurare de impulsuri arzătoare și trecutul i-ar fi dispărut. Însă dr. Dobbs surâsese blând și clătinase din cap, spunând că doreau să-l vindece, nu să-l chinuiască și mai mult.

Gerald ajunsese să disprețuiască zâmbetul acela blajin și intransigența reală pe care o camufla. Îl condamnau să trăiască în mijlocul unei volburi de imagini îngrozitoare: ale savanei, ale râsetelor împreună, ale mulțumirii obosite care sosise la sfârșitul fiecărei

zile, ale zilelor înseşi, umplute cu realizări simple. Pe scurt – ale fericirii. Şi ştiind asta, el ştiuse tot ce pierduse şi n-avea să mai recâştige niciodată. Se convinsese că militarii Kulu îl afundau în mod deliberat în propriile lui amintiri ca o pedeapsă pentru implicarea în evenimentele de pe Lalonde şi în declanşarea posedării. Nu exista alt motiv pentru ca ei să refuze să-l ajute. Îl învinovăţeau şi doreau ca el să-şi amintească totul. Amintirile subliniau faptul că el nu deţinea nimic, că nu valora nimic, că înşelase aşteptările singurilor oameni pe care-i iubise vreodată. Amintiri care-l menţineau într-o buclă permanentă a eşecului personal.

Celelalte răni ale bărbatului, cele fizice rezultate în urma întâlnirii cu echipa lui Jenny Harris, fuseseră tratate eficient de pachete medicale, deşi chipul şi craniul îi etalau de câteva zile cicatrice recente, când încercase să-şi scoată cu unghiile feţele dragi şi zâmbitoare din interiorul creierului; sfâşiase pielea, străduindu-se să ajungă la oasele capului şi să le deschidă, pentru ca iubita lui familie să poată să evadeze şi să-l elibereze şi pe el. Însă sanitarii puternici interveniseră prompt şi surâsul lui dr. Dobbs devenise trist. Urmaseră serii noi de substanţe chimice care să-l ameţească şi şedinţe suplimentare în care trebuia să se întindă pe canapeaua confortabilă a psihiatrului şi să le spună tuturor ce şi cum simţea. Nu-l ajutaseră cu nimic. Cum ar fi putut?

Gerald se aşează pe un taburet înalt de la barul salonului şi ceru o ceaşcă de ceai. Stewardul zâmbi şi rosti:

– Da, domnule. O să vă pun şi nişte biscuiţi alături.

Ceaiul și biscuiții sosiră pe o tavă. Gerald turnă lichidul, concentrându-se atent. În zilele acestea reacțiile nu-i erau foarte precise și vederea părea să-i fie lipsită de perceperea reală a profunzimii. Plată și apatică; așa că poate vina era a lumii, nu a sa.

Își rezemă coatele pe lemnul lustruit al barului și luă ceașca în palme, sorbind încetișor. Ochii îi scanară farfuriile ornamentale, vasele și paharele din vitrina din spatele tejghelei. Nimic interesant, dar cel puțin în felul acela nu privea afară pe ferestrele terasei, pentru a vedea imaginile afurisit de ametitoare ale cavernei. Prima dată când îl aduseseră în salon, încercase să sară de pe terasă. La urma urmelor se afla la o sută cincizeci de metri deasupra solului. Alți doi deținuți îl ovaționaseră și râseseră când se aruncase peste balustrada din metal. Dedesubt era însă o plasă care-l prinsese. Dr. Dobbs surâsese tolerant, după ce încetase să se mai legene în sus și în jos și fusese ridicat ca un pește din adâncuri.

În capătul opus al barului, un holoecran prezenta o emisiune de știri (probabil cenzurată, deoarece n-ar fi îngăduit deținuților nimic polemic). Gerald se apropie cu vreo două taburete, ca să poată auzi comentariul. Prezentatorul era un bărbat arătos cu păr argintiu, care vorbea pe ton măsurat, egal. Și care zâmbea – evident. Imaginea se schimbă și prezentă Ombey de pe orbită joasă, focalizând pe continentul Xingu. Un apendice straniu în formă de deget strălucea stacojiu printre nuanțele aspre de cafeniu și verde ale solului, ridicându-se de pe principala masă continentală.

Era, auzi Gerald, cea mai recentă anomalie care cuprindea Mortonridge. Din păcate, asta însemna că nimeni nu putea să vadă ce se întâmpla dedesubt. Sursele Marinei Regale Kulu confirmau că era în concordanţă cu efectul de disfuncţie a realităţii observat pe planeta natală a laymililor, dar subliniau că, indiferent ce ar fi clocit posedaţii acolo, nu exista nicio posibilitate ca ei să extragă Ombey din univers. Pur şi simplu nu erau destui; nu aveau puterea necesară. Iar norul roşu fusese oprit la parafoc. După două salve laser trase de pe o platformă DS de orbită joasă, marginea care înainta a norului reculase şi revenise la frontiera negociată.

Imaginea deconcertantă a norului fu înlocuită de o succesiune rapidă de imagini de clădiri guvernamentale mari şi oficialităţi în uniforme, cu chipuri încruntate, care ieşeau grăbite pe portiere şi ignorau întrebările strigate. Reportajul i se păru greu de urmărit lui Gerald, deşi părea să sugereze că situaţia de la Mortonridge avea să fie „soluţionată", că fuseseră „iniţiate" anumite „planuri".

Idioţii! Nu-şi dădeau seama. Nici măcar absorbirea tuturor informaţiilor din creierul lui nu le adusese înţelegerea.

Sorbi iarăşi din ceai şi gândurile i se calmară la nivelul unei stări mai contemplative. Poate că dacă era norocos, posedaţii aveau să înceapă altă ofensivă şi astfel suferinţa i-ar fi fost anulată pentru totdeauna, când el urma să fie strivit înapoi în bezna anesteziantă.

Urmă după aceea reportajul despre incursiunea din ziua anterioară a şoimilor-de-iad. Cinci apăruseră în sistemul Ombey – doi trecuseră la mare înălţime deasupra planetei, iar trei efectuaseră salturi între mâna de asteroizi populaţi din sistem. Păstraseră mereu o distanţă respectuoasă şi rămăseseră mult în afara razei de acţiune a platformelor DS, intrând în găurile-de-vierme imediat ce spre ei erau trimise nave din Marina Regală. Se părea că misiunea lor fusese de a dataviza o înregistrare senzorială codificată pentru acces deschis în toate reţelele de comunicaţii cu care putuseră stabili un canal.

Leonard DeVille îşi făcu apariţia şi declară că înregistrarea era regretabilă şi că spera că oamenii vor fi îndeajuns de inteligenţi pentru a-şi da seama că nu era decât un material propagandistic grosolan. În tot cazul, adăugă el disprețuitor, întrucât interzicerea zborurilor civile era aplicată cu strictețe, toate persoanele îndeajuns de deplorabile încât să cedeze aveau să fie ferite de ghearele Kierei Salter. Pur şi simplu avea să le fie imposibil să ajungă la Valisk.

– Urmează acum, anunţă prezentatorul arătos, un scurt extras din înregistrare. Conformându-ne în mod voluntar dorinţelor guvernului, nu o vom reda în totalitate.

Holoecranul arătă o adolescentă superbă ale cărei haine străvezii lunecau practic de pe ea.

Gerald clipi. Vederea îi era potopită de un val ameţitor de amintiri, imagini mai vii decât orice i-ar fi

adus ochii. Trecutul și prezentul se încleștară pentru dominare.

– Știi, rosti fata, îți vor spune că n-ar trebui să accesezi înregistrarea asta. De fapt vor trece chiar la măsuri serioase în privința ei...

Glasul ei; o armonie care străbătea toate amintirile ca un fir roșu. Ceașca de ceai a lui Gerald lovi tejgheaua barului și se răsturnă, vărsând lichidul fierbinte peste cămașa și pantalonii bărbatului.

– ...mamele și tații voștri, frații mai mari, autoritățile din locul în care vă aflați. Nu-mi pot imagina motivul pentru care o fac. Decât, bineînțeles, faptul că sunt unul dintre posedați...

– Marie?

Gâtlejul lui Gerald era atât de înăbușit, încât abia putu să murmure. Doi membri din personalul de supraveghere a deținuților, care stăteau la o masă în spatele său, schimbară priviri alarmate.

– ...unul dintre demonii...

– Marie... Lacrimile năpădiră ochii lui Gerald. Doamne Dumnezeule. Iubito!

Cei doi supraveghetori se ridicară și unul dintre ei dataviză un cod de alertă în rețeaua sanatoriului. Și alți deținuți din salon începuseră să remarce comportamentul lui Gerald. Rânjete fluturară în jur: sonatul o lua din nou razna.

– Trăiești!

Bărbatul puse ambele palme pe tejgheaua barului și încercă să sară peste ea.

– Marie!

Stewardul porni în fugă spre el, cu un braț întins.

– Marie! Iubito, fetiță...

Cu simțurile nesigure, Gerald calculă complet eronat săritura și se prăbuși zgomotos pe podea, dincolo de bar. Stewardul avu timp pentru un strigăt scurt de șoc, când picioarele i se agățară în corpul întins al lui Gerald și-l trimiseră într-o tumbă care se sfârși printr-un impact dureros în postamentul barului. Un braț care bătea aerul disperat trimise o cascadă de pahare să se transforme în cioburi pe gresia dură.

Gerald își scutură așchiile de sticlă din păr și ridică iute capul. Marie era tot acolo, deasupra lui, continuând să surâdă sfios și atrăgător. Spre el. Îl dorea pe tatăl ei înapoi.

– MARIE!

Bărbatul se ridică în aceeași clipă în care cei doi supraveghetori ajunseră la bar. Primul îl înhăță de cămașă, îndepărtându-l de holoecran. Gerald se roti pentru a se confrunta cu noul impediment, mugi de furie și lansă un pumn violent. Programul de luptă fără arme al supraveghetorului abia făcu față iuțelii atacului. Mușchi se încordară sub comenzile de impulsuri bruște de prioritate, răsucindu-l din calea pumnului. Răspunsul nu fu însă suficient de bun. Lovitura lui Gerald îi șterse partea laterală a capului. Înapoia directei aceleia se afla forța unui corp întărit de luni de muncă fizică grea. Supraveghetorul se clătină în spate, lovindu-și partenerul, și cei doi se străduiră cu disperare să-și mențină echilibrul.

Ovaţii şi ţipete ascuţite de încurajare răsunară în salon. Cineva luă o plantă mare din hârdaie şi o azvârli către o asistentă medicală neatentă. O alarmă porni să zbiere ascuţit. Supraveghetorii îşi scoaseră bastoanele paralizante.

– Marie! Fetiţă, sunt aici.

Gerald ajunsese în cele din urmă la holoecran şi-şi ridică faţa spre plasticul rece. Nasul aproape că i se turti de acesta. Ea zâmbi şi se retrase câţiva centimetri, cu chipul compus dintr-o matrice celulară compactă de sfere mici, strălucitoare.

– Marie! Lasă-mă să intru, Marie.

Începu să bată cu pumnul în ecran.

– Marie!

Ea dispăru. Prezentatorul arătos surâse larg. Gerald zbieră nemulţumit şi începu să izbească cu toată puterea în ecran.

– Marie! Întoarce-te! Vino la mine.

Pete de sânge din încheieturile zdrelite mânjiră trăsăturile bronzate ale prezentatorului.

– Of, Hristoase, mormăi primul supraveghetor.

Îndreptă un baston paralizant spre spinarea lui Gerald şi-l activă. Bărbatul încremeni, după care membrele începură să i se zbată sălbatic. Un zbieret prelung şi chinuit îi ieşi dintre buze, când se nărui pe podea. Mai reuşi să horcăie jalnic „Marie" pentru ultima dată înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

14

Ţinând seama de tendinţa spre o formă uşoară de paranoia printre plutocraţii din Seninătate, facilităţile medicale ale habitatului nu duseseră niciodată lipsă de investiţii şi donaţii generoase. Drept urmare, iar în acest caz din fericire, întotdeauna exista un grad de supracapacitate. După douăzeci de ani de subutilizare practic cronică, salonul pediatric al spitalului Memorialul Prinţul Michael era acum ticsit, o situaţie care producea în timpul zilei un tărăboi permanent pe culoarul său central lat.

Când sosi Ione, jumătate dintre copiii de pe Lalonde se fugăreau peste paturi şi în jurul meselor, zbierând din toţi rărunchii. Jocul era de-a posedaţii şi mercenarii, iar mercenarii câştigau întotdeauna. Cele două echipe gălăgioase năvăliră pe lângă femeie, fără să ştie ori să le pese cine era (obişnuita-i escortă de gardişti fusese lăsată afară). Extrem de agitat, dr. Giddings, şeful Departamentului Pediatrie, îşi zări vizitatoarea faimoasă şi se grăbi spre ea. Bărbatul se apropia de treizeci de ani, iar exuberanţa şi statura deşirată se combinau şi-i produceau un manierism febril şi pripit al vorbirii. Chipul îi era uşor bucălat, ceea ce-i conferea un aspect atrăgător de băieţel. Ione se întrebă dacă îşi întreprinsese modificări chirurgicale cosmetice; faţa aceea ar fi trezit instantaneu încredere printre copii, fiind un frate mai mare căruia i te puteai destăinui oricând.

– Îmi pare foarte rău, se repezi el să se scuze. N-am avut nici cea mai mică idee că veniți aici.

Încercă să-și reîncheie partea din față a tunicii uniformei albe, privind nervos prin salon. Perne și așternuturi erau împrăștiate peste tot, păpuși animate mergeau încetișor și grijuliu, fie chicotind, fie repetându-și frazele-cheie. („Probabil în zadar", gândi Ione; pesemne că niciunul dintre copiii aceia nu ar fi recunoscut idolii din emisiunile AV ale sezonului.)

– Nu cred că aș fi foarte populară dacă i-ai pune să facă ordine doar pentru mine, rosti ea și surâse. În plus, i-am urmărit în ultimele zile. De fapt, am venit aici doar pentru a-mi confirma adaptarea.

Dr. Giddings o privi cu atenție și în același timp se folosi de degete pentru a-și pieptăna spre spate părul moale, brun-roșcat.

– Ah, da, se adaptează foarte bine. Totuși copiii sunt întotdeauna ușor de mituit. Mâncare, jucării, haine, excursii în parc, jocuri în aer liber... Astea nu dau greș niciodată. Din punctul lor de vedere, se găsesc în paradisul taberelor de vară.

– Nu le este dor de casă?

– Nu tocmai. Aș spune că duc dorul părinților, mai presus ca orice. Evident, despărțirea cauzează probleme psihologice. Gesticulă larg: Dar, după cum vedeți, facem tot ce ne stă în putință ca să-i ținem ocupați, fiindcă așa nu au timp să se gândească la Lalonde. Este mai ușor cu cei mai micuți. Unii dintre cei mari se dovedesc recalcitranți și pot fi predispuși la melancolie. Repet totuși: nu cred că-i nimic serios. Nu pe termen scurt.

– Şi pe termen lung?

– Pe termen lung, singura cură reală este de a-i readuce pe Lalonde, la părinţii lor.

– Mă tem că în privinţa asta vor avea de aşteptat. În tot cazul, ai făcut o treabă minunată cu ei.

– Vă mulţumesc, murmură dr. Giddings.

– Ai avea nevoie de ceva?

Dr. Giddings se încruntă gânditor.

– Din punct de vedere medical, toţi sunt bine acum, cu excepţia lui Freya şi Shone, iar pachetele nanonice se ocupă de ei. Într-o săptămână ar trebui să fie vindecaţi. Aşa cum ziceam mai devreme, ceilalţi ar beneficia realmente de pe urma unui mediu familial puternic şi susţinător. Dacă aţi apela la familii care să-i înfieze, sunt sigur că ar exista destui voluntari.

– O să-i cer Seninătăţii să dea un anunţ în privinţa asta şi să verifice ca studiourile de ştiri să-l difuzeze.

Dr. Giddings surâse uşurat.

– Mulţumesc foarte mult pentru amabilitate. Ne făcuserăm griji că s-ar putea ca oamenii să nu se înghesuie, dar sunt convins că dacă veţi susţine în mod personal solicitarea...

– Voi face tot ce pot în direcţia asta, încuviinţă ea. Te deranjează dacă arunc o privire pe aici?

– Vă rog.

Bărbatul pe jumătate făcu o plecăciune, pe jumătate se împiedică.

Ione porni pe culoar, ocolind o fetiţă de vreo trei ani care dansa, strângând în braţe o broască animată şi dolofană ce purta o vestă galben-strălucitor.

Rândurile de paturi dispuse față în față determinaseră o avalanșă de jucării pe culoarul central. Abțibilduri holomorfe acopereau pereții și chiar unele piese de mobilier; imaginile lor desprinse din desene animate se ridicau de pe suprafețe și-și rulau ciclul, făcând să pară că polipul flexiona cu șabloane de difracție în curcubeu. Un spiriduș cu piele albastră părea să fie favoritul, se scobea în nas și apoi azvârlea mucozități galbene, lipicioase și dezgustătoare spre oricine trecea pe lângă el. Practic nu se zărea niciun echipament medical; toate erau încorporate discret în pereți și în noptierele de lângă paturi.

Capătul îndepărtat al salonului se deschidea într-o secțiune largă, cu o masă mare la care se așezau toți copiii când mâncau. Peretele curbat avea două ferestre ovale înalte ce ofereau o vedere panoramică afară, peste carcasa curbă a habitatului. Seninătatea era actualmente deasupra feței întunecate a lui Mirchusko, dar inelele sclipeau ca și cum ar fi fost arcuri din sticlă jivrată, iar globul de beril neted al lui Falsia strălucea permanent acvamarin. Stelele își urmau orbitele eterne în jurul habitatului.

O fată își făcuse un cuib din perne în fața unei ferestre și se ghemuise între ele ca să privească minunile astronomice care se rostogoleau pe lângă ea. Potrivit memoriei locale a straturilor neurale, stătea acolo de două ore. Un ritual practicat zilnic de la sosirea lui *Lady Mac*.

Ione se ghemui pe vine lângă ea. Părea să aibă doisprezece ani, cu păr tuns scurt, atât de blond, încât părea aproape argintiu.

Cum se numește? întrebă Ione.

Jay Hilton. Este cea mai vârstnică din grup și conducătoarea lor. Este una dintre melancolicii menționați de dr. Giddings.

– Salut, Jay.

– Te știu, o privi pieziș Jay. Tu ești Lordul Ruinelor nu?!

– Măi să fie, m-ai descoperit.

– Eram sigură. Toți spuneau că am părul ca tine.

– Hmm, aproape că au dreptate, dar în ultima vreme eu îl las nițel mai lung.

– Pe mine m-a tuns părintele Horst.

– A făcut-o destul de bine.

– Bineînțeles.

– Se pare că tunsul părului nu-i singurul lucru pe care l-a făcut bine.

– Exact.

– Nu prea te bagi la jocuri, nu-i așa?

Jay strâmbă disprețuitor din nas.

– Sunt jocuri pentru copii.

– Aha. Și atunci preferi să te uiți pe fereastră?

– Cam așa ceva. Până acum nu mai văzusem spațiul cosmic. Nu spațiul cosmic real, așa cum este ăsta. Crezusem că era pur și simplu pustiu, dar cel de aici este mereu altfel, mereu diferit. La fel și parcul. Toată Seninătatea este frumoasă.

– Mulţumesc. Dar n-ar fi mai bine să cobori în parc? Este mai sănătos decât să stai aici toată ziua.

– Poate că nu.

– Am spus ceva ce nu trebuia?

– Nu. Atât că... cred că-i mai sigur aici, asta-i tot.

– „Mai sigur"?

– Da. Pe drumul de venire aici am stat de vorbă cu Kelly, am fost împreună în avionul spaţial. Ea mi-a arătat toate înregistrările pe care le făcuse. Ştiai că posedaţilor le este frică de spaţiul cosmic? De aia construiesc norul roşu care le acoperă cerul, ca să nu mai vadă spaţiul.

– Da, îmi amintesc partea aceea.

– Pare curios când stai să te gândeşti – morţii să fie speriaţi de beznă.

– Eu zic slavă cerului că-i sperie ceva! De aceea îţi place să stai aici?

– Da. Asta seamănă cu noaptea, aşa că aici voi fi în siguranţă faţă de ei.

– Jay, în Seninătate nu există nici măcar un posedat, îţi jur.

– Nu poţi să juri asta. Nimeni nu poate.

– Bine. Nouăzeci şi nouă la sută, atunci. Asta cum ţi se pare?

– Asta cred, zâmbi sfios Jay.

– Bravo. Cred că duci dorul familiei tale, nu?

– Îi duc dorul mamei. Noi două am mers pe Lalonde ca să putem scăpa de restul familiei noastre.

– Ah...

– Mi-e dor și de Drusilla, iepuroaica mea. Și de Sango; era calul domnului Manani. Dar el e mort oricum. L-a-mpușcat Quinn Dexter.

Surâsul slab dispăru și fata privi iarăși stelele, în căutarea unei alinări.

Ione o studie pentru o clipă. Nu credea că în cazul acesta ar fi fost de mare folos o familie care s-o înfieze. Jay era prea sensibilă ca să accepte orice fel de substituent. Totuși, dr. Giddings pomenise de mite...

– Aș dori să-ți prezint pe cineva, cred că te vei înțelege foarte bine cu ea.

– Pe cine? întrebă Jay.

– O prietenă a mea, o prietenă specială. Atât doar că ea nu vine în zgârie-stele; îi este mai greu. Va trebui să vii tu și s-o vizitezi în parc.

– Ar trebui să-l aștept pe părintele Horst. Obișnuim să prânzim împreună.

– Sunt sigură că el nu va avea nimic de obiectat pentru o singură absență. Îi putem lăsa un mesaj.

Jay era în mod evident sfâșiată de sentimente contradictorii.

– Cred că da. Nu știu unde a plecat.

Plecase la episcopul din Seninătate, dar Ione nu i-o spuse.

– Mă întreb de ce oare l-ai văzut pe demon ca fiind roșu, îl chestionă episcopul, pe când se plimbau pe domeniile de modă veche ale catedralei, cu garduri vii bătrâne de un secol, cu ronduri de trandafiri și iazuri pardosite cu pietre. Pare oarecum... clasic. Nu îi

putem acorda credit lui Dante, că ar fi fost realmente plimbat prin Iad.

– Cred că termenul „demon" ar putea fi simplist în cazul de față, răspunse Horst. N-am nicio îndoială că a fost o entitate spirituală, dar ținând seama de claritatea înțelegerii ulterioare, părea mai degrabă curios decât răuvoitor.

– Remarcabil! Să fii față în față cu o creatură de pe alt tărâm. Și spui că a apărut înainte ca trivii să-și fi ținut liturghia neagră.

– Da. Cu câteva ore înainte. Deși a fost în mod clar prezentă la liturghie; a fost acolo când a început posedarea.

– A fost așadar instigatoarea?

– Nu știu. Nu pot totuși să cred că prezența sa poate fi o coincidență. A fost cu certitudine implicată.

– Ciudat...

Horst fu neliniștit de melancolia bătrânului. Joseph Saro era foarte îndepărtat de episcopul dur și realist sub care el slujise în arcologie; acesta era un bărbat plăcut și manierat, a cărui subtilitate era perfectă pentru o dioceză fără probleme ca Seninătatea. Cu barba sa aproape albă și pielea ca abanosul, ridată, degaja demnitate și în același timp apropiere. Era mai degrabă o figură mondenă, decât un lider religios.

– Sfinția Ta? îl îmboldi Horst.

– Este ciudat să te gândești că au trecut două mii șase sute de ani de când Domnul nostru a pășit pe Pământ, ca ultimă manifestare a minunilor Sale. Așa cum ai spus mai devreme, noi suntem foarte obișnuiți

să abordăm conceptul, și nu realitatea credinței. Și iată-ne acum înconjurați din nou de minuni, deși de o expresie singular de întunecată. Biserica nu mai trebuie să-i învețe pe oameni și apoi să se roage ca ei să ajungă să creadă în felul lor aparte; tot ce trebuie să facem în prezent este să indicăm. Cine poate respinge ceea ce văd ochii, chiar dacă asta doare?

Încheie cu un zâmbet neconvingător.

– Învățăturile noastre continuă să aibă un scop, zise Horst. Ba chiar într-o măsură mai mare în prezent, decât în oricare alt moment. Crede-mă, Sfinția Ta, Biserica a supraviețuit milenii pentru ca oamenii de azi să poată cunoaște mesajul lui Hristos. Aceasta este o realizare excepțională, în care toți putem găsi alinare. Au fost pătimite enorm de multe: schisme din interior, conflicte și atacuri din exterior. Totul pentru ca vorbele Lui să poată fi auzite în ceasul cel mai întunecat.

– Care dintre vorbe? întrebă încetișor Joseph Saro. Avem astăzi un număr foarte mare de istorii adevărate: ortodoxii vechi, pergamente cu revelații, învățături revizioniste – Hristos pacifistul, Hristos războinicul. Cine poate ști ce s-a spus în realitate, ce a fost modificat astfel încât să liniștească Roma? Totul s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă.

– Greșești, Sfinția Ta. Îmi pare rău, dar detaliile din vremea aceea sunt irelevante. Tot ce trebuie să știm este că El a existat. Noi am purtat esența Domnului nostru peste veacuri, pe ea am păstrat-o vie atât timp, pregătită pentru ziua aceasta. Hristos ne-a arătat că

inima omenească are demnitate, că toți pot fi mântuiți. Dacă avem credință în noi înșine, nu putem da greș. Și aceasta este puterea pe care trebuie să o mobilizăm, dacă va fi să-i înfruntăm pe posedați.

– Sunt sigur că ai dreptate; atâta doar că un astfel de mesaj pare, ei bine...

– Simplist? Fundamentele sunt întotdeauna simple, de aceea dăinuie atât de mult.

Joseph Saro îl bătu pe Horst pe umăr.

– Băiatul meu... Care dintre noi este învățătorul acum? Îți invidiez credința, ți-o spun cu toată sinceritatea. Sarcina mea ar fi mult mai ușoară dacă aș crede cu fervoarea ta. Pentru mine nu încape nicio îndoială că avem suflete; deși putem fi convinși că minunații noștri colegi savanți vor căuta o rațiune solidă printre umbrele murdare ale cosmologiei cuantice. Cine știe... poate că o vor găsi. Și după aceea? Și cum îți explici credințele diferite, Horst? Acum va trebui să te gândești la asta. Cu certitudine, alții o vor face. Acum spiritualitatea este reală, religia... toate religiile vor fi examinate ca niciodată până acum. Ce se poate spune despre ceilalți care susțin că poteca lor spre Domnul este cea adevărată? Ce se poate spune despre musulmani, hinduși, budiști, sikhi, confucianiști, șintoiști, ba chiar și despre triburile Puntea-stelară, ca să nu mai amintesc de toate sectele care provoacă atâtea necazuri?

– Originea tuturor religiilor este identică, asta-i important. Oamenii trebuie să aibă credință. Dacă crezi în Dumnezeul tău, crezi în tine. Nu există un dar mai mare ca acesta.

– În ce ape tulburi plutim, murmură Joseph Saro. Iar tu, Horst, ai crescut și ai ajuns un bărbat cu viziuni dintre cele mai limpezi. Sunt umilit, ba chiar ușor înspăimântat de tine. Ar trebui să te pun să ții predica duminica viitoare; îi vei aduce pâlcuri-pâlcuri. S-ar putea să fii primul dintre noii evangheliști ai Bisericii.

– Nu cred asta, Sfinția Ta. Am trecut pur și simplu prin urechile acului. Domnul m-a pus la încercare, așa cum ne va pune la încercare pe toți în lunile ce urmează. Mi-am recâștigat credința. Pentru aceasta trebuie să le mulțumesc posedaților.

În mod inconștient, mâna i se ridică la gât, iar buricele sensibile pipăiră cicatricele micuțe lăsate de degetele invizibile care i se încleștaseră în jurul beregatei.

– Sper totuși că Domnul nostru nu mi-a ridicat în cale o încercare prea grea, rosti Joseph Saro pe un ton gânditor. Sunt mult prea bătrân și înrădăcinat în felurile mele pentru ca să fac ce ai făcut tu pe Lalonde. Asta nu înseamnă însă că n-aș fi mândru de tine, fiindcă cu siguranță sunt. Noi doi suntem preoți desprinși strict din Noul Testament, totuși ție ți-a fost trasată o misiune provenită în mod clar din Vechiul Testament. Ai efectuat cu adevărat un exorcism, băiatul meu?

Horst surâse larg.

– Da, am făcut-o.

Căpitanul Gurtan Mauer încă icnea în gol, nereușind să vomite nimic, când capacul modulului tau-zero se închise peste el și întunericul îl suspendă în afara timpului. Poate că torturile și atrocitățile îi distruseseră

demnitatea, implorările jalnice și promisiunile erau dovadă în privința aceasta, totuși continua să fie perfect sănătos din punct de vedere mintal. Quinn era destul de ferm din acest punct de vedere. Doar oamenii cu rațiunea întreagă erau capabili să aprecieze nuanțele propriilor lor suferințe. De aceea durerea și barbariile erau reglate întotdeauna cu un grad sub nivelul care l-ar fi îmbrâncit pe fostul căpitan al lui *Tantu* în refugiul nebuniei. În felul acela el putea să reziste zile, sau chiar săptămâni. Iar tau-zero avea să-l țină pregătit pentru momentul când furia lui Quinn urma să se înalțe iarăși; pentru el nu aveau să existe perioade de alinare, ci doar o tortură fără sfârșit.

Quinn zâmbi gândindu-se la asta. Mantia și gluga i se reduseră la proporții mai lesne abordabile și el se împinse cu picioarele în podea. Avusese nevoie de interludiul acela pentru a-și recăpăta echilibrul după dezastrul de pe orbita Pământului, după umilința retragerii. Gurtan Mauer îi asigurase un focar valid pentru mânie. Nu s-ar fi putut descărca asupra echipajului navei stelare; acum mai rămăseseră doar cincisprezece și puțini dintre ei nu erau esențiali.

– Unde mergem? îl întrebă Lawrence când plutiră împreună prin puțul scării spre punte.

– Nu sunt sigur. Fac pariu că de acum majoritatea Confederației știe despre posedare și viața o să fie a dracu' de dificilă.

Se strecură prin trapa de acces pe punte și privi în jur, pentru a vedea ce se făcuse.

– Aproape c-am terminat, îl anunță Dwyer. N-au fost prea multe avarii și asta-i o navă de război, majoritatea sistemelor vitale au dubluri de siguranță. Suntem din nou gata de zbor. Totuși, se va ști c-am fost într-o luptă. În niciun caz nu putem ieși afară pentru a repara carcasa. Costumele spațiale nu funcționează pentru noi.

– Sigur că da. Te-ai descurcat bine, Dwyer.

Rânjetul bărbatului fu lacom.

Toți îl așteptau pe Quinn să le spună unde voia să meargă în continuare. Adevărul era că el însuși nu era perfect sigur c-o știa. Obiectivul lui era Pământul, dar poate că fusese prea ambițios să-l atace de la bun început. Vechea dilemă: să năvălească cu o armată de discipoli, ori să roadă pe furiș structura pe dinăuntru. După plictiseala de pe Norfolk, ideea acțiunii îl incitase. Îl incita și acum, însă era evident că nu dispunea de suficiente forțe pentru a străpunge defensivele Pământului. Nici chiar Marina Regală Kulu n-o putea face.

Trebuia să ajungă acolo la bordul altei nave, una care să nu cauzeze o reacție așa aprinsă. După ce andoca la stația turnului orbital, ar fi putut coborî pe planetă. Știa asta.

Dar de unde să ia altă navă? Cunoștea prea puține despre planetele Confederației. O singură dată în cei douăzeci de ani pe care-i petrecuse pe Pământ se întâlnise cu cineva de pe alt corp ceresc.

– Aha, rânji el brusc spre Lawrence. Sigur că da! Colegul lui Banneth.

– Hă?

– Am decis unde mergem.

Examină display-urile punții; rezervele lor de combustibil criogenic îi puteau purta alți patru sute de ani-lumină. Mai mult decât suficient.

– Nyvan! anunță el. Mergem la Nyvan. Dwyer, dă-i drumul și determină un vector.

– Ce este Nyvan? întrebă Lawrence.

– A doua planetă descoperită vreodată, suficient de bună pentru locuit. Toți cei din arcologii s-au îngrămădit într-acolo. Acum n-o mai fac.

Nova Kong se lăudase dintotdeauna că era orașul cel mai frumos din Confederație. Plini de înțelepciune, puțini contestaseră afirmația.

Nicio altă societate adamistă nu avea sumele de bani care se revărsaseră asupra orașului din ziua în care Richard Saldana coborâse prima dată din avionul său spațial și (potrivit legendei) spusese: „Pasul acesta nu va fi înghițit în nisipurile timpului."

Dacă o spusese cu adevărat, atunci avusese dreptate. Capitala Regatului Kulu era un monument pe care nimeni dintre cei care-l vedeau nu avea probabil să-l uite vreodată. Estetica reprezentase din capul locului un factor fundamental în planificare... și încă o estetică destul de grandioasă. Nu existau străzi, ci doar bulevarde flamboaiante, magistrale verzi și râuri (jumătate dintre ele erau artificiale), iar traficul de la sol folosea labirintul de autostrăzi subterane. Monumente comemorative și statui dominau intersecțiile;

istoria eroică a Regatului, celebrată în sute de stiluri artistice, de la megalitic la contemporan.

Deși avea o populație de nouăsprezece milioane, reglementările privind densitatea clădirilor făceau să se întindă pe mai bine de cinci sute de kilometri pătrați, având în centru piața Asolizarea. Toate epocile arhitecturale imaginabile puteau fi găsite la clădirile publice, private și comerciale, atât de atent distribuite pe sol, cu excepția prefabricatelor din beton, a siliciului programabil și a panourilor stivușoare din compozit (toate construcțiile din Nova Kong erau făcute să dureze). Șaptesprezece catedrale se întreceau pentru a atrage atenția printre birourile guvernamentale în stil neo-roman. Condominiile piramidale negru-strălucitor erau la fel de populare ca blocurile de apartamente napoleoniene cu acoperișuri conservatoare arcuindu-se peste fântânile lor centrale. Sir Christopher Wren se dovedise o influență majoră în privința străzilor lungi și ușor curbate de case din piatră albă ca omătul, în vreme ce designurile orientale păreau să fie favorizate de reședințele individuale mai mici.

Pale de aer rece de toamnă răbufneau în lungul bulevardelor când Ralph Hiltch zbură peste turlele curate și clopotnițele ornate. Punctul lui de observare era un privilegiu care nu-i răsplătea pe mulți. Zborurile comerciale pe deasupra orașului erau strict interzise; panorama respectivă era permisă doar vehiculelor pentru urgențe, poliției, principalelor oficialități guvernamentale și familiei Saldana.

Bărbatul se gândi că nici să fi vrut nu și-ar fi putut regla sosirea mai bine. Arborii care umpleau parcurile, piațetele și malurile canalelor de dedesubt începeau să se schimbe sub bruma dimineților. Frunzele verzi se transformau într-o varietate infinită de tonuri de galben, auriu, arămiu și roșu; un trilion de pete ruginii care scânteiau sub lumina puternică a soarelui. Mantii roșcat-castanii se întindeau deja peste iarba umedă, în timp ce dune late se cuibăreau sub părțile ferite de vânt ale clădirilor. Armata de un milion de mecanoizi utilitari din Nova Kong fusese programată să nu se grăbească în rezolvarea lor, îngăduind să prevaleze imaginea rustică.

Astăzi însă perfecțiunea rafinată a orașului era mânjită de trâmbe de fum ce se înălțau din câteva districte. Când trecură în apropierea uneia, Ralph accesă suita de senzori a avionetei pentru a obține o imagine mai bună a unui castel gotic construit din blocuri de sticlă în nuanțe de ambră și magenta, ce părea să fie sursa. Fumul era un nor dens care se revărsa din rămășițele aidoma unor cioturi ale unui turn distrus. Focuri continuau să pâlpâie în sala sa centrală. Peste douăzeci de avionete ale poliției și Marinei Regale asolizaseră în parcul vecin; siluete în costume-armură traversau curțile interioare ale castelului.

Ralph cunoștea prea bine scena aceea deprimantă. Deși în adâncul inimii nu se așteptase niciodată s-o vadă aici, nu în Nova Kong, în însăși inima Regatului. El se născuse pe Principatul de Jerez și aceasta era prima sa vizită pe Kulu. O parte a minții lui recunoștea

fără chef că avea să păstreze mereu o umbră de atitudine provincială. Nova Kong era capitala și ar fi trebuit să rămână impenetrabilă pentru orice formă de atac, fizic sau subversiv. Acesta era motivul pentru care exista meseria lui, agenția lui: prima linie de apărare.

– Câte asemenea incursiuni au fost? îl întrebă pe pilotul Marinei Regale.

– Vreo douăzeci, în ultimele trei zile. Și-ți zic că-s niște afurisiți al dracu' de greu de-nvins. Pușcașii marini au fost nevoiți să apeleze de două ori la susținerea DS de pe orbită. Slavă cerului, de unsprezece ore n-a mai apărut nimic. Asta înseamnă că probabil i-am ras pe toți. Orașul este sub legea marțială, toate rutele de transport planetare au fost închise și IA-urile baleiază rețeaua după orice semne de activitate. De acum posedații nu se mai pot ascunde nicăieri și în tot cazul nu pot să fugă.

– Se pare că stăpâniți situația. Noi am făcut cam la fel pe Ombey.

– Serios? I-ați înfrânt acolo?

– Aproape.

Avioneta cu câmp ionic se alinie spre Palatul Apollo. Uimirea și emoțiile strânseră inima lui Ralph și-i iuțiră pulsul. Din punct de vedere fizic, palatul era centrul orașului, politic vorbind, reprezenta „nodul" unui imperiu interstelar și în același timp căminul celei mai notorii familii din Confederație.

Palatul Apollo era un orășel în sine, deși adăpostit sub un singur acoperiș. Toate aripile și sălile erau legate între ele, iar joncțiunile erau marcate prin

rotonde și pagode. Reședințe de stat somptuoase, care în secolele trecute trebuie să fi fost locuințe independente pentru curtenii de frunte, fuseseră încorporate acum în structura generală, prinse ca în mreje de rețeaua înfloritoare de ganguri boltite din piatră ce avansaseră treptat din centru. Capela familiei era mai mare decât majoritatea catedralelor orașului și mai grațioasă decât toate.

O sută de curți interioare pătrate ce conțineau grădini imaculate fulgerară pe sub fuzelajul avionetei, pe când coborâră. Ralph trecu pe mod primar un program tranchilizant ușor. Probabil că încălca toate protocoalele scrise și nescrise ale Curții, apărând ametit electronic în fața suveranului său, totuși nu-și putea îngădui o eroare pricinuită de emoții – Regatul nu și-o putea îngădui.

Opt pușcași înarmați din Marina Regală așteptau la piciorul scării, când asolizară într-o curte interioară de pe perimetru. Căpitanul lor își lovi călcâiele unul de altul și-l salută pe Ralph.

– Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să vă cer să rămâneți nemișcat.

Ralph privi armele cu proiectile chimice ațintite asupra lui.

– Bineînțeles.

Aerul rece îi transforma răsuflarea în vapori cenușii.

Căpitanul făcu semn unei pușcașe, care înaintă ținând în mână un dispozitiv senzorial mic. Îl atinse de fruntea lui Ralph, apoi trecu la palmele sale.

– Curat, domnule căpitan! lătră ea.

– Perfect. Domnule Hiltch, vă rog să vă datavizați codul de identificare ASE și numărul autorizației de transport în cadrul legii marțiale.

Căpitanul ridică un bloc procesor.

Ralph se supuse.

– Mulțumesc, domnule.

Pușcașii marini își puseră armele pe umeri. Ralph suspină ușurat; pe de o parte mulțumit că amenințarea posedării era privită cu toată seriozitatea, dar în același timp dorindu-și să nu fie suspectat de ceva.

Un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, ieși din nișa unei uși din apropiere și veni către el.

– Bun sosit pe Kulu, domnule Hiltch, rosti și-i întinse mâna.

Faptul că era un Saldana nu putea fi pus la îndoială; statura, ținuta și nasul distinctiv atrăgeau atenția oricui avea ochi să vadă. Necazul era că familia Saldana avea foarte mulți membri. Ralph rulă o verificare de identitate prin nanonicele neurale și găsi fișierul respectiv în secțiunea secretă: ducele de Salion, președintele Comitetului de Securitate al Consiliului de Coroană, și văr primar al lui Alastair al II-lea. Unul dintre oamenii cei mai discreți și puternici din Regat.

– Bună ziua și vă mulțumesc pentru primire.

– Pentru puțin. Ducele îl conduse pe Ralph spre ușa prin care își făcuse apariția: Din mesajul prințesei Kirsten a fost clar că te consideră o persoană importantă. Trebuie să spun că toți suntem ușurați să aflăm că Ombey a supraviețuit unui asalt deloc neînsemnat

al posedaților. Într-adevăr, Principatul nu deține resursele disponibile planetelor mai dezvoltate din Regat.

– Am văzut fumul în timpul coborârii de pe orbită. Se pare că niciun loc nu este imun.

Un lift îi aștepta imediat în interiorul clădirii și ducele îi dataviză o comandă în procesor. Ralph simți cabina mișcându-se, mai întâi în jos, apoi pe orizontală.

– În mod regretabil, admise ducele. Credem totuși că aici i-am stopat. Iar rapoartele preliminare sosite din celelalte principate arată că au fost de asemenea opriți. Din fericire, se pare că am fi trecut peste etapa cea mai grea.

– Îmi puteți spune ce senzor a utilizat pușcașa aceea asupra mea?

– Ai fost testat pentru electricitate statică. Cercetătorii din Marina Confederației au descoperit că posedații prezintă o încărcătură statică mică, dar permanentă. Dispozitivul este foarte simplu, însă până acum s-a dovedit infailibil.

– În sfârșit, și vești bune!

– Exact.

Ducele îi aruncă un surâs ironic.

Ușa liftului se deschise într-o anticameră lungă și Ralph se opri cu greu să nu rămână cu gura căscată. Crezuse că Palatul Burley era opulent, dar aici conceptul de ornamentare și înfrumusețare fusese dus la cote scandaloase. Marmura se îneca sub arabescuri de frunze din platină și tavanul de înălțimea bolților bisericilor era împodobit cu fresce de xenoci neobișnuiți, greu de distins sub strălucirea orbitoare a

candelabrelor galactice. Alcovuri arcuite adăposteau ferestre circulate din sticlă jivrată, fiecare în forma altei flori. Capete-trofee erau montate pe pereți, efigii bătute cu nestemate ale unor creaturi fantastice, care erau de fapt coifuri de armuri: dragoni creați în panouri curbe din jad incrustat cu rubine, unicorni în alabastru și smaralde, spiriduși în onix și diamante, sirene în acvamarin și safire.

Curteni și servitori mergeau de colo-colo cu pași energici, dar complet înăbușiți de covoarele chinezești. Ducele traversă în diagonală încăperea și toți i se retraseră din cale.

Uși duble se deschiseră într-o bibliotecă de proporții mai ușor de acceptat. Apoi Ralph fu adus într-un cabinet lambrisat în lemn de stejar; un foc de bușteni ardea voios în șemineu, și uși-ferestre încadrate de brumă dădeau spre o curte interioară plantată cu castani bătrâni. Pe peluza de afară, cinci copii îmbrăcați gros, în paltoane colorate, cu căciuli din lână și mănuși de piele, azvârleau cu bețe și pietre în copacii mari și bătrâni, încercând să doboare castanele cu țepi.

Regele Alastair al II-lea stătea în fața focului și-și freca palmele deasupra flăcărilor. Un palton masiv din păr de cămilă era aruncat peste spătarul înalt al unui scaun tapițat cu piele. Urmele umede de pantofi de pe covor indicau că tocmai intrase din curtea interioară.

– Bună ziua, domnule Hiltch.

Ralph luă poziția de drepți.

– Bună ziua, Maiestate.

În ciuda faptului că se afla în prezența suveranului său, Ralph nu-și putea lua ochii de la un tablou de pe perete. Era *Mona Lisa*. Ceea ce era imposibil. Statul francez din Guvcentral n-ar fi îngăduit niciodată ca pictura aceea să iasă din arcologia Paris. Pe de altă parte, oare regele din Kulu ar fi atârnat pe perete o copie?

– Am citit raportul care a sosit odată cu dumneata, domnule Hiltch, rosti regele. Ai avut niște săptămâni animate. Înțeleg acum de ce sora mea ți-a prețuit atât de mult sfaturile. Nu pot decât să sper că toți ofițerii mei ASE sunt la fel de eficienți și plini de resurse. Faci cinste agenției dumitale.

– Vă mulțumesc, Maiestate.

Ducele închise ușa cabinetului, pe când regele ațâța flăcările cu un vătrai din fier.

– Pe loc repaus, domnule Hiltch, zise Alastair.

Puse vătraiul înapoi în rastelul de lângă șemineu și se instală într-unul dintre fotoliile din piele ce înconjurau covorul în fața focului.

– Aceia sunt nepoții mei, arătă el cu un deget spre curtea interioară. I-am adus în palat, câtă vreme tatăl lor este plecat cu Marina Regală. Este locul cel mai protejat pentru ei. În același timp, îmi place prezența lor. Puștiul acela în paltonaș albastru pe care-l îmbrâncește surioara lui este Edward – viitorul dumitale rege. Deși mă îndoiesc că vei apuca să-l vezi pe tron. Cu voia Domnului, aceasta se va întâmpla cel mai repede peste un secol.

– Așa sper, Maiestate.

– Normal. Ia loc, domnule Hiltch. M-am gândit că ar fi bine să începem cu o întrevedere neprotocolară. Am înțeles că ai o propunere controversată. În felul acesta, dacă este prea controversată, ei bine... va fi ca și cum pur și simplu nu ar fi fost făcută. Nu-l putem expune pe monarh unor controverse, nu?

– Bineînțeles, rosti ducele și, surâzând modest, se așeză între ei.

„Arbitru sau tampon?" se întrebă Ralph. Se așeză în fotoliul liber, simțindu-se ceva mai ușurat că nu trebuia să mai ridice privirea spre cei doi bărbați. Ambii erau cu o jumătate de cap mai înalți decât el (altă trăsătură distinctivă pentru Saldana).

– Am înțeles, Maiestate.

– Un bărbat inteligent. Ia să vedem ce castană fierbinte îmi mai aruncă acum în poală draga de Kirsten?

Ralph spori puterea programului tranchilizant și începu să explice.

După ce termină, regele se ridică fără un cuvânt și azvârli două lemne în foc. Flăcările îi proiectau pe chip o lumină chihlimbarie tremurătoare. La vârsta de șaptezeci și doi de ani, dobândise o demnitate care trecea mult dincolo de aspectul fizic superficial pe care i-l asigurau genele; experiența îi îmbogățise în mod vizibil personalitatea. Devenise, decise Ralph, ceea ce se presupunea că ar trebui să fie regii: oameni în care poți să ai încredere. Iar asta făcea ca expresia lui tulburată să fie mai îngrijorătoare decât ar fi arătat pe fața oricărui politician obișnuit.

– Opinia ta? îl întrebă Alastair pe duce, fără să-şi ia ochii de la flăcări.

– Pare să fie o dilemă imparţială, Maiestate. Desigur, propunerea domnului Hiltch este funcţională. Rapoartele pe care le-am primit arată că edeniştii se descurcă excelent cu posedaţii; doar câteva habitate au fost penetrate şi cred că toţi insurgenţii au fost arestaţi. Iar utilizarea de soldaţi bitek în linia întâi ne va reduce pierderile la minimum, dacă aţi trimite o armată să elibereze Mortonridge. Din punct de vedere politic însă, prinţesa Kirsten are perfectă dreptate: o asemenea acţiune ar însemna inversarea completă a unei politici externe care dăinuie de peste patru sute de ani şi care a fost stabilită de însuşi Richard Saldana.

– Din motive cât se poate de valide la momentul respectiv, reflectă regele. Nenorociţii ăia de atei cu monopolul lor pe He_3 au o putere enormă asupra noastră, adamiştii. Richard ştia că unicul drum spre independenţa reală era eliberarea de ajutorul lor. Poate c-a fost ruinător de scump să ne construim propriii nori-de-căuşe în zilele acelea, dar uite ce am reuşit graţie libertăţii respective! Şi acum, domnul Hiltch îmi cere să devin dependent exact de aceiaşi edenişti.

– Eu sugerez o alianţă, Maiestate, spuse Ralph. Nimic mai mult. O alianţă militară reciproc avantajoasă în vreme de război. Ei vor beneficia la fel de mult ca noi de pe urma eliberării lui Mortonridge.

– Serios? făcu regele pe un ton sceptic.

– Da, Maiestate. Trebuie să dovedim, nouă înşine, dar şi tuturor planetelor din Confederaţie, că posedaţii

pot fi alungați înapoi în lumea de dincolo. Mă aștept ca un asemenea război să dureze chiar și decenii; și cine oare ar fi de acord să-l înceapă dacă n-ar ști că victoria este posibilă? Indiferent care ar fi rezultatul, trebuie să încercăm.

– Trebuie să existe și altă soluție, rosti regele aproape inaudibil. Ceva mai ușor și în același timp decisiv pentru a scăpa de amenințare. Savanții Marinei noastre lucrează în privința asta, bineînțeles. Nu putem decât să ne rugăm pentru reușita lor, deși până acum a fost deprimant de vagă. Suspină sonor: Nu poți totuși să acționezi pe baza dorințelor. Cel puțin nu din poziția mea. Eu trebuie să răspund la realități. Iar realitatea este că două milioane de supuși ai mei au fost posedați. Supuși pe care am jurat înaintea Domnului că-i voi apăra. De aceea trebuie făcut ceva, iar dumneata, domnule Hiltch, mi-ai oferit unica propunere validă de până acum. Chiar dacă se referă exclusiv la aspectul fizic al problemei.

– N-am înțeles, Maiestate.

– Nu critic, însă trebuie să ții seama și de ce ți-a spus femeia Ekelund. Chiar dacă noi învingem și-i alungăm pe toți din corpurile vii, tot vom sfârși prin a ne alătura lor în cele din urmă. Ai vreo idee cum am putea soluționa această mică dilemă, domnule Hiltch?

– Nu, Maiestate.

– Nu. Firesc. Iartă-mă, sunt teribil de nedrept. Nu te teme însă; neîndoielnic că în privința aceasta nu ești singur. Pentru moment putem azvârli totul pe umerii episcopului, deși problema va trebui abordată

până la urmă. Și încă profund. Ideea de a petrece eternitatea în Purgatoriu nu este una pe care s-o îmbrățișez ca pe un dat. În același timp, pe moment, se pare că toți îi suntem sortiți.

Regele zâmbi șters și se uită afară, prin ferestrele-ușă, către nepoții săi.

– Nu pot decât spera că Domnul Dumnezeu ne va arăta finalmente mila Sa. Deocamdată problema noastră este eliberarea lui Mortonridge și reacțiile politice de după solicitarea adresată edeniștilor de a ne ajuta. Simon?

Ducele căzu pe gânduri înainte să răspundă.

– Așa cum ați spus, Maiestate, situația actuală nu seamănă nici pe departe cu cea de la momentul când Richard Saldana a întemeiat Kulu. În același timp însă, patru secole de discordie au înrădăcinat anumite atitudini, mai cu seamă în rândul cetățenilor din clasa de mijloc din Kulu. Edeniștii nu sunt văzuți ca diavoli, dar nici nu sunt priviți cu simpatie. Desigur, așa cum a spus domnul Hiltch, în vremuri de război aliații vor fi găsiți în locurile cele mai neobișnuite. Nu cred că o alianță în asemenea circumstanțe ar afecta monarhia. Cu certitudine, finalul încununat de succes al unei campanii de eliberare va dovedi că decizia ți-a fost justificată. Asta, în ipoteza în care edeniștii vor fi de acord să ne vină în ajutor.

– Ne vor ajuta, Simon. Îi putem trata de sus, pentru a câștiga susținerea opiniei publice, dar ei nu sunt proști. Și nici lipsiți de onestitate. Odată ce vor vedea că cererea mea este autentică, îi vor răspunde.

– Edeniștii, da. Dar Lordul Ruinelor? Îmi vine greu să cred că Prințesa a sugerat să-i cerem secvența ADN a gardiștilor Seninătății, indiferent cât de buni ar fi ei ca soldați.

Regele râse sec.

– Haide, haide, Simon, unde ți-e dragostea creștină? Tu ar trebui să știi cel mai bine cât de flexibilă este Ione când vine vorba de problemele cu adevărat importante cu care se confruntă Confederația. Ea și-a dovedit valoarea în arena politică în cazul lui Mzu și, la urma urmelor, face parte din familie. Aș zice că ideea de a solicita ajutorul ei mă amărăște mult mai puțin decât să cer ajutor edeniștilor.

– Da, Maiestate, spuse ducele apăsat.

Alastair țâțâi, prefăcându-se surprins.

– Simon, rolul tău este să fii paranoic în numele meu! Reveni cu privirea spre Ralph Hiltch: Decizia însă va fi a mea. Ca întotdeauna.

Ralph se străduia să afișeze o expresie hotărâtă. Era extraordinar să asiste la adoptarea deciziilor la un asemenea nivel. Gândurile și cuvintele formulate în odaia aceasta aveau să afecteze literalmente sute de planete, poate chiar mai mult decât atât. Ar fi dorit să răcnească spre rege, să spună „da", era evident că el trebuia să decidă. Da. Da. DA. „Spune-o, fir-ar a naibii!"

– Autorizez inițierea proiectului, zise Alastair. Deocamdată asta-i tot. Îi vom întreba pe edeniști dacă ne vor ajuta. Lord Mountjoy îl poate contacta pe ambasadorul lor de la Curte, la asta-i priceput. Dumneata însă, domnule Hiltch, vei pleca direct la Amiralitate

și vei începe o analiză tactică detaliată a eliberării lui Mortonridge. Să afli dacă este realmente posibilă. După ce voi vedea felul în care se maturizează acești doi factori principali, voi aduce propunerea înaintea Consiliului de Coroană pentru dezbatere.

– Mulțumesc, Maiestate.

– Pentru asta mă aflu aici, Ralph. Zâmbetul lui regal deveni șiret: Cred că acum îți poți anula programul tranchilizant.

– Dumnezeule, acum ce mai face? întrebă sanitarul Jansen Kovak imediat ce accesă senzorii de plafon din camera lui Gerald Skibbow.

Toți deținuții din facilitatea medicală erau controlați cu regularitate; în cazul celor care făceau probleme, așa cum era Skibbow, verificarea avea loc la fiecare douăzeci de minute.

Mobilierul din încăpere era modest. Un singur pat și o canapea moale se ridicaseră, umflându-se, din podea, gata să se retragă dacă un deținut încerca să-și facă rău, lovindu-se de ele. Toate serviciile erau activate prin comenzi vocale. Nu puteai să prinzi nimic, nu exista niciun obiect liber care să fi putut îngreuna un pumn.

Gerald stătea îngenuncheat lângă pat, ca și cum s-ar fi rugat, cu mâinile ascunse de senzorii din plafon. Jansen Kovak comută videocamera, utilizând-o pe cea încorporată în podea, care-i oferea punctul de vedere al unui șoricel.

Imaginea îl arătă pe Gerald ținând în ambele mâini o lingură. O îndoia și dezdoia încet, întruna, imediat de sub căuș. Lingura era făcută din compozit puternic, totuși Jansen Kovak putea să vadă liniile albe și minuscule de stres care-i boțeau suprafața. Peste încă un minut lingura avea să se rupă, lăsându-l pe Gerald cu o tijă lungă care, deși nu era tocmai ascuțită, ar fi rănit cu siguranță pe oricine.

– Dr. Dobbs, dataviză Jansen, cred c-avem o problemă cu Skibbow.

– Acum ce mai este? întrebă Dobbs.

Abia reușise să ajungă la zi cu programul, deoarece episodul cu Skibbow petrecut ieri în salon îi decalase tot orarul. Până în momentul acela, Skibbow se recuperase bine. Ghinion că fiica lui reapăruse – mai exact că apăruse tocmai atunci. Deși faptul că ea trăia putea fi introdus în terapia bărbatului, oferindu-i un obiectiv pe termen lung.

– A șterpelit o lingură din salon. Cred că vrea s-o utilizeze ca armă.

– Grozav, exact ce-mi trebuia!

Riley Dobbs încheie grăbit ședința cu pacientul pe care-l consilia și accesă IA a facilității. Recuperă rutina de interpretare care putea descifra șabloanele unice de gândire ale lui Skibbow și deschise un canal spre nanonicele de interogare. Genul acela de spionare mintală josnică era cu totul ne-etic, însă el abandonase restricțiile Consiliului Medical General cu ani în urmă, când începuse să lucreze pentru Marina Regală. În plus, dacă dorea să găsească o cură eficientă

pentru Skibbow, trebuia să știe cu exactitate ce demoni îl impulsionau. Recurgerea la o armă, oricât de jalnică, părea un gest extrem pentru el.

Imaginile se formară lent în mintea lui Dobbs. Gândurile lui Gerald erau agitate, iuți, șfichiuind între realitatea prezentului și fantezii extrapolate.

Dobbs văzu peretele albastru-deschis al dormitorului, tivit de roșeața cauzată de mijirea ochilor. Simți lingura în mâini, cu căldura generată de frecare crescând permanent. Mușchii obosiți ai brațelor trăgeau și împingeau compozitul încăpățânat.

– O să regrete ei că mi s-au pus în cale... Doamne, ce-o să mai regrete...

Imaginea comută – la un coridor. Kovak urla de durere, prăbușit în genunchi, cu mânerul lingurii ieșindu-i din tunica albă. Sângele i se lățea peste piept, picăturile se spărgeau pe pardoseală. Dr. Dobbs era deja răschirat cu fața în jos pe podeaua coridorului, cu tot corpul scăldat în sânge strălucitor.

– Și să zică mersi c-a scăpat cu atât...

Kovak emise un ultim gâlgâit și muri. Gerald își scoase Arma Răzbunării din pieptul lui și plecă pe coridor. Personalul sanatoriului privea îngrozit prin uși și se retrăgea iute când îl vedea apropiindu-se. Foarte bine făceau; știau cine avea Dreptatea și Justiția de partea sa.

Comută – înapoi la dormitor, unde blestemata de lingură tot nu se rupsese. Răsuflarea îi devenise întretăiată de acum. Totuși, persevera. Mormăi aproape fără sunet:

– Haide. Te rog!

Comută la – drumul prin Guyana, o începetoșare confuză de pereți de rocă. Nu cunoștea topografia asteroidului, dar avea să găsească un drum. Spațioporturile asteroizilor erau întotdeauna atașate pe axă. Acolo aveau să fie trenuri, lifturi...

Înapoi la lingura care se rupse în sfârșit, făcând să-i tremure brațele încordate.

– Acum pot începe. Vin după tine, iubito. Vine tata.

La – zbor prin spațiu. Stelele se alungesc în fulgere alb-albastre în exteriorul carcasei navei, pe când el se grăbește către habitatul necunoscut și îndepărtat. Iar acolo, la capătul voiajului, îl așteaptă Marie, plutind în spațiu, învești mântată în volburile de țesătură albă și fragilă, cu părul castaniu și strălucitor fluturat de curent. Ea rostește:

– Îți vor spune că n-ar fi trebui să vii, tată.

– Ba da, ba da, răspunde el. Ai nevoie de mine, scumpo. Știu prin ce treci. Eu pot alunga diavolul. Nu vei simți nimic când te voi împinge în tau-zero.

Și o coboară cu blândețe în sarcofagul din plastic și închide capacul. Întunericul o eclipsează, apoi ia sfârșit și arată fața fetei surâzându-i, cu lacrimi sclipitoare de mulțumire prelingându-i-se din ochi.

Și de aceea el se ridică acum și strecoară în mânecă coada ruptă a lingurii. Calm. Răsuflă încet, adânc, liniștitor. Acolo-i ușa. Tata vine să te salveze, fetiță. Vine.

Riley Dobbs anulă rutina de interpretare.

– Băga-mi-aș picioarele...

Comandă nanonicelor de interogare ale lui Gerald să inducă somnolență în creierul încins.

Cu nervii și curajul ațâțați, Gerald întinse mâna spre ușa dormitorului, când un val de oboseală îl izbi cu forță aproape fizică. Se gârbovi, clătinându-se pe picioare, cu mușchii prea epuizați pentru a-l purta. Patul se ridică parcă spre el și se prăbuși pe saltea, iar bezna și tăcerea se revărsară în odaie.

– Jansen, dataviză Riley Dobbs, intră și ia lingura, și orice alte obiecte găsești. După aceea vreau să fie transferat la un regim de nivel trei: observație non-stop și mediu capitonat. O să fie necazul naibii până să-l putem vindeca de obsesia asta nouă.

Kiera Salter trimisese cincisprezece șoimi-de-iad în sectorul Oshanko al Confederației ca să planteze sciziune în rețelele de comunicații ale planetelor și așezărilor asteroidale din Imperiu. Asta se întâmplase cu trei zile în urmă.

Acum Rubra văzu deschizându-se unsprezece terminale de găuri-de-vierme, din care ieșiră supraviețuitorii. Două avioane de război uriașe și un aeroproiectil negru și sinistru, lipsit de orice caracteristici exterioare, păstrau o formație aproximativă alături de opt harpii de dimensiuni olimpiene, care reveneau spre terasele de andocare ale Valiskului prin lovituri letargice, înfrânte, de aripi.

Văd că Marina și-a confirmat reputația de unitate de elită, remarcă Rubra pe un ton vesel. **Care mai este moralul trupelor în ultima vreme? Ăsta-i**

al optulea raid al Kierei în care şoimii-de-iad au luat-o pe coajă de la băştinaşi neprietenoşi. Nicio cârteală la adresa noului regim? Nicio sugestie discretă pentru modificarea priorităţilor?

Du-te-n mă-ta, replică Dariat. Stătea pe un mal micuţ de sol sfărâmicios; apă întunecată curgea iute pe sub picioarele care-i atârnau liber. Ocazional zărea câte un zărgan mare, care înota în amonte către zona de depunere a icrelor. La cinci sute de metri în direcţia opusă, apa trecea peste o stâncă puţin înaltă şi se revărsa în rezervorul circular care înconjura calota habitatului. Aici, printre deluşoarele scunde, cele opt soiuri distincte de iarbă xenocă îşi disputau un război continuu pentru supremaţie. Deoarece toate se dezvoltau în momente diferite din an, niciuna nu obţinea o victorie covârşitoare. În clipa de faţă prospera o varietate roz-somon originară de pe Tallok, ale cărei fire subţiri cu formă de tirbuşon se încâlceau într-o pătură deasă ca de vată-de-zahăr uscată, care acoperea complet solul. Privind înapoi în lungul habitatului cilindric, Dariat putea zări cum brăţara lată şi trandafirie se transforma în smarald în zona mediană, acolo unde se aflau recepţiile zgârie-stelelor, după care vegetaţia terestră bogată dispărea în cele din urmă în deşertul ocru de tufe care ocupa capătul îndepărtat. Benzile de culoare erau izbitoare şi în acelaşi timp regulate; părea ca şi cum ar fi fost împroşcate cu spray în timp ce Valisk se rotea pe un strung.

Bineînţeles, de fapt tu n-ai cum să ştii prea multe despre cele ce se întâmplă-n zilele astea cu

supușii dictaturii Kierei, continuă Rubra pe un ton plăcut. Acum ești un sihastru. Știi că draga de Bonney ți-a zbierat numele ieri? I-am înhățat din gheare un non-posedat, l-am băgat într-un vagonet de tub și l-am trimis într-una dintre zonele mele sigure. Nu cred c-a fost foarte încântată în privința asta. Ți-a pomenit de câteva ori numele.

Sarcasmul este o formă jalnică de umor.

Bineînțeles, băiete. De aceea nu-i îngădui să te atingă, este?

Exact.

Să știi totuși că Kiera a înregistrat și unele succese. Azi-dimineață a sosit al doilea șoim-de-iad plin cu copii, căutând lumea nouă și strălucitoare promisă de ea în înregistrări. Două duzini; cel mai mic abia împlinise nouă ani. Vrei să vezi ce le-au făcut pentru a-i putea poseda? Am toate memoriile, nimeni n-a încercat să-mi blocheze percepția de la ceremonia aceea.

Gura!

Vai, dragule, să fi detectat oare un fior de conștiință?

Așa cum știi prea bine, nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu cretinii care au fost ademeniți aici. Nu mă interesează decât în ce măsură o să te belesc.

Înțeleg. În același timp însă, eu te cunosc mai bine decât Kiera. Păcat că tu nu mă-nțelegi pe mine.

Greșit. Te cunosc complet.

Nu-i adevărat, băiatul meu. Nu știi ce secrete am. Anastasia mi-ar mulțumi pentru ceea ce fac, pentru protecția pe care o extind asupra ta.

Dariat mârâi și-și lăsă capul în palme. Alesese locul acesta pentru izolarea pe care i-o oferea față de banda veselă de maniaci ai Kierei. Dorea liniște pentru ca să poată medita. În lipsa distragerilor, putea încerca să conceapă o configurație mintală care să aibă abilitatea de-a pătrunde în straturile neurale. Nu putea scăpa însă niciodată de distrageri. Întrucât Rubra nu obosea nicicând din jocul său: insinuările, îndoielile, aluziile întunecate.

În ultimii treizeci de ani Dariat crezuse că-și perfecționase răbdarea, aducând-o la un nivel inuman. Acum însă constata că era necesar un alt gen de răbdare. În ciuda extraordinarei sale hotărâri, începea să se întrebe dacă nu cumva Rubra avea realmente secrete. Era o stupizenie, desigur, deoarece Rubra trăgea cacealmale, derula o campanie deliberată de dezinformare. În același timp, dacă Anastasia avusese cu adevărat vreun secret, unica entitate care l-ar fi știut ar fi fost Rubra.

Pe de altă parte, dacă un asemenea secret exista, de ce nu-l utilizase Rubra deja? Amândoi știau că aceasta era o luptă care avea să fie dusă până la finalul ei cel mai amar.

Anastasia n-ar fi putut face niciodată ceva care să-l silească pe Dariat să se trădeze. Nu Anastasia cea dulce, care-l prevenise mereu asupra lui Anstid. Stăpânul ei, Thoale, se asigurase că femeia cunoștea consecințele

oricărei acțiuni. Anastasia înțelegea destinul. „De ce n-am ascultat-o niciodată?"

Anastasia nu mi-a lăsat nimic, rosti el.

Ah, da? În cazul acesta, o să fac un târg cu tine.

Nu mă interesează.

Ar trebui să te intereseze. Îți cer să mi te-alături.

Poftim?

Să mi te-alături aici, în straturile neurale. Să te transferi ca un edenist în pragul morții. Am putea deveni o dualitate.

Cred că glumești-n pula mea.

Nu. Mă gândesc de mai mult timp la asta. Situația noastră curentă nu se va sfârși bine pentru niciunul dintre noi. Amândoi suntem la cuțite cu Kiera și asta nu se va schimba niciodată. Dar împreună am putea s-o înfrângem cu ușurință și să purjăm habitatul de derbedeii ei. Încă mai poți conduce Valiskul.

Rubra, ai controlat cândva un imperiu industrial multistelar... și uite la ce ai fost redus acum. Ești jalnic. De tot disprețul. Iar chestia care mă bucură cel mai mult este că și tu știi prea bine asta.

Rubra își comută focalizarea principală de la tânărul în costum de in, retrăgându-se pentru o percepere generală a habitatului. Bonney Levin lipsea iarăși. Nenorocita aia devenea extrem de iscusită în a-i păcăli rutinele de observare. Își extinse în mod reflex subrutinele secundare care-i înconjurau și protejau pe non-posedații supraviețuitori. În scurt timp femeia avea să-și facă apariția în apropierea unuia dintre ei.

N-a fost de acord, anunță el Consensul Kohistan.

Regretabil. Salter depune eforturi considerabile pentru a-și colecta adepții Morții Nopții.

Pe cine?

„Morții Nopții" este numele cu care a fost botezată înregistrarea ei subversivă. Din păcate, mulți tineri adamiști o consideră seducătoare.

Parcă n-aș ști... Ar trebui să vezi ce le face când ajung aici. Șoimilor-de-iad n-ar fi trebuit să li se permită niciodată să-i preia.

Nu putem face mare lucru. Nu dispunem de capacitatea de a urmări toate zborurile lor.

Păcat.

Da. Șoimii-de-iad ne îngrijorează. Până acum n-au fost utilizați ca agresori. Dacă ar fi aruncați în luptă, beneficiind de resursele de armament ale Valiskului, ar ridica o problemă formidabilă.

Mi-ați mai spus asta. Să nu-mi ziceți c-ați ajuns finalmente la o decizie.

Ba da. Cu acceptul tău, vrem să le îndepărtăm potențialul de amenințare.

Faceți așa cum ați vrea să vi se facă și nu mai pierdeți timpul. În sfârșit ați început să gândiți ca mine. Încă mai sunt speranțe pentru voi. Bine, dați-i drumul.

Mulțumim, Rubra. Știm că asta trebuie să fie greu pentru tine.

Numai să vă asigurați naibii că nu greșiți! Unele dintre stațiile mele industriale sunt foarte aproape de carcasă.

Rubra păstrase întotdeauna în jurul Valiskului un număr de platforme de defensivă strategică mai mare decât cel obişnuit. Ţinând seama de natura lui semiparanoică, era inevitabil să nu dorească să asigure securitatea maximă a spaţiului său local. Patruzeci şi cinci de platforme cu armament acopereau un glob din spaţiul cosmic cu diametrul de cincizeci de mii de kilometri, care avea în mijloc habitatul şi cortegiul său vast de staţii industriale. Erau completate de două sute de sateliţi de senzori, care baleiau atât spre interior, cât şi spre exterior. Nimeni nu încercase vreodată un act de agresiune în interiorul sferei de interes a Valiskului – remarcabil, ţinând seama de genul de nave care frecventau spaţioportul.

Magellanic Itg realizase reţeaua, dezvoltând designuri indigene şi fabricând ea însăşi toate componentele, o politică ce-i câştigase companiei un volum sănătos de comenzi pentru export. În acelaşi timp îi îngăduise lui Rubra să-şi instaleze personalitatea ca director executiv al reţelei. Cu siguranţă el nu avea să încredinţeze conducerea propriei sale apărări niciunuia dintre descendenţii săi jalnic de ineficienţi.

Aranjamentul respectiv se încheiase brusc, prin apariţia posedaţilor. Controlul lui Rubra asupra reţelei se făcea prin intermediul afinităţii, cu procesoare bitek de management care erau integrate în toate circuitele de comandă ale platformelor. El nici măcar nu-şi dăduse seama că pierduse controlul platformelor până nu încercase să impună interdicţii şoimilor-de-iad care apăruseră. După aceea înţelesese că cineva – căcăţelul

ăla de Dariat, neîndoios! – îi subminase rutinele de gândire guvernante suficient timp pentru a încărca în toate platformele comenzi de oprire a alimentării.

Fără energie era imposibil să recâștige controlul prin intermediul procesoarelor bitek. Toate platformele trebuia reactivate manual. Adică exact cum procedase Kiera. Vehicule spațiale făcuseră joncțiunea cu platformele și demontaseră procesoarele bitek de management ale lui Rubra, înlocuindu-le cu procesoare electronice și coduri noi de autorizare a deschiderii focului.

Un nou centru de comandă DS fusese stabilit în spațioportul invers rotativ, în afara influenței lui Rubra, care nu-l mai putea ataca, așa cum făcuse cu zgârie-stelele. Tehnicienii posedați care reactivară rețeaua erau convinși că făcuseră din ea un sistem independent ce putea fi controlat numai de Kiera și de noile coduri instalate de femeie.

Ceea ce nici ei, nici Dariat nu puteau aprecia cu exactitate era numărul de interfețe fizice dintre straturile neurale și rețeaua de comunicații a Valiskului. Trenurile-tuburi și lifturile din zgârie-stele erau exemplele cele mai evidente, dar toate sistemele utilitare mecanice și electronice aveau joncțiuni similare, mici procesoare-nodule ce converteau impulsurile din fibra optică în impulsuri nervoase și invers. Iar Magellanic Itg nu numai că construise rețeaua de comunicații din Valisk, ci de asemenea furniza nouăzeci la sută din componentele electronice ale spațioportului invers rotativ. Un detaliu pe care încă și mai puține persoane

îl știau era faptul că toate procesoarele companiei aveau hardcablată în ele o funcție de tip backdoor, la care numai Rubra avea cheia.

La câteva secunde după ce posedații își stabiliseră noile canale de comandă DS, Rubra se afla în sistem gândindu-se la delicioasa ironie a sorții care-l făcea să fie un spectru în mașinăriile spectrelor. Circuitele de interfață secrete pe care le stabilise pentru a obține intrarea nu puteau susține traficul de date necesar pentru a recăpăta controlul complet al platformelor, dar cu certitudine putea să le facă altora ce-i făcuseră lui.

La semnalul primit de la Consensul Kohistan, Rubra expedie imediat o rafală de comenzi către platformele DS. Codurile de comandă fură șterse și înlocuite, limitatorii de siguranță fură decuplați, programele de management al generatoarelor de fuziune fură reformatate.

În biroul de management din spațioport, de unde era condusă rețeaua DS a habitatului, toate alarmele se declanșară simultan. Întreaga încăpere fu inundată de lumină roșie dinspre proiectoarele AV și holoecrane. Apoi energia se întrerupse, lăsându-i în beznă pe membrii echipei.

– Ce pizda mă-sii se-ntâmplă? răcni recent numitul căpitan al rețelei.

O flacără strălucitoare de lumânare i se aprinse în vârful degetului arătător, dezvăluind chipuri la fel de derutate în jurul său. Se întinse către blocul comunicator pentru a o apela pe Kiera Salter, detestând

ce avea să audă, însă mâna nu-i mai ajunse niciodată la destinație.

– Căcat, zbieră cineva, *priviți!*

O lumină orbitor de albă începu să se reverse prin unicul hublou al biroului.

În patruzeci și cinci de generatoare de fuziune, jetul de plasmă devenise instabil, perturbat de manipulări ale câmpului de restricționare magnetică. Plasma lovi pereții incintei delimitatoare și vaporiză materialul, ceea ce crescu presiunea de o mie de ori. Patruzeci și cinci de generatoare de fuziune fură perforate aproape simultan, destrămând platformele DS într-o explozie de șrapnele și gaze iradiate la temperatura de cinci milioane de grade.

Puteți începe, anunță Rubra flota care aștepta.

Trei sute de terminusuri de găuri-de-vierme se deschiseră, înconjurând habitatul. Șoimi-de-vid țâșniră prin ele. Două sute aveau scopul de a distruge stațiile industriale, lipsind-o pe Kiera de enorma lor bază de producere a armamentului. Imediat, navele stelare bitek se năpustiră pe vectorii lor de asalt. Proiectile cinetice fulgerară de pe suporturile de lansare, gonind cu șaisprezece *ge* spre stații. Fiecare salvă era astfel ațintită încât suflul impactului să îndepărteze de habitat cascada de sfărâmături, minimizând posibilitatea afectării polipului carcasei prin coliziuni.

Cei o sută de șoimi-de-vid rămași aveau misiuni de reprimare. Zburând în formații de câte zece, emiseră prin afinitate avertizări către șoimii-de-iad, complet derutați, de pe terasele de andocare, poruncindu-le

să rămână locului. Sub panglicile perfect conturate de lumină rubinie dinspre laserele de ochire polipul teraselor străluci ca gheața neagră lovită de un soare matinal. Raze refractate se răsuciră în jurul formelor stranii cocoțate pe piedestale, când șoimii-de-vid începură să-și coordoneze vectorii cu rotația habitatului.

Mai aproape de habitat, cicloane de sfărâmături scânteietoare clocoteau dinspre ruinele stațiilor industriale. Șoimii-de-vid victorioși plonjau și se roteau deasupra constelațiilor metalice, îndepărtându-se iute de periculosul front de undă format din schije ascuțite de mare viteză. Șoimii-de-iad rămaseră pe piedestale, asistând muți și neputincioși la masacru.

Excelent tirul, anunță Rubra Consensul Kohistan. **Nu uitați însă: când se va termina totul, veți achita polița de asigurare a lui Magellanic Itg.**

Trei sute de interstiții de găuri-de-vierme se deschiseră. Șoimii-de-vid dispărură într-o etalare extraordinară de sincronicitate. Atacul durase nouăzeci și trei de secunde.

Chiar și în înflăcărarea pasiunii, Kiera Salter simți cum mințile din apropiere începură să se învăpăieze alarmate. Încercă să-l îndepărteze pe Stanyon de pe spinarea ei și să se scoale în picioare. Când el se împotrivi, întețindu-și strânsoarea, îl izbi pur și simplu cu un fulger energistic în piept. Bărbatul icni și impactul îl propulsă către înapoi.

– Ce pula mea de joc mai e și ăsta? mormăi el.

– Taci!

Kiera se ridică, dorindu-și să-i dispară echimozele. Transpirația pieri și părul redeveni o coamă perfect pieptănată. O rochie de vară simplă, stacojie, i se materializă peste piele.

De cealaltă parte a calotei polare, șoimii-de-iad clocoteau de resentimente și furie. Dincolo de ei era o pâclă de viață care degaja un iz de hotărâre înghețată. Iar Rubra, murmurul mintal de fundal, mereu prezent, radia satisfacție.

– La dracu'!

Blocul procesor desktop al femeii porni să țiuie și peste ecranul său curseră date. Pe toată reprezentarea rețelei pâlpâiau simboluri roșii, ce anunțau sisteme nefuncționale, și o alertă de defensivă strategică.

Sunetul ascuțit începu să se întrerupă intermitent, apoi ecranul se întunecă. Cu cât privea mai intens blocul, cu atât se înrăutățeau căderile.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Erdal Kilcady.

Cealaltă fantezie a ei de dormitor. Un idiot de douăzeci de ani care, din câte își dăduse ea seama, avea o singură întrebuințare.

– Suntem atacați, cretinule! îl repezi. Căcații ăia de edeniști.

La dracu', planurile îi progresaseră minunat până acum. Puștii dobitoci credeau în înregistrarea ei și începuseră să sosească. Încă două luni și populația habitatului ar fi crescut la un nivel decent.

Dar acum, atacul ăsta. Probabil că zborurile constante ale șoimilor-de-iad îi speriaseră pe edeniști, care deciseseră să intre în acțiune.

Urma de arsură de pe pieptul lui Stanyon se vindecă. Haine apărură și-i îmbrăcară trupul.

– Ar fi mai bine să mergem la centrul de control DS, rosti el, și să tragem niște șuturi în cur.

Kiera șovăi. Centrul DS se găsea în spațioportul invers rotativ. Ea era convinsă că habitatul în sine avea să fie ferit de atacuri. Rubra n-ar fi îngăduit niciodată asta, pe când spațioportul putea fi o țintă legitimă.

În clipa în care făcu primul pas ezitant spre ușă, telefonul din bachelită neagră de pe noptieră începu să sune. Instrumentul primitiv de comunicații era dintre cele care funcționau aproape infailibil în ambientul energistic degajat de posedați. Ridică receptorul și-l duse la ureche.

– Da?

– Sunt Rubra.

Kiera se încordă. Crezuse că încăperea aceasta se afla în afara zonei lui de supraveghere. Oare câte dintre sistemele lor erau expuse personalității habitatului?

– Ce vrei?

– Nimic. Nu fac altceva decât să dau un avertisment. În clipa de față șoimii-de-vid de la Kohistan distrug capacitatea de producție industrială a habitatului. Nu vor mai exista viespi de luptă cu care să înarmezi șoimii-de-iad. Nu ne place amenințarea pe care o reprezintă ele. Nu încerca să te aprovizionezi din alte surse, fiindcă vei avea neplăceri.

– Nu ne poți face nimic, replică femeia insuflând glasului un ton de lăudăroșenie.

– Greşit. Edeniştii respectă viaţa şi ăsta-i motivul pentru care de data asta n-au distrus niciun şoim-de-iad. Nu-ţi pot însă garanta că următorul raid al şoimilor-de-vid va fi la fel de generos. Am eliminat platformele DS ale habitatului, aşa că pe viitor le va fi încă şi mai uşor să atace. Voi şi şoimii-de-iad veţi rămâne aici pe tot restul conflictului. Ai înţeles?

Legătura telefonică se întrerupse. Kiera rămase nemişcată, cu degetele albindu-i-se treptat în jurul receptorului. Bucăţele de bachelită curseră pe covor.

– Găseşte-l pe Dariat, se adresă ea lui Stanyon. Nu-mi pasă unde-i – găseşte-l şi adu-mi-l. Imediat!

Asteroidul Chaumort din sistemul stelar Châlons. Nu tocmai genul de aşezare care să atragă multe nave stelare; avea puţină monedă străină cu care să le achiziţioneze încărcăturile de bunuri exotice şi puţine oportunităţi pentru curse charter de export. Staţiile sale industriale erau vechi, nebeneficiind de investiţii, produsele lor erau bătrâne cu o generaţie şi vânzările proaste se cumulau la ciclul descendent al economiei asteroidului. Zece la sută din populaţia adultă era şomeră, astfel încât muncitorii calificaţi constituiau produsul de export cel mai mare (şi imposibil de înlocuit) al lui Chaumort. Vina aparţinea conducerii, care se grăbise prea mult să revendice independenţa faţă de compania fondatoare. Declinul fusese o constantă permanentă, începând cu ziua aceea de carnaval. Chiar ca refugiu pentru indezirabili, asteroidul se situa aproape de ultimele poziţii de pe listă.

Era însă de etnie franceză și îngăduia unor nave stelare să andocheze, în ciuda edictului de carantină al Confederației. Viața ar fi putut să fie încă și mai rea, își spuse André Duchamp, deși, trebuia s-o recunoască, nu cu prea mult. Stătea la masa de pe trotuar a unei cafenele și privea interiorul planetoidului micuț. Stânca perfect verticală a peretelui cavernei biosferă se ridică înapoia lui, ciuruită de ferestre și balcoane pe prima sută de metri. În cavernă, obișnuitele câmpuri galben-verzui și livezi de arbori subțiratici scânteiau sub lumina pestriță a tuburilor solare ce presărau podul rulant din axă.

Vederea era acceptabilă, vinul pasabil, iar situația lui, dacă nu tolerabilă, măcar stabilă – pentru două zile. André mai sorbi o dată și încercă să se relaxeze. Păcat că nu i se concretizase ideea inițială de a vinde viespi de luptă (după Lalonde, mai rămăseseră cincisprezece în tuburile de lansare ale navei stelare) guvernului Chaumort. Trezoreria nu avea fonduri și trei nave interplanetare fuseseră deja plasate ca avansuri pentru contracte defensive. Deși banii n-ar fi fost de mare folos aici, fiindcă cele două companii de servicii locale care operau spațioportul aveau un stoc de piese de schimb foarte limitat. Bineînțeles, ar fi fost utili pentru a-și plăti echipajul. Madeleine și Desmond nu spuseseră nimic, dar André le cunoștea prea bine dispoziția. Iar Madeleine îl dusese pe Erick, afurisitul ăla de *englezoi*, la spitalul local imediat ce andocaseră. Ei bine, hoții de medici aveau să aștepte!

Practic nu-şi putea reaminti când avusese atât de puţine opţiuni la îndemână. În clipa de faţă fusese redus la o unică posibilitate anemică, pe care o aflase de cum sosise (de data aceasta, examinând registrul spaţioportului în căutarea de nave cunoscute). Erau andocate neobişnuit de multe nave stelare, toate sosite recent. Altfel spus, după ce carantina fusese ratificată şi implementată de congresul sistemului Châlons.

Adunarea Confederaţiei demonstrase o intenţie lăudabilă în încercarea de a opri răspândirea posedaţilor, nimeni nu putea contrazice asta, totuşi planetele nou colonizate şi asteroizii mici sufereau în mod disproporţionat de lipsa unor zboruri programate; pentru a-şi menţine economiile în stare de funcţionare, aveau nevoie de importuri de înaltă tehnologie. Aşezări asteroidale precum Chaumort, a căror situaţie financiară nu era din capul locului prea grozavă, aveau să sufere costuri amare pentru o criză pe care n-o declanşaseră ele. Trăsătura comună a acestor comunităţi mai degrabă înapoiate o constituia izolarea lor cauzată de distanţe; de aceea, dacă urma să sosească un cargo esenţial, nu era deloc de neconceput ca respectiva navă stelară să primească autorizaţia de andocare. Congresul sistemului local n-ar fi ştiut ce se întâmpla şi de aceea se găsea în imposibilitatea de a o stopa. După aceea marfa respectivă putea fi distribuită (în schimbul unei taxe modeste de transport), pentru a ajuta alte comunităţi mici şi dezavantajate, cu nave interplanetare ale căror mişcări nu fuseseră restricţionate de niciun decret al Confederaţiei.

Chaumort se impunea discret ca un nod important pe o piață complet nouă. Genul de piață pentru exploatarea căreia nave stelare ca *Răzbunarea lui Villeneuve* dețineau calificări unice.

André discutase cu câțiva consumatori din barurile frecventate de echipajele din industria spațială și de comercianții locali și-și exprimase aprobarea pentru genul respectiv de operațiuni, ca și interesul pentru a ajuta Chaumort și pe locuitorii săi în vremurile acestea dificile. Pe scurt, se făcuse cunoscut. Era un joc de stabilire de contacte, iar André avea o experiență de decenii într-o asemenea privință.

Exact asta făcea și acum: stătea la o masă și aștepta să apară un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Un grup de adolescenți trecură grăbiți pe lângă el și unul dintre băieți șterpeli un coș cu chifle de pe masă. Tovarășii lui râseră și-i ovaționară curajul, apoi o luară la fugă înainte ca patronul să descopere furtul. André nu mai zâmbea de acum la poznele tinerilor. Adolescenții erau o specie lipsită de griji; o stare la care el aspirase multă vreme, dar pe care meseria pe care și-o alesese nu izbutise să i-o ofere. Părea cu totul incorect ca fericirea să existe numai la unul dintre capetele vieții, ba încă la capătul greșit. Ar fi trebuit să fi fost o stare spre care să te îndrepți, nu pe care s-o lași tot mai mult în urmă.

O strălugerare de culoare îi atrase atenția. Toți delincvenții își înnodaseră batiste roșii în jurul gleznelor. Ce modă stupidă!

– Căpitanul Duchamp?

André ridică ochii și zări un bărbat de etnie asiatică de vârstă mijlocie, îmbrăcat în costum elegant de mătase neagră, cu mâneci evazate. Tonul și postura relaxată a corpului indicau un negociator experimentat; prea fermecător pentru un avocat și în același timp lipsit de încrederea pe care o asigură bogăția reală. Un intermediar.

André încercă să nu surâdă prea larg. Momeala fusese înghițită. Acum rămânea de discutat prețul.

Nanonicele medicale din jurul piciorului stâng al lui Erick se despicară de la șold până la gleznă, cu zgomotul ruperii unei țesături rezistente. Încet, dr. Steibel și infirmiera tânără îndepărtară pachetul.

– Arată bine, decise dr. Steibel.

Madeleine îi zâmbi lui Erick, apoi se strâmbă dezgustată. Piciorul era acoperit cu un înveliș subțire de fluid lipicios, reziduu al pachetului care se desprinsese din carne. Dedesubtul gelatinei, pielea era albă ca smântâna, brăzdată cu o dantelă complicată de vene albastre. Cicatricele arsurilor și plesniturilor cauzate de vid erau petice de piele translucidă mai groasă.

Urmă înlăturarea pachetului ce-i acoperea fața și gâtul. Erick inspiră surprins de aerul rece care năvăli peste pielea nouă și sensibilă. Obrajii și fruntea continuau să-l furnice de pe urma aceluiași efect, deși fuseseră descoperite cu două ore în urmă.

Nu se sinchisi să-și privească piciorul dezvelit. De ce ar fi făcut-o? Acolo nu existau decât amintiri.

– Dă-mi acces la canalul nervilor, te rog, îi ceru dr. Steibel.

Se uita într-o coloană AV, ignorându-l complet pe Erick.

Erick se conformă și nanonicele neurale îi deschiseră un canal direct în șira spinării. Fură datavizate o serie de instrucțiuni și piciorul i se ridică la orizontală înainte de a-și flexiona laba.

– Este bine.

Medicul încuviință mulțumit, continuând să fie pierdut în informațiile primite de la coloană.

– Joncțiunile nervilor sunt perfecte și țesutul nou este destul de gros. N-o să mai pun pachetul, dar vreau să aplici unguentul hidratant pe care o să ți-l prescriu. Este important ca pielea nouă să nu se usuce.

– Da, doctore, aprobă supus bărbatul. Și ăsta...?

Indică pachetul care-i cuprindea partea superioară a trunchiului și brațul drept.

Dr. Steibel zâmbi scurt, ușor îngrijorat de firea nerăbdătoare a pacientului său.

– Mă tem că nu. Implanturile de țesuturi artificiale se integrează frumos, dar procesul nu-i nici pe departe încheiat.

– Înțeleg.

– O să-ți dau niște consumabile pentru modulele de susținere pe care le târăști după tine. Pachetele de invaziune profundă pe care le folosești consumă multe substanțe nutritive. Asigură-te că rezervele nu sunt sărăcite.

Ridică modulul de susținere pe care-l reparase Madeleine și se uită la cei doi.

– De asemenea, aș recomanda insistent ca o perioadă să nu existe nici expuneri la ambienturi antagonice. Acum poți să funcționezi la un nivel rezonabil de normal, dar numai dacă nu-ți stresezi metabolismul. Nu ignora avertizările programului de monitorizare metabolic. Pachetele de nanonice nu trebuie privite ca un fel de plasă de siguranță infailibilă.

– Am înțeles.

– Presupun că o vreme nu vei zbura.

– Nu, toate zborurile navelor stelare au fost anulate.

– Asta-i bine. Vreau să eviți pe cât posibil imponderabilitatea, fiindcă este un mediu oribil pentru vindecare. Cât timp te afli aici, cazează-te într-un hotel din secțiunea cu gravitație mare. Îi dataviză un fișier și adăugă: Acesta este regimul de exerciții pentru picioarele tale. Respectă-l și ne revedem peste o săptămână.

– Mulțumesc.

Dr. Steibel încuviință binevoitor spre Madeleine când ieși din sala de tratamente.

– Plătiți la recepție, când ieșiți.

Infirmiera începu să pulverizeze o soluție spumoasă peste picioarele lui Erick, spălând mucozitățile. Bărbatul folosi o nanonică neurală prioritară pentru a-și opri tresăritul când ea ajunse la organele genitale. Slavă Domnului că nu fuseseră rău afectate, ci suferiseră doar leziuni superficiale ale pielii cauzate de expunerea la vid.

Madeleine îi aruncă o privire îngrijorată peste spatele infirmierei.

– Câți bani ai pe card? îi dataviză.

– Vreo sută cincizeci de fuzidolari, răspunse el în același mod. André încă n-a transferat salariul pentru luna asta.

– Eu am două sute, iar lui Desmond ar fi trebuit să-i mai fi rămas ceva. Cred că putem achita.

– De ce ar trebui s-o facem noi? Unde dracu-i Duchamp? El ar trebui să plătească toate astea. Iar implanturile mele de țesuturi artificiale nu erau decât prima etapă.

– Susținea că-i ocupat cu nu știu ce agent de cargo. Las-pe mine, o să aflu cât datorăm spitalului.

Erick așteptă plecarea femeii, apoi dataviză procesorului rețelei spitalului, solicitând Biroul Marinei Confederației. Calculatorul de management al rețelei îl informă că e-dresa respectivă nu exista. Blestemă în șoaptă și accesă indexul calculatorului, încărcând o comandă de căutare pentru orice oficial rezident al Confederației. Nu exista niciunul, nici măcar un inspector BAC; prea puține nave utilizau spațioportul, ca să merite cheltuiala respectivă.

Procesorul rețelei deschise un canal spre nanonicele lui neurale.

– Te rog să te prezinți la navă, *mon enfant* Erick, dataviză André. Am făcut rost de o cursă charter.

Dacă gâtul nu i-ar fi fost atât de înțepenit, Erick ar fi clătinat din cap, minunându-se. O cursă charter! În toiul carantinei impuse de Confederație, Duchamp

era incredibil. Condamnarea lui ar fi fost cea mai scurtă formalitate din istorie.

Își coborî picioarele de pe masa de tratamente, ignorând privirea de martiră a infirmierei, căreia îi decuplase furtunurile de spălare.

– Scuze, rosti el, probleme de serviciu. Caută-mi, te rog, mai bine niște pantaloni. N-am timp de pierdut toată ziua.

Numele intermediarului era Iain Girardi. André îi invidia temperamentul; nimic nu-l putea scoate din sărite, nici insultele, nici amenințările. Rămânea calm în discuțiile cele mai înfierbântate, ceea ce era perfect, fiindcă răbdarea lui André fusese de mult epuizată de nerecunoștința echipajului său.

Se adunaseră în salonul de zi din *Răzbunarea lui Villeneuve*, unicul loc pe care André îl considera suficient de sigur pentru a discuta propunerea lui Girardi. Madeleine și Desmond aveau picioarele fixate pe un covoraș adeziv de pe podea, în timp ce Erick se ținea de scara centrală, cu modulele de susținere medicală fixate de treptele din compozit. André plutea lângă Iain Girardi, fulgerându-i pe toți trei din priviri.

– Eu cred că glumești-n pizda mă-sii! explodă Madeleine. De data asta ai întins coarda prea mult, căpitane. Mult mult prea mult. Cum ai putut măcar asculta oferta nenorocitului ăstuia? Doamne Dumnezeule, după toate prin câte am trecut la Lalonde! După câte a făcut Erick! Uită-te la nava asta! Uite ce i-au făcut ei, ce ți-au făcut ție.

– Nu este tocmai exact, spuse Iain Girardi cu glas plin de tact, blând și în același timp pe un ton de scuze.

– Taci-n pizda mă-tii! zbieră femeia. N-am nevoie să-mi spui tu ce ni s-a-ntâmplat nouă.

– Madeleine, te rog, rosti André, nu fi isterică. Nimeni nu te silește să vii. Dacă așa vrei, nu te voi sili să respecți contractul.

– Bineînțeles c-așa vreau. Iar în contractul meu nu scrie nicăieri să zbor pentru posedați. Îmi plătești ultimele două luni de salariu, plus bonificația de luptă de la Lalonde pe care mi-o datorezi și m-am cărat de aici!

– Bine, dacă asta îți dorești.

– Ai banii?

– *Oui*. Evident. Nu că asta ar fi treaba ta.

– Nenorocitule! Atunci de ce ne-ai lăsat pe noi să plătim tratamentul lui Erick?

– Sunt un simplu căpitan și nu pretind că realizez minuni. Banii abia mi-au intrat în cont. Evident că-i plăcerea mea să plătesc pentru tratamentul dragului de Erick. Pentru mine este o chestiune de onoare.

– Abia...

Madeleine privi de la André la Iain Girardi, apoi înapoi. Înțelegerea îi aduse pe chip uimire scandalizată.

– Ai acceptat un avans de la el?

– *Oui*, se răsti André.

– Iisuse...

Șocul de a-l auzi pe bărbat recunoscând o reduse la tăcere.

– Te-ai referit la Lalonde, rosti Iain Girardi. Marina Confederației s-a grăbit să vă sară în ajutor când ați fost acolo?

– Nu vorbi despre un lucru despre care nu știi nimic, mârâi Desmond.

– Știu câte ceva. Am accesat reportajul lui Kelly Tirrel. Toată lumea a făcut-o.

– Și noi am accesat reportajul lui Gus Remar de pe Noua Californie. Posedații au cucerit planeta aia. În mod normal ar trebui să ne înrolăm în Marina Confederației și să ajutăm la eradicarea lor din univers.

– În ce fel să-i eradicați? Aceasta este o calamitate teribilă care s-a abătut asupra rasei umane, asupra ambelor ei jumătăți. Aruncarea de bombe nucleare peste milioane de oameni nevinovați nu va fi o soluție. Sigur că da, pe Lalonde a fost haos și-mi pare rău că voi ați fost loviți în plin. Posedații aceia au fost o gloată dezorganizată, îngrozită, care lovea orbește pentru a se proteja de armata voastră de mercenari. Însă Organizația este cu totul altceva. În primul rând noi dovedim că posedații și non-posedații pot conviețui.

– Da, zise Madeleine, atâta vreme cât vă suntem utili. Cât aveți nevoie de noi ca să ne ocupăm de tehnologie și să pilotăm navele. După aceea istoria va căpăta un curs cu totul diferit.

– Îți înțeleg perfect amărăciunea, dar te-nșeli. Al Capone a întreprins primii pași în direcția rezolvării acestei dileme majore – el a propus un proiect de cercetare comun pentru găsirea unei soluții. Marina Confederației nu face altceva decât să caute metode de a-i

azvârli pe posedați înapoi în lumea de dincolo. Nu vă cunosc părerile, totuși n-aș vrea deloc să aibă succes.

Desmond încleștă pumnul și-și desprinse un picior de pe covorașul adeziv, gata să se lanseze către bărbat.

– Găinat trădător!

– Vom muri, rosti nemilos Iain Girardi. Voi, eu, toți de la bordul acestei nave, toți din Chaumort. Toți vom muri. Este inevitabil, entropia nu poate fi inversată. Iar după ce veți muri, veți petrece eternitatea în lumea de dincolo. Cu excepția cazului în care se va face ceva în privința asta, dacă se va putea găsi o structură neuronală vie care să vă găzduiască. Vă întreb acum din nou – vreți ca proiectul lui Al Capone să eșueze?

– Dacă Al Capone dorește să răspândească fericirea în galaxie, de ce vrea să angajeze o navă stelară capabilă de luptă? întrebă Madeleine.

– Ca protecție sub forma intimidării. În zeci de asteroizi există reprezentanți ai Organizației aidoma mie, care încearcă să angajeze nave stelare capabile de luptă. Cu cât vom avea mai multe pe orbita Noii Californii, cu atât va fi mai greu pentru oricine să lanseze un raid într-acolo. Marina Confederației va ataca rețeaua de defensivă strategică a planetei. Toți știu asta. Adunarea urlă la Primul-amiral, cerându-i să acționeze decisiv. Dacă va putea fisura rețeaua DS, atunci va deschide calea pentru o invazie; îi va trimite pe pușcașii marini să-i adune pe toți răii și să-i expedieze în tau-zero.

Iain Girardi expiră șuierat și îndurerat, apoi urmă:

– Vă puteți imagina vărsarea de sânge pe care o va cauza? Ați văzut în mod direct cât de dur pot lupta posedații când sunt încolțiți. Imaginați-vă încleștarea din salonul vostru amplificată de un miliard de ori. Așa va fi. Îi aruncă lui Erick o privire de simpatie: Asta vă doriți?

– Eu nu lupt pentru posedați, mormăi Madeleine posac.

Detesta felul în care Iain Girardi îi putea răstălmăci vorbele, făcând-o să se îndoiască de propriile-i convingeri.

– Nimeni nu-i cere *Răzbunării lui Villeneuve* să lupte, rosti Iain Girardi cu sinceritate. Voi veți fi acolo ca sperietoare, asta-i tot. Veți patrula pe cordonul defensiv, acolo unde veți fi vizibili, într-o demonstrație de forță numerică. Nici pe departe o misiune oneroasă. Și veți fi plătiți cu onorariul de luptă, cu un contract garantat pe șase luni; pe lângă care ofer un avans discreționar. În mod evident pentru o navă excelentă ca *Răzbunarea lui Villeneuve*, acesta va fi substanțial. Vă veți putea permite să întreprindeți reparațiile cele mai urgente aici, în Chaumort, și Erick va putea primi cele mai bune tratamente medicale. Vă pot chiar aranja achiziția unui avion spațial nou-nouț în condiții foarte avantajoase. Companiile de astroinginerie de pe Noua Californie fabrică modelele cele mai bune.

– Vedeți? interveni André. Ăsta-i genul de charter de care să fii mândru. Dacă Organizația are dreptate, vom ajuta la asigurarea viitorului întregii rase umane. Cum puteți obiecta?

– Nu, căpitane, zise Madeleine. Eu nu-mpart capsula de susținere biotică cu posedații. Niciodată. Punct!

– Nimeni nu sugerează așa ceva, spuse Girardi pe un ton șocat. Înțelegem desigur că pentru moment există multe suspiciuni. Organizația se străduiește din răsputeri să demonteze barierele acelea vechi de prejudecăți. Dar până ce nu se dezvoltă mai multă încredere, este evident că veți avea doar echipajul vostru și pe nimeni altcineva. Într-un fel, asta face parte din consolidarea încrederii. Organizația este pregătită să accepte ca o navă înarmată și cu echipaj format exclusiv din non-posedați să patruleze pe orbita planetei, cu condiția de a fi integrați în rețeaua ei de comandă DS.

– Căcat! șuieră Madeleine. Erick?

Bărbatul știa că era un soi de cursă. În același timp însă... nu vedea cum și-ar fi propus posedații să pună stăpânire pe navă. Echipajul era pe deplin conștient de pericolul de a-l lăsa la bord fie și măcar pe unul singur dintre ticăloși. Era posibil ca Iain Girardi să fi făcut o eroare majoră când îl abordase pe André.

Neîndoielnic, SCNC putea utiliza informații preluate de la surse directe cu privire la dispunerea de nave în jurul Noii Californii, pentru care *Răzbunarea lui Villeneuve* s-ar fi găsit într-o poziție ideală. Iar după culegerea informațiilor, el putea oricând să părăsească nava, indiferent de obiecțiile lui Duchamp. În cabina sa existau dispozitive cu care ar fi putut înfrânge restul echipajului.

„În felul ăsta rămân doar factorii personali. Nu mai vreau să lupt în prima linie."

– Este o decizie importantă, murmură el.

André îl privi derutat. Era desigur încântat că unele pachete nanonice medicale (înfiorător de scumpe) fuseseră înlăturate, dar în mod evident creierul sărmanului băiat încă nu-şi revenise pe deplin după decompresie. Iar Madeleine îi cerea lui să decidă. *Merde!*

– Ştim asta, Erick. Nu vreau să vă faceţi însă griji. Trebuie doar să ştiu cine din echipajul meu este îndeajuns de loial pentru a mă însoţi. Eu am decis deja să-mi duc nava la Noua Californie.

– Ce vrei să spui prin „îndeajuns de loial"? clocoti Madeleine.

André ridică un braţ în semn de rugăminte.

– Stai să vedem ce are Erick de spus, da?

– O să andocăm pe vreun corp ceresc din sistemul Noua Californie? De exemplu, este de aşteptat din partea noastră să îmbarcăm echipaj suplimentar?

– Bineînţeles că nu, răspunse prompt Girardi. Alimentarea cu combustibil nu impune intrarea nimănui în capsulele de susţinere biotică. Iar dacă va apărea totuşi o situaţie improbabilă, atunci, desigur, veţi dispune de dreptul la veto privind intrarea oricărei persoane în tubul ecluzei pneumatice. Puteţi implementa orice măsuri de precauţie pe care le doriţi.

– Bine, spuse Erick. Eu vin cu tine, căpitane.

– Da?

– Căcat, trebuia să fi ghicit, cine alta să fi sunat la ora asta din noapte! Voi nu dormiți niciodată?

...

– Toți vor un favor sau altul. Eu nu mai am treabă cu favorurile. În ziua de azi nu mă mai vând atât de ieftin.

...

– Da? Atunci fugi și spune-le camarazilor mei; cum te-ai mai putea folosi de mine?

...

– Maică Maria! Cred că glu... Alkad Mzu? Căcat, ăsta-i nume pe care nu m-așteptam să-l mai aud vreodată!

...

– Aici? În asteroizii Dorado? N-ar îndrăzni.

...

– Ești sigură?

...

– Nu, bineînțeles că nimeni n-a zis nimic. Au trecut luni de zile de când partizanii nu s-au mai obosit să țină vreo întrunire. Actualmente suntem prea ocupați cu acțiunile de caritate.

...

– Maică Maria! Ai crezut, este? Ha! Fac pariu că vă pișați pe voi. Ce-ai zice de o schimbare? Dup-atâția ani de așteptare, noi, sărmanii hoinari bătrâni, am căpătat în sfârșit niște colți ascuțiți.

– Crezi? Poate că tocmai mi-am dat demisia din agenţia ta. Nu uita care-i miza aici. Eu m-am născut pe Garissa.

...

– În pula mea, să nu-ndrăzneşti să-mi spui mie una ca asta, nemernico! Băi, căcat cu ochi, ajunge doar să te uiţi spre familia mea şi-o să lansez cu mâinile mele Alchimistul spre planeta ta natală.

...

– Da, da. Aşa-i, e un univers de tot căcatu'.

...

– O să mă gândesc. Nu-ţi promit nimic. Cum am zis, miza-i alta. Trebuie să stau de vorbă cu nişte oameni.

Petrecerea fu dată în ajunul plecării flotei. Ocupă toată sala de bal din Monterey Hilton, după care se extinse în câteva apartamente de la nivelul imediat inferior. Mâncarea era mâncare adevărată; Al insistase în privinţa aceasta, posedaţii beţi nu puteau menţine niciodată iluzia delicateselor. De aceea Organizaţia rulase programe de căutare prin nucleele sale de memorii şi-i adusese pe toţi cei care-şi listaseră ocupaţia ca bucătari; posedaţi sau nu, abilitatea era tot ceea ce conta, nu secolul de origine. Efortul fu răsplătit printr-un banchet oficial cu opt feluri de mâncare, ale cărui materii prime fuseseră aduse la asteroid în şapte zboruri de avioane spaţiale şi avusese drept urmare o mie o sută de ore de credite energistice pe care Leroy Octavius le înmânase fermierilor şi angrosiştilor.

După ultimul fel de mâncare, Al urcă pe masa cea mai înaltă și rosti:

– Vom avea o petrecere încă și mai mare și mai grozavă când veți reveni cu bine. Aveți cuvântul lui Al Capone în privința asta!

Urmă o explozie de aplauze tumultuoase, care se încheie doar când începu să cânte formația. Leroy și Busch audiaseră peste o sută de muzicieni, reducându-le numărul la o formație de jazz din opt membri. Unii dintre ei fuseseră muzicieni autentici în anii 1920, sau cel puțin așa susținuseră. În tot cazul, arătau și sunau ca atare când urcară pe scenă să cânte. Aproape trei sute de persoane ieșiră pe ring și dansară după vechile melodii honky-tonk pe care Al le îndrăgea cel mai mult.

Al însuși dădu tonul, învârtind-o pe Jezzibella care râdea încântată, cu toată energia și eleganța stilată pe care le deprinsese în Broadway Casino în zilele de pe timpuri. Restul invitaților prinseră iute ritmul și mișcările. Al insistase ca toți bărbații să poarte smochinguri sau, dacă erau membri ai flotei, uniforme militare; în timp ce femeile fuseseră libere să-și aleagă rochiile de bal dorite, cu condiția ca stilurile și țesăturile să nu fie prea moderne. Cu decorațiile din draperii subțiri ca pânza de păianjen și lebede gigantice create din flori proaspete, efectul general era al unui bal vienez de epocă, dar cu mult, mult mai amuzant.

Posedați și non-posedați se amestecau armonios. Vinul curgea, hohotele de râs zguduiau ferestrele, unele cupluri se retraseră, continuând în intimitate,

izbucniră câteva bătăi. Potrivit oricăror standarde, era un succes de proporții.

Tocmai de aceea, pe la ora două și jumătate noaptea, Jezzibella fu surprinsă să-l găsească pe Al stând singur într-un apartament de la etajul de dedesubt, rezemat de fereastra uriașă, cu nodul cravatei slăbit și un pahar de brandy în mână. Afară, puncte stelare de lumină se deplasau prin spațiu: ultimele elemente ale flotei care intrau în formația de salt.

– Care-i treaba, iubitule? întrebă încetișor.

Îl încolăci cu brațe moi și-și lăsă capul pe umărul lui.

– O să pierdem navele.

– E imposibil să nu pierdem câteva, dulceață. Nu poți face omletă fără să spargi ouăle.

– Nu, vreau să zic c-o să plece la ani-lumină depărtare. Ce le va sili să-mi mai asculte ordinele?

– Structura de comandă, Al. Flota este o versiune la scară redusă a Organizației. Soldații de la bază execută ordinele locotenenților de la vârf. Este ceva ce a funcționat de secole în navele de război. Când ești în bătălie, urmezi automat ordinele.

– Și dacă rahatul ăla de Luigi se gândește să mi-o tragă și să se instaleze pe cont propriu pe Arnstadt?

– N-o va face. Luigi este loial.

– Da.

Al își ciuguli gânditor pielița unei falange, recunoscător că nu era cu fața la femeie.

– Asta te neliniștește, este?

– Da. E o problemă blestemată, de acord? Flota aia-nseamnă al dracu' de multă putere dată pe mâinile unui singur om.

– Mai trimite doi.

– Ce spui?

– Pune la conducere un triumvirat.

– Hă?

– Uşurel, iubire; dacă la conducerea flotei sunt trei indivizi, atunci fiecare dintre ei se va da peste cap ca să demonstreze în faţa celorlalţi cât este de loial. Şi haide s-o recunoaştem: flota va lipsi cel mult o săptămână, ori ca să pui pe picioare o conspiraţie viabilă trebuie mult mai mult timp. În plus, nouăzeci la sută din soldaţi îţi sunt credincioşi. Tu le-ai dat totul, Al: atât viaţă, cât şi un ţel. Haide, nu te subaprecia – ai făcut un miracol cu oamenii ăştia, şi ei o ştiu. Îţi scandează numele. Nu pe al lui Luigi, pe al lui Mickey sau Emmet. Pe al tău, Al.

– Mda.

Bărbatul aprobă din cap, simţind cum îi revine încrederea. Spusele Jezzibellei erau logice. Întotdeauna erau aşa.

O privi în lumina slabă a stelelor. În noaptea asta personalităţile i se combinaseră într-o sportivă plină de feminitate. Rochia din mătase scânteietoare de culoarea perlelor mai degrabă îi sugera decât îi dezvăluia trupul. Exercita un magnetism extraordinar. Al avusese mari dificultăţi în a-şi controla nervii în timpul serii, când percepuse valurile de pofte şi pasiuni

dinspre ceilalți bărbați de pe ringul de dans de fiecare dată când Jezzibella luneca pe lângă ei.

– Să dea dracii, șopti el. N-am făcut niciodată ceva care să merite o răsplată așa mare ca tine.

– Cred c-ai făcut, murmură ea și nasurile li se atinseră din nou, iar brațele se mișcară cu blândețe într-o îmbrățișare. Am un cadou pentru tine, Al. L-am păstrat ca pe o plăcere specială și cred că-i momentul potrivit.

Strânsoarea brațelor lui se înteți.

– Am unica plăcere care-mi trebuie.

– Lingușitorule!

Se sărutară.

– Poate s-aștepte până dimineață, decise Jezzibella.

Ușa liftului se deschise într-o secțiune din Monterey pe care Al n-o recunoscu. Un coridor din rocă goală, cu o conductă pentru aerisire și cabluri electrice de putere întinse în lungul tavanului. Gravitația era cam jumătate din cea normală. Bărbatul se strâmbă, deoarece imponderabilitatea constituia singurul lucru din secolul acesta pe care-l detesta cu adevărat. Jez tot încerca să-l determine să și-o pună împreună într-un cubiculum din hotelul axial, dar el nu accepta. Își simțea stomacul suindu-i-se în gât numai când se gândea la așa ceva.

– Unde suntem? întrebă el.

Jezzibella surâse larg. În dimineața aceasta era personalitatea orășencei atotștiutoare și lipsită de griji, purtând o uniformă-combinezon albă ca omătul, care i se mula pe piele precum cauciucul.

– La terasele de andocare. De când ai preluat conducerea, n-au mai fost utilizate prea mult. Nu... până acum.

Al o lăsă să-l conducă pe coridor, după care intrară într-un salon de observare. Emmet Mordden, Patricia Mangano și Mickey Pileggi așteptau în fața peretelui-fereastră. Toți zâmbeau mândri și emoția aceea se reflecta în curenții gândurilor lor. Al le intră în joc pe când Jez îl remorcă spre fereastră.

– Am capturat monstrul ăsta acum două săptămâni pe un asteroid, rosti Mickey. De fapt, căpitanul lui era posedat. Dup-aia a trebuit să convingem sufletul să ne transfere legătura de afinitate. Jezzibella a zis c-o să-ți placă.

– Ce-i căcatul ăsta, Mickey?

– Cadoul nostru pentru tine, Al, iubitule, spuse Jezzibella. Nava ta amiral.

Surâse încântată și arătă spre fereastră.

Al se apropie și privi afară. Pe platforma de rocă de sub el stătea însăși racheta lui Buck Rogers. O torpilă stacojie superbă, cu aripioare galbene ce i se ridicau de pe flancuri și un grup de duze din cupru în partea inferioară.

– Asta-i pentru mine? întrebă el uluit.

Interiorul rachetei era în deplină concordanță cu aspectul exterior: vârful de inginerie și design al anilor 1930. Al se simți ca acasă mai mult decât în oricare alt moment de la întoarcerea din lumea de dincolo.

Acestea erau mobilele lui, stilul lui. Un fragment din epoca sa natală.

– Mulțumesc, îi spuse Jezzibellei.

Ea îl sărută pe vârful nasului și-l prinse de braț.

– Este un șoim-negru, îi explică. Sufletul care-l posedă se numește Cameron Leung. Să fii drăguț cu el, Al, i-am promis c-o să-i găsești un corp omenesc după ce se va potoli nițel universul.

– Sigur că da.

O scară spiralată din fier suia pe puntea de promenadă. Al și Jezzibella se instalară pe o sofa masivă din piele verde, de unde puteau să privească în lungul botului conic al rachetei prin fereastra lungă și curbată. Bărbatul își așeză pălăria de fetru pe o măsuță din trestie de lângă sofa și-și trecu brațul după umerii Jezzibellei. Era din nou prințul absolut al orașului.

– Mă poți auzi, Cameron? întrebă Jezzibella.

– Da, se auzi răspunsul din grila argintată a unui difuzor mural.

– Am dori să vedem flota înainte să plece. Du-ne, te rog, deasupra ei.

Al făcu o grimasă și se prinse cu putere de brațele evazate ale sofalei. „Iarăși zbor prin spațiu, futu-i maica mă-sii!" Nu simți însă nici urmă din accelerația apăsătoare pentru care se încordase. Nu se întâmplă nimic, doar o schimbare a panoramei. Cu o clipă înainte, grila sferică alb-argintie a spațioportului Monterey se rotea lent în fața lor, pentru ca acum să lunece în lateral, după care să gonească peste ei și înapoi.

– Hei, exclamă el încântat, nu simt nimic! Nici accelerație și nici căcatu-ăla de imponderabilitate. Să dea dracii, ăsta-i felu-n care să călătorești!

– Da.

Jezzibella pocni din degete și un băiețel apăru aproape imediat în fața lor. Purta uniformă de steward cu guler înalt, iar părul dat cu gel era pieptănat spre spate, cu cărare pe mijloc.

– Aș zice o sticlă de Lacrimile Norfolk, i se adresă femeia. Momentul acesta trebuie sărbătorit. Cred că am putea rosti și un toast. Ai grijă să răcești cupele.

– Da, domnișoară, încuviință cu glas ascuțit băiatul.

Al se încruntă în urma lui.

– Cam tânăr pentru așa ceva, nu crezi?

– Este Webster Pryor, rosti ea încetișor. Un băiat dulce.

– Fiul lui Kingsley?

– Da. M-am gândit că-i mai bine să-l avem tot timpul în preajmă. Pentru orice eventualitate.

– Am înțeles. Foarte bine.

– Ai dreptate în privința navei, Al. Bitekul este unicul mod în care să călătorești. Compania mea media a fost mereu prea sărăntoacă pentru a-mi face rost de una pentru turnee. De asemenea, șoimii-negri sunt navele de război cele mai bune.

– Da? Și câți avem?

– Trei, punându-l la socoteală și pe ăsta. Și-am pus mâna pe ei numai deoarece căpitanii lor au fost lași când am capturat asteroizii.

– Păcat.

– Da. Sperăm însă ca data viitoare s-avem mai mult noroc.

Al surâse și privi pe fereastră când apăru semiluna încântătoare a Noii Californii, apoi se instală mai bine ca să se bucure de voiaj.

Cameron Leung acceleră, îndepărtându-se cu doi *ge* de Monterey, descriind o traiectorie curbă către planeta aflată la o sută douăzeci de mii de kilometri mai jos. Mult departe în fața botului de smarald ascuțit al șoimului-negru, flota Organizației se deplasa pe orbita ei de cinci mii de kilometri: o salbă de nave stelare dispuse cu regularitate din doi în doi kilometri. Razele solare ricoșau și scânteiau din carcasele învelite în foiță când ieșeau din penumbră, făcându-le să semene cu un colier de argint care se rotea lent în jurul întregii planete.

Fuseseră necesare două zile pentru ca toate navele să zboare de la punctele de adunare de la asteroizii orbitali și să-și ocupe pozițiile în formația de salt sub conducerea lui Emmet Mordden și Luigi Balsmao. *Salvatore* era nava conducătoare, un fost crucișător de bătălie din Marina Noii Californii, actualmente nava de comandă a lui Luigi Balsmao.

La două milioane de kilometri depărtare, staționând deasupra Polului Sud al Noii Californii, șoimul-de-vid *Galega* observase reunirea flotei. Roiul de globuri stealth pe care îl răspândise în jurul planetei monitorizase navele stelare ce manevrau în pozițiile care le fuseseră alocate în salbă, interceptându-le

comunicațiile. Ținând seama de înclinarea de două grade a orbitei flotei, *Galega* și căpitanul său, Aralia, calculaseră numărul teoretic de coordonate de salt. Cincizeci și două de stele erau ținte posibile.

Consensul Yosemite trimisese șoimi-de-vid pentru a avertiza guvernele relevante, care fuseseră toate extrem de alarmate de scara amenințării potențiale. Edeniștii nu puteau face multe alte lucruri. Atacul nu era o opțiune viabilă, deoarece flota Organizației se găsea sub scutul rețelei DS a Noii Californii, iar potențialul său ofensiv era la fel de formidabil. Pentru a putea fi respinsă, trebuia să fie confruntată cu o flotă de mărime cel puțin egală. Dar chiar dacă Marina Confederației ar fi mobilizat o forță suficient de mare, amiralii s-ar fi confruntat cu problema desfășurării ei: aveau o șansă din cincizeci și două să ghicească sistemul corect.

Galega urmări șoimul-negru stacojiu-limoniu al lui Capone care coborî de la Monterey și se poziționă la cincizeci de kilometri depărtare de *Salvatore*. Un glob-spion căzu între cele două nave. Personalul de contrainformații din toroidul pentru echipaj al șoimului-de-vid îl auzi pe Capone spunând:

– Cum merge, Luigi?

– E-n regulă, boss. Formația se menține. Toți au primit coordonatele de salt.

– Să dea dracii, Luigi, ar trebui să vedeți cum arătați voi de aici! I-o imagine de nu-ți vine să crezi! Îți zic cu mâna pe inimă că n-aș vrea să mă trezesc dimineața și să vă găsesc pe cerul meu. Lăbarii ăia de nemțălăi o să se cace pe ei.

– Să fii convins de asta, Al.

– Bine, daţi-i drumul, de acum e treaba voastră. Tu, Patricia şi Dwight s-aveţi grijă, aţi auzit? Şi Jez vă transmite multă baftă. Radeţi-i!

– Mulţumeşte-i micuţei doamne în numele nostru, boss. Şi nu-ţi face nicio grijă, o să lucrăm bine-n numele tău. Peste o săptămână aşteaptă-te la veşti bune de tot.

Panourile de termopurjare şi bateriile de senzori ale lui *Salvatore* începură să se retragă în nişele pentru salt, dar avură nevoie de mult timp pentru asta. În câteva rânduri părură că se înţepenesc, ori că tremură. A doua navă din formaţie începu să se configureze pentru salt, apoi a treia.

Vreme de încă un minut nu se întâmplă nimic, după aceea *Salvatore* dispăru în propriul său orizont de evenimente.

Aralia şi *Galega* îi conştientizară instinctiv poziţia spaţială, după care alinierea coordonatelor pentru salt putu să aibă o singură soluţie. **Arnstadt**, transmise Aralia spre Consensul Yosemite. **Se-ndreaptă către Arnstadt.**

Mulţumim, Aralia, răspunse Consensul. **Vom trimite un şoim-de-vid să alerteze guvernul Arnstadt. Flota Organizaţiei va avea nevoie de minimum două zile pentru a ajunge la sistemul acela. Forţele Marinei locale vor dispune de ceva timp pentru pregătiri.**

Suficient?

Posibil. Depinde de ţelul real al Organizaţiei.

Când Aralia reveni la imaginile trimise de globurile-spion, alte douăsprezece nave o urmaseră deja pe *Salvatore*. Următoarele şapte sute patruzeci lunecau inexorabil spre coordonatele de salt către Arnstadt.

– Nu, Gerald, rosti Jansen Kovac.

Tonul era cel pe care părinţii îl rezervă copiilor care fac teribil de multe probleme. Mâna i se strânse pe antebraţul lui Gerald.

El şi alt sanitar supraveghetor îl aduseseră pe Gerald în salonul sanatoriului, pentru prânz. Când ajunseră la uşă, Gerald privi pe furiş în lungul coridorului şi muşchii i se încordară sub bluza de trening largă şi lălâie.

Kovac era familiarizat cu semnele. Gerald putea să devină agitat la cea mai mică provocare: orice, de la o frază nevinovată la vederea unui coridor lung despre care presupunea că duce direct la lumea exterioară. Când se petrecea aşa, îşi ataca supraveghetorii şi pe toţi cei care se întâmpla să-i stea în cale înainte de a încerca altă tentativă de evadare. Conceptul de încuietori codificate părea mai presus de înţelegerea sa.

Colţul buzelor lui Gerald zvâcni şi bărbatul îngădui să fie condus în salon. Primul lucru pe care-l făcu fu să privească spre bar, pentru a vedea dacă holoecranul era pornit (fusese complet înlăturat, spre nemulţumirea altor deţinuţi). Dr. Dobbs nu intenţiona să riste declanşarea altui incident de magnitudinea aceea.

În sinea lui, Jansen Kovac considera că-şi iroseau timpul încercând să-l reabiliteze pe Skibbow. În mod

clar, individul trecuse peste muchie și acum se găsea în cădere liberă prin propriul său infern personal. Ar fi trebuit să fi fost expediat la o instituție de îngrijire pe termen lung, pentru tratament și poate chiar ștergere selectivă a memoriei. Însă dr. Dobbs insistase că psihoza putea fi tratată aici, iar Gerald era practic un deținut ASE, ceea ce genera alte complicații. Una peste alta, era o sarcină păcătoasă.

Salonul amuți la intrarea celor trei, deși înăuntru nu se aflau prea mulți oameni: patru-cinci deținuți și aproape o duzină de membri ai personalului. Gerald răspunse atenției aceleia cu o privire speriată, examinându-le fețele. Se încruntă derutat, când o femeie cu trăsături orientale și păr arămiu-viu îi flutură un surâs pe jumătate de simpatie.

Jansen îl duse iute la un fotoliu aflat la jumătatea distanței între fereastră și bar și-l așeză.

– Ce dorești să mănânci?

– Ăăă... la fel ca tine.

– Îți aduc o salată, spuse Kovac și se întoarse spre bar.

Aceea fu prima lui greșeală.

Ceva îl izbi între omoplați, proiectându-l către înainte și făcându-l să-și piardă complet echilibrul. Căzu pe podea și se lovi dureros. Programe de autoechilibrare și luptă cu mâinile goale intrară instantaneu în modul primar, interfațând, și bărbatul se rostogoli fluid într-o parte. Aproape din aceeași mișcare se și ridică.

Gerald și celălalt sanitar erau încleștați, străduindu-se reciproc să se doboare. Jansen alese o opțiune

din meniul nanonicelor neurale. Picioarele îl purtară un pas și jumătate înainte, iar centrul de greutate își schimbă poziția. Un braț descrise un arc rapid. Lovitura îl nimeri pe Gerald în umăr și-l trimise în lateral. Înainte să se fi putut redresa, partea din spate a picioarelor sale veni în contact cu piciorul întins de Jansen. Se împiedică și greutatea celuilalt sanitar supraveghetor îi acceleră căderea.

Gerald zbieră de durere când aterizâ pe cot și fu imobilizat sub trupul mătăhălos al sanitarului. Ridică ochii și văzu ușa salonului la numai cinci metri. Atât de aproape!

– Dați-mi drumul, îi implorâ el. Este fata mea. Trebuie s-o salvez.

– Gura, cretinoidu' dracului, mârâi Jansen.

– N-a fost frumos ce ai spus.

Jansen se roti și o zări înapoia sa pe roșcată.

– Ăăă... am... Da.

Stinghereala îi învăpăia în mod inconfortabil fața. Părea de asemenea să-i afecteze afișajul nanonicelor neurale.

– Îmi pare rău, a fost într-adevăr neprofesional. Atâta doar că-i extrem de iritant.

– Ar trebui să încerci să fii căsătorit cu el vreme de douăzeci de ani.

Chipul lui Jansen exprimă neînțelegere politicoasă. Femeia nu era o deținută. Purta un taior albastru elegant, haine civile. Nu și-o reamintea totuși ca făcând parte din personal.

Ea surâse scurt, îl prinse de piepții tunicii și-l azvârli șase metri prin aer. Urletul bărbatului fu mai degrabă de șoc, decât de durere. Până ce lovi podeaua. Impactul fu agonie pură, iar nanonicele neurale i se dezactivaseră, îngăduind tuturor volților de durere să-i curgă nestingheriți prin nervi.

Celălalt sanitar, care continua să stea călare pe Gerald, izbuti doar să emită un icnet surd de mirare înainte ca femeia să-l lovească. Pumnul ei îi pulverizâ maxilarul, împroșcând un jet de sânge peste părul lui Gerald.

Un alt sanitar din salon avusese deja destulă prezență de spirit pentru a dataviza un cod de alarmă către procesorul de rețea al încăperii. Sirene porniră să urle. Un grilaj din bare metalice glisă vertical din podea, închizând ușile deschise spre balcon.

Trei sanitari voinici se apropiau de roșcată, când Gerald clipi buimăcit către ea. Femeia îi făcu cu ochiul și ridică un braț, cu degetul ațintit spre tavan. O brățară de foc alb i se aprinse în jurul încheieturii.

– Căcat! zbieră șeful celor trei sanitari.

Aproape că se răsturnă, străduindu-se cu disperare să-și stopeze năvala impetuoasă.

– Este un posedat, în pula mea!

– Înapoi! Dați-vă-napoi!

– De unde dracu-a venit?

– Rade-i, gagico! răcni încântat un deținut.

O rozetă de foc alb explodă din mâna femeii și se dizolvă aproape imediat într-o sută de sfere minuscule, care izbiră plafonul, pereții și mobilele. Scântei se revărsară în cascadă, urmate de fuioare mici de fum

negru. Flăcările începură să înainteze nesăţioase. Alarmele de incendiu îşi adăugară contribuţia la semnalul iniţial de alertă. După aceea luminile se stinseră şi sirenele amuţiră.

– Haide, Gerald, rosti femeia şi-l trase în picioare.

– Nu! chiţăi el terorizat. Eşti unul dintre ei. Lasă-mă, te rog. Nu mai pot fi unul dintre voi. Nu mai pot suporta încă o dată. Te rog... fata mea...

– Gura şi dă-i drumul! Mergem s-o căutăm pe Marie.

Gerald se holbă la ea.

– Ce ştii despre ea?

– Că are nevoie de tine, rău de tot. Haide acum!

– Ştii? scânci el. Cum poţi să ştii?

– Haide!

Îl prinse şi porni spre uşa salonului. Era ca şi cum s-ar fi ataşat de el braţul cu gheare al unui mecanoid-încărcător de mare putere.

Stewardul îşi înalţă capul deasupra tejghelei barului, pentru a vedea ce se întâmpla. Deţinuţi şi sanitari se aruncaseră pe jos, adăpostindu-se înapoia mobilelor. Posedata terifiantă se îndrepta hotărât către uşă, târându-l pe Skibbow care tremura. Bărbatul dataviză spre uşă un ordin de încuiere codificată, apoi deschise un canal de urgenţă către procesorul de reţea. Acesta nu răspunse. Mâna i se strânse în jurul paralizatorului cortical, gata să...

– Hei, tu! strigă femeia.

Un jet de foc alb îl izbi drept în frunte.

– Băiat rău ce eşti, rânji ea.

Gerald bolborosi stins când stewardul se năruí în față, cu fumul ridicându-i-se dintr-un crater în tâmplă.

– Doamne Dumnezeule, ce ești?

– Nu-mi face probleme tocmai acum, rosti femeia și se propti în fața ușii.

Aerul din încăpere șuieră pe lângă ea, fluturându-i pletele lungi de culoarea aramei. Apoi curentul de aer își inversă direcția, transformându-se într-un uragan urlător cu nucleu solid, care izbi în ușă, curbând compozitul ranforsat.

Femeia păși prin interstițiul creat, trăgându-l pe Gerald după ea.

– Acum fugim, îl anunță pe un ton vesel.

Întrucât sanatoriul era operat de Marina Regală, gardienii erau înarmați, însă asta conta prea puțin, întrucât nu erau soldați de prima linie. Ori de câte ori unul dintre ei se apropia de Gerald și de femeie, ea își folosea focul alb cu efecte devastatoare. Centrul de securitate internă al asteroidului îi putea urmări poziția, orientându-se pur și simplu după valul de distrugeri pe care-l genera în jur. Toate componentele electronice și circuitele de putere erau dezintegrate de flame de foc alb, ușile erau spintecate fără ezitare, conductele ambientale erau sparte și turtite, mecanoizii reduși la nivelul unor grămăjoare de zgură. Femeia făcea toate astea în mod reflex, o manevră defensivă care pârjolea orice amenințare posibilă din fața ei. Rudimentar, dar eficient.

Asteroidul trecu imediat pe starea de alertă de cod II. Pușcașii marini regali fură trimiși din dormitoarele lor spre sanatoriu.

Dar așa cum se întâmpla în toate așezările asteroidale, totul era cât mai compact cu putință. Femeia și Gerald avură nevoie de nouăzeci de secunde pentru a ajunge din salon la ieșirea cea mai apropiată a sanatoriului. Senzorii și videocamerele din holul public o înregistrară ieșind pe ușa sfărâmată. Pietoni îngroziți sprintară înaintea tentaculelor de foc alb pe care le dezlănțuia ca pe niște bice pentru a-i îndepărta. Apoi imaginile dispărură când roșcata lovi procesoarele de rețea și senzorii.

Comandantul pușcașilor marini regali care coordona starea de urgență avu cel puțin prezența de spirit să oprească toate lifturile din jurul holului. Dacă femeia dorea să iasă, atunci trebuia să meargă pe jos și avea să intre drept în pușcașii marini care se desfășurau acum într-un dispozitiv clește în jurul ei.

Ambele plutoane avansau precaut prin holul public, zorindu-i pe civili să se ferească. Se apropiară de intrarea distrusă a sanatoriului, venind din direcții opuse, cu carabinele cu proiectile chimice armate, cu blocurile de război electronic alerte după orice semn al șablonului de distorsionare emis de posedați. Când ajunseră să se vadă reciproc, încremeniră, acoperind toată lungimea holului cu bătaia armelor. Între ei nu mai rămăsese nimeni.

Căpitanul unui pluton își puse arma pe umăr.

– Unde pizda mă-sii a dispărut?

– Știam c-o să oprească lifturile, rânji încântată roșcata. Tactica standard pentru combaterea posedaților este blocarea tuturor sistemelor de transport din apropiere pentru a ne preveni răspândirea. Ai dracu', erau bine pregătiți să-și facă treaba!

Gerald încuviință, dar nu scoase niciun cuvânt. Se concentra asupra treptelor din fața lui, fără să cuteze să privească în jos.

Deși posedata spărsese toate ușile din sanatoriu pentru a le deschide, după ce ieșiseră în hol se oprise în fața unui lift și făcuse din mâini o mișcare ca de depărtare. Ușile o ascultaseră și glisaseră silențios. După aceea începuseră să coboare pe scara din peretele puțului. Nu exista prea multă lumină pentru a vedea unde să-și pună mâinile și picioarele, ci doar un soi de strălucire albăstruie din partea femeii de deasupra sa. Gerald nu dorea să vadă cum era produsă.

În puțul liftului era frig și aerul avea gust de metal și umezeală. În plus era liniște aproape absolută, întrucât bezna de deasupra și de dedesubt înghițea toate sunetele. Cam la fiecare minut, Gerald putea distinge în peretele puțului altă ușă de pe perimetrul căreia răzbăteau murmur de conversații și așchii de lumină.

– Ai grijă, rosti femeia. Am ajuns aproape de fund. Mai ai zece trepte.

Lumina spori în intensitate și Gerald riscă o privire în jos. La baza scării sclipea stins un grilaj metalic, lunecos din cauza condensului. Bărbatul coborî pe el și rămase tremurând ușor și frecându-și brațele. Zăngănituri metalice începură să răsune de sus.

Posedata sări grațios peste ultimele două trepte și-i zâmbi cu entuziasm.

– Nu te clinti, rosti ea și-și puse mâinile de o parte și cealaltă a capului său, răschirându-și degetele peste urechile lui Gerald.

Bărbatul se înfioră sub atingere. Palmele ei începură să strălucească. Asta era. Debutul durerii. În curând avea să înceapă să audă șoaptele demente ieșind din lumea de dincolo, iar unul dintre ei avea să reintre în trupul său. Atunci toate speranțele aveau să moară. „Aș putea să refuz și să-ngădui ca tortura ei să mă ucidă. Mai bine așa, decât..."

Ea își retrase mâinile și sclipirea lor interioară se stinse.

– Cred că asta a fost. Am distrus nanonicele de interogare. Medicii și poliția te-ar folosi doar ca să vadă unde suntem și ce facem, pentru ca după aceea să te trimită în somnul de veci.

– Ce?

Începu să-și pipăie craniul cu degete precaute. Părea intact.

– Asta-i tot ce ai făcut?

– Da. Nu-i rău, este? Îi făcu semn cu degetul: Aici e un chepeng care duce la tunelurile de întreținere. Are o încuietoare mecanică simplă, așa că n-o să declanșăm niciun procesor.

– Și dup-aia? întrebă el sumbru.

– Păi, dup-aia te scoatem din Guyana și poți pleca spre Valisk s-o găsești pe Marie, bineînțeles. Ce credeai?

Femeia prinse mânerul chepengului înalt de un metru și-l răsuci în sus. Trapa se deschise, dezvăluind altă beznă în spatele său.

Lui Gerald îi veni să izbucnească în plâns. Își simțea capul straniu, încins și parcă plutind, ceea ce-i îngreuna enorm capacitatea de gândire.

– De ce? De ce faci asta? Te joci cu mine?

– Bineînțeles că nu mă joc. Vreau mai mult ca orice ca Marie să revină la normal. Ea este tot ce ne-a mai rămas acum. O știi doar. Ai văzut ferma.

El se prăbuși în genunchi și-i privi chipul cu trăsături aplatizate și părul imaculat, străduindu-se cu disperare să înțeleagă.

– Dar de ce? Cine ești tu ca să dorești asta?

– Oh, dragule Gerald, iartă-mă. Acesta este corpul lui Pou Mok. Am nevoie de mult prea multă concentrare pentru a-mi menține aspectul, mai ales ținând seama de ce am făcut sus.

Gerald privi mut cum părul arămiu se închise la culoare, iar pielea de pe fața femeii începu să curgă în trăsături noi. Nu... nu erau noi. Erau vechi. Bătrâne și vechi.

– Loren, icni el.

15

După cinci secole de eforturi tehnologice uimitoare și de sacrificii economice decise ale națiunii selenare,

Marte, Zeul Războiului, fusese în cele din urmă pacificat. Strălucirea roşie ostilă care dominase în asemenea măsură cerurile nopţilor Pământului vreme de milenii dispăruse. Acum planeta avea o atmosferă, completă cu nori uriaşi, albi şi cenuşii; vegetaţia se întindea peste deşerturi şi petice sepia şi verde-închis mânjeau şesurile de sol ruginiu. Pentru pasagerii unei nave stelare care se apropia, părea la început foarte asemănătoare cu oricare altă planetă terracompatibilă dintre frontierele Confederaţiei. Deosebirile deveneau evidente când era dezvăluită mărimea pustiurilor rămase, care reprezentau trei cincimi din suprafaţă; iar apa sub cerul liber era evident o raritate. Deşi în cratere existau mii de lacuri individuale, Marte avea un singur corp major de apă, Marea Lowell, o panglică ce unduia lin de o parte şi de cealaltă a Ecuatorului. Ţinând seama de scara implicată, lăsa impresia unui fluviu lat care curgea constant în jurul planetei. O examinare mai atentă arăta că circumnavigaţia ar fi fost imposibilă. Marea Lowell se formase în urma acumulării de apă în sutele de cratere de impact ale asteroizilor, care urmau Ecuatorul într-o linie aproape dreaptă de ciupituri de vărsat.

Populaţia reprezenta de asemenea una dintre bizareriile planetei; un fenomen care era vizibil şi de pe orbită, dacă ştiai ce să cauţi. Oricine ar fi privit faţa întunecată, străduindu-se să găsească obişnuitele petice de lumini irizate ce marcau genul de oraşe înfloritoare ale oamenilor, care ar fi trebuit să fi fost prezente după cinci secole de colonizare, ar fi rămas dezamăgit:

deocamdată nu existau decât șase zone urbane majore. Orășele și sate existau în stepele unduitoare, dar numărul total al oamenilor care trăiau la suprafață nu depășea trei milioane. Phobos și Deimos erau puternic industrializate și ofereau cămine pentru încă o jumătate de milion de muncitori și familiile lor. Cel puțin sateliții aceștia urmau un tipar de dezvoltare standard.

Cu excepția planetelor-colonii de etapa I în anii de formare, Marte avea cea mai mică populație de pe orice corp ceresc care făcea parte din Confederație. Aici însă luau sfârșit comparațiile. Tehno-economia planetei era extrem de dezvoltată, asigurându-le cetățenilor săi un standard de viață rezonabil, deși nici pe departe pe măsura indicelui socio-economic de care se bucurau edeniștii sau Regatul Kulu.

Un alt aspect specific societăților mature din Confederație care lipsea pe Marte era rețeaua de defensivă strategică. Cei doi sateliți naturali erau desigur protejați, ambii fiind centre IIS importante, cu spațioporturi care se lăudau cu un nivel ridicat de trafic al navelor stelare. Pe de altă parte însă, planeta era lăsată deschisă; pe suprafața ei nu exista nimic de valoare, care să poată fi amenințat, furat sau luat ostatic. Trilioanele de fuzidolari vărsați în proiectul de terraformare fuseseră dispersate în mod egal prin noua biosferă. Oxigenul și plantele modificate genetic nu erau genul de ținte favorizate de pirați. Marte reprezenta cel mai costisitor proiect unic care fusese întreprins vreodată de rasa umană, totuși valoarea lui intrinsecă era efectiv zero. Valoarea reală era cea de focar de aspirații

al unei națiuni de exilați, pentru care devenise tărâmul făgăduit al epocii moderne.

Nimic din toate acestea nu era însă imediat vizibil pentru Louise, Genevieve și Fletcher, care priveau cum planeta creștea pe holoecran. Deosebirea față de Norfolk era evidentă (Genevieve spusese că Marte părea mai degrabă uzată, decât nouă), dar niciunul dintre ei nu știa cum să interpreteze în termeni geotehnici ceea ce zărea. Lor nu le păsa decât că nu mai vedeau norul roșu-strălucitor.

– Ne poți spune dacă jos există posedați? întrebă Louise.

– Din păcate, nu, lady Louise. Planeta se află mult prea departe de al doilea văz al meu. Nu pot simți decât forma acestei nave curajoase. Dacă ar fi să judec după percepțiile mele, am putea la fel de bine să fim singuri în univers.

– Nu mai spune asta, zise Genevieve. Am venit aici ca să scăpăm de niște lucruri oribile.

– Și cu siguranță suntem departe de ele, micuțo.

Genevieve își desprinse privirea pentru o clipă de la holoecran, pentru a-i trimite un surâs. Voiajul o calmase considerabil. Deoarece pasagerii nu avuseseră mai nimic de făcut pe durata zborului, noutatea țopăielilor și ricoșeurilor în imponderabilitate se banalizase curând și fata învățase repede cum să acceseze calculatorul de zbor. Furay îi activase niște programe de îndrumare vechi cu interactivitate vocală, iar ea fusese fascinată de înregistrările AV ale poveștilor pentru copii, de fișierele educaționale și de jocuri.

Genevieve adora jocurile și petrecea ore în șir în cabina ei, înconjurată de o ceață holografică, luptându-se cu creaturi fantastice sau explorând peisaje mitologice, ba chiar pilotând nave spre nucleul galactic.

Louise și Fletcher utilizaseră aceleași programe pentru a devora fișierele enciclopedice de istorie, trecând în revistă evenimentele majore ce modelaseră istoria omenirii începând de la jumătatea anilor 1800. Din cauza politicii restrictive practicate de Norfolk în privința informațiilor, majoritatea acestora erau tot atât de necunoscute fetei, pe cât îi erau lui Fletcher. Cu cât ea afla mai multe, cu atât se simțea mai ignorantă. În câteva rânduri fusese obligată să-l întrebe pe Furay dacă un eveniment anume era chiar adevărat, pentru că informațiile din memoria *Tărâmului îndepărtat* difereau mult de ceea ce învățase Louise. Invariabil răspunsul fusese „da"; deși pilotul îl temperase de fiecare dată, spunând că toți oamenii percepeau aceleași evenimente în contexte diferite.

– Interpretarea prin filtrele ideologice a fost dintotdeauna unul dintre blestemele rasei noastre.

Nici chiar liniștirea aceea n-o făcuse însă mai fericită. Profesorii n-o mințiseră de fapt; ținând seama de numărul mare de membri de echipaj care apăreau în mijlocul-verii, cenzura era practic imposibilă, totuși ei o feriseră cu certitudine de o sumedenie de adevăruri imunde.

Louise îi ceru calculatorului de zbor să prezinte un display al vectorului lor de apropiere. Imaginea de pe holoecran se modifică și le arătă priveliștea de la

bateriile de senzori anteriori, peste care se suprapuneau elemente grafice oranj și verzi. Phobos cobora spre orizont, o stea întunecată înglobată în centrul unei cununi scânteietoare de stații industriale. Priviră satelitul mărindu-se, pe măsură ce *Tărâmul îndepărtat* coborî pe orbita sa la o zecime de *ge*. Locuit de peste cinci secole, Phobos avea o istorie bogată. Niciun alt asteroid-satelit de asemenea mărime nu se afla pe o orbită atât de apropiată de o planetă locuită. În același timp apropierea respectivă îl făcea ideal pentru asigurarea de materii prime în etapele timpurii ale proiectului de terraformare. De atunci revenise practic la rolul de centru de producție IIS și port pentru flotă. Rotația conferită pentru a asigura gravitație în cele două caverne biosferă ale sale împrăștiase cu secole în urmă până și ultimele particule de praf de pe suprafață, astfel că acum sub lumina stelelor nu era decât rocă dezgolită, cenușiu-maronie. Zone întinse aveau un aspect marmorat, acolo unde echipele de mineri îndepărtaseră protuberanțe pentru a accentua simetria, și ambele capete fuseseră retezate plan. Cu forma aceea cilindrică și incrustările vaste de mașinării ce-i acopereau extremitățile, genealogia sa părea să fie intermediară, între așezările asteroidale banale și habitatele edeniste.

Căpitana Layia trecu nava stelară pe vectorul de apropiere de spațioport pe care i-l alocase controlul traficului și petrecu următoarele douăzeci de minute datavizând către biroul IIS operativ al flotei, explicând motivul pentru care fusese întârziat zborul lor de întoarcere preprogramat de la Norfolk.

– N-ai spus nimic despre pasagerii noştri? o întrebă Tilia după ce termină.

– Şi aşa viaţa-i destul de complicată în momentul ăsta, replică ea. Dacă aş fi explicat biroului operativ motivul pentru care ei se află la bord, ca şi circumstanţele financiare, niciunul dintre noi n-ar fi căpătat menţiuni pozitive în dosar. De acord?

Primi o serie de încuviinţări apatice din partea celorlalţi membri ai echipajului.

– Niciunul dintre ei nu are paşaport, comentă Furay. Asta s-ar putea să fie o problemă la andocare.

– Pot fi înregistraţi ca refugiaţi, zise Endron. Potrivit legilor Confederaţiei, guvernul este obligat să-i accepte.

– Primul lucru pe care vor trebui să-l facă este să explice cum au ajuns aici, spuse Layia. Haide – gândiţi-vă! Trebuie să-i descărcăm cumva şi fără să ne mai legăm cu ei la cap.

– Nu sunt menţionaţi pe documentele noastre de expediţie, zise Tilia. Ca atare, nimeni n-o să-ntrebe de ei. Iar dacă Inspectoratul portului decide totuşi o verificare vamală, îi putem deplasa pur şi simplu prin capsulele de susţinere biotică, să-i ferim de echipa lor. După ce căpătăm autorizaţia de ieşire din port, îi putem strecura fără dificultate în asteroid.

– Şi dup-aia?

– Ei nu doresc să rămână aici, aminti Furay. Vor să găsească o navă care să-i ducă la Seninătate.

– Aţi auzit controlul traficului, spuse Layia. Toate cursele civile au fost oprite. Unicul motiv pentru care

Comanda Defensivei nu-i deja călare pe noi este faptul că avem autorizația de zbor a Marinei Confederației.

– S-ar putea ca de pe Marte spre Seninătate să nu mai existe curse, însă dacă din sistemul ăsta mai pleacă nave într-acolo, atunci o vor face numai de pe Pământ. N-ar trebui să fie prea greu să-i ducem la Haloul O'Neill, fiindcă sunt numeroase curse interorbitale, iar Louise are bani suficienți. Dacă n-ați uitat, ea a vorbit la un moment dat despre închirierea întregii nave.

– Asta ar putea să meargă, aprobă Layia. Iar dacă înainte le putem face rost de niște pașapoarte, atunci nimeni din Halo nu va întreba cum au ajuns pe Marte. De la distanța aia, tot ce s-a petrecut aici va părea perfect legal.

– S-ar putea să știu pe cineva care le poate aranja niște pașapoarte, murmură Tilia.

Layia pufni ironic.

– Cine nu știe?

– Nu-i ieftin.

– Nu-i problema noastră. Bine, o să-ncercăm. Endron, spune-le ce vom face. Și asigură-te că vor coopera.

Tărâmul îndepărtat coborî lin pe un suport de andocare. Furtunuri ombilicale șerpuiră în sus pentru a se cupla la carcasa inferioară. Genevieve privea operațiile pe holoecranul din salon, fascinată de mașinăriile automate.

– Ar fi mai bine să nu-i spunem lui tati c-am venit aici, nu? întrebă ea fără să-și ridice ochii.

– De ce? se încruntă Louise surprinsă.

De când plecaseră de la Cricklade, era prima dată că Gen pomenise de vreunul dintre părinții lor. „Deși nici eu n-am făcut-o."

– Marte are guvern comunist. Așa a zis calculatorul. Tati îi urăște pe comuniști.

– Cred c-o să-i găsești pe marțieni nițel diferiți față de cei despre care se plânge întruna tata. Oricum, el va fi bucuros că am venit aici.

– De ce?

– Pentru că va fi bucuros că am scăpat. Importantă nu-i de fapt ruta pe care călătorim, ci să ajungem în siguranță la destinație.

– Ah... Cred că ai dreptate. Pentru o clipă, chipul fetei deveni solemn. Ce crezi că face el acum? Oare cavalerul ăla rău îl pune să facă lucruri care nu-i plac?

– Tata nu face nimic pentru nimeni. Este pur și simplu închis în interiorul propriului lui cap, asta-i tot. Este ca și cum ar fi în temniță. O să se gândească mult, fiindcă-i perfect liber s-o facă.

– Serios?

Genevieve îl privi mirată pe Fletcher, așteptând o confirmare.

– Așa este, micuțo.

– Bănuiesc atunci că nu-i așa rău.

– Îl știu eu pe tata, zise Louise. O să-și petreacă tot timpul făcându-și griji despre noi. Îmi pare rău că nu există niciun fel prin care să-l putem anunța că suntem sănătoase.

– O putem face după ce se va termina totul. O s-o anunțăm și pe mami. O să se termine, nu-i așa, Louise?

– Da. O să se termine; într-o bună zi, cumva. Iar când vom ajunge la Seninătate, nu vom mai fugi, ci vom face tot ce vom putea ca să fim de folos.

– E bine. Zâmbi spre Fletcher: Totuși, nu vreau ca tu să pleci.

– Mulțumesc, micuțo, rosti bărbatul stingherit.

Endron apăru glisând cu capul înainte prin trapa din plafon. Spirală elegant în jurul scării și-și atinse tălpile de un covoraș adeziv de lângă holoecran.

Fletcher rămase perfect nemișcat. Acum, când știa la ce să fie atentă, Louise putea să vadă cât de intens se concentra bărbatul. Fletcher avusese nevoie de câteva zile de practică intensă pentru a învăța cum să minimizeze subminarea exercitată de efectele sale energistice asupra aparaturii electronice din apropiere. În cele din urmă, eforturile îi fuseseră răsplătite; trecuseră cincizeci de ore de când echipajul din *Tărâmul îndepărtat* nu mai investigase capsula de susținere biotică în căutarea unei defecțiuni necunoscute a sistemelor navei stelare.

– Am ajuns acasă, începu Endron vesel, dar există o mică problemă cu statutul vostru legal. Mai precis, faptul că nu aveți pașapoarte.

În mod deliberat Louise evită să privească spre Fletcher.

– Aici nu există o ambasadă a Norfolkului? Ne-ar putea elibera niște documente.

– Există un oficiu care se ocupă de problemele diplomatice ale Norfolkului, dar nu și o ambasadă.

– Am înțeles.

– Voi aveți însă o soluție, zise Fletcher. De aceea te afli aici, nu-i așa?

– Avem o propunere, rosti Endron încordat. Există o metodă neortodoxă de a vă face rost de pașapoarte la toți trei; va costa, dar are avantajul că nu implică autoritățile.

– Este ilegală? întrebă Louise.

– Uite cum stau lucrurile: eu și restul echipajului avem la bord destule Lacrimi Norfolk pe care le putem vinde prietenilor noștri, și nici noi nu dorim să atragem prea multă atenție oficială asupra noastră în clipa de față.

– Guvernul vostru nu ne-ar trimite înapoi, nu? întrebă Genevieve alarmată.

– Nu. Nimic de felul acesta. Atât doar că așa ar fi mai ușor pentru toți.

– Bine, spuse Louise repede, acceptăm să obținem pașapoartele în felul pe care l-ai sugerat.

Îi venea să-l îmbrățișeze pe ofițerul cel amabil; era exact ceea ce ea nu avusese curajul să-i propună.

Moyo nu dormea propriu-zis, pentru că presiunile ce-i apăsau mintea erau prea multe, totuși se odihnea câteva ore în fiecare noapte. Corpul lui Eben Pavitt nu se afla în starea cea mai bună și nici nu mai era tânăr. Desigur, Moyo și-ar fi putut utiliza puterea energistică pentru a spori orice atribute fizice, așa cum erau forța sau agilitatea, dar simțea cum slăbiciunea îi rodea organele furate imediat ce se oprea din concentrare. Oboseala devenise o durere generalizată.

După două zile deprinsese destul de bine limitele și avea grijă să le respecte. Avusese noroc să obțină corpul și ar fi fost o nebunie inadmisibilă să-l piardă din cauza neglijenței. Poate că altul n-avea să apară la fel de ușor. Confederația era mai mare acum decât pe vremea când trăise el, însă numărul sufletelor din lumea de dincolo era de asemenea colosal. Niciodată n-aveau să existe suficiente trupuri pentru toate.

Razele subțiri de lumină pe care zorii le strecurau prin jaluzelele rare din bambus erau stacojiu neobișnuit de intens. Preschimbau dormitorul dintr-o colecție familiară de contururi într-un portret bicolor: roșu și negru impenetrabil. În ciuda perspectivei macabre, Moyo era stăpânit de un sentiment de satisfacție elementară.

Stephanie se foi pe saltea lângă el, apoi se ridică în capul oaselor, încruntându-se:

– Gândurile tale îmi apar pe neașteptate ca fiind indecent de fericite. Ce este?

– Nu sunt sigur.

Bărbatul coborî din pat și merse desculț până la fereastră. Degetele lui apăsară în jos tuburile subțiri de bambus.

– Aha! Ia vino să vezi.

Deasupra lui Exnall, cerul se îndesea de fuioare de nori, care se condensau lent într-un disc mare. Și străluceau roșu-închis. Corona zorilor se ridica, pentru a se contopi cu ele. Doar în vest exista o semilună întunecată de noapte, care era însă strivită iute, spre dispariție completă.

– Stelele nu vor mai răsări niciodată aici, rosti Moyo fericit.

Prin sol în sine pulsa acum o putere față de care se putea simți reacționând, contribuind cu puțin din propria-i persoană la menținerea întregului. O vastă conjuncție de voință, despre care bănuia că ar fi similară Consensului edenist. Annette Ekelund câștigase, convertind peninsula într-un tărâm pe care morții păseau din nou liberi. Acum două milioane de morți își cumulau puterea energistică la nivel subconștient, materializând dorința atotcopleșitoare care sălășluia de asemenea în mintea latentă.

Câteva umbre pâlpâiră peste solul grădinii, acolo unde ramurile arborilor, ce atârnau mult în jos, asigurau imunitate împotriva luminii roșii care se întindea. Mecanoizii horticultori se opriseră de mult, totuși nu înainte de a distruge majoritatea rondurilor de flori. Când își deschise mintea spre zona întunecată, bărbatul găsi câteva mănunchiuri agitate de gânduri. Erau copiii care scăpaseră neposedați, deoarece Moyo nu fusese singurul care să elibereze unul. Din păcate, pușcașii marini regali se retrăseseră rapid și eficient.

– La dracu'! Iar s-au întors după mâncare.

Stephanie oftă.

– Le-am dat tot ce era în bucătărie. Ce mai putem face?

– Una dintre casele de vizavi are o curte de orătănii; am putea să le gătim și să lăsăm carnea afară pentru copii.

– Vai de capul lor! Cred c-au înghețat să doarmă afară. Poți s-aduci niște pui, te rog? Eu încălzesc cuptorul și-i gătim acolo.

– De ce te mai obosești? Îi putem transforma direct în friptură.

– Nu sunt convinsă-n privința asta și nici nu vreau ca ei să se-mbolnăvească de cine știe ce boală de la carne nepregătită corespunzător.

– Dacă omorâm găinile cu foc, sunt gata pregătite corespunzător.

– Nu mai discuta. Du-te și adu-le.

Femeia îl întoarse cu fața spre ușă și-i dădu un brânci ușor.

– Să știi că trebuie și jumulite.

– Bine, mă duc.

Moyo chicoti, în timp ce hainele se formau în jurul său. Discuțiile în contradictoriu ar fi fost lipsite de sens. Acesta era unul dintre lucrurile care-i plăceau la Stephanie; poate că nu avea multe opinii ferme, dar cele pe care le avea...

– Apropo, noi ce vom face-n privința mâncării? În bungalow n-a mai rămas nimic și oamenii au golit magaziile prăvăliilor de pe Maingreen.

După ce întreprinsese unele experimente, Mayfield descoperise că puterea lui energistică nu era chiar omnipotentă, cum crezuse inițial. Putea să învăluie orice în iluzii, iar dacă dorința era menținută suficient de mult timp, materia dedesubt avea să rămână finalmente în forma și cu textura pe care le vizualiza. Însă corpul omenesc trebuia să ingereze anumite

proteine și vitamine. O bucată de lemn care semăna cu somonul, care avea gustul și mirosul somonului, rămânea totuși o bucată de lemn când se afla în stomacul lui. Trebuia să fie atent până și în cazul mâncării adevărate. Odată chiar vomitase după ce transformase pâine feliată în ciocolată, fiindcă nu scosese mai întâi foița protectoare.

– Asta-i ceva la care putem începe să ne gândim mai târziu, zise femeia. Dacă va fi nevoie, putem să ne mutăm afară din oraș și să ne instalăm într-o fermă.

Lui nu-i plăcea ideea, fiindcă trăise toată viața în orașe, dar nu spuse nimic cu glas tare.

Cineva ciocăni la ușa din față, înainte ca Moyo să fi ajuns acolo. Pat Staite, vecinul lor, stătea în prag îmbrăcat în echipament de baseball elegant, cu dungi albastre și gri.

– Căutăm oameni cu care să formăm echipe, rosti el plin de speranță.

– E niței cam matinal pentru mine.

– Sigur că da, îmi cer scuze. Dacă ești cumva liber după-amiază...?

– Atunci o să vin cu certitudine.

Pat era unul dintre tot mai numeroșii entuziaști sportivi din Exnall, care păreau decișii să joace toate jocurile cu mingea care fuseseră inventate vreodată de rasa omenească. Ei ocupaseră deja două dintre parcurile orașului.

– Mulțumesc, spuse Staite fără să sesizeze ironia din glasul ori din gândurile lui Moyo. Pe stradă

locuiește acum un fost englez. A zis c-o să ne-nvețe să jucăm crichet.

– Fabulos.

– Ai vreun joc favorit... pe care-l jucai des?

– Pocher pe dezbrăcate. Acum scuză-mă, te rog, dar trebuie să mă duc și să prind niște găini pentru micul dejun.

Orătăniile ieșiseră din țarcul lor, însă continuau să ciugulească și să scurme prin grădină. Erau o rasă de pui modificată genetic, grase și cu pene galben-ruginii. De asemenea, remarcabil de iuți.

Primele două tentative de a prinde una se sfârșiră cu bărbatul întins cât era de lung pe burtă. Când se sculă în picioare pentru a doua oară, tot cârdul piuia alarmat și dispărea rapid printre tufe. Bărbatul se uită încruntat după ele, își alungă noroiul care-i murdărise pantalonii și cămașa și aținti un deget. Fulgerul subțire de foc alb izbi un pui la baza gâtului, ridicând un norișor de fulgi pârliți și destul de mult sânge. Probabil că fusese ridicol, o știa, să-și folosească puterea pentru așa ceva. Dar dacă-și atingea țelul...

După ce termină de doborât toți puii pe care-i putea vedea, se apropie de stârvul cel mai apropiat, dar acesta o rupse la fugă, îndepărtându-se de el, cu capul bălăbănindu-i-se pe piept la capătul unei fâșii de piele. Moyo se holbă la el nevenindu-i să-și creadă ochilor, deoarece crezuse dintotdeauna că așa ceva era o simplă legendă născută la oraș. Apoi alt cadavru sprintă către libertate. Bărbatul își sumese mânecile și apelă la un fulger mai mare de foc alb.

Când reveni la bungalow, prin ușa deschisă a bucătăriei se auzeau voci. Nici măcar nu trebui să-și utilizeze percepția pentru a ști cine era acolo cu Stephanie.

Sub controlul femeii, aragazul radia valuri de căldură. Câțiva copii se încălzeau în jurul său, ținând între palme cești mari de ceai. Toți încetară să mai vorbească în clipa în care Moyo intră în încăpere.

Surâsul ușor timid de întâmpinare al lui Stephanie se transformă într-o clipire stupefiată, când văzu resturile ce fumegau ale puilor pe care-i adusese. Doi copii începură să chicotească.

– În salon, toată lumea, le porunci Stephanie copiilor. Haideți, haideți, o să văd ce mai pot recupera.

După ce copiii ieșiră, bărbatul întrebă:

– Ce dracu' faci?

– Am grijă de ei, ce altceva? Shannon spunea că de la sosirea posedaților n-au mai mâncat nimic cald.

– Dar nu poți s-o faci. Dacă...

– Dacă ce? Dacă vine *poliția?*

Moyo aruncă puii arși pe masa de lucru cu tăblie din granit de lângă aragaz.

– Iartă-mă.

– Acum suntem responsabili numai pentru noi înșine. Nu mai există legi, nu mai există tribunale, nu mai există corect și greșit. Doar ceea ce simțim că-i bine. Ăsta-i scopul noii vieți, nu? Dezlegarea de păcate.

– Nu știu. E posibil.

Stephanie se rezemă de el și-i cuprinse mijlocul cu brațele.

– Privește situația în mod egoist. Ce altceva mai ai de făcut azi?

– Și eu care crezusem că mă adaptasem cel mai bine situației.

– O făcuseși, la început. Eu am avut nevoie de ceva mai multă vreme ca să mă adaptez.

Moyo trase cu ochiul prin ușă, spre copii. Erau opt și țopăiau de colo-colo pe mobilele din salon; niciunul nu părea să aibă mai mult de doisprezece-treisprezece ani.

– Nu sunt obișnuit cu copiii.

– Și nici cu puii, după cum se pare. Până la urmă însă ai reușit să te-ntorci cu ei, nu?

– Ești sigură că dorești să faci asta? Vreau să zic, cât timp intenționezi să ai grijă de ei? Ce se va-ntâmpla când vor crește? Vor împlini șaisprezece ani și vor fi posedați? Asta-i o idee groaznică.

– Nu se va-ntâmpla așa. Noi vom duce planeta asta acolo unde lumea de dincolo n-o mai poate atinge. Genul acesta de situație nu va mai reapărea. Și oricum, nu-mi propuneam să-i cresc în Exnall.

– Dar unde?

– O să-i ducem la capătul lui Mortonridge și o să-i predăm oamenilor ca ei.

– Faci mișto de mine.

O afirmație lipsită de sens; putea simți hotărârea din gândurile femeii.

– Nu-mi spune că vrei să rămâi în Exnall pe tot restul eternității.

– Nu. Dar primele câteva săptămâni ar fi excelente.

– Călătoriile înseamnă experiență. Nu te silesc, Moyo. Dacă vrei să rămâi aici și să-nveți să joci crichet, n-am nimic împotrivă.

– Mă predau! izbucni el în râs și o sărută apăsat. Copiii n-o să poată merge pe jos, în niciun caz pe toată distanța aia. Avem nevoie de un microbuz sau un camion. Mai bine dau o raită prin jur să văd ce ne-a lăsat Ekelund.

Era a opta vizită a lui Syrinx la casa ciudată a lui Wing-Tsit Chong de pe malul lacului. La unele dintre întâlnirile acelea fuseseră numai ei doi și stătuseră de vorbă, în alte ocazii li se alăturaseră terapeuți, Athene, Sinon și Ruben, în ședințe comune. Azi însă erau singuri.

Ca de fiecare dată, Wing-Tsit Chong aștepta în scaunul său cu rotile, pe verandă, cu picioarele acoperite de un pled. **Salut, draga mea. Cum ești azi?**

Ea se plecă ușor după tradiția orientală, un manierism pe care-l adoptase după a doua vizită. **Azi-dimineață mi-au scos pachetele nanonice de pe picioare. Abia am putut umbla, pielea era foarte sensibilă.**

Sper că n-ai mustrat medicii pentru acest inconfort minor.

Nu. Tânăra oftă. **Au făcut minuni cu mine și le sunt recunoscătoare. Iar durerile vor dispărea în curând.**

Wing-Tsit Chong surâse subțire. **Exact răspunsul pe care ar fi trebuit să-l dai. Dacă aș fi un bătrân suspicios...**

Iartă-mă. Am acceptat însă realmente disconfortul fizic ca fiind ceva tranzitoriu.

Ce noroc, scuturarea ultimului lanț.

Da.

Vei fi liberă să hoinărești din nou printre stele. Și dacă va fi să cazi iarăși în ghearele lor?

Ea se înfioră și-l privi critic, după care se rezemă de balustrada verandei. Nu cred că sunt îndeajuns de vindecată ca să vreau să mă gândesc la asta.

Desigur.

Bine, dacă vrei să știi cu adevărat, mă îndoiesc că acum mă voi mai aventura chiar cu atâta nepăsare afară din toroidul pentru echipaj al lui *Oenone*. Și în niciun caz cât timp posedații sunt încă liberi prin univers. Este oare greșit pentru cineva aflat în situația mea? Am dat greș?

Răspunde-ți singură.

Mai am încă coșmaruri.

Știu. Deși nu chiar așa multe; ceea ce știm că este un semn de progres. Ce alte simptome persistă?

Doresc să zbor din nou. Dar... este dificil să mă conving s-o fac. Bănuiesc că mă sperie nesiguranța. M-aș putea reîntâlni cu ei.

Nesiguranța sau necunoscutul?

Îți place tare mult să despici firul în patru.

Fă-i pe plac unui bătrân.

În mod clar nesiguranța. Necunoscutul obișnuia să mă fascineze. Îmi plăcea să explorez planete noi, să văd minunății.

Scuză-mă, Syrinx, însă n-ai făcut asta niciodată.

Poftim? Se întoarse de la balustradă şi-l scrută cu privirea, dar nu văzu decât aceeaşi expresie pasivă, iritantă. ***Oenone* şi cu mine am petrecut ani de zile făcând exact asta.**

Ai petrecut ani de zile făcând pe turista. Ai admirat ce descoperiseră alţii, ce construiseră ei, felul în care trăiau. Acţiuni de turist, nu de explorator. *Oenone* n-a zburat niciodată la o stea care să nu fi fost catalogată; urma piciorului tău n-a fost întipărită niciodată prima pe vreo planetă. Întotdeauna ai ales calea sigură. Şi nici chiar aceea nu te-a protejat.

De ce anume să mă protejeze?

De teama ta faţă de necunoscut.

Tânăra se aşează profund tulburată pe scaunul din răchită din faţa lui Wing-Tsit Chong. **Asta crezi despre mine?**

Da. Nu vreau să te simţi ruşinată din pricina asta, toţi avem slăbiciunile noastre. Ale mele, o ştiu, sunt mult mai teribile decât m-ai fi crezut vreodată în stare.

Dacă spui aşa...

Ca întotdeauna, rămâi încăpăţânată până în ultima clipă. Încă n-am decis dacă asta-i o slăbiciune sau un atu.

Cred că depinde de circumstanţe. Îi aruncă un zâmbet strengar.

Bătrânul înclină capul în semn de aprobare. **Aşa cum spui. În aceste două circumstanţe, ar trebui aşadar să fie considerată ca o slăbiciune.**

Ai fi preferat mai degrabă să mă fi predat împreună cu *Oenone?*

Bineînțeles că nu. Și suntem aici ca să ne ocupăm de prezent, nu să deliberăm despre ceea ce a trecut.

Prin urmare consideri că această presupusă frică a mea este o problemă permanentă?

Te inhibă, iar asta nu-i bine. Mintea n-ar trebui să-ți fie într-o cușcă, indiferent dacă zăbrelele ei au fost ridicate de tine ori de altcineva. Aș dori ca tu și *Oenone* să înfruntați universul cu hotărâre.

Cum? Vreau să spun că eu crezusem că eram aproape vindecată. Am trecut cu terapeuții prin toate amintirile torturării mele și prin circumstanțele din jurul ei; am demontat cu logică riguroasă absolut toate spectrele negre. Acum îmi spui că defectul acesta îmi este înrădăcinat adânc. Dacă nu sunt pregătită acum, mă-ndoiesc că voi mai fi vreodată.

Pregătită pentru ce?

Nu știu exact. Să-mi fac treaba, presupun. Să ajut la protejarea edenismului împotriva posedaților – asta fac actualmente toți ceilalți șoimi-de-vid. Știu că *Oenone* vrea să participe la așa ceva.

În clipa de față nu ai fi un căpitan bun, în niciun caz dacă ar trebui să participi activ la conflict. Necunoscutul își va proiecta întotdeauna umbra de îndoială peste acțiunile tale.

Crede-mă, știu totul despre posedați.

Cu adevărat? Atunci ce vei face când te vei alătura lor?

Să mă alătur lor? Niciodată!

Îți propui să scapi de moarte? Aș fi interesat să aud metoda la care te-ai gândit pentru așa ceva.

Ah... Obrajii ei se învăpăiară.

Moartea este întotdeauna marele necunoscut. Iar acum, când știm mai multe despre ea, misterul nu face decât să se adâncească.

Cum? Cum se poate adânci, dacă știm mai multe?

Laton i-a spus „marea călătorie". Ce a vrut să zică? Kiintii au susținut că au înfruntat cunoașterea și i-au supraviețuit. Cum? Înțelegerea realității de către ei nu poate fi cu mult mai mare decât a noastră. Edeniștii își transferă memoriile în straturile neurale, când corpurile le mor. Oare sufletele lor se transferă de asemenea? Întrebările acestea nu te tulbură? Pe mine mă neliniștește enorm faptul că asemenea abstracțiuni filozofice au o relevanță supremă pentru existența noastră.

De acord, sunt tulburătoare dacă le prezinți în astfel de detalii științifice.

Și nu te-ai gândit niciodată la ele?

Ba da, bineînțeles că m-am gândit la ele, dar pur și simplu nu mă obsedează.

Ești singura edenistă aflată încă printre noi care s-a apropiat cel mai mult de cunoașterea adevărului vreunuia dintre ele. Dacă îi afectează pe unii dintre noi, atunci te afectează și pe tine.

Afectează sau împiedică?

Răspunde-ți singură.

Aș dori să încetezi să-mi mai spui asta.

Știi că n-o voi face niciodată.

Da. Perfect, m-am gândit la întrebările acelea; cât despre răspunsuri, n-am niciun indiciu. Ceea ce face întrebările irelevante.

Foarte bine, aș fi fost de acord cu declarația asta.

Ai fi fost?

Cu o excepție. Sunt irelevante doar pentru moment. În clipa asta societatea noastră face ceea ce a făcut dintotdeauna în momente de criză și recurge la forța fizică pentru a se apăra. Nu am nimic de comentat în privința aceasta. Însă dacă dorim să înregistrăm un progres real în domeniu, întrebările amintite trebuie examinate cu un grad de determinare care a lipsit până acum. Pentru că trebuie să răspundem la ele. Acesta nu-i un hău al cunoașterii căruia rasa umană să-i poată supraviețui. Noi trebuie să producem – dacă îndrăznesc să spun așa – adevărul divin.

Te aștepți la așa ceva de pe urma unei ședințe de terapie?

Draga mea Syrinx, bineînțeles că nu. Ce gândire amatoristică! Sunt însă dezamăgit că n-ai văzut soluția la problema noastră mult mai imediată.

Care problemă? întrebă ea exasperată.

Problema ta. Bătrânul pocni din degete oarecum vexat, ca și cum Syrinx ar fi fost un copil neastâmpărat. Concentrează-te, te rog. Vrei să zbori, dar păstrezi o reticență lesne de înțeles.

Da.

Toți doresc să afle răspunsul la întrebările pe care tocmai le-am pus, totuși nimeni nu știe unde să caute.

Da.

O rasă are răspunsurile acelea.

Kiintii? Știu, dar ei au spus că nu ne vor ajuta.

Incorect. Am accesat înregistrarea senzavizare a sesiunii de urgență a Adunării. Ambasadorul Roulor a spus că kiintii nu ne vor ajuta în lupta care ne așteaptă. Contextul declarației a fost oarecum ambiguu. Ambasadorul s-a referit la lupta fizică, ori la căutarea cunoașterii?

Știm toți că kiintii nu ne vor ajuta să luptăm. Ergo, ambasadorul, se referea la viața de după moarte.

O presupunere rezonabilă. Să sperăm că viitorul rasei umane nu se bazează pe o singură propoziție greșit interpretată.

De ce nu i-ați cerut atunci ambasadorului kiint la Jupiter s-o clarifice?

Mă îndoiesc că până și un ambasador kiint are autoritatea de a dezvălui genul de informații pe care le căutăm noi acum, indiferent care ar fi circumstanțele.

Syrinx gemu, înțelegând. Vrei să mă duc la planeta natală a kiintilor și să-i întreb.

Ce drăguț din partea ta să te oferi voluntar! Vei porni într-un zbor care implică puține riscuri și în același timp te vei confrunta cu necunoscutul. Din păcate, această din urmă misiune se va

desfășura la un nivel pur intelectual, totuși este un început onorabil.

Și o bună terapie.

O combinație norocoasă, nu? Dacă n-aș fi budist, aș vorbi despre uciderea a două păsări cu aceeași piatră.

Asta presupunând că Consensul Jupiterian va aproba zborul.

O luminiță amuzată licări în ochii adânc afundați în orbite. **Calitatea de întemeietor al edenismului are privilegiile sale. Nici chiar Consensul nu ar refuza una dintre modestele mele cereri.**

Syrinx închise ochii, apoi îi ridică spre chipul ușor derutat al terapeutului-șef. Își dădu seama că rămăsese cu buzele întredeschise într-un surâs larg.

Totul este în regulă? întrebă politicos bărbatul.

Absolut. Inspirând precaut, tânăra își trecu picioarele peste marginea patului. Rezerva spitalului era atât de confortabilă și de plăcută cât o putea face doar cultura lor. Ar fi fost însă minunată și o schimbare completă.

Oenone.

Da?

Sper că ți-a plăcut odihna, iubitul meu. Ne așteaptă un zbor lung.

În sfârșit!

Pentru Ikela nu fusese o săptămână ușoară. Asteroizii Dorado începeau să sufere de pe urma carantinei impuse zborurilor stelare civile și comerciale.

Toate exporturile încetaseră și asteroizii aveau o economie internă minusculă, care abia putea susține sutele de stații industriale ce rafinau minereurile abundente. În curând avea să fie nevoit să concedieze personal din toate cele șaptesprezece stații metalurgice ale companiei T'Opingtu.

Era prima oprire a dezvoltării suferită de Dorado în toată istoria lor de treizeci de ani. Fuseseră ani grei, dar răsplătitori pentru cei care crezuseră în propriul lor viitor și munciseră din greu pentru a-l atinge. Oameni ca Ikela. El venise aici după distrugerea Garissei, ca atât de mulți alți tragic dezmoșteniți de pe planeta aceea. Pe atunci fuseseră mai mult ca suficienți bani pentru a-și începe afacerea, care crescuse în tandem cu economia înfloritoare a sistemului. În trei decenii, el devenise dintr-un refugiat amărât un industriaș de vârf, cu o poziție de responsabilitate în Consiliul Guvernator Dorado.

Iar acum, asta! Nu era o ruină financiară, nici pe departe, totuși costurile sociale începeau să crească cu o rată alarmantă. Asteroizii Dorado erau utilizați doar pentru expansiune și creștere. Șomajul nu constituia o problemă în niciunul dintre cele șapte corpuri cerești colonizate. Era complet improbabil ca persoanele care se trezeau pe neașteptate fără slujbă și venit regulat să reacționeze favorabil față de Consiliul care se spăla pe mâini de problemă.

Ieri, Ikela participase la o ședință pentru a discuta ideea de a convinge companiile să le plătească angajaților rămași fără salariu un onorariu modest, dar care

să le îngăduie să subziste până la terminarea necazurilor; păruse o soluție simplă până ce magistratul-șef începuse să explice dificultățile implementării ei legale. Ca întotdeauna, Consiliul tărăgănase. Nu se decisese nimic.

Azi, Ikela trebuia să înceapă să ia propriile lui decizii în cam aceleași direcții. Știa că trebuia să dea un exemplu și să le plătească muncitorilor săi o cotă parte din salariul integral. Nu era genul de hotărâre pe care obișnuia s-o ia.

Pătrunse în anticamera etajului directorial cu prea puțin entuziasm față de ziua care-l aștepta. Secretara lui personală, Lomie, stătea înapoia biroului ei cu o expresie hărțuită pe chip. Ikela fu ușor surprinsă să vadă o batistă roșie micuță înnodată în jurul gleznei tinerei. Nu s-ar fi gândit niciodată că o fată cu capul pe umeri ca Lomie ar fi putut băga în seamă aiureala aceea cu Morții Nopții, care părea să cuprindă generația mai tânără din asteroizi.

– N-am putut-o opri, dataviză Lomie. Îmi cer scuze, domnule, a fost extrem de insistentă și a spus că este o prietenă veche.

Ikela îi urmări privirea prin încăpere. O femeie mărunțică se ridica de pe un fotoliu, lăsându-și ceașca de cafea pe măsuța de alături. Ținea de o curea un rucsac micuț, care-i atârna într-o parte. Puțini locuitori din Dorado aveau pielea așa întunecată ca ea, deși acum era foarte ridată. Ikela aprecie că trecuse de șaizeci de ani. Trăsăturile îi erau aproape familiare; ceva din ele îi agita subconștientul. Rulă un program de comparare

vizuală prin fișierele cu înregistrările personalului din nanonicele sale neurale.

– Salut, căpitane, rosti ea. A trecut ceva timp.

Bărbatul nu știu niciodată dacă programul i-o arătă primul, sau dacă amintirea îi fu declanșată de utilizarea vechiului său titlu.

– Mzu, aproape că se înecă el. Dr. Mzu. Maică Maria, ce cauți aici?

– Știi exact ce caut aici, căpitane.

– Căpitan? repetă Lomie și se uită de la unul la celălalt. N-am știut că...

Păstrându-și ochii fixați asupra lui Mzu, de parcă s-ar fi așteptat să sară și să-l înșface de gât, Ikela îi făcu semn secretarei să tacă.

– Nu primesc pe nimeni, nici fișiere, nici apeluri, nimic. Nu trebuie să fim deranjați.

Dataviză un cod spre ușa cabinetului său.

– Haide, dr. Mzu, te rog.

Cabinetul avea o singură fereastră, o bandă lungă din sticlă care dădea în jos spre caverna biosferă din Ayacucho. Alkad examină apreciativ fermele și parcurile.

– Nu-i o panoramă rea, ținând seama de faptul că ai dispus de numai treizeci de ani ca s-o construiești. Se pare că garissanii s-au descurcat bine aici. Mă bucur să văd asta.

– De fapt caverna asta are o vechime de numai cincisprezece ani. Ayacucho a fost al doilea asteroid Dorado colonizat după Mapire. Ai totuși dreptate, panorama îmi place.

Alkad încuviință, privind apoi cabinetul mare; dimensiunile, mobilierul și obiectele de artă alese pentru a sublinia statutul ocupantului, nu pentru a se conforma cu vreo noțiune de estetică.

– Și tu ai prosperat de asemenea, căpitane. Însă asta a fost o parte a misiunii tale, nu?

Îl privi gârbovindu-se într-un scaun dinapoia biroului mare din stejar terestru. Nu semăna defel cu genul de magnat dinamic care ar fi putut duce compania T'Opingtu la nivelul de lider pe piața multistelară de fabricare de componente exotice pentru aliaje. Mai degrabă cu un impostor a cărui cacealma fusese demascată.

– Am unele dintre resursele despre care am discutat inițial, rosti el. Bineînțeles, îți stau complet la dispoziție.

Femeia se așeză pe un scaun vizavi de el și-l sfredeli cu privirea.

– Te abați de la scenariu, căpitane. Eu nu vreau resurse. Eu vreau nava stelară capabilă de luptă asupra căreia am convenit. Nava stelară pe care ar fi trebuit s-o ai pregătită pentru mine din ziua în care luau sfârșit sancțiunile asupra Omutei. Mai ții minte?

– Ce dracu', Mzu, zi și tu acum, au trecut decenii! Decenii! N-am știut unde dracu' ești, nici măcar dacă mai trăiești. Maică Maria, lucrurile se schimbă! Scuză-mă, știu că trebuia să fii aici în momentul ăsta. Pur și simplu nu n-am mai așteptat să te revăd vreodată. N-am crezut...

O furie înghețată câștigă controlul asupra gândurilor lui Alkad, descătușată din centrul secret de motivație aflat în miezul creierului ei.

– Ai o navă stelară care poate lansa Alchimistul?

Bărbatul clătină din cap, înainte de a-l lăsa în palme.

– Nu.

– Au masacrat nouăzeci și cinci de milioane dintre noi, Ikela, ne-au distrus planeta, ne-au făcut să respirăm funingine radioactivă până când ne-au sângerat plămânii. Termenul „genocid" nu poate nici măcar să-nceapă să descrie ce ne-au făcut. Tu, eu și ceilalți supraviețuitori am fost o eroare, o ignorare. Pentru noi n-a mai rămas viață în universul ăsta. Noi avem doar un singur scop, o singură misiune. Răzbunare, pedeapsă și justiție, cele trei stele ce ne călăuzesc. Maica Maria ne-a dăruit această unică binecuvântare, oferindu-ne o a doua șansă. Noi nici măcar nu-ncercăm să-i ucidem pe omutani. Eu n-aș folosi niciodată Alchimistul pentru asta; nu voi deveni ceea ce sunt ei, fiindcă asta ar însemna victoria lor finală. Noi îi vom face doar să sufere, să le dăm o întrezărire, un crâmpei jalnic al agoniei pe care ne-au silit s-o îndurăm în fiecare zi cât am fost treji în ultimii treizeci de ani.

– Termină! strigă el. Mi-am făcut o viață aici, noi toți ne-am făcut. Misiunea asta, vendeta asta – ce ar mai realiza după atâta vreme? Nimic! Iar atunci noi vom fi cei pătați. Lasă-i pe omutani să-și poarte vinovăția pe care o merită. Toți oamenii cu care vor sta de vorbă, toate planetele pe care le vor vizita... vor fi blestemați să poarte cu ei greutatea numelui lor.

– Așa cum noi suferim de pe urma compătimirii oriunde am merge.

– Maică Maria, nu face asta!

– Mă vei ajuta, Ikela. În privința asta nu-ți dau de ales. În clipa de față ți-ai îngăduit să uiți. Asta se va sfârși. Te voi face să-ți amintești. Ai devenit bătrân, gras și leneș. Eu n-am ajuns niciodată așa, nu mi-am permis luxul ăsta. Ei nu mi l-au permis. Mi s-a părut mereu o ironie a sorții. Ei mi-au menținut în viață spiritul furiei prin eternul lor memento, prin agenții lor și supravegherea lor discretă. Procedând așa, și-au păstrat de asemenea în viață adversarul cel mai nemilos.

Chipul bărbatului se încruntă nedumerit.

– Ce tot spui? Omutanii te-au ținut sub urmărire?

– Nu, ei erau toți închiși acolo unde le era locul. Celelalte agenții de contrainformații descoperiseră însă cine eram și ce construisem. Nu mă întreba cum au aflat. Cineva trebuie să le fi dat informația. Cineva slab, Ikela.

– Vrei să zici că ele știu că ești aici?

– Nu știu unde anume sunt. Știu doar că am evadat din Seninătate. Dar acum mă vor căuta. Și nu-ncerca să te-amăgești, mă vor găsi în cele din urmă. Se pricep la asta, sunt foarte pricepute. Singura întrebare rămâne acum care dintre ele mă va găsi prima.

– Maică Maria!

– Exact. Bineînțeles, dacă mi-ai fi pregătit nava așa cum ar fi trebuit, asta n-ar fi fost o problemă. Nemernic imbecil, egoist și cu gândire meschină! Îți dai seama

ce ai făcut? Ai periclitat toate lucrurile pentru care am luptat noi cândva.

– Nu-nțelegi.

– Nu, nu-nțeleg și nu te voi onora încercând s-o fac. Nici măcar n-o să-ți mai ascult lamentările jalnice. Spune-mi unde-s ceilalți? Mai avem măcar un grup de partizani?

– Da. Da, noi suntem încă împreună. Noi încă ajutăm cauza, de câte ori putem.

– Toți cei inițiali sunt aici?

– Da, trăim toți. Însă ceilalți patru nu sunt în Ayacucho.

– Și alți partizani... aveți un consiliu de conducere local?

– Da.

– Atunci convoacă-i la o întrunire. Azi. Trebuie să li se spună ce se întâmplă. Avem nevoie de recruți naționaliști pentru un echipaj.

– Da, bolborosi bărbatul. Da, bine.

– Între timp începe să cauți o navă potrivită. În docuri ar trebui să existe ceva. Îmi pare rău c-am lăsat *Samaku* să plece. Ne-ar fi fost potrivită.

– Confederația a decretat o carantină...

– Nu și acolo unde vom merge noi. Iar tu ești membru al Consiliului Dorado și poți aranja ca guvernul să ne autorizeze plecarea.

– Nu pot face așa ceva!

– Ikela, uită-te foarte atent la mine. Nu mă joc cu tine. Ai pus în pericol atât viața mea, cât și misiunea pe care ai făgăduit s-o îndeplinești atunci când ai depus

jurământul de a sluji în Marină. Din punctul meu de vedere, asta echivalează cu trădare. Dacă o agenție va pune mâna pe mine înainte să fi putut recupera Alchimistul, voi avea grijă să afle de unde au venit banii care te-au ajutat să pornești T'Opingtu cu atâția ani în urmă. Sunt sigură că-ți amintești cu exactitate ce are de spus legea Confederației cu privire la antimaterie, da?

El plecă fruntea.

– Da.

– Bun. Acum începe să le datavizezi partizanilor.

– Bine.

Alkad îl privi cu un amestec de dispreț și îngrijorare. Nu se gândise nicio clipă la posibilitatea ca restul să ezite. Toți făceau parte din Marina garissană. Acum treizeci de ani, femeia suspectase în secret că ea era destinată să fie veriga slabă.

– De când am andocat, m-am mutat dintr-un loc în altul, rosti Alkad. Îmi voi petrece însă restul după-amiezii în apartamentul tău. Trebuie să mă spăl și acela este unicul loc despre care pot fi sigură că nu vei anunța pe nimeni. S-ar ridica prea multe întrebări.

Ikela își recâștigă ceva din vechea lui forță.

– Nu vreau să vii acolo. Fiica mea locuiește cu mine.

– Și?

– Nu vreau să fie implicată.

– Cu cât îmi pregătești mai repede nava, cu atât mai repede voi fi plecată.

Își ridică rucsacul pe umăr și ieși în anticameră.

Lomie o privi din spatele biroului ei, cu curiozitatea citindu-i-se limpede pe chipul îngust. Alkad o ignoră și dataviză procesorului liftului o coborâre în recepție. Ușile se deschiseră; în cabină se găsea o tânără. Era cu puțin trecută de douăzeci de ani, mult mai înaltă ca Mzu, cu o cunună de codițe împletite scurte pe creștetul țestei rase. Prima impresie pe care o lăsa era că cineva încercase să obțină un elf prin modificări genetice – trunchiul îi era foarte subțire, iar membrele disproporționat de lungi. Fața i-ar fi putut fi frumoasă, dacă n-ar fi fost atât de severă.

– Mă numesc Voy, rosti ea după ce ușile se închiseră.

Alkad încuviință din cap, privind ușile și dorindu-și ca liftul să fi mers mai repede.

Acesta își opri mișcarea, iar indicatorul etajelor încremeni între patru și trei.

– Iar dumneata ești dr. Mzu.

– În rucsacul ăsta am un proiector de paralizie corticală, iar procesorul lui de comandă este activat.

– Bun. Mă bucur că nu umbli neprotejată.

– Cine ești?

– Fiica lui Ikela. Dacă dorești, poți să-mi verifici fișierul public.

Alkad o făcu, datavizând procesorului de rețea al liftului un link cu calculatorul administrației civile din Ayacucho. Dacă Voy lucra de fapt pentru o agenție de contrainformații, atunci pregătirea detaliilor ei fusese foarte bună. Pe de altă parte, dacă lucra pentru o asemenea agenție, conversația ar fi fost ultimul lucru care ar fi avut loc în cabina liftului.

– Repornește liftul, te rog.

– O să stai de vorbă cu mine?

– Repornește liftul.

Voy dataviză procesorului de control al liftului și cabina își reluă coborârea.

– Noi vrem să te ajutăm.

– Cine sunt „noi"? întrebă Alkad.

– Prietenii mei; acum suntem destul de mulți. Partizanii din care ai făcut dumneata parte n-au mai mișcat nimic de ani de zile. Sunt moi, bătrâni și se tem să facă valuri.

– Eu nu vă cunosc.

– Tata te-a ajutat?

– Am făcut progrese.

– Nu te vor ajuta. N-o vor face când va fi vorba despre acțiune propriu-zisă. Noi o vom face.

– Cum ai aflat cine sunt?

– De la tata. N-ar fi trebuit să-mi spună, totuși a făcut-o. Este foarte slab.

– Cât de multe cunoști?

– Că partizanii ar fi trebuit să fie pregătiți pentru când aveai să apari. Că aduceai ceva care ne-ar fi permis finalmente să ne răzbunăm pe Omuta. În mod logic, trebuia să fie o armă puternică. Posibil chiar o distrugătoare de planete. El s-a temut mereu de dumneata, toți se temeau. Au făcut pregătirile cuvenite? Pun prinsoare că nu.

– Așa cum am spus, eu nu vă cunosc.

Voy se aplecă deasupra ei, furioasă, dar concentrată.

– Avem bani. Suntem organizaţi. Avem oameni care nu se tem. Nu te vom abandona. Nu te-am abandona niciodată. Spune-ne ce vrei şi-ţi vom face rost.

– De unde ştiai că mă întâlnesc cu tatăl tău?

– De la Lomie, bineînţeles. Ea nu-i una dintre noi, nu-i un membru al nucleului, însă ne este prietenă. Dintotdeauna mi-a fost util să ştiu ce face tata. Aşa cum ţi-am spus, suntem bine organizaţi.

– Bine organizate sunt şi cluburile de zi pentru copii.

Pentru o clipă Alkad crezu că fata o va lovi.

– Bine, spuse Voy cu un calm ce putea fi indus doar de comenzi prioritare ale nanonicelor neurale. Ai dreptate să nu te încrezi într-o necunoscută, dându-i pe tavă ultima speranţă pe care o deţine cultura noastră. Pot accepta asta. Este logic.

– Mulţumesc.

– Dar noi te putem ajuta. Acordă-ne şansa respectivă. Te rog.

Iar „te rog" nu erau în mod evident două cuvinte care să-i iasă cu uşurinţă dintre buze.

Uşile liftului se deschiseră. O recepţie din piatră neagră lustruită şi metal alb curbiliniu sclipea sub turle mari de lumină argintie. Un program de luptă cu mâinile goale, vechi de treizeci de ani, examină imaginea primită de la implanturile retinale ale lui Alkad şi decise că în preajmă nu existau suspecţi. Ea ridică ochii spre fata înaltă, cu aspect anorexic, încercând să decidă ce să facă.

– Tatăl tău m-a invitat să stau în apartamentul lui. Putem discuta mai mult când ajungem acolo.

Voy îi oferi un zâmbet de rechin.

– Va fi o onoare pentru mine.

Atenția lui Joshua fu atrasă de femeia cu cămașă roșie de la bar. Roșul era foarte... roșu, mai degrabă un stacojiu intens, efervescent. Iar stilul cămășii era straniu, deși i-ar fi fost greu să definească exact ce anume era în neregulă cu croiala, atât doar că-i lipsea... continuitatea. Elementul-cheie fu faptul că se încheia cu nasturi, nu cu o bandă de etanșare.

– Nu vă uitați, le murmură lui Beaulieu și Dahybi. Cred însă că-i o posedată.

Le dataviză fișierul imaginii sale retinale.

Amândoi se întoarseră și se uitară. În cazul lui Beaulieu fu o adevărată performanță să-și răsucească corpul mătăhălos în scaunul prea mic, și dâre de lumină îi lunecară în jurul conturului trupului strălucitor.

– Iisuse! Dați și voi dovadă de ceva profesionalism.

Femeia de la bar le aruncă o privire întrebătoare, cu sfială prefăcută.

– Ești sigur? întrebă Dahybi.

– Așa cred. Oricum ceva e-n neregulă cu ea.

Dahybi nu răspunse; avusese deja parte de intuițiile lui Joshua.

– Putem verifica foarte ușor, spuse Beaulieu. Mergem la ea și vedem dacă vreunul dintre blocurile noastre începe să aibă probleme de funcționare.

– Nu.

Joshua scana lent restul barului animat. Era o încăpere largă, tăiată dreptunghiular în roca secțiunii de

habitat a asteroidului Kilifi; clientela mixtă provenea majoritar din rândul echipajelor navelor și lucrătorilor în stațiile industriale. El era anonim aici, în măsura în care putea să fie (până acum, cinci oameni îl recunoscuseră pe „Lagrange" Calvert). Iar Kilifi fusese o acoperire bună, deoarece fabrica genul de componente pe care ar fi trebuit chipurile să le achiziționeze pentru defensivele Seninătății. Sarha și Ashly se ocupau de falsele negocieri cu companiile locale și deocamdată nimeni nu-i întrebase de ce zburaseră tocmai până la Narok, în locul unui sistem stelar mai apropiat.

Văzu doi indivizi mai suspicioși care beau solitari, apoi alți trei strânși în jurul unei mese, cu expresii viclene și morocănoase. „Devin prea paranoic."

– Trebuie să ne concentrăm asupra misiunii noastre, spuse el. Dacă cei din Kilifi nu-și implementează procedurile de triere așa cum se cuvine, este treaba lor. Nu putem risca niciun fel de confruntări. În plus, dacă posedații se plimbă pe aici atât de liberi, asta înseamnă că infiltrarea lor este destul de avansată.

Dahybi își gârbovi umerii și se jucă cu paharul, străduindu-se să nu pară neliniștit.

– Aici sunt andocate nave ale Marinei, iar majoritatea traderilor independenți sunt capabili de luptă. Dacă asteroidul va cădea, posedații vor pune mâna pe ei.

– Știu, îl privi Joshua drept în ochi, refuzând să arate slăbiciune. Nu putem provoca valuri.

– Cum să nu – ne-ai zis-o: nu atrageți atenția asupra voastră, nu vorbiți cu localnicii, nu vă bășiți cu

zgomot. Ce dracu' facem aici, Joshua? De ce dorești tu atât de mult să-l urmărești pe Meyer?

– Trebuie să vorbesc cu el.

– N-ai încredere în noi?

– Ba cum să nu?! Și nu mai încerca chestii din astea ieftine. Știi bine c-o să vă spun totul imediat ce pot. Deocamdată este mai bine să nu știți. Aveți încredere în mine, nu?

Dahybi zâmbi obosit.

– „Chestii ieftine."

– Da.

Chelnerița aduse alt rând de băuturi în separeul lor și Joshua îi privi picioarele pe când se strecura prin mulțime. Niței cam tânără pentru el, abia ieșită din adolescență. Vârsta Louisei. Gândul acela îl încălzi puțin. Apoi văzu că fata purta o batistă roșie înnodată în jurul gleznei. „Iisuse, nu știu ce-i mai rău, ororile posedării sau visurile patetice ale Morților Nopții?"

Fusese realmente șocat prima dată când accesase înregistrarea de la Valisk, cu Marie Skibbow posedată și ademenind copiii naivi spre pierzanie. Fusese o fată frumoasă și inteligentă, cu gândire la fel de dură precum compozitul de carbotan. Dacă ea putuse fi prinsă, atunci oricine putea fi prins. Lalonde declanșa mult prea multe rezonanțe.

– Căpitane, rosti Beaulieu pe un ton de avertizare.

Joshua îl văzu pe Buna apropiindu-se de separeul lor. Bărbatul se așeză și zâmbi. Nu trăda nici cea mai vagă urmă de tulburare. Pe de altă parte însă, așa cum Joshua descoperise în vreme ce se interesase printre

alți căpitani, Mabaki era extrem de familiarizat cu genul acesta de tranzacție.

– Bună ziua, căpitane, rosti Buna politicos. Ai izbutit să găsești marfa dorită?

– O parte, răspunse Joshua. Speram că ai avut succes cu restul.

– Așa este. Majoritatea informațiilor au fost destul de simplu de obținut, însă eu sunt foarte meticulos în orice investigație pe cont propriu. Am descoperit, cu tristețe, că ceea ce doreai de fapt ieșea din cadrul înțelegerii noastre inițiale.

Dahybi îl privi cu ură pe bărbat. Îi detestase dintotdeauna pe funcționarii publici corupți.

– Și va costa...? întrebă Joshua, impasibil.

– Încă douăzeci de mii de fuzidolari, rosti Buna pe un ton ce părea de regret sincer. Îmi cer scuze pentru costuri, dar trăim vremuri grele. Munca este puțină și am o familie numeroasă.

– Sigur că da.

Joshua își ridică discul de credit Banca Joviană.

Mabaki fu surprins de acceptul rapid al tânărului căpitan. Avu nevoie de o clipă să-și scoată propriul disc de credit. Joshua îi expedie banii.

– Ai avut dreptate, zise Buna. *Udat* a venit într-adevăr în acest sistem stelar. A andocat la asteroidul Nyiru. Căpitanul lui se pare că era rănit, fiindcă a petrecut aproape patru zile în spital, unde a fost tratat pentru traume neurale. După externare au completat un plan de zbor pentru sistemul Sol și au plecat.

– Sol? repetă Joshua. Ești sigur?

– Da. Însă – și aici s-au cheltuit cei douăzeci de mii de fuzidolari – pasagerul lor, dr. Alkad Mzu, nu i-a mai însoțit. A angajat traderul independent *Samaku* și a plecat după o oră.

– Planul de zbor?

– Completat pentru Ayacucho, un asteroid Dorado. Am verificat până și datele pentru zbor ale senzorilor controlului traficului. În momentul saltului, nava era clar aliniată spre Tunja.

Joshua rezistă tentației de a slobozi o înjurătură. Ione avea dreptate, Mzu se dusese la ultimele rămășițe ale nației ei. Probabil după Alchimist. Aruncă altă privire către fata în cămașă roșie, care lăsa capul elegant pe spate când sorbea din pahar. „Iisuse, de parcă n-am avea destule probleme în clipa de față!"

– Mulțumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea. Ar mai trebui să știi, și asta-i pe gratis, că n-am fost singurul care a pus întrebările astea. La calculatorul Departamentului Zboruri Spațiale Civile sunt înregistrate trei cereri de acces pentru aceleași fișiere. Una dintre ele a avut loc cu numai douăzeci de minute înaintea mea.

– Oh, Doamne!

– Vești proaste?

– Mai degrabă interesante, mârâi Joshua și se sculă în picioare.

– Dacă mai pot obține și altceva pentru tine, căpitane, nu ezita să mă apelezi.

– Sigur că da.

Joshua pornise deja spre ieşire, urmat la doi paşi de Dahybi şi Beaulieu.

Nu ajunsese încă la uşă, când oamenii care priveau coloana AV dinapoia barului icniră simultan, şocaţi; murmure agitate de conversaţie unduiră pe lungimea întregii încăperi. Persoane complet necunoscute se întrebau între ele „Ai accesat?", aşa cum se întâmpla întotdeauna în cazul ştirilor importante.

Joshua se concentră asupra proiecţiei coloanei AV, îngăduind ceţii scânteietoare de lumină laser să-şi formeze imaginea înapoia ochilor săi. O planetă plutea sub el, iar geografia îi fu imediat familiară. Nu existau continente sau oceane reale, ci doar mări şerpuite şi mii de insule de mărime mijlocie. Pete de nori roşii străluceau peste mai bine de jumătate din insule, concentrate în principal în zonele tropicale... deşi „tropice" era un termen relativ pe planeta aceasta.

– ...fregata *Levêque* din Marina Confederaţiei a confirmat că toate insulele locuite de pe Norfolk sunt actualmente acoperite de norul disfuncţiei realităţii, spunea prezentatorul. Toate contactele cu suprafaţa au fost pierdute şi trebuie presupus că majoritatea populaţiei, dacă nu chiar toată, a fost posedată. Norfolk este o planetă pastorală cu puţine avioane spaţiale disponibile pentru guvernul local; din acest motiv nu a existat nicio tentativă de evacuare a locuitorilor către escadrila Marinei înainte de căderea capitalei Norwich. O declaraţie din partea Cartierului general al Marinei Confederaţiei de la Trafalgar anunţă că *Levêque* va rămâne pe orbită pentru a observa situaţia, dar

deocamdată nu s-a luat în calcul posibilitatea vreunei acțiuni ofensive. În felul acesta, numărul planetelor despre care se știe că au fost preluate de posedați a crescut la șapte.

– Iisuse, Louise este acolo!

Imaginea AV se întrerupse când el întoarse capul de la coloană, văzând-o pe Louise alergând peste dealurile ierboase într-una dintre rochiile ei ridicole, râzându-i peste umăr. Și Genevieve de asemenea, copila aceea enervantă, care fie că râdea, fie că era posacă. Marjorie, Grant (pentru el ar fi fost mai rău, fiindcă ar fi rezistat pe cât de mult ar fi fost posibil), Kenneth, ba chiar și recepționerade la Drayton's Import.

– La dracu'! Nu!

„Ar fi trebuit să fi fost acolo. Aș fi putut s-o evacuez!"

– Joshua? rosti Dahybi îngrijorat. S-a-ntâmplat ceva?

– Ai auzit știrea aia despre Norfolk?

– Da.

– Ea este pe planetă. Am lăsat-o acolo.

– Pe cine?

– Pe Louise.

– N-ai lăsat-o acolo, Joshua. Este planeta ei, este căminul în care trăiește.

– Așa-i.

Nanonicele neurale ale tânărului calculau un curs de la Narok la Norfolk. Nu-și amintea să-l fi solicitat.

– Haide, căpitane, spuse Dahybi. Am obținut lucrul pentru care am venit aici. Să mergem!

Joshua privi încă o dată spre femeia în cămașă roșie. Privea fix coloana AV, și pe obrajii de abanos îi sclipeau mat dâre abstracte și pastelate dinspre proiecție. Un surâs încântat îi înflori pe buze.

Joshua o urî, îi urî invincibilitatea, aroganța detașată cu care stătea printre dușmanii ei. Regina demonilor iadului venită să-l batjocorească. Mâna lui Dahybi se strânse în jurul brațului său.

– Da, plecăm.

– În sfârșit acasă! spuse Loren Skibbow cu un suspin exagerat de dramatic. Asta nu-nseamnă însă că putem sta prea mult. Vor trece Guyana prin ciur și dârmon ca să ne găsească.

Apartamentul se găsea la nivelul cel mai de sus al complexului habitat al biosferei, unde gravitația era numai optzeci la sută din cea standard. Era probabil reședința de lux a vreunui aristocrat din Regat, cu mobile întunecate cu contur activ și paravane din mătase mari, pictate manual; toate mesele și rafturile din nișe erau acoperite de antichități.

Ținând seama de evenimentele petrecute până atunci, lui Gerald i se păru un decor destul de bizar în care să ajungă.

– Tu ai creat asta?

Pe când locuiseră în arcologie, Loren îl bătuse mereu la cap pentru un apartament „măreț".

Femeia privi în jur cu un surâs trist și clătină din cap.

– Nu. Imaginația mea nu-i atât de vulgară. Asta-i locuința lui Pou Mok.

– Femeia pe care o posezi tu? Roșcata?

– Exact.

Loren zâmbi și făcu un pas spre el.

Gerald se încordă. Desigur însă femeia nu avea nevoie de vreo reacție fizică din partea sa, pentru că mintea lui spumega de frică și confuzie.

– Bine, n-o să te ating. Ia loc, avem multe de discutat. Și de data asta mă refer la „discuție", nu doar să-mi spui tu ce ai decis că-i cel mai bine pentru noi.

El tresări. Tot ce spunea și făcea femeia declanșa amintiri. Trecutul integral părea să fi devenit blestemul vieții sale.

– Cum ai ajuns aici? o întrebă. Ce s-a-ntâmplat?

– Ai văzut ferma, ai văzut ce ne-au făcut nenorocitul ăla de Dexter și trivii lui. Fața ei păli. Ce i-au făcut Paulei...

– Am văzut.

– Am încercat, Gerald. Îți spun cu toată onestitatea, am încercat să mă opun, dar totul s-a întâmplat foarte repede. Erau niște brute demente; Dexter l-a omorât pe unul dintre oamenii lui, pur și simplu fiindcă i-ar fi încetinit deplasarea. N-am fost îndeajuns de puternică să-i opresc.

– Iar eu n-am fost acolo.

– Te-ar fi ucis și pe tine.

– Cel puțin...

– Nu, Gerald. Ai fi murit zadarnic. Mă bucur că ai scăpat. În felul ăsta o poți ajuta pe Marie.

– Cum?

– Posedaţii pot fi învinşi. Individual, în tot cazul. Nu sunt atât de sigură în privinţa lor ca un tot, însă aceea va fi bătălia altora, a guvernelor planetare şi a Confederaţiei. Noi doi trebuie să ne salvăm fiica, să-i îngăduim să aibă propria ei viaţă. Nimeni altul n-o va face.

– Cum?

De data aceasta fusese un strigăt.

– În acelaşi fel în care ai fost eliberat şi tu: tau-zero. Va trebui s-o punem în tau-zero. Posedaţii nu pot suporta mediul acela.

– De ce?

– Fiindcă noi suntem conştienţi în mod permanent. Tau-zero suspendă funcţiile energie-undă obişnuite, însă sufletele noastre continuă să fie cumva conectate cu lumea de dincolo, care ne face conştienţi asupra trecerii timpului. Dar numai a timpului – a nimic altceva! Este cea mai teribilă privare senzorială, mai rău chiar decât lumea de dincolo. Cel puţin în lumea de dincolo sufletele au amintirile altor suflete cu care să se hrănească, alături de unele percepţii ale universului real.

– De aceea..., murmură Gerald. Ştiam că Kingsford Garrigan era speriat.

– Unii pot rezista mai mult decât alţii, în funcţie de forţa personalităţii lor. Dar în cele din urmă toţi se retrag din corpurile pe care le posedă.

– Atunci există speranţe.

– Pentru Marie, da. O putem salva.

– Pentru ca să poată muri.

– Gerald, toţi oamenii mor.

– Şi continuă să sufere în lumea de dincolo.

– Nu sunt sigură. Dacă n-ai fi fost tu şi Marie, nu cred c-aş fi rămas cu celelalte suflete.

– Nu-nţeleg.

Loren îi zâmbi trist.

– Eram îngrijorată în privinţa voastră, doream să mă asigur că nu păţiseraţi nimic. De aceea am rămas.

– Da, dar... unde altundeva ai fi putut merge?

– Nu sunt sigură că întrebarea asta are aplicabilitate. Lumea de dincolo este stranie, în interiorul ei nu există locuri separate între ele, ca în universul acesta.

– Atunci, cum ai fi putut pleca?

– N-aş fi plecat... Flutură exasperată din mâini, chinuindu-se să formuleze conceptul: Pur şi simplu n-aş mai fi fost în aceeaşi parte a lumii de dincolo ca ei... ca restul.

– Parcă ziceai că nu există părţi separate.

– Nu.

– Şi atunci...

– Gerald, nu pretind că înţeleg, însă îi poţi lăsa pe ceilalţi în urmă. Lumea de dincolo nu este în mod neapărat chinul şi suferinţa despre care vorbesc toţi.

Bărbatul studie mocheta de culoarea somonului, simţindu-se ruşinat de faptul că nu-şi putea privi propria soţie.

– Şi te-ai întors pentru mine.

– Nu, Gerald. Glasul i se înăspri. Poate că suntem soţ şi soţie, dar iubirea mea nu-i atât de oarbă.

M-am întors în primul rând pentru Marie. Dacă ar fi fost vorba doar despre tine, nu cred c-aș fi avut curajul. De dragul ei am îndurat ca sufletele celelalte să-mi devoreze amintirile. Știai că din lumea de dincolo poți să vezi afară? Am privit-o pe Marie și în felul acela oroarea a fost tolerabilă. N-o mai văzusem din ziua în care ne părăsise. Voiam să știu că era vie și în siguranță. N-a fost ușor, aproape că mi-am abandonat veghea, apoi ea a fost posedată. Așa că am rămas, așteptând o ocazie să ajut, așteptând să fie posedat cineva din apropierea ta. Și iată-mă!

– Da. Iată-te... Cine-i Pou Mok? Crezusem că Principatul i-a învins pe posedați, că i-a oprit pe toți pe Mortonridge.

– Așa este, potrivit emisiunilor de știri. Însă cei trei care au sosit aici în *Ekwan* împreună cu tine au ajuns la Pou Mok înainte să fi plecat din asteroid. Au fost inteligenți că au ales-o; ea furnizează programe stimulatoare ilegale pentru personalul de acolo, printre altele. De aceea își poate permite apartamentul ăsta. În același timp înseamnă că nu-i inclusă în niciun fișier al locuitorilor Guyanei, așa că n-a fost niciodată convocată pentru testări ca toți ceilalți. Chiar dacă cei trei din *Ekwan* ar fi fost prinși pe planetă, posesorul lui Pou Mok ar fi fost în libertate și ar fi putut reîncepe procesul. Teoretic vorbind, Pou Mok era agentul perfect pentru a fi lăsat în urmă. Din păcate pentru ei trei, din lumea de dincolo am venit eu. Nu-mi pasă de țelurile lor, pe mine mă interesează doar Marie.

– Am greșit oare luând-o pe Lalonde? întrebă gânditor Gerald. Crezusem că făceam lucrul cel mai bun cu putință pentru ea, pentru voi toți.

– Nu, n-ai greșit. Pământul moare. Arcologiile sunt vechi și uzate și acolo nu există nimic pentru cei ca noi. Dacă am fi rămas, Marie și Paula ar fi dus vieți cu nimic diferite de ale noastre, sau de ale părinților noștri, sau de ale oricăror strămoși ai noștri din ultimele zece generații. Tu ai întrerupt ciclul acela pentru noi, Gerald. Am avut ocazia de a ne mândri cu ceea ce urmau să devină nepoții noștri.

– Care nepoți? Știa că dintr-o clipă în alta va începe să plângă. Paula este moartă, iar Marie ne detesta atât de mult casa, încât a fugit când i s-a ivit prima ocazie.

– Nu crezi că-i bine c-a făcut-o? A fost dintotdeauna încăpățânată și este adolescentă. Adolescenții nu pot plănui pentru viitor; singurul lucru la care se pot gândi este cum să se distreze. Marie n-a știut decât că două luni din viața ei n-au fost la fel de confortabile precum cele anterioare și, în plus, pentru prima dată în viață, a trebuit să muncească. Nu-i de mirare c-a fugit. A speriat-o gustul prematur al vieții de adult, nu faptul că noi am fi fost niște părinți răi. Știi... am perceput-o înainte să fi fost posedată. Își găsise o slujbă în Durringham, o slujbă bună, și se descurca bine, mai bine decât ar fi putut-o face vreodată pe Pământ. Știind-o pe Marie, n-a apreciat asta.

Când Gerald își adună curajul să ridice ochii, văzu că expresia de pe chipul lui Loren o oglindea pe a sa.

– Nu ți-am spus până acum... dar când a fugit, am fost teribil de speriat pentru ea.

– Știu asta. Tații cred întotdeauna că fiicele lor nu pot avea grijă de ele însele.

– Și tu ai fost îngrijorată.

– Da. Oh, da! Însă numai la gândul că soarta i-ar putea ridica în față ceva la care n-ar putea rezista. Ceea ce s-a și întâmplat de altfel. S-ar fi descurcat bine, dacă nu s-ar fi dezlănțuit nenorocirea asta.

– În regulă, spuse el zguduit. Ce facem acum? Eu voiam pur și simplu să merg la Valisk și s-o ajut.

– Asta-i și ideea mea. Nu există niciun plan măreț, deși am pus la punct unele detalii. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să te îmbarcăm în *Quadin*, una dintre puținele nave stelare care mai zboară. Actualmente Regatul vinde de zor aliaților săi componente pentru armament. *Quadin* pleacă peste șapte ore spre asteroidul Pinjarra cu o încărcătură de tunuri maser de cinci gigawați pentru rețeaua lor DS.

– Pinjarra?

– În sistemul stelar Toowoomba, de etnie australiană. Regatul dorește neapărat să-l păstreze în strategia sa diplomatică. Așezările lor asteroidale nu sunt foarte bine apărate, așa că li se oferă modernizări în condiții financiare favorabile.

Gerald își frecă nervos degetele.

– Dar cum să urcăm la bord? N-o să ajungem niciodată în spațioport, cu atât mai puțin în navă. N-ar fi poate mai bine să întrebăm guvernul lui Ombey dacă putem pleca la Valisk? Ei vor ști că le spunem

adevărul, că dorim s-o ajutăm pe Marie. Iar informația aceea despre tau-zero ar fi utilă. Ne vor fi recunoscători.

– La dracu'!

Loren privi mai degrabă cu uimire, decât cu dispreț, zâmbetul patetic de încrezător al bărbatului. Dintotdeauna el fusese cel plin de forță, activ și întreprinzător.

– Ce ți-au făcut, Gerald?

– Amintirile. Se prinse de cap și-și pipăi tâmplele într-o încercare zadarnică de a atenua o parte din durerea care scăpăra la interior. M-au făcut să-mi reamintesc. Eu nu vreau asta. Nu vreau să-mi reamintesc, ci vreau pur și simplu să uit totul.

Femeia se apropie și se așeză lângă el, cuprinzându-i umerii cu brațul așa cum o făcea cu fetele ei când erau mai tinere.

– Odată ce o vom elibera pe Marie, toate astea vor lua sfârșit. Te vei putea gândi din nou la altceva, la lucruri noi.

– Da, încuviință el cu vigoare și continuă cu siguranța lentă a noului convertit: Da, ai dreptate. Așa mi-a spus și dr. Dobbs: trebuie să-mi formulez țeluri relevante pentru noile mele circumstanțe și să mă concentrez spre atingerea lor. Trebuie să mă îndepărtez de eșecurile trecutului.

– Bună filozofia asta, rosti ea și sprâncenele i se arcuiră surprinse. În primul rând trebuie să-ți cumpărăm un loc în *Quadin*. Până acum căpitanul navei i-a furnizat lui Pou Mok diverse flekuri aflate la limita ilegalității, care pot fi utilizate pentru a-l șantaja să

te accepte, dacă ești îndeajuns de ferm cu el. Poți face față situației acesteia?

– Da, pot. Gerald își încleștă mâinile, strângându-le puternic: Îi pot spune orice, dacă va fi de ajutor pentru Marie.

– Atât doar, să nu fii prea agresiv. Rămâi politicos și calm, dar decis.

– Așa o să fac.

– Bun. Banii nu constituie o problemă, evident; îți pot da un disc de credit Banca Joviană încărcat cu o jumătate de milion de dolari. Pou Mok are de asemenea vreo șase-șapte flekuri pașaport necompletate. Problema reală va fi apariția ta, pentru că în clipa de față toți senzorii din asteroid au fost programați pentru trăsăturile tale. Pot să schimb felul în care arăți, însă numai cât timp sunt foarte aproape de tine, ceea ce nu ajută cu nimic. Ei mă pot detecta foarte ușor în spațiile publice, mai ales dacă îmi utilizez abilitatea energistică. De aceea va trebui să te modific în mod permanent.

– „Permanent"? repetă el neliniștit.

– Pou Mok are un set de pachete de adaptare cosmetică. Ea obișnuia să-și schimbe întruna chipul pentru eventualitatea în care poliția asteroidului devenea prea familiarizată cu el – nu-i nici măcar roșcată naturală. Cred că știu destule ca să programez manual procesorul de control. Dacă nu mă apropii prea mult, pachetele ar trebui să-ți poată asigura o modificare de bază. Cred că va fi suficient.

Loren îl duse în unul dintre dormitoare și-i spuse să se întindă pe pat. Pachetele de adaptare cosmetică semănau cu pachetele nanonice medicale, dar aveau pe exterior bule cu proeminențe ce conțineau rezerve de colagen gata pentru implantare și stabilire de contururi noi. Gerald simți cum suprafața interioară ca o blană i se prinde de piele, apoi nervii îi amorțiră.

Gerald întreprinse eforturi serioase pentru a nu-și feri fața de senzorii montați pe plafoanele spațiilor publice. Tot nu era convins în privința chipului pe care-l vedea de fiecare dată când se uita în oglindă. Zece ani mai tânăr, dar cu obraji dolofani și cute verticale de râs, cu pielea de o nuanță mai întunecată; o față care-i transmitea perfect îngrijorarea interioară. Părul îi fusese tuns periuță, scurt de numai un centimetru, și colorat în castaniu-deschis – cel puțin nu mai existau șuvițe argintii.

Intră în Bar Vips și comandă o apă minerală, apoi îl întrebă pe barman unde-l putea găsi pe căpitanul McRobert.

McRobert venise însoțit de doi membri ai echipajului său. Unul dintre aceștia era un cosmonik cu corpul similar cu al unui manechin: complet negru, lipsit de orice trăsături și cu înălțimea impresionantă de doi metri și zece.

Gerald încercă să păstreze o expresie impasibilă când se așeză la masa lor, dar nu-i fu ușor. Prezența lor oțelită trezea amintiri ale pușcașilor care-l capturaseră pe Kingsford Garrigan în jungla de pe Lalonde.

– Sunt Niall Lyshol, se bâlbâi el. M-a trimis Pou Mok.

– N-am fi aici, dacă n-ar fi fost vorba despre ea, replică politicos McRobert. Așa însă...

Făcu un semn scurt spre cosmonik, care-i întinse un bloc procesor.

– Ia-l, rosti McRobert.

Gerald încercă, dar mâna neagră uriașă nu-i dădu drumul.

– Nu există încărcături statice, anunță cosmonikul. Fără căderi.

Retrase blocul.

– Bine, Niall Lyshol, spuse McRobert. Nu ești un posedat, atunci ce pula mea ești?

– Cineva care vrea să plece de aici.

Gerald expiră lent, reamintindu-și exercițiile de relaxare pe care dr. Dobbs îl îndemna să le folosească: relaxează corpul și undele cerebrale îl vor urma.

– Căpitane, ca individ care lucrezi cu Pou Mok, ar trebui să-nțelegi necesitatea de a pleca dintr-un loc înainte ca oamenii să-nceapă să se intereseze mai îndeaproape de tine.

– Băiete, nu-ncepe cu chestii din astea de căcat cu mine. Nu iau pe nimeni care-i urmărit, în niciun caz în situația actuală. Nu știu nici măcar dacă vom părăsi Guyana, fiindcă starea de alertă de cod II încă n-a fost anulată. Controlul traficului n-o să accepte în niciun caz să acorde vreo autorizație de decolare, atâta vreme cât unul dintre nemernicii ăștia e-n libertate pe aici.

– Nu-s urmărit. Verifică buletinele.

– Am făcut-o.

– Aşadar, o să mă iei după ridicarea stării de alertă?

– Lyshol, tu reprezinţi o complicaţie. Din cauza carantinei, nu pot lua pasageri, ceea ce-nseamnă că trebuie să te trec în jurnalul de bord ca membru de echipaj. N-ai nanonice neurale, deci compania de linie îmi va pune întrebări. Nu-mi place asta.

– Pot plăti.

– Să fii sigur c-o să plăteşti.

– Şi vei beneficia de recunoştinţa lui Pou Mok. Deşi nu ştiu ce valoare are.

– Mai puţin decât îi place ei să creadă. De cine fugi?

– De oameni. Nu de autorităţi. N-am probleme oficiale.

– O sută de mii de fuzidolari şi petreci tot voiajul în tau-zero. Nu vreau să-mi vomiţi prin capsula de susţinere biotică.

– De acord.

– Prea repede. O sută de miare înseamnă o grămadă de bani.

Gerald nu era sigur cât timp mai putea rezista; gânduri lente îi răsunau prin ţeastă, spunându-i că sanatoriul fusese un mediu mult mai acceptabil decât acesta. „Dacă m-aş întoarce, dr. Dobbs m-ar înţelege şi s-ar asigura să nu fiu pedepsit de poliţie. Dacă n-ar fi Marie..."

– N-am de ales. Dacă rămân aici, vor fi destăinuite foarte multe secrete. Probabil că tu nu vei mai putea zbura la niciun sistem din Regat şi cred că asta ar irita compania de linie mai mult decât îmbarcarea unui

membru de echipaj fără nanonice neurale; iar ei n-ar ști oricum că n-am nanonice neurale, decât dacă le spui tu.

– Nu-mi place să fiu amenințat.

– Nu te amenință. Cer ajutor. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog.

McRobert își privi tovarășii.

– Bine. *Quadin* este andocată la silozul 901–C, de unde ar trebui să decolăm peste trei ore. Cum am spus, nu pot garanta ora din cauza codului II, dar dacă nu ești acolo, nu aștept.

– Sunt gata chiar acum.

– N-ai bagaje? Mă surprinzi. Perfect, mă poți plăti când ajungem la bord. Și, Lyshol, să nu te aștepți la salariu ca membru de echipaj.

Când cei patru ieșiră din Bar Vips, Gerald aruncă o privire despre care credea că era furișată în lungul coridorului public. Nu se zăreau prea mulți oameni; starea de alertă cod II convocase tot personalul militar aflat în permisii, ca și pe cel din serviciile civile.

Loren îl privi îndepărtându-se, gârbovit între cei trei care-l escortau. Intrară într-un lift și ușa se închise în urma lor. Ea porni în direcția opusă pe coridorul public, cu un surâs fluturându-i pe buzele iluzorii.

După șapte ore și jumătate în care avuseseră parte de peste o sută de alerte false și nici măcar o singură raportare autentică, amiralul Farquar se gândi să ruleze un program de suprimare prin nanonicele neurale. Detesta calmul artificial pe care-l aducea software-ul,

totuși încordarea și deprimarea îl afectau. Vânătoarea femeii posedate era condusă de Centrul de Operații Tactice Navale Regale. Nu era tocmai operația prevăzută la momentul construirii Centrului, dar comunicațiile sale fuseseră lesne reconfigurate pentru a investiga rețeaua asteroidului, iar IA îi fusese încărcată cu programele de urmărire concepute de Diana Tiernan pentru a-i depista pe posedați pe Xingu. Ținând seama de mărimea Guyanei și de densitatea sistemelor electronice din interior, ar fi trebuit să obțină rezultate în câteva minute.

Însă femeia le scăpase. Din cauza aceasta, Farquar fusese silit să-i recunoască prințesei Kirsten că dacă un posedat o putea face, atunci și alții erau capabili de aceleași manevre. În Guyana era posibil să existe mulți. Din punctul lui de vedere se putea ca întregul personal al Marinei să fi fost posedat, motiv pentru care Centrul de Operații susținea că n-o poate găsi pe femeie. Desigur, el nu credea asta (vizitase personal Centrul), dar fără doar și poate era o opțiune pe care Cabinetul trebuia s-o analizeze. Chiar și Farquar trebuia să fie considerat suspect, deși ei manifestaseră destul tact pentru a nu i-o spune.

De aceea Guyana predase comanda rețelei de defensivă strategică a lui Ombey unei baze a Marinei Regale din Atherstone. Carantina completă a asteroidului fusese aplicată discret sub camuflajul stării de alertă de cod II.

Până acum totul se dovedea a fi fost în zadar.

Calculatorul de management al biroului îi dataviză solicitarea unei întrevederi din partea căpitanului Oldroyd, ofițerul de securitate al personalului său, și dr. Dobbs. Dataviză aprobarea și biroul i se dizolvă în bula albă a unei săli de conferință senzambientale.

– Ați înregistrat vreun progres în găsirea ei? întrebă Dobbs.

– Nu încă, recunoscu Farquar.

– Totul se leagă, încuviință medicul. Pe baza informațiilor pe care le-am colaționat până acum, am rulat scenarii de analiză și cred că am o explicație logică a acțiunilor femeii. Extragerea lui Skibbow din facilitatea noastră medicală a avut un comportament ușor derutant. A constituit un risc enorm chiar și pentru un posedat. Dacă pușcașii marini ar fi fost cu treizeci de secunde mai rapizi, ea n-ar fi reușit niciodată. Trebuie să fi avut un motiv extrem de întemeiat.

– Și care ar fi acela?

– Cred că ea este Loren Skibbow, soția lui Gerald, dacă nu din alt motiv, atunci pentru ceea ce i-a spus lui Jansen Kovac: „Ar trebui să încerci să fii căsătorit cu el vreme de douăzeci de ani".

– Soția lui?

– Exact.

– Bun, am auzit și lucruri mai stranii. Amiralul se întoarse către căpitanul Oldroyd: Sper că ai ceva dovezi cu care să susții ipoteza aceasta.

– Da, domnule amiral. Presupunând că ea este persoana pe care o suspectăm, profilul comportamental corespunde cu certitudine acțiunilor de până acum.

În primul rând, credem că este în Guyana de mai multă vreme, posibil chiar de la început, de la andocarea lui *Ekwan*. În mod evident, a dispus de timp suficient pentru a învăța cum să se deplaseze prin interior fără să ne activeze programele de urmărire. În al doilea rând, dacă poate să facă asta, de ce n-a lansat genul de efort de posedare general pe care l-am văzut pe Xingu? Înseamnă că are un motiv perfect valid.

– Pentru că posedarea generală nu se potrivește cu planurile ei, interveni prompt dr. Dobbs. Dacă întregul asteroid ar fi posedat, este improbabil că cei asemenea ei i-ar fi îngăduit să-l elibereze pe Gerald. Este un episod de natură strict personală, domnule amiral, nu o parte a celor ce se întâmplă pe Mortonridge sau Noua Californie. Femeia acționează complet pe cont propriu. Nu cred că reprezintă un pericol real pentru securitatea Regatului.

– Vrei să-mi spui că am trecut Principatul pe stare de alertă de cod II pentru o problemă de *căsnicie*? întrebă amiralul Farquar.

– Așa cred, încuviință dr. Dobbs pe un ton de scuză. Și posedații sunt oameni. Dispunem de suficiente dovezi că ei păstrează un spectru aproape complet de emoții omenești. Și... ăăă... noi l-am trecut pe Gerald prin niște suferințe reale. Dacă ipoteza noastră este corectă, atunci ar fi destul de rezonabil să presupunem că Loren ar face tot ce-i stă în putință ca să-l scoată de aici.

– Doamne Dumnezeule! Bun – cum procedăm în continuare? Cum ne ajută ipoteza asta să ne ocupăm de ea?

– Putem negocia.

– În ce scop? Nu-mi pasă că-i o soție iubitoare. Este o nenorocită de posedată. Nu putem îngădui ca ei doi să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe aici.

– Nu. Dar ne putem oferi să ne-ngrijim mai bine de Gerald. Din punctul ei de vedere, desigur, adăugă iute dr. Dobbs.

– Poate... Amiralului i-ar fi plăcut din toată inima să fi găsit o fisură în raționamentul acela, însă faptele păreau să se potrivească laolaltă cu o precizie deloc confortabilă. Ce-mi recomanzi?

– Aș dori să emit pe toată rețeaua Guyanei, să încarc un mesaj în toate procesoarele de comunicații personale, șuntând companiile de știri și divertisment. Va fi doar o chestiune de timp până ce ei îl vor accesa.

– Dacă ea va răspunde, își va trăda locul unde se află. Știe foarte bine asta.

– Voi sublinia clar că în cele din urmă o vom găsi, dar că-i pot oferi o soluție acceptabilă. Am permisiunea dumneavoastră? Va trebui să fie o ofertă reală. La urma urmelor, posedații pot citi conținutul emoțional al minților. Ea va ști dacă spun adevărul.

– Mi se pare o solicitare cu spectru destul de larg. Mai exact, ce anume vrei să-i oferi?

– Ca Gerald să fie dus pe Ombey și să primească cetățenia. Îi vom oferi despăgubiri financiare complete pentru cele suferite și-i vom continua terapia și

consilierea. Finalmente, dacă criza aceasta va fi rezolvată, vom face tot ce putem pentru a-i readuce fiica.

– Te referi la Kiera din Valisk?

– Da, domnule amiral.

– Mă îndoiesc că autoritatea mea este atât de...

Se opri, deoarece calculatorul de management al biroului dataviză o schimbare a statutului Guyanei. Centrul de Operații tocmai anunțase starea de alertă de luptă.

Amiralul deschise un canal spre ofițerul de serviciu.

– Ce se întâmplă? dataviză el.

– IA a înregistrat o anomalie, domnule amiral. Credem că ar putea fi vorba despre posedată. Am trimis o grupă de pușcași marini regali.

– Ce fel de anomalie?

– O videocameră din incinta de intrare în fusul spațioportului a înregistrat un bărbat intrând într-o capsulă de tranzit. Când capsula s-a oprit în secțiunea G5, a coborât o femeie. Capsula nu s-a mai oprit la nicio altă secțiune.

– Căderi de procesoare?

– IA analizează toate componentele electronice din jurul ei. Există unele reduceri de randament, însă mult sub nivelul de distorsionări pe care le consemnăm de la posedații de pe Xingu.

Amiralul apelă o reprezentare grafică a spațioportului. Secțiunea G5 era docul avionului spațial civil și al avionetei cu câmp ionic.

– Dumnezeule, dr. Dobbs, cred că s-ar putea să ai dreptate!

Loren pluti spre ecluză în lungul coridorului tubular puternic iluminat. Potrivit registrului spațioportului, acolo era andocat un avion spațial SD2002 al Corporației Kulu, un vehicul cu treizeci de locuri deținut de compania Crossen, care-l utiliza pentru deplasarea personalului la stațiile sale industriale cu microgravitație. Unul dintre cele mai mici avioane spațiale din Guyana, era exact genul de aparat pe care doi *desperado* mai degrabă ignoranți ar fi încercat să-l fure pentru a coborî pe planetă.

În jur nu se găsea nimeni. Ultima persoană pe care o văzuse fusese un inginer de întreținere, care suise la bordul capsulei de tranzit în care sosise ea. Se jucă cu ideea de a-și lăsa să-i acționeze abilitatea energistică și de a afecta electronica din coridor, însă așa ceva ar fi putut trezi suspiciuni; ea se controlase de atât timp, încât orice schimbare de comportament ar fi ridicat întrebări. Trebuia să spere pur și simplu că programele lor de securitate și senzorii aveau s-o prindă. Modificarea imaginii era un șiretlic îndeajuns de subtil, cu condiția ca rutinele lor de monitorizare să fie suficient de bune.

Tubul ecluzei pneumatice era lung de cinci metri și mai îngust decât coridorul, cu diametrul abia de doi metri. Intră și constată că trapa din capătul opus era închisă.

În sfârșit un pretext bun pentru a-și folosi abilitatea energistică.

În jurul trapei apăru o supratensiune electrică. Femeia putea simți cablurile principale de energie în

spatele pereților din compozit albastru-azuriu, fire groase care ardeau cu o strălucire chihlimbarie de curent. Mai erau și alte cabluri, mai subțiri și mai palide. Unul dintre ele înviase, conectat la un mic bloc comunicator inserat în marginea trapei.

– Loren, nu-i așa? întrebă un glas dinspre bloc. Loren Skibbow? Sunt convins că ești tu. Numele meu este dr. Riley Dobbs. Eu îl tratam pe Gerald înainte să-l fi luat tu.

Femeia privi șocată aparatul. „Cum dracu' a dedus asta?"

Puterea i se revărsă prin corp, răsucindu-se în sus din lumea de dincolo aidoma unui izvor fierbinte; o putea simți țâșnind prin fiecare celulă. Mintea i-o modelă pe când suia prin ea, transformând-o în tiparul pe care-l dorea, care concorda cu dorința ei. Începu să se suprapună realității. Scântei tremurară peste suprafața trapei.

– Loren, vreau să ajut și am căpătat autoritatea care-mi va îngădui s-o fac. Te rog, ascultă-mă. Gerald este pacientul meu și nu vreau să sufere vreun rău. Cred că amândoi suntem de acord în privința asta.

– Du-te dracu', doctore! Ba încă și mai bine – te voi duce eu personal acolo. I-ai vătămat mintea soțului meu. N-o să uit asta.

Înapoia ei pe coridor se auzeau zgomote, foșnituri slabe, zăngănituri. Când se concentră, percepu mințile pușcașilor marini care se apropiau. Reci și neliniștite, însă foarte hotărâte.

– Gerald a fost vătămat în urma posedării, spuse Dobbs. Eu încercam să-l vindec. Vreau să continui procesul acela.

Scânteile începuseră să se rotească în jurul compozitului tubului ecluzei, pătrunzând sub suprafață ca și cum ar fi înotat prin material.

– Sub amenințarea cu arma? întrebă ea usturător. Știu că sunt înapoia mea.

– Pușcașii marini nu vor trage. Ți-o promit. Ar fi inutil. Deschiderea focului ar costa viața persoanei pe care ai posedat-o. Nimeni nu dorește asta. Te rog, vino și stai de vorbă cu mine. Am obținut deja concesii importante din partea autorităților. Gerald poate fi dus pe planetă. Va fi îngrijit corespunzător și eu îi voi continua terapia. Poate că într-o bună zi o va revedea pe Marie.

– Vrei să zici pe Kiera. Cățeaua aia nu-i va da drumul fetei mele.

– Nimic nu-i cert. Putem discuta despre asta. Te rog! Nu poți să pleci cu avionul spațial. Chiar dacă ai urca la bord, ți-ar fi imposibil să-l pilotezi prin rețeaua DS. Unicul mod prin care Gerald poate ajunge pe planetă este să-l ducem noi.

– N-o să-l mai atingeți niciodată. Acum este la loc sigur în ascunzătoarea mea, iar voi nu m-ați găsit în tot timpul cât am fost acolo.

Pereții ecluzei trosniră încetișor. Toate scânteile se contopiseră și formaseră un inel strălucitor de compozit care o încercuia. Surâse încordată. Subterfugiul

era aproape încheiat. Intervenţia lui Dobbs se dovedise o bonificaţie minunată.

Loren îi putea simţi pe puşcaşii marini aşteptând imediat înapoia marginii tubului ecluzei pneumatice. Inspiră adânc, încercând să nu se gândească la ce avea să urmeze. Foc alb ţâşni din tălpile ei cu un scârţâit teribil, se revărsă pe coridor şi se sparse într-o avalanşă de fulgere globulare individuale, care îi loviră pe puşcaşi.

– Nu, Loren, nu, pot ajuta. Te rog...

Ea acţionă la putere maximă. Glasul lui Dobbs se fractură într-un miorlăit ascuţit înainte de a dispărea complet, când efectul energistic distruse toate procesoarele pe o rază de douăzeci şi cinci de metri.

– N-o face! imploră Pou Mok din inima minţii lui Loren. N-o să le spun unde-i el, îţi promit. N-o să ştie niciodată. Lasă-mă să trăiesc.

– Nu pot avea încredere în vii, replică Loren.

– Căţeaua dracului!

Peretele tubului ecluzei străluci mai luminos decât fulgerele globulare, apoi compozitul se vaporiză. Loren zbură prin breşa care se lăţea, târâtă de rafala de aer care vui spre vid.

– Doamne Dumnezeule! icni amiralul Farquar.

Senzorii externi ai spaţioportului îi arătau diminuarea jetului de aer. Trei puşcaşi marini o urmaseră pe Loren Skibbow în spaţiu. Costumele lor armură aveau să ofere un grad de protecţie împotriva decompresiei şi dispuneau de o rezervă mică de oxigen. Ofiţerul de serviciu trimisese deja VSM-uri după ei.

În privința lui Loren Skibbow, lucrurile stăteau cu totul altfel. Pentru o vreme ea strălucise la interior, o formă fluorescentă care se rotea întruna după ce lăsase în urmă puntea perforată. Acum strălucirea se diminua. După două minute se stinse. Corpul explodă mult mai violent decât ar fi trebuit.

– Localizați cât mai multe fragmente din ea și aduceți-le înapoi, se adresă amiralul Farquar ofițerului de serviciu. Putem lua mostre ADN și ASI ar trebui să ne-o poată identifica.

– Dar de ce? întrebă dr. Dobbs stupefiat. Ce dracu' a-mpins-o să facă asta?

– Poate că la urma urmelor ei nu gândesc la fel ca noi, zise amiralul.

– Ba da. Știu asta în mod cert.

– Când o să-l găsim pe Skibbow, o să-l poți întreba.

Misiunea aceea se dovedi mai grea decât se așteptaseră. Nanonicele lui de interogare nu ofereau niciun răspuns, așa că Marina Regală începu o căutare fizică prin Guyana, sub monitorizarea IA. Nu ignoră nicio încăpere, niciun tunel de service, nicio incintă de depozitare. Examină orice spațiu mai mare de un metru cub.

Avu nevoie de două zile și jumătate. Camera lui Pou Mok fu deschisă și cercetată la treizeci și trei de ore după începerea căutării. Întrucât apărea ca fiind închiriată (în prezent, neocupată) de o persoană de pe Ombey, iar percheziția amănunțită nu găsi nimic, fu închisă codificat.

Ședința de Cabinet care urmă încheierii căutării hotărî că absența unui singur pacient bolnav mintal

nu putea justifica menținerea izolării principalei baze defensive a Marinei și nici Ombey nu putea face față fără produsele stației industriale Guyana. Starea de alertă în asteroid fu coborâtă la cod III, iar problema identității femeii și a localizării lui Skibbow fu alocată unei echipe mixte ASI-ASE.

La trei zile și jumătate după data și ora stabilite inițial pentru plecare, *Quadin* porni spre Pinjarra. Gerald Skibbow habar nu avea de nimic din cele petrecute, deoarece intrase în tau-zero cu o oră înaintea diversiunii finale a lui Loren.

16

Arnstadt fusese învins de flota Organizației după o bătălie de nouăzeci de minute deasupra planetei. Rețeaua de defensivă strategică fusese nimicită de viespile de luptă acționate de antimaterie ale lui Capone. Avertizarea anterioară a edeniștilor oferise Marinei locale timpul pentru a-și poziționa navele. Trei escadrile de șoimi-de-vid sosiseră de la habitatele aflate pe orbita uneia dintre gigantele gazoase ale sistemului și susținuseră navele adamiste.

Niciuna dintre pregătirile acelea nu schimbase rezultatul final. Patruzeci și șapte de nave ale Marinei Arnstadt fuseseră distruse, alături de cincisprezece șoimi-de-vid. Șoimii-de-vid supraviețuitori înghițiseră și reveniseră la giganta gazoasă.

Navele stelare de transport ale flotei Organizației au apărut pe orbită joasă fără a întâmpina nicio opoziție și avioane spațiale au început să desanteze o mică armată de posedați. Ca toate planetele moderne din Confederație, Arnstadt avea puțini soldați. Mai exact, câteva brigăzi de pușcași marini, care erau antrenați în principal în tehnici de luptă spațiale și misiuni secrete. În epoca aceasta războaiele se purtau între navele stelare. Vremea trupelor care mărșăluiau peste teritoriile inamice dispăruse înainte de sfârșitul secolului al XXI-lea.

Cu rețeaua DS redusă la nivelul unor meteoriți radioactivi care fulgerau prin cerurile vinetii, Arnstadt a fost incapabilă să ofere cea mai mică rezistență înaintea posedaților care se revărsau din avioanele spațiale. Primele au fost ocupate localitățile mici, pentru a crește numărul posedaților disponibili pentru atacarea orașelor mari. Zona de sol capturat a început să crească exponențial.

Luigi Balsmao își stabili cartierul general într-o așezare asteroidală de pe orbită. Informațiile despre oamenii capturați de posedații care avansau erau datavizate la asteroid, unde programele de coordonare a structurii scrise de Emmet Mordden decideau dacă trebuia sau nu să fie posedați. Fură desemnați locotenenți ai Organizației, a căror autoritate era susținută de puterea de foc a navelor stelare din flotă aflate pe orbită joasă.

Deoarece subjugarea planetei se desfășura fără probleme, Luigi împărți jumătate din flotă în escadrile

și le trimise la așezările asteroidale ale sistemului. Doar habitatele edeniste fură lăsate în pace; după Yosemite, Capone nu dorea să rişte o a doua înfrângere la asemenea scară.

Nave stelare fură trimise înapoi la Noua Californie și începură să apară nave cargo care aduceau componentele de bază pentru o nouă rețea DS, alături de alte echipamente care să ajute consolidarea înaintării Organizației. Reporterilor de teren li se îngădui să vadă zone selectate cu grijă ale planetei sub noua ei stăpânire: copii lăsați neposedați care se jucau fără griji, posedați și non-posedați lucrând umăr la umăr pentru refacerea economiei, Luigi acționând cu fermitate împotriva oricărui posedat care nu recunoștea conducerea Organizației.

Veștile despre succesul invaziei străbătură Confederația, dublate de înregistrările senzavizare ale reporterilor. Surprinderea fu completă. Ideea ca guvernul unui sistem stelar – indiferent de natura sa – să-l cucerească pe un altul fusese considerată întotdeauna imposibilă. Capone dovedise că lucrurile nu stăteau așa. Iar izbânda lui declanșase o reacție de panică în lanț. Comentatorii începură să vorbească despre curbe exponențiale la nivel planetar; cele mai extreme dintre acestea arătau întreaga Confederație prăbușindu-se în fața Organizației în decurs de șase luni, pe măsură ce resursele industriale a tot mai multor sisteme erau absorbite de imperiul lui Capone.

În cadrul Adunării, cererile ca Marina Confederației să intervină și să distrugă flota Organizației curgeau

în flux aproape continuu. Primul-amiral Aleksandrovici se văzu nevoit să apară de câteva ori și să explice caracterul imposibil al unei asemenea acțiuni. Tot ce putea face Marina, spuse el, era să caute sursa antimateriei lui Capone și să prevină ocuparea unui al treilea sistem. Arnstadt era deja pierdut. Capone obținuse o victorie care nu putea fi răsturnată fără pierderi însemnate de vieți, iar în etapa aceea astfel de pierderi erau inacceptabile. El mai atrase de asemenea atenția că, din păcate, foarte multe echipaje de non-posedați cooperau cu Organizația și-i pilotau navele stelare. Fără ele, invazia lui Arnstadt n-ar fi avut loc niciodată. Poate că, sugeră el, Adunarea ar fi trebuit să analizeze introducerea de urgență a unei legi care să se ocupe de trădătorii de felul acela. Legea respectivă ar fi putut să-i oprească pe căpitani să caute să mai semneze cu Capone pentru câștiguri pe termen scurt.

– Misiuni de escortă? întrebă André Duchamp bănuitor. Credeam că ne aflăm aici ca să ajutăm la apărarea Noii Californii. Ce atribuții exacte au misiunile acestea?

– Monterey nu mi-a transmis o informare detaliată, răspunse Iain Girardi. Veți proteja pur și simplu navele cargo împotriva atacurilor Marinei Confederației. Adică exact ce stipulează contractul vostru.

– Nu tocmai, mârâi Madeleine. Așa cum nu se stipulează nicăieri că vom ajuta un dictator dement care a ras complet o-ntreagă planetă. Eu zic să ne retragem,

căpitane. Activează chiar acum nodurile configuratoare şi să ne cărăm dracu' de aici cât mai putem.

– Aş fi crezut că misiunea aceasta era mult mai atrăgătoare pentru voi, comentă Iain Girardi; plasa de reţinere a cuşetei sale de acceleraţie se trase în lături şi el se ridică, plutind. Majoritatea echipajelor din navele cargo sunt non-posedaţi şi nu veţi fi permanent în raza platformelor DS ale Organizaţiei. Aş zice chiar că aţi căpătat o misiune uşoară, cu risc mai redus, pentru aceiaşi bani.

– Şi unde vom merge? întrebă André.

– La Arnstadt. Organizaţia trimite acolo echipamente industriale, pentru a ajuta refacerea economiei planetare.

– Dacă n-ar fi făcut-o bucăţi din capul locului, spuse Madeleine, n-ar mai fi fost nevoie s-o refacă.

André îi făcu un semn să tacă.

– Mi se pare în regulă, i se adresă lui Iain Girardi, totuşi nava o să necesite lucrări de întreţinere înainte de a putea întreprinde o asemenea misiune. Un zbor de escortă diferă foarte mult de susţinerea defensivelor planetare.

Detaşarea lui Iain Girardi păru pentru prima dată pusă în dificultate.

– Da. Va trebui să discut cu Monterey despre natura reparaţiilor.

Dataviză calculatorului de zbor pentru un canal de comunicaţii.

André aşteptă cu un zâmbet neutru.

– Organizația va aduce *Răzbunarea lui Villeneuve* la statutul complet de luptă, anunță Iain Girardi. Vă vom repara carcasa și suita de senzori, dar pentru sistemele secundare va trebui să plătiți voi.

André strânse din umeri.

– Opriți-ne banii din onorariu.

– Perfect. Andocați atunci la spațioportul Monterey, Silozul VB757. Eu voi debarca acolo; pentru misiune, vi se va repartiza un ofițer de legătură.

– Non-posedat, precizează apăsat Desmond Lafoe.

– Bineînțeles. Cred de asemenea că se dorește să luați și niște reporteri cu voi. Reporterii vă vor solicita acces la senzori pe durata zborului.

– *Merde!* Jegoșii ăia! Pentru ce?

– Domnul Capone este foarte concentrat asupra necesității unei publicități corecte. Dorește ca toată Confederația să vadă că el nu constituie o amenințare reală.

– Spre deosebire de Arnstadt, replică prompt Madeleine.

André coborî nava din zona de ieșire spre asteroidul cel mare. Traficul zborurilor spațiale deasupra Noii Californii era intens: nave stelare se deplasau între asteroizii orbitali și zonele de ieșire, iar avioane spațiale și avionete cu câmpuri ionice derulau un serviciu constant de navetă de la planetă. Deși navei stelare îi mai rămăseseră doar șaizeci și cinci la sută din bateriile de senzori, André le menținea complet extinse, pentru a colecta toate datele posibile.

Când calculatorul de zbor o anunță că Girardi vorbea din nou cu Monterey, Madeleine deschise un canal criptat către André:

– Nu cred c-ar trebui să andocăm, dataviză ea.

Căpitanul extinse datavizarea pentru a-i include pe Erick și Desmond.

– De ce?

– Uitați-vă la nave – activitatea spațială este în mod clar mai mare decât înainte de posedarea planetei. Nu mi-am dat seama cât de-al dracu' de profesionistă este Organizația Capone. N-o să mai ieșim de aici, André, ne-am băgat prea adânc. În clipa în care vom andoca, vor năvăli la bord și ne vor poseda.

– Și atunci cine le va conduce nava? *Non*, au nevoie de noi.

– Madeleine are totuși dreptate cu privire la mărimea și motivațiile Organizației, dataviză Erick. Posedații depind de existența noastră pentru pilotarea navelor de război, dar ce se va întâmpla când nu vor mai rămâne planete de invadat? Capone a cucerit Arnstadt în mai puțin de o zi și-n felul ăsta aproape că și-a dublat resursele militare. Acum nu se va mai opri. Dacă el și restul posedaților vor continua să învingă cu aceeași viteză, în toată Confederația nu va mai rămâne niciun loc pentru non-posedați. Iar la asta ne vom aduce și noi contribuția.

– Știu. André aruncă o căutătură plină de vinovăție în direcția lui Girardi, pentru a se asigura că bărbatul nu știa de discuția lor. De aceea am și fost de acord cu misiunea de escortă.

– Nu-nțeleg, se încruntă Madeleine.

– Simplu, *ma cherie*. Organizația îmi repară *Răzbunarea lui Villeneuve*, ne umple rezervoarele cu combustibil criogenic, ne echipează cu viespi de luptă și ne trimite în misiune. Iar apoi, pe drum, noi dispărem. Ce ne poate opri?

– Păi, în primul rând ofițerul lor de legătură, zise Desmond.

– Ha – un om! Îl putem dovedi. Capone a făcut cea mai mare greșeală din viața lui, încercând să-l dezonoreze pe André Duchamp. Acum eu îi manipulez, în avantajul seamănului meu, omul, *comme il faut*. Nu sunt un trădător al rasei mele. Și cred c-ar trebui să ne asigurăm că reporterii vor ști de lovitura aceasta năprasnică pe care o vom abate asupra lui Capone.

– Chiar intenționezi să fugi din misiune? întrebă Madeleine.

– Evident.

Erick zâmbi larg, în măsura în care i-o permitea pielea cea nouă. Pentru prima dată natura duplicitară a lui Duchamp putea să acționeze realmente în direcția cea mai bună. Deschise un fișier nou în celula de memorie nanonică neurală și începu să înregistreze imaginile de la senzori. SCNC avea să dorească să știe despre dotările Organizației, deși el suspecta că sistemul Noua Californie se găsea deja sub supraveghere totală.

– Și ce facem cu Shane Brandes? întrebă Desmond.

André se întunecă la față.

– Ce-i cu el?

– Cât intenționezi să-l ții în tau-zero?

– Nu l-aș fi putut debarca la Chaumort, era prea mic. Vreau o planetă înapoiată, unde să-l putem arunca în mijlocul unui deșert sau al unei jungle.

– Lalonde ar fi perfectă, murmură Madeleine.

– Păi, ce să zic, replică Desmond malițios, dacă ești în căutarea unui loc din care să nu mai revină...

– Nu, dataviză Erick.

– De ce nu? întrebă André. Să-l predăm Organizației când andocăm. O idee excelentă. Le va arăta cât de loiali suntem.

– Ori îl omorâm, ori îl abandonăm undeva. Dar nu asta. Voi n-ați văzut ce i-au făcut lui Bev...

André se strâmbă.

– Bine, dar nu-l voi ține la nesfârșit pe ticălosul ăla – tau-zero mă costă energie, nu glumă.

Răzbunarea lui Villeneuve andocă în silozul care-i fusese repartizat, cu echipajul alert la orice semn de duplicitate din partea Organizației. Nu văzură nimic suspect. Așa cum le promisese Iain Girardi, echipele de întreținere începură imediat să lucreze asupra carcasei navei și a senzorilor distruși. Avură nevoie de unsprezece ore pentru a demonta secțiunile afectate și a instala înlocuitori. Integrarea și verificările de diagnoză durară alte două ore.

În clipa în care André acceptă că erau apți pentru misiuni de escortă, Organizația începu să încarce viespi de luptă în tuburile de lansare. O ecluză pneumatică tubulară lunecă din peretele silozului de andocare și se conectă la *Răzbunarea lui Villeneuve*.

Înarmat cu un pistol-mitralieră cumpărat în Chaumort, Desmond îl însoți pe Girardi pe puntea inferioară. Înainte de a deschide trapa, se asigură că ecluza tubulară era complet goală, apoi îl lăsă pe reprezentantul Organizației să iasă. Îi semnală lui André că totul era în regulă abia după ce Girardi parcurse toată lungimea ecluzei și închise trapa în urma lui.

– Trimiteți-vă ofițerul de legătură, dataviză căpitanul spre spațioport.

Așa cum conveniseră, bărbatul era în pielea goală și străbătu ecluza trăgând după el o pungă în care avea hainele. Desmond efectuă toate testele pe care și le putuseră imagina, solicitând datavizări complexe din partea nanonicelor neurale ale ofițerului de legătură și expunându-l la diverse blocuri procesoare.

– Cred că-i curat, dataviză în cele din urmă.

Madeleine deschise zăvoarele manuale ale trapei de pe puntea inferioară.

Ofițerul de legătură se prezentă ca fiind Kingsley Pryor. Comportamentul supus și glasul stins, uneori bâlbâit, îi indicară lui Erick o persoană abia ieșită din șoc.

– Peste trei ore, le spuse Kingsley Pryor, un convoi de douăsprezece nave cargo va pleca de la Arnstadt. *Răzbunarea lui Villeneuve* va fi una dintre cele cinci nave capabile de luptă care le va escorta. Misiunea voastră va fi să le apărați de orice atacuri și ambuscade ale navelor Marinei Confederației. Dacă acestea vor avea loc, vor fi întreprinse probabil cu șoimi-de-vid. Privi gânditor în jurul punții: Nu mi s-a spus că veți

fi doar patru – este suficient pentru a opera cu randament maxim?

– Bineînțeles, răspunse André enervat. Am supraviețuit unor situații mult mai grele decât atacul unui șoim-de-vid.

– Perfect. Mai trebuie să știți un lucru. Funcționarea Organizației este menținută prin teamă și respect, supunerea trebuie să fie totală. Ne-ați acceptat banii și ați semnat înrolarea în flotă, așa că nu vom tolera niciun fel de neloialitate.

– Adică vii-n nava mea și-mi spui că..., începu André răsunător.

Kingsley Pryor ridică un braț. Deși gestul fusese mai degrabă moale, îl reduse imediat la tăcere pe Duchamp. Ceva din purtarea ofițerului de legătură conferea o greutate deosebită autorității sale.

– Ai semnat un contract cu diavolul, căpitane. Acum eu explic ce scrie cu litere mărunte. Nu aveți încredere în noi, ceea ce mi se pare corect; de fapt, nici noi nu avem încredere în voi. Sunt convins că acum, după ce ați văzut Noua Californie cu ochii voștri, ați înțeles cât de puternică și de dedicată este Organizația, și aveți îndoieli dacă să ne mai susțineți. Perfect firesc. La urma urmelor, ar fi foarte ușor pentru o navă stelară să dispară în direcția Confederației. Dați-mi voie să încerc să vă determin să vă schimbați părerea. În timpul reparațiilor navei, în interiorul uneia dintre componentele noi a fost inclus un explozibil nuclear. Are un temporizator de șapte ore, care trebuie resetat utilizând un cod. Eu nu am codul

respectiv, așa că nu puteți folosi nanonicele de interogare pentru a-l extrage de la mine. Codul acela ne va fi transmis la fiecare trei ore de către un ofițer de legătură dintr-o altă navă de escortă și va reseta temporizatorul. La rândul meu, voi transmite codul pe care l-am primit spre alte nave, care au fost modificate similar. Dacă vom rămâne toți laolaltă, nu va fi nicio problemă. Dacă o navă pleacă, atunci practic membrii echipajului ei se vor sinucide și vor omorî și echipajul altei nave.

– Îndepărtați-l imediat! zbieră André roșu la față. Eu nu voi zbura sub o astfel de amenințare de șantaj.

– Nu este șantaj, căpitane, ci constrângere, asigurarea că vei respecta termenii contractului. Cred că argumentația poate fi rezumată sub forma: „Dacă veți respecta acordul pe care l-am convenit împreună, nu aveți de ce să vă faceți griji."

– Eu n-o să zbor c-o bombă la bord! Ăsta-i ultimul meu cuvânt!

– Atunci ei vor urca la bord și vă vor poseda. Și va fi găsit alt echipaj. Căpitane, ei nu te doresc pe tine ca individ, ci nava și capacitățile ei.

– Așa ceva este intolerabil!

Pentru o clipă în ochii lui Kingsley Pryor străluci o furie reală.

– Același lucru se poate spune și despre un om liber care-i de acord să-l ajute pe Capone, căpitane, șuieră el, apoi răbufnirea aceea de emoție dispăru, lăsând în urmă doar expresia blajină. Reporterii se pot îmbarca

acum? Nu ne-a mai rămas mult timp până când trebuie să ajungem la coordonatele pentru salt.

Jed Hinton mai avea o sută de metri până la pub, când îngenunche și-și scoase batista roșie de la gleznă. Adulții din Koblat începuseră să fie iritați de Morții Nopții și-i hărțuiau pe puștii care urmau cauza aceea. Nimic serios, înghionteli în locurile publice, scandaluri acasă... Rahaturile obișnuite.

Bineînțeles, Digger disprețuia înregistrarea și era cuprins de accese de furie de câte ori o auzea menționată. Pentru prima dată, Jed se bucura de o încântare vinovată față de felul în care bărbatul le intimida pe Miri și Navar, interzicându-le să aibă vreo legătură cu asta. Fără să-și dea seama, el alterase structura politică a familiei. Acum Jed și Gari erau cei favorizați, care o puteau accesa pe Kiera Salter, care puteau discuta despre ideile ei cu prietenii lor și cunoaște gustul libertății.

Jed intră în Blue Fountain, purtându-se ca și cum ar fi fost firesc să se afle acolo. În mod normal era ultimul loc în care ar fi călcat, deoarece era pubul lui Digger. Însă Digger era ocupat în ultima vreme; nu mai muncea la unitățile de sfredelire a tunelurilor, ci în spațioport, la întreținerea mașinăriilor din silozurile de andocare. Acum se lucra în trei schimburi pe zi, pentru a face față numărului tot mai mare de zboruri. În același timp însă, deși toți știau cât se poate de bine că navele stelare soseau și plecau de câteva ori pe zi, nu exista nicio consemnare oficială a lor. Jed accesase de trei ori rețeaua și ceruse de la registrul

spațioportului lista navelor andocate, dar de fiecare i se răspunsese că nu sosise nicio navă.

Puștii Morții Nopții întrebaseră în stânga și în dreapta și, laolaltă, puseseră cap la cap elementele de bază ale operației de dejucare a carantinei. Toți fuseseră extrem de surescitați în ziua aceea, deoarece sosirea ilegală a navelor stelare era *perfectă* pentru ei. Beth îi zâmbise și spusese:

– La dracu', să știi că până la urmă este posibil s-ajungem la Valisk.

Apoi îl îmbrățișase. Până atunci n-o mai făcuse niciodată... nu în felul acela.

Jed ceru barmanului o bere și examină lent interiorul pubului. O încăpere în care peisajele de pe pereți ale hologramelor vechi de zece ani se diminuaseră până la nivelul unor pete încețoșate și decolorate. Roca goală pe care o acopereau ar fi fost mai puțin deprimantă. Majoritatea meselor uzate din aluminiu și compozit erau ocupate. Grupuri de bărbați stăteau gârboviți peste pahare și discutau cu glasuri scăzute. Aproape un sfert din numărul clienților purtau uniforme-combinezon, viu colorate și exotice prin comparație cu hainele preferate de rezidenții din Koblat.

Adolescentul zări echipajul din *Ramses X;* numele navei le era serigrafiat clar pe buzunarele de la piept. Căpitana lor era o femeie de vârstă mijlocie cu steaua argintie pe epolet. Băiatul porni într-acolo.

– Mă scuzați că vă deranjez, doamnă, aș putea sta de vorbă cu dumneavoastră?

Ea ridică privirea și-l examină, ușor suspicioasă din cauza tonului respectuos.

– Ce este?

– Am un prieten care ar dori s-ajungă la Valisk.

Căpitana izbucni în hohote de râs. Jed se învăpăie la față când restul echipajului suspină sonor, schimbând priviri iritante de superioritate.

– Fiule, rosti ea și-i făcu cu ochiul, înțeleg perfect de ce este prietenul tău atât de interesat de tânăra Kiera.

Stânjeneala lui Jed se accentuă, ceea ce fu probabil evident pentru toți cei de la masă. Era adevărat, el petrecuse ore la rând cu blocul procesor și un program de grafică pentru a modifica imaginea din înregistrare. Acum micuța coloană AV a blocului o putea proiecta pe Kiera întinsă lângă el pe pat noaptea sau aplecându-se deasupra lui, zâmbitoare. La început, Jed își făcuse griji că se purta lipsit de respect, dar Kiera avea să înțeleagă cât de multă nevoie avea de ea. Iubirea... Ea știa totul despre iubire, în numeroasele sale forme. Nu vorbea despre altceva.

– Este vorba despre ceea ce oferă, se bâlbâi băiatul neajutorat. Asta ne interesează pe noi.

Cuvintele lui stârniră în jurul mesei alt val de râsete nestăvilite.

– Vă rog, rosti el, ne puteți duce acolo?

Amuzamentul dispăru de pe chipul căpitanei.

– Fiule, ascultă sfatul unei femei mai vârstnice. Înregistrarea aia nu-i decât un căcat publicitar de vrăjeală. Ei vor să veniți acolo ca să vă poată poseda, asta-i

tot. La celălalt capăt al curcubeului nu v-aşteaptă niciun paradis.

– Aţi fost acolo? întrebă el rigid.

– Nu. Nu, n-am fost. Aşa că ai dreptate, nu pot băga mâna-n foc. Haide să punem totul pe seama unei doze sănătoase de cinism; toţi se-mbolnăvesc de aşa ceva când îmbătrânesc.

Reveni cu atenţia la paharul ei.

– O să ne luaţi?

– Nu. Uite care-i treaba, fiule, chiar dac-aş fi-ntr-atât de nebună ca să zbor la Valisk, ai habar cât v-ar costa să-nchiriaţi o navă stelară pentru aşa ceva?

El clătină din cap fără niciun cuvânt.

– Din locul ăsta ar costa cam un sfert de milion de fuzidolari. Aveţi banii ăştia?

– Nu.

– Ei bine, asta-i treaba. Acum chiar nu-mi mai irosi timpul.

– Cunoaşteţi pe cineva care ne-ar lua, pe cineva care să creadă în Kiera?

– La dracu'! Femeia se răsuci complet în scaun şi-l fulgeră cu privirea: Băi, dobitoci înnăscuţi, voi nu puteţi pricepe o aluzie simplă când vă este trântită în faţă?

– Kiera a spus că ne veţi urî pentru c-am ascultat-o.

Căpitana pufni prelung, cu un sunet de exasperare.

– Nu-mi pot crede urechilor! Nu vezi cât de credul eşti?! Îţi fac o favoare.

– Nu v-am rugat să-mi faceţi o favoare. Şi de ce sunteţi atât de orbi la cuvintele ei?

– Orbi? Du-te-n pizda mă-tii, băi, căcat cu ochi!

– Pentru că sunteți într-adevăr orbi. Vă este frică, e adevărat, vă temeți că ea are dreptate.

Femeia îl privi îndelung și restul echipajului îl sfredeli cu uitături ostile. Probabil că în următorul minut aveau să-l rupă în bătaie, dar lui Jed nu-i mai păsa. O ura pe căpitană în aceeași măsură în care-l ura pe Digger și pe toți ceilalți cu minți încuiate și inimi moarte.

– Bine, șuieră căpitana. În cazul tău, voi face o excepție.

– Nu, rosti un membru al echipajului și o prinse de mână. Nu poți, nu-i decât un puști căruia i s-a sculat după gagică.

Căpitana îi desprinse mâna și scoase rapid un bloc procesor.

– Voiam să-l predau Marinei Confederației, deși ar fi fost dificil să-i explic proveniența, ținând seama de ruta înscrisă în jurnalul nostru de bord. Cred însă că acum îl poți avea tu.

Scoase un flek din fanta din bloc și-l trânti în mâna lui Jed care rămăsese cu gura căscată.

– Salut-o din partea mea pe Kiera. Dacă n-o să fii prea ocupat să zbieri în vreme ce te vor poseda...

Scaunele fură împinse cu zgomot spre înapoi. Echipajul lui *Ramses X* își lăsă pe masă băuturile neterminate și părăsi localul.

Jed rămase în mijlocul pubului scufundat acum în tăcere, cu toți ochii ațintiți asupra sa. Nici măcar nu-i remarcă, deoarece se holba fascinat la flekul mic și negru din palmă, ca și cum ar fi fost cheia spre

fântâna tinereții. Ceea ce, bănuia el, se și putea spune, dintr-un punct de vedere.

Levêque se afla pe o orbită de cincisprezece mii de kilometri deasupra lui Norfolk, cu toată suita de senzori extinsă pentru a baleia planeta. În ciuda foamei după informații a Marinei Confederației, obținea prea puține date. Vârtejuri ciclonice lente de nori roșii se înălțaseră aidoma unor ciuperci de pe insule, contopindu-le într-o pătură netedă și placidă, izolând planeta sub o aură crepusculară uniformă. Smocuri mici, fildeșii, de cirocumulus pluteau pentru câteva ore deasupra zonelor polare, ultimele pete sfidătoare de culoare străină, dar cu timpul cădeau până și ele, topindu-se în văluri.

Fuzionarea începuse de cinci ore când se declanșă schimbarea. Ofițerii din *Levêque* observară că nivelul de emisie luminoasă a norului creștea. Căpitanul fregatei decise să nu rişte nimic și ordonă ridicarea orbitei cu alți douăzeci de mii de kilometri. Până se activă propulsia cu fuziune principală, baldachinul stacojiu strălucea mai puternic decât orice furtună de foc. Nava sui cu cinci *ge*, cu cei de la bord îngrijorați de luminozitatea care se extindea rapid peste stelele din urma lor. Senzorii gravitonici raportară unduiri discordante în interiorul masei planetare de dedesubt. Dacă datele erau corecte, corpul ceresc avea să se rupă în bucăți. Senzori de bandă optică cu o sumedenie de filtre dezvăluiră că geometria planetei rămăsese neschimbată.

Șapte *ge* și suprafața norului se îndrepta către văpaia unui cuptor nuclear.

Luca Comar privi în sus într-o năuceală de vis. Norul roșu care păzea cerul deasupra acoperișului țuguiat al conacului Cricklade se zvârcolea violent, cu pântecul auriu și carmin străbătut de microrafale de vortexuri intense. Benzi uriașe, clocotitoare, erau smulse din el, îngăduind unei lumini albe violente să izbească în jos. Bărbatul își desfăcu larg brațele și răcni un bun sosit extaziat.

Energia vui prin el cu o viteză aproape dureroasă, izbucnind dintr-un non-punct interior, pentru a dispărea în cerul care fierbea. Femeia de lângă Luca făcea același lucru, cu trăsăturile încordate de efort și uimire. În mintea sa, bărbatul îi putea simți pe toți posedații de pe Norfolk unindu-se în acest sacrament final și suprem.

Fragmente tumultuoase de nori plonjară prin aer cu viteze amețitoare; între ele pocneau fulgere spiralate ca niște tirbușoane. Tenta lor roșie pălea, afundându-se înapoia zorilor flamboaianți ce iradiau universul dincolo de atmosferă.

O lumină densă și grea se revărsă peste Luca. Îi pătrunse drept prin corp. Prin iarbă și licheni. Prin sol. Întreaga planetă i se preda. Gândurile bărbatului erau prinse de invazie, incapabile să aibă altă direcție decât susținerea momentului. El atârnă suspendat de realitate, când ultimul talaz de energie i se descărcă prin celule.

Tăcere.

Luca expiră încetișor. Deschise ochii precaut. Norii se domoliseră, revenind la aspectul de fuioare albe, zdrențuite. Lumină caldă, suavă, strălucea peste dealuri. Nu exista niciun soare, nicio unică sursă, ci lumina provenea de la înseși hotarele universului închis. Strălucea în mod egal, peste tot.

Iar ele dispăruseră. De acum nu mai auzea șuvoaiele din lumea de dincolo. Implorările sfredelitoare și făgăduielile pieriseră. Nu mai exista cale de pătrundere, nu mai exista nicio fisură trădătoare în cutele acestui continuum nou. El era liber în interiorul noului său corp.

Se uită la femeia care privea în jur cu o expresie stupefiată.

– Am făcut-o, șopti Luca. Am evadat.

Ea zâmbi nesigur.

El deschise larg brațele și se concentră. Nu-și imagină din nou cavalerul care scotea fum pe nări; momentul acesta cerea ceva mai demn. Țesătură moale și aurie îi acoperi pielea: o togă imperială, pe măsura dispoziției sale.

– Oh, da. Da!

Abilitatea energistică exista în continuare, impunerea voinței asupra materiei. Însă acum țesătura avea o textură mai fermă, mai puternică decât artefactele pe care le crease înainte.

Înainte... Luca Comar izbucni în râs. În alt univers. În altă viață.

De data aceasta avea să fie diferit. Aici ei își puteau stabili nirvana. Și avea să dăinuie de-a pururi.

Cei cinci sateliți de supraveghere ai lui *Levêque* se depărtară tot mai mult unul de celălalt, pe când lunecau prin secțiunea din spațiu unde ar fi trebuit să fi fost Norfolk. Legăturile de comunicații transmiteau un flux uriaș de informații spre fregată. Toți senzorii pe care-i aveau fuseseră aduși la sensibilitatea maximă. Două spectre distincte de lumină solară cădeau peste ei. Valuri colosale de ioni solari le prăfuiau receptorii. Bombardamentul radiației cosmice era standard.

Nu exista nimic altceva. Nici câmp gravitațional. Nici magnetosferă. Nici gaze atmosferice. Semnătura cuantică a continuumului spațio-temporal era perfect normală.

Din Norfolk nu mai rămăseseră decât amintirile.

La momentul descoperirii sale, în 2125, Nyvan fusese cuprinsă imediat de valul de speranță care se revărsase pe Pământ după găsirea lui Felicity. A doua planetă terracompatibilă descoperită vreodată, un tărâm virgin verde și minunat, dovadă că prima planetă nu fusese un simplu accident. Toți cei de pe Pământ voiau să evadeze spre stele. Și voiau să plece într-acolo fără întârziere. Până la urmă tocmai pripeala aceea îi cauză prăbușirea.

La momentul respectiv oamenii înțeleseseră în sfârșit că arcologiile nu aveau să fie decât adăposturi temporare în fața climatului ruinat, un loc în care să trăiască în timp ce Guvcentralul răcea atmosfera, curăța poluarea și readucea la normal tiparele meteo. Norii poluatori și armada furtunilor aveau

să continue. Oricine dorea să trăiască sub cerul liber trebuia să plece și să-și găsească un cer nou.

În interesul echității și al menținerii propriei sale autorități oscilante asupra administrațiilor statelor individuale, Guvcentralul acceptase că orice individ avea dreptul să plece, fără favoritisme. Această ultimă clauză bine intenționată, inclusă în scopul pacificării câtorva minorități gălăgioase, însemna practic faptul că ansamblul coloniștilor trebuia să fie un mix multirasial și multicultural, reprezentativ pentru populația planetei. Nu au fost impuse niciun fel de limitări în privința locurilor ocupate în navele stelare; unica obligație era a echilibrului relativ între nații. Guvcentralul asigurase planuri de plasament pentru statele care erau prea sărace ca să-și completeze cota, astfel încât statele mai bogate să nu se poată plânge că erau limitate în mod incorect. Un compromis politic tipic.

Schema aceea funcționase în general pentru Nyvan și celelalte planete terracompatibile care fuseseră căutate de noile nave cu propulsii TTZ. Primele decenii de colonizare interstelară fuseseră vremuri ametitoare, în care realizările prevalaseră asupra vechilor dușmănii etnice. Nyvan și primele sale surori fuseseră gazdele unei unități de intenții rareori văzute până atunci.

Armonia aceea nu durase. După ce frontiera fusese îmblânzită și spiritul pionierilor se stinsese, vechile rivalități reveniseră în prim-plan. Guvernarea colonistă a Pământului lăsase loc administrațiilor locale pe o duzină de planete și politicienii începuseră să adopte aspectele cele mai șovine ale naționalismului din

secolul XX, conducând gloatele cu o ușurință incredibilă. De data aceasta, între diversele popoare nu mai existau barierele sigure ale mărilor și granițelor geografice. Religiile, culturile, culoarea pielii, ideologiile și graiurile fuseseră strivite laolaltă în teascul conglomerării urbane. Rezultatul inevitabil fusese valul de tulburări civile care ruinase vieți și afectase economii.

Problema fusese rezolvată în anul 2156 de statul California din Guvcentral, care sponsorizase Noua Californie, prima colonie etnică, deschisă doar californienilor nativi – o tendință care, deși inițial controversată, fusese adoptată rapid de celelalte state. Al doilea val de colonii nu suferise de niciunul dintre conflictele prevalente în primele colonii, pregătind calea pentru emigrarea în masă din Marea Dispersare.

În vreme ce noile planete etnice absorbiseră cu succes surplusul de populație al Pământului și drept urmare prosperaseră, coloniile mai vechi pierduseră încetișor teren, atât cultural, cât și economic. Un fals răsărit de zori care se întuneca spre un crepuscul perpetuu.

– Ce s-a-ntâmplat cu asteroizii? întrebă Lawrence Dillon.

Quinn privea gânditor imaginile proiectate de senzorii lui *Tantu* pe emisfera holoecranelor de la piciorul cușetei sale de accelerație. Pe orbita lui Nyvan fuseseră aduși unsprezece asteroizi, ale căror minereuri fuseseră exploatate pentru a oferi materii prime industriilor planetare. În mod normal, asteroizii ar

fi trebuit să se dezvolte în așezări mercantile sănătoase, cu un roi de stații industriale.

Senzorii fregatei arătau că opt dintre ei erau mai mult sau mai puțin noduri standard de activitate electromagnetică, care radiau emisii infraroșii intense. Ceilalți trei erau reci și plumburii. Senzorii optici de rezoluție ridicată ai lui *Tantu* focalizară pe cel mai apropiat bolovan defunct, dezvăluind mașinării avariate fixate pe suprafața sură cu aspect boțit. Unul dintre ei avea până și un spațioport disc invers rotativ, deși acesta nu se mai rotea demult; fusul era îndoit și structura întunecată era ciuruită de găuri.

– Aici au fost multe războaie naționale, comentă Quinn.

Lawrence se încruntă spre el, cu gândurile întunecate de neînțelegere.

– Aici trăiesc mulți oameni diferiți, explică Quinn. Nu se-nțeleg prea bine între ei, așa că se luptă mult.

– Dacă se urăsc reciproc, de ce nu pleacă toți?

– Nu știu. Întreabă-i.

– Pe cine?

– Taci-n pizda mă-tii, Lawrence, încerc să gândesc! Dwyer, până acum ne-a văzut cineva?

– Da, sateliții detectori ne-au depistat imediat. Am primit deja trei interogări transponder separate din centre de comandă diferite ale rețelei defensive. De data asta, toate au fost satisfăcute de codul nostru de identificare.

– Bun. Graper, atunci tu vei fi ofițerul nostru de comunicații.

– Am înțeles.

Graper lăsă zelul să i se citească în glas, nerăbdător să-și dovedească valoarea.

– Repeți rolul pe care l-am decis. Apelează toate centrele militare și spune-le nenorociților că Marina Confederației ne-a repartizat o misiune de monitorizare în sistemul ăsta. Vom rămâne pe orbită înaltă până la primirea altor sarcini, iar dacă vreunul dintre ei dorește susținere cu foc împotriva unor ținte posedate vom fi încântați s-o asigurăm.

– Gata, Quinn.

Bărbatul începu să transmită comenzi spre calculatorul de zbor.

– Dwyer, zise Quinn, deschide-mi un canal în rețeaua de comunicații Nyvan.

Pluti din cușeta sa de accelerație capitonată cu catifea și folosi un covoraș adeziv pentru a se posta în fața consolei mari de comandă.

– Ăăă, Quinn, ceva e ciudat – senzorii îmi arată vreo cincizeci de platforme de comunicații pe geosincronă, anunță Dwyer nervos.

Utiliza inele de prindere pentru a se menține în fața stației sale de zbor, cu chipul la numai câțiva centimetri de un holoecran strălucitor, ca și cum, dacă ar fi stat mai aproape, i-ar fi înțeles mai bine datele.

– Calculatorul spune că pe planeta asta există nouăsprezece rețele distincte și că unele dintre ele nici măcar nu sunt interconectate.

– Da, și? Nu ți-am spus, cap-de-miel, că aici au un căcălău de națiuni diferite?

– Şi pe care dintre ele o vrei?

Quinn căzu pe gânduri, imaginându-şi bărbatul, manierismele lui, vocea, accentul.

– Există vreo naţiune de etnie nord-americană?

Dwyer consultă informaţiile de pe holoecran.

– Sunt cinci: Tonala, Noua Dominica, Noua Georgia, Quebec şi Republica Islamică Texas.

– Dă-mi-o pe Noua Georgia.

Informaţiile începură să se deruleze pe propriul lui holoecran. Le studie vreme de un minut, după care ceru o funcţie director şi o încărcă într-un program de căutare.

– Cine-i gagiul? întrebă Lawrence.

– Îi zice Doişpe-T şi-i un belitor naşpa, şef de bandă, care conduce o operaţiune babană acolo jos. Orice nasulie ai vrea, îl cauţi pe el.

Programul de căutare îşi încheie rularea. Quinn încărcă adresa pe care i-o găsise.

– Da? întrebă un glas.

– Vreau să vorbesc cu Doişpe-T.

– Băi, naşparliule, aici nu locuieşte nimeni cu numele ăsta.

– Ascultă, băi, creier de căcat, asta-i e-dresa lui publică. E acolo.

– Păi, dacă-l ştii, datavizează-i.

– Nu pot.

– Serios? Atunci el nu te ştie. Orice jmecher cu care face dume îi ştie codu' privat.

– Bine, cuvântul magic este Banneth. Şi dacă nu crezi că-i magic, ia bagă o urmărire şi vezi de unde

vine apelu-ăsta. Acu', zi-i omului, fiindcă dac-o să intru supărat, tu o să zbori pronto.

Dwyer își consultă din nou display-urile, mijind ochii.

– Urmărește apelul. A ajuns deja la satelit. Are un program șmecher rău.

– Ia zi, pulărăule, ai vreo problemă pe orbită? se auzi un glas nou.

Era aproape cum și-l reamintea Quinn, un tors gros, dar prea hârâit ca să fie blând. Quinn văzuse cicatricea de pe beregată, din cauza căreia vorbea așa.

– Nicio problemă. Am însă o propunere.

– Unde ești, nenică? Ce-i căcatu-ăsta de călugăr? Tu nu ești Banneth.

– Nu. Quinn se plecă lent spre lentila videocamerei din centrul consolei și-și dădu gluga pe spate: Rulează-ți programul de căutare prin fișiere vizuale.

– Ah, da. Ai fost șoricelu-alergător al lui Banneth... și curva ei. Mi-aduc aminte. Ia zi, ce vrei, șoricelule?

– Un târg.

– Ce ai de oferit?

– Știi în ce navă zbor?

– Normal. Norocosu' Vin a rulat un urmăritor și acum se pișă azot lichid.

– Ar putea fi a ta.

– Mănânci căcat?

– Vorbesc foarte serios.

– Ce trebuie să fac pentru ea – să ți-o dau la buci?

– Nu. Vreau pur și simplu un schimb. Asta-i tot.

Șoapta își pierdu detașarea.

– Vrei să schimbi o fregată a Marinei Confederației în pula mea? Pentru ce?

– Despre asta trebuie să stau de vorbă cu tine. Însă la bord sunt niște hardware-uri de calitate. O să ieși în câștig.

– Să stăm de vorbă, bulangiule? Dacă ești așa baban în hardware, cum se face că vrei să scapi de ele?

– Fratele Domnului nu se-ndreaptă întotdeauna spre război. Există și alte căi prin care să le aduci credincioșilor cuvântul Lui.

– Termină cu căcaturile astea voodoo, nenică. Băi, cât pot să urăsc jegurile astea sectante pe care le folosiți voi, mutanții din arcologii! Nu există niciun Dumnezeu, așa că-i sigur că nu există niciun Frate.

– Încearcă să le spui asta posedaților.

– Băi, să-mi bag pula! Un bulangiu jmecher. Atâta ești, nimic mai mult.

– Vrei să faci târgul sau nu?

Quinn știa că Doișpe-T avea să facă târgul; ce șef de bandă ar fi putut rezista înaintea unei fregate?

– Nu promit nimic până nu văd marfa.

– Normal. Trebuie să știu însă la ce asteroid să andochez. Și să fie unul care nu pune prea multe întrebări. Ai ceva putere pe orbită?

– O știi prea bine, nenică, de aia ai venit la mine. Oi vorbi tu ca fratele regelui Kulu, da' io-nvârt roțile pe aici. Și ține minte, șoricelule, n-am încredere în tine.

– Cu atâta putere de foc la bord, chiar crezi că-mi pasă? Dă-i drumul și aranjează.

– Hai sictir. O jmecherie ca asta se aranjează în câteva zile, nenică.

– Ai patruzeci şi opt de ore; dup-aia vreau să-mi licărească numărul unui siloz de andocare. Dacă nu, te-am ras de pe faţa pământului.

– Termină odată cu căcaturile astea de...

Quinn decuplă circuitul şi dădu capul pe spate, hohotind.

Păturii de nor roşu îi trebuise numai câteva ore ca să acopere cerul deasupra lui Exnall. Începuturile rarefiate din zori fuseseră înlocuite de mase dilatate de vapori compacţi ce năvăliseră dinspre sud. Tunetele sosiră în acompaniament, huruituri de bas care păreau să ocolească şi să survoleze oraşul aidoma unor păsări agitate. Acum nu se mai putea preciza unde era soarele, însă lumina lui tot părea că se înfiltrează prin învelişul de deasupra, iluminând străzile în tonuri naturale.

Moyo merse pe Maingreen în încercarea de a găsi un mijloc de transport pentru copiii lui Stephanie. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea mai vesel. Femeia avea dreptate, ca întotdeauna, îi oferea posibilitatea unei acţiuni pozitive. Şi nu, el nu dorea să petreacă eternitatea în Exnall.

Trecu pe lângă cafeneaua cu gogoşi şi pe lângă meciul de baseball din parc, ignorându-le pe ambele. Când căuta cu mintea, putea percepe clădirile din jur ca pe nişte umbre înceţoşate; spaţiul în sine era întunecat, pe când materia era reprezentată ca un voal

alb, translucid. Obiectele individuale erau dificil de distins, iar cele mici aproape imposibil, totuşi aprecia că avea o şansă bună de a recunoaşte ceva de mărimea unui autobuz.

Măturătorul stradal era ocupat, ca întotdeauna. Un bărbat cu şapcă şi jachetă cenuşie, care-şi mişca mătura pe pavaj, înaintând fără grabă. Apărea zilnic şi niciodată nu făcea altceva decât să mături străzile; nu vorbea niciodată cu nimeni şi nu răspundea la nicio tentativă de conversaţie.

Încetişor, Moyo începea să înţeleagă că nu toţi posedaţii din Exnall se adaptau imediat la noile lor circumstanţe. Unii, aşa cum erau fanii de sport şi proprietarii de cafenele, îşi umpleau toate momentele tuturor zilelor cu activitate, indiferent cât de neautentică era, în timp ce alţii rătăceau într-o parodiere nepăsătoare a existenţei lor anterioare. Evaluarea aceea apropia periculos de mult propriile sale eforturi de cele ale apaticilor.

Umbrele dese din partea din spate a unuia dintre magazinele cele mai mari îi atraseră atenţia. Când ocoli clădirea, zări o dubă lungă în dreptul uşilor de încărcare. În timpul revoltei, suferise unele avarii; lovite de foc alb, cele două cauciucuri anterioare se topiseră în bălţi de plastic lipicios, caroseria bleumarin era înnegrită şi pe alocuri crăpată, parbrizul era spart. În tot cazul însă, era suficient de mare.

Fixă cu privirea primul cauciuc şi-l vizualiză întreg şi funcţional. Nu o iluzie, ci felul în care ar fi trebuit realmente să fi fost structurat materialul solid.

Băltoaca întărită începu să curgă și muguri aidoma unor amibe se ridicară pentru a cuprinde butucul dezgolit.

– Hai noroc, nenicuță. Te distrezi?

Moyo fusese atât de concentrat asupra cauciucului, încât nu-l simțise pe bărbat apropiindu-se... deși ar fi trebuit. La prima vedere, acesta arăta ca și cum i-ar fi crescut o coamă leonină castaniu-închisă; barba îi cobora până la brâu, ca și șuvițele în spirală ale părului abundent. Ochelarii hexagonali minusculi, aproape acoperiți de plete, păreau anormal de proeminenți. Tivurile pantalonilor evazați din catifea purpurie erau împodobite cu clopoței minusculi de argint ce zornăiau la fiecare pas, nu în armonie, dar cu certitudine în conformitate cu vestimentația.

– Nu tocmai. Este duba ta?

– Nenicuță, proprietatea-nseamnă hoție.

– Ce înseamnă?

– Hoție. E ca și când ai fura ceea ce aparține în mod legitim tuturor oamenilor. Duba aia-i un obiect fără viață. Asta numai dacă nu crezi într-o versiune metalică a lui Gaia – ceea ce eu personal nu cred. Însă doar fiindcă-i inertă nu-nseamnă că putem abuza de valoarea ei intrinsecă, care-i capacitatea de a transporta pisici acolo unde vor să se ducă.

– Pisici? Eu vreau doar să scot niște copii din oraș.

– Da, și asta-i tare. Însă ce vreau eu să spun este că-i ca o proprietate comună. A fost construită de oameni, așa că toți oamenii ar trebui s-o-mpartă în mod egal.

– A fost construită de cibersisteme.

– Nu, ăsta-i marele căcat pe care-l susţin corporaţiile. Nenicuţă, ţi s-au infiltrat nasol de tot în scăfârlie. Ia, domnu' Costum, trage de aici un fum, să te scoţi pe tine din tine.

Îi întinse o ţigară groasă de marijuana, care era deja aprinsă şi emana un miros dulce, înţepător.

– Nu, mulţumesc.

– Îţi duce mintea pe alte tărâmuri.

– Tocmai am revenit de pe unul, mulţumesc. N-am nicio intenţie să mă-ntorc.

– Da, aşa-i, am bunghit ideea. Cea mai naşpa excursie din toate timpurile.

Moyo nu prea înţelegea cu ce se confrunta. Bărbatul nu părea unul dintre apatici, totuşi era evident că nu reuşise să se adapteze foarte bine. Poate că sosea dintr-o epocă pretehnologică, în care educaţia era minimă şi superstiţiile conduceau vieţile tuturor.

– Din ce epocă vii?

– Ha! Cea mai tare care a existat vreodată. Epoca păcii, când ne-am luptat cu autorităţile pentru toată libertatea pe care voi, gagiilor, o consideraţi de la sine-nţeleasă. Ce mama zmeilor, eu am fost la Woodstock. Poţi să bungheşti asta?

– Ăăă... mă bucur mult pentru tine. Aşadar, nu te deranjează dacă reconstruiesc duba?

– S-o reconstruieşti? Da' ce eşti – un soi de antianarhist?

– Sunt cineva care trebuie să aibă grijă de nişte copii. Asta dacă nu preferi cumva să fie torturaţi de oamenii lui Ekelund.

Corpul bărbatului tresări de parcă ar fi receptat o lovitură fizică; brațele i se agitară în mișcări stranii, sacadate. Moyo nu crezu că ar fi fost un dans.

– Îți detest tendința spre ostilitate, da-ți bunghesc motivația. Asta-i tare. Un gagiu moral ca tine are probabil o grămadă de probleme în adaptarea la situația asta.

Moyo rămase cu gura căscată.

– *Eu* am probleme?

– Așa cred. Ia zi, la ce tur de mistere magice te-ai gândit?

– Să-i scoatem pe copii din Exnall. Stephanie vrea să mergem până la frontieră.

– Nenicuță! Un surâs larg depărtă între ele straturi de păr. Ce frumos! Din nou, frontiera. O să conducem autobuzu-ăsta vechi și o să-i eliberăm pe cei care vor să scape de recrutare pe tărâmul poliției călare și al frunzelor de arțar. Ce mai excursie! Mulțumesc, nenicuță, mulțumesc!

Se apropie de duba uzată și-i mângâie iubitor aripa din față. Un curcubeu mic și tremurat apăru pe caroserie în locul pe care-l atinsese palma lui.

– Ce vrei să spui prin „o să conducem"?

– Haide, nenicuță, destinde-te. Doar nu crezi că te-ai putea descurca singur prin peisaju-ăla? Mințile militarilor sunt pline de șiretenie mizerabilă; nu te-ai îndepărta nici cu doi kilometri de oraș și ai da de bariere pe autostradă. Poate că unii dintre noi o să mai și cădem pe niște scări după ce or să ne aresteze. Se-ntâmplă, nenicuță, se-ntâmplă tot timpu-n mă-sa. Pe porcii federali îi doare-n cur de drepturile noastre.

Da' eu am mai trecut prin astea și știu cum să mă furișez de ei.

– Crezi că ea va încerca să ne oprească?

– Cine, nenicuță?

– Ekelund.

– Draci, cine știe? Gagicuțele ca aia sunt tare futute-n cur. Între noi fie vorba, eu cred că-s ca niște extraterestre. Știi – alea din OZN-urile venite de pe Venus. Văd însă că ești cam sceptic, așa că n-o să insist. Deci câți copii intenționezi să ușchești de aici?

– Deocamdată vreo șapte-opt.

Fără să înțeleagă tocmai bine cum se întâmplase, Moyo se trezi cu un braț prietenos în jurul umerilor, care-l conducea spre cabina dubei.

– Merită. Pot s-o bunghesc. Acum ia așază-te-n scaunu' șoferului sau cum dracu-i mai zice-n ziua de azi și visează niște comenzi pe care să le putem folosi toți. După ce ai făcut asta și eu pun la punct un camuflaj tare, putem să-i dăm drumu'.

Pâlpâieli luminoase dansau peste toată caroseria dubei, trasând linii strălucitoare în compozitul avariat. Părea ca și cum o ceată de zâne drogate se dezlănțuise cu spray-uri de vopsea. Moyo ar fi vrut să se plângă față de deturnarea aceea ideologică, dar nu izbutea să-și găsească cuvintele potrivite. Alese opțiunea cea mai simplă și se așeză în scaunul șoferului, așa cum i se spusese să facă.

Între conductele criostatice ale rezervorului de deuteriu și submodulul alimentat electric care direcționa

cablurile supraconductoare la nodurile configuratoare exista un interstiţiu, o crăpătură îngustă prin complexul paralelipipedic de maşinării învelite în spumă nultermică. Pe reprezentarea oferită de calculatorul de zbor era etichetat „culoar de acces".

Poate pentru nişte pigmei acrobaţi, gândi Erick irascibil. În tot cazul, nu putea să poarte niciun echipament protector peste costumul IIS. Colţuri ascuţite şi tuburi proeminente îl înghionteau şi îl turteau la fiecare mişcare. Nu le puteau face niciun bine pachetelor nanonice medicale ce-i acopereau braţul şi trunchiul. Din fericire, siliconul negru de pe pielea lui era un izolator eficient, altfel ar fi fost de mult prăjit, îngheţat sau electrocutat.

Împreună cu Madeleine, se afundase de nouă ore prin măruntaiele *Răzbunării lui Villeneuve*. Era o muncă neplăcută, obositoare şi stresantă, iar din cauza stării corpului, trebuia să-şi verifice întruna statutul fiziologic. În acelaşi timp rula în mod primar un program relaxant; claustrofobia îi bântuia gândirea conştientă aidoma unui lup.

Culoarul de acces se sfârşea la un metru de carcasa exterioară, deschizându-se într-o grotă metalică hexagonală, mărginită de traverse structurale de rezistenţă, la rândul lor acoperite cu spirale de cabluri. Erick se strecură târâş în spaţiul acela foarte strâmt şi expiră profund şi uşurat; mai degrabă psihologic decât practic, ţinând seama de faptul că respira printr-un tub. Îşi comută senzorii gulerului la scanare circulară, astfel încât să poată vedea plăcile fuzelajului

dinapoia capului. Totul părea perfect normal, o suprafață de siliciu netedă, ușor curbată, gri-închis cu benzi roșii de cod imprimate pe perimetru.

Cu picioarele încă blocate în culoarul de acces, bărbatul trase blocul de senzori din cureluşele ce i-l fixau pe flancul trunchiului. Conținea șase ventuze de scanare separate, pe care le scoase și începu să le fixeze de plăcile carcasei și de traverse.

– Placa 3–25-D este curată, dataviză el spre André peste opt minute. Nu există activitate electromagnetică și este solidă, fără anomalii densimetrice.

– Perfect, Erick. Următoarea este 5–12-D.

– Madeleine cum merge?

– Metodic. Voi doi ați eliminat deja optsprezece la sută dintre locurile posibile.

Erick blestemă. Toți patru examinaseră cu meticulozitate schemele navei, identificând secțiunile posibile din carcasă în care echipele de întreținere din Monterey ar fi putut ascunde dispozitivul. Cu Pryor la bord, atent la activitățile de pe punte, doar doi membri de echipaj puteau scotoci: cei care ieșiseră din cart și ar fi trebuit să doarmă. Avea să dureze mult până să acopere toate zonele posibile.

– Eu continui să cred că-i probabil vorba despre o viespe de luptă. Aceea ar fi metoda cea mai simplă.

– *Oui*, dar nu vom fi siguri până când nu eliminați toate celelalte opțiuni. Cine poate ști, cu asemenea ticăloși trădători?

– Grozav. Cât mai avem până la Arnstadt?

– Încă cinci salturi. Două nave de escortă manevrează greoi, ceea ce ne oferă timp suplimentar. Probabil că și cei de acolo caută ca noi. Mai aveți poate încă cincisprezece, maximum douăzeci de ore.

Erick știa că nu era nici pe departe suficient. Vrând-nevrând, aveau să ajungă la Arnstadt. Și nu-i plăcea ce urma să le ceară după aceea Organizația. Nimic atât de simplu ca sarcini de escortare, asta era cert.

– Bine, căpitane. Pornesc spre 5–12-D.

Încăperea utilizată de dinastia Saldana pentru întrunirile Consiliului de Coroană se numea Sala Fântânii și era un octogon din marmură albă cu plafonul în mozaic de aur și opal. Statui impunătoare, înalte de trei metri, sculptate dintr-o rocă întunecată adusă din Nova Kong, se înșiruiau în lungul pereților și prezentau un orator în togă, în diverse posturi de inspirație. Sala Fântânii nu era la fel de grandioasă ca alte săli funcționale ce fuseseră adăugate Palatului Apollo în secolele recente, ci fusese construită de Gerald Saldana la scurtă vreme după încoronarea sa, ca sală destinată ședințelor de Cabinet. Continuitatea puterii fusese neîntreruptă de atunci; Saldana respectau cu strășnicie tradițiile propriei lor istorii.

Actualul Consiliu de Coroană era format din patruzeci și cinci de membri, incluzându-i pe prinții și prințesele care conduceau principatele, iar ședințele în efectiv complet se țineau la fiecare optsprezece luni. Regele apela în mod uzual la douăzeci-douăzeci și cinci de persoane care să-l consilieze, dintre care membrii

familiei reprezentau aproape întotdeauna mai bine de jumătate. Astăzi nu erau decât șase așezați în jurul mesei triunghiulare din mahon în care era incrustat un fenix încoronat. Era Cabinetul de Război, condus de Alastair al II-lea personal, cu ducele de Salion în stânga, urmat de lord Kelman Mountjoy, ministrul Afacerilor Externe; în dreapta regelui se găseau prim-ministrul, lady Phillipa Oshin, amiralul Lavaquar, șeful Apărării, și prințul Howard, președintele Corporației Kulu. Nu erau prezenți nici consilieri, nici aghiotanți.

Alastair ridică un ciocănel și atinse clopotul de argint uzat aflat pe masă în fața sa.

– Declar deschisă a cincea ședință a acestui comitet de Cabinet. Cred că toți ați accesat cele mai recente rapoarte despre Arnstadt.

Membrii Cabinetului aprobară, murmurând.

– Perfect. Domnule amiral, aprecierea dumitale?

– A naibii de îngrijorătoare, Maiestate. Așa cum știm, cuceririle interstelare au fost privite mereu ca fiind complet nepractice. Marina din prezent există pentru a proteja navele stelare civile împotriva actelor de piraterie și pentru a-i împiedica pe agresorii potențiali să comită asalturi aleatorii sau clandestine. Dacă cineva ne atacă din considerente politice sau economice, știe foarte bine că vom riposta încă și mai dur. Totuși cucerirea reală a populației dintr-un sistem întreg n-a fost un concept la care măcar să se fi gândit până azi vreunul dintre grupurile noastre strategice. Populațiile separate pe criterii etnice sunt extrem de

diverse; practic nu poți impune o cultură diferită unei populații indigene învinse, deoarece nu va fi acceptată niciodată, și încercând s-o impui cu forța, vei pierde pacea. Prin urmare, cuceririle sunt imposibile. Posedarea a schimbat însă totul. Toate planetele din Confederație sunt vulnerabile înaintea ei, până și Kulu. Deși dacă flota Organizației Capone ar fi apărut pe orbita noastră, ar fi fost înfrântă.

– Chiar și dacă ar fi fost înarmată cu antimaterie? întrebă prințul Howard.

– Da. Am fi suferit și noi, în privința asta nu-ncape îndoială, dar am fi învins: în termenii puterii de foc, rețeaua noastră DS este întrecută doar de cea a Pământului. Ceea ce-i îngrijorează cel mai mult pe strategii noștri este rata teoretică de expansiune a Organizației. Cucerind Arnstadt, ea și-a dublat practic mărimea flotei. Dacă alte cinci-șase sisteme stelare vor cădea în mâinile lui Capone, ne vom confrunta în cazul cel mai fericit cu paritatea.

– Distanțele sunt de partea noastră, spuse lady Phillipa. Kulu se află la aproape trei sute ani-lumină de Noua Californie. Desfășurarea oricărei flote pe o asemenea distanță ar prezenta dificultăți extraordinare. Iar Capone are probleme în reaprovizionarea cuceririlor cu He_3, fiindcă pur și simplu nu-l capătă de la edeniști.

– Scuză-mă, doamnă prim-ministru, rosti amiralul, dar interpretezi prea literal evenimentele acestea. Da, lui Capone i-ar fi dificil din punct de vedere fizic să subjuge Kulu, însă tendința pe care o declanșează

el este cu totul altceva. Alții care vor reveni din lumea de dincolo vor fi la fel de capabili și unii vor avea o experiență considerabil mai mare decât el în clădirea de imperii. Cu excepția cazului în care guvernele planetare rămân excepțional de vigilente în căutarea cazurilor de posedare, ceea ce s-a întâmplat pe Noua Californie se poate repeta cu ușurință. Cu toată sinceritatea, aș fi foarte ușurat dacă n-am avea decât grija lui Capone. Cât despre penuria de He_3 cu care se confruntă Organizația – deuteriul poate și va fi utilizat ca monocombustibil pentru propulsiile navelor stelare. Are randamentul mai scăzut, iar outputul său de radiații are un efect progresiv nociv asupra echipamentelor tuburilor de propulsii, dar să nu vă imaginați nici măcar o clipă că asta îi va împiedica să-l folosească. Marina Regală are planuri de rezervă pentru continuarea operațiunilor la nivel ridicat în eventualitatea în care Kulu va pierde toți norii-de-căușe He_3 din Regat. Dacă va fi cazul, vom putea zbura ani de zile, probabil chiar decenii, utilizând exclusiv deuteriu.

– Prin urmare lipsa de He_3 nu-l va opri? întrebă regele.

– Nu, Maiestate. Analiștii noștri apreciază că ținând seama de natura internă a Organizației, Capone va trebui să-și continue eforturile de expansiune pentru a supraviețui. Organizația nu are un alt scop, nu este orientată decât pentru creșterea prin cucerire. Ca strategie pentru menținerea controlului asupra propriilor săi oameni, este excelentă, totuși mai devreme sau mai târziu se va confrunta cu probleme

de management cauzate de mărime. Chiar dacă Al Capone înțelege asta și încearcă să se oprească, locotenenții săi vor organiza o lovitură de palat. Dacă n-o vor face, își vor pierde statutul alături de el.

– Pare să conducă destul de eficient Noua Californie, comentă lord Mountjoy.

– Aceasta este o iluzie propagandistică, rosti ducele de Salion. Agențiile au oferit o interpretare similară cu a Marinei. Capone se laudă că a stabilit un guvern funcțional, dar în esență este o dictatură susținută de amenințarea forței finale. Supraviețuiește în principal pentru că economia planetară prosperă de pe urma efortului de război, care deformează întotdeauna realitatea financiară pentru o vreme. Ideea unei valute bazate pe simboluri magice este complet greșită. Abilitatea energistică a posedaților este în esență nelimitată, nu poate fi împachetată și redistribuită săracilor, ca și cum ar fi un bun tangibil. Și deocamdată nimeni nu i-a pus probleme lui Capone, care s-a mișcat prea repede pentru așa ceva. Însă situația politică din interiorul Organizației nu va dura. De îndată ce se va stabili o rutină, oamenii vor începe să examineze felul în care sunt siliți să trăiască și să-l judece obiectiv. Noi estimăm că în cel mult două săptămâni în rândul ambelor comunități vor începe să se formeze grupuri clandestine de opoziție serioase. Din câte am văzut și din ceea ce putem filtra din materialele de propagandă, ar fi foarte dificil ca posedații și non-posedații să trăiască în pace unii lângă ceilalți. Societatea

construită de Capone este extrem de artificială și de aceea este ușor de distrus, mai ales din interior.

Lord Mountjoy surâse slab.

– Vrei să spui că n-ar trebui să mai facem nimic altceva decât să așteptăm? Că posedații se vor distruge singuri, ușurându-ne soarta?

– Nu, nu spun așa ceva. Psihologii noștri consideră că posedații nu pot forma societăți atât de mari sau atât de complexe ca ale noastre. Noi avem civilizații industriale întinse pe sisteme planetare întregi, deoarece asta este necesar pentru a ne menține indicele socio-economic. Însă atunci când poți trăi într-un palat mai măreț decât acesta pur și simplu prin faptul că ți-o dorești, ce rost mai are să ai state cu populații de sute de milioane? Asta îl va stopa în cele din urmă pe Capone, dar nu va îndepărta și problema generală pe care o prezintă posedații. Nu pentru noi.

– Oricum n-am crezut nicio clipă că o soluție militară ar fi cea corectă, spuse Alastair și încuviință cu regret spre amiral. Nu pe termen lung. Prin urmare, cu ce fel de amenințare ne confruntăm la infiltrarea posedaților printre noi? I-am prins cu adevărat pe toți care erau liberi în Regat? Simon?

– Maiestate, în proporție de nouăzeci și nouă virgulă nouă la sută, cu certitudine așa stau lucrurile aici, pe Kulu. Din păcate, nu vă pot oferi garanții absolute. Simpla lege a probabilității dictează că ne-au scăpat câțiva. Însă IA-urile devin tot mai experte în urmărirea lor prin rețele. Și, desigur, dacă vor începe să

se grupeze în număr mare, devin mai ușor de detectat și eradicat.

– Nu este însă prea grozav pentru moral, zise lady Phillipa. Guvernul nu poate garanta că nu vei fi posedat, dar dacă se întâmplă totuși, nu te-ngrijora, rezolvăm noi...

– Recunosc, aprobă prințul Howard, este neconvenabil pentru indivizi. Nu ne afectează însă capacitatea globală de a răspunde la amenințare. Iar Corporația Kulu a realizat deja un prototip de monitor personal, care să protejeze împotriva posedării.

– Este adevărat?

– Da. Este vorba despre o brățară simplă prevăzută cu senzori, care este conectată permanent la rețeaua de comunicații. Ne va taxa lățimea de bandă, însă două IA-uri pot monitoriza în timp real toate persoanele de pe planetă. Vom ști imediat dacă o scoți sau dacă ești posedat, ca și locul unde s-a petrecut acțiunea respectivă.

– Grupările pentru drepturi civile vor fi încântate, murmură femeia.

– Dar nu și posedații, replică sec prințul Howard. Iar opinia lor contează cel mai mult.

– Așa este, rosti Alastair. Îmi voi pune în mod public prima brățară. Ar trebui să ajute la destinderea atitudinii supușilor față de ideea aceasta. La urma urmelor, este în folosul lor.

– Da, Maiestate, recunoscu lady Phillipa cu grație rezonabilă.

– Perfect. Nu putem garanta siguranța absolută pentru populație, dar, așa cum a spus fratele meu, putem totuși duce o politică mai largă. Pentru moment va trebui să fiu mulțumit cu asta. Cât despre direcția principală a acelei politici mai largi, trebuie să luăm o decizie în privința lui Mortonridge. Domnule amiral?

– Ofițerii tactici din statul-major au rulat simulări de bătălii în direcțiile sugerate de tânărul Hiltch. Experiența lui a fost de foarte mare ajutor, dar din punctul meu de vedere acolo există un număr enorm de variabile și necunoscute.

– Învingem în vreuna dintre simulările respective? întrebă ducele de Salion.

– Da. Aproape în toate, cu condiția alocării de resurse suficiente. Acesta pare să fie de fiecare dată factorul-cheie. Îl privi pe rege îngrijorat: Va fi riscant, Maiestate. Și va fi foarte costisitor. Trebuie să ne menținem actualul statut defensiv în tot Regatul, simultan cu derularea acestei campanii. Va implica toate rezervele militare pe care le avem, ca să nu mai amintesc de eforturile de producție industriale.

– Asta cu siguranță ar trebui să încânte baroniile, zise lady Phillipa.

Alastair se prefăcu că nu auzise.

– Dar se poate face? insistă el spre amiral.

– Așa credem, Maiestate. Va necesita însă susținere completă din partea edeniștilor. În mod ideal, aș dori de asemenea cooperarea materială a Marinei Confederației și aliaților noștri. Cu cât suntem mai mulți, cu atât ne cresc șansele de victorie.

– Perfect. Kelman, acesta este domeniul dumitale. Cum s-a desfășurat audiența cu ambasadorul edenist?

Ministrul Afacerilor Externe încercă să nu zâmbească la amintirea aceea; nici acum nu era sigur care dintre ei fusese mai surprins.

– De fapt, ambasadorul Astor a fost extrem de receptiv față de propunere. Așa cum știm, el nu are chiar cea mai ușoară slujbă aici, dar odată ce am întrebat, a pus imediat întreaga ambasadă la treabă ca să lucreze în privința aspectelor practice. Atașații lor militar și tehnologic sunt de acord că habitatele jupiteriene dețin capacitatea de a produce gardiști Seninătate în cantitățile pe care le avem noi în vedere.

– Și în privința angajamentului? întrebă prințul Howard.

– Solicitarea respectivă trebuie adusă înaintea Consensului lor, dar el era sigur că, ținând seama de circumstanțe, Jupiter va lua o decizie favorabilă. S-a oferit chiar să însoțească orice delegație am trimite și s-o ajute să prezinte argumentele pentru noi. Poate că nu pare mare lucru, dar eu consider că o asemenea ofertă este semnificativă.

– De ce anume? întrebă regele.

– Din cauza naturii culturii lor. Edeniștii hotărăsc foarte rar un Consens; în mod normal, nu este nevoie. Ei împărtășesc atât de multe ca etică și motivație, încât deciziile lor în privința majorității subiectelor sunt identice. Consensul este necesar doar când se confruntă cu ceva nou și radical, sau când sunt amenințați și trebuie să selecteze un nivel de răspuns. Faptul că

ambasadorul însuși este de acord cu solicitarea noastră și dispus să ne susțină cazul este un factor pozitiv. Mai mult ca oricine, el înțelege cât ne costă în primul rând să le cerem ajutorul, mândria pe care a trebuit să ne-o înghițim. Poate să transmită sentimentele acestea în numele nostru.

– Cu alte cuvinte, spuse prințul Howard, poate înclina balanța.

– Consider că probabilitatea este însemnată.

Regele tăcu câteva clipe, cântărind chipurile îngrijorate care-l confruntau.

– Perfect, atunci cred că ar trebui să trecem la etapa următoare. Domnule amiral, începe să pregătești trupele de care ai nevoie pentru a susține eliberarea lui Mortonridge.

– Da, Maiestate.

– Kelman, povara imediată cade pe ministerul dumitale. Amiralul spune că are nevoie de susținere din partea Marinei Confederației și a aliaților noștri, iar asta poate fi asigurată doar de serviciul diplomatic. Îți sugerez să stai de vorbă cu ASE și să vezi ce presiuni pot fi exercitate asupra celor care nu afișează un entuziasm din toată inima.

– Ce nivel de investiții doriți să activăm? întrebă precaut ducele de Salion.

– Pe toate, Simon. Fie facem asta așa cum se cuvine, fie n-o mai facem deloc. Nu sunt pregătit să arunc întregul nostru potențial militar împotriva unui inamic atât de puternic, decât dacă deținem superioritate

totală. Ar fi inacceptabil din punct de vedere moral și în același timp greșit din punct de vedere politic.

– Da, Maiestate, am înțeles.

– Excelent, atunci totul este stabilit.

– Ăăă, rosti lady Phillipa, cum rămâne cu Ione?

Alastair aproape că izbucni în râs pe față înaintea sfiiciunii prim-ministrului. N-o caracteriza deloc. În prezența sa, toți preferau să umble pe vârfuri când se ajungea la subiectul Seninătății.

– Așa este. Cred că în cazul acesta ar fi cel mai bine să-i folosim pe membrii familiei, care să-i completeze pe oamenii lui Kelman. Îl vom trimite pe prințul Noton.

– Da, Maiestate, zise precaut lord Mountjoy.

– Alte subiecte? îi privi regele.

– Cred că le-am parcurs pe toate, Maiestate, spuse lady Phillipa. Aș dori să anunț că sunt elaborate planuri pentru eliberarea lui Mortonridge. Un pas pozitiv în direcția recâștigării inițiativei va fi exact ceea ce au nevoie oamenii să audă.

– Dar fără menționarea edeniștilor, interveni iute lord Mountjoy. Nu încă; subiectul acela trebuie tratat cu multă grijă.

– Bineînțeles, încuviință prim-ministrul.

– Luați măsurile pe care le considerați cuvenite, le spuse Alastair. Vă doresc tuturor noroc în sarcinile pe care vi le veți asuma. Să sperăm că Domnul Nostru ne va surâde, fiindcă lumina soarelui pare realmente să lipsească în ultima vreme.

Era doar a treia oară când Parker Higgens fusese invitat în apartamentul Ionei și prima dată când era singur. Se simți tulburat de fereastra enormă din foaierul de intrare pe două niveluri care dădea spre marea circulară; zburdălniciile bancurilor de peștișori care-și fulgerau culorile de arlechini, gonind prin apă, nu-l amuzau. „Ciudat", gândi el, „că amenințarea pe care o reprezintă presiunea volumului acestuia uriaș de apă este mult mai intimidantă decât vidul de după ferestrele din zgârie-stele."

Ione îl întâmpină cu un zâmbet și o strângere de mână delicată. Purta un halat galben peste un bikini purpuriu-strălucitor, cu părul încă ud după partida de înot. O dată în plus, așa cum se întâmplase în prima clipă când o zărise, Parker Higgens fu captivat de ochii albaștri încântători. Unica sa alinare fu că nu era singurul din Confederație, ci că milioane de bărbați sufereau în aceeași măsură ca el.

– Ești bine, Parker? întrebă ea nonșalant.

– Da, mulțumesc.

Ione aruncă o privire bănuitoare spre fereastră, care se opaciză.

– Să luăm loc.

Alese o măsuță circulară făcută dintr-un lemn atât de întunecat de vreme, încât era imposibil de identificat. Doi cimpicasnici tăcuți începură să servească ceai într-un serviciu de porțelan alb.

– Se pare că ți-ai făcut mulți prieteni noi în Trafalgar. Ai fost escortat de nu mai puțin de patru șoimi-de-vid.

Parker făcu o grimasă. Oare femeia avea idee cât de pătrunzătoare putea fi remarca ei ironică?

– Da, doamnă. Analiștii științifici ai Marinei au sosit aici pentru a ne ajuta la interpretările înregistrărilor laymili. Personalul Primului-amiral a sugerat procedura și a trebuit să fiu de acord cu rațiunea de la baza ei. Posedarea este un eveniment teribil, iar dacă laymilii au avut o soluție, nu ar trebui să precupețim niciun efort în a o găsi.

– Parker, te rog, relaxează-te. N-a fost o critică. Ai procedat corect. Mi se pare foarte mulțumitor că proiectul laymili a căpătat brusc atâta importanță. Bunicul Michael a avut dreptate la urma urmelor; ceva ce trebuie să-l bucure. Oriunde s-ar afla.

– Așadar, nu ai nicio obiecție față de examinarea înregistrărilor de către Marină?

– Absolut niciuna. Dacă am izbuti să descoperim răspunsul, ar fi o realizare deosebită, cu care să ne mândrim. Deși în privința asta îmi mențin unele îndoieli.

– Și eu, doamnă. Nu cred că problema aceasta are un singur răspuns. Ne confruntăm cu natura intrinsecă a universului în sine, care poate fi modificată numai de către Dumnezeu.

– Hmm. Ione sorbi din ceai și căzu pe gânduri. Se pare totuși că kiintii au găsit o cale. Moartea și posedarea nu-i deranjează.

Pentru prima dată, femeia văzu iritare reală pe chipul blând al bătrânului director.

– Ei mai lucrează aici?

– Da. De ce întrebi?

– Nu izbutesc să înțeleg motivul. Ei au știut din capul locului ce s-a întâmplat cu laymilii. Întreaga lor prezență aici este o șaradă absurdă. N-au avut niciodată vreo intenție de a ne ajuta.

– Kiintii nu sunt ostili rasei umane, Parker. Indiferent care le-ar fi motivele, sunt sigură că-s bune. Poate că încearcă în mod discret să ne împingă în direcția cea bună. Cine știe? Intelectul lor ne este superior, ca și corpurile, în majoritatea privințelor. Tocmai mi-am dat seama că noi nu știm nici măcar cât trăiesc ei. Poate că nici nu mor, poate că-n felul acesta au rezolvat problema.

– Caz în care nu ne prea pot ajuta.

Ea îl privi cu răceală peste marginea ceștii.

– Asta-i o problemă pentru tine?

– Nu, rosti Parker și mușchii maxilarului îi unduiră de indignare. Nu, doamnă, dacă le prețuiești inputul pentru proiect, voi fi încântat să-mi ignor obiecțiile personale.

– Mă bucur s-aud asta. În modulul de electronice laymili există patru mii de înregistrări senzoriale pe care încă nu le-am accesat. Chiar și cu echipele noi pe care le-ai adus, va dura destul până ce le vom examina pe toate. Va trebui să accelerăm procesul.

– Oski Katsura poate construi echipamente suplimentare pentru reformatare, care ar trebui să iuțească procesul. Singurul domeniu de conflict pe care-l pot întrevedea este tehnologia armamentului. Ai spus că dorești să-ți păstrezi dreptul la embargo.

– Așa este. Are dreptate. Vreau cu adevărat să dau în mâinile Confederației arme laymili, indiferent cât de nobilă ar fi cauza?

De acum întrebarea nu mai este relevantă, spuse Seninătatea. Noi știm de ce s-au sinucis insulele-spațiale. Se poate demonstra incorectitudinea ipotezei noastre anterioare: că au fost afectate de o forță exterioară. Prin urmare, temerea ta că există date pentru un tip de superarmă nu mai este aplicabilă. Nu a fost proiectată sau construită nicio superarmă.

Asta speri tu! Dacă insulele-spațiale au construit una pentru a încerca să oprească apropierea navelor laymili posedate?

Ținând seama de nivelul cunoașterii lor la momentul când au fost distruse, orice arme construite pentru apărarea insulelor-spațiale nu ar fi diferit în mod notabil de ale noastre. Laymilii nu gândeau în termenii armamentului, în vreme ce istoria omenească poate fi descrisă binișor în termenii dezvoltării armelor. Este perfect posibil ca orice invenție a laymililor să fie inferioară armelor noastre.

Nu poți garanta asta. Biotehnologia lor era considerabil mai avansată decât bitekul edenist.

Era impresionantă din cauza scării ei, totuși dezvoltarea lor reală n-a fost mult diferită de a edeniștilor. Riscul de a înrăutăți situația dacă le îngădui acces nelimitat la înregistrări este foarte redus.

Dar nu zero?

Bineînțeles că nu. O știi și tu.

O știu.

– Cred că ar fi mai bine să revoc pentru moment interdicția aceea, i se adresă ea lui Parker Higgens.

– Da, doamnă.

– Mai putem face ceva pentru a ajuta Marina Confederației? Poziția unică pe care o avem aici ar trebui să conteze cumva.

– Investigatorul lor șef a venit cu două sugestii. Joshua Calvert afirmase că găsise modulul de electronice într-un soi de fortăreață. Dacă ne-ar oferi coordonatele structurii, am putea să o explorăm pentru a vedea ce alte electronice au mai supraviețuit. Dacă un modul a rezistat neavariat, atunci trebuie să existe și altele, sau măcar părți din ele. Datele din cristalele acelea sunt neprețuite pentru noi.

Oh, vai, spuse Seninătatea.

Să nu-ndrăznești să fii sarcastic cu mine; în niciun caz după ce Joshua a acceptat să găsească Alchimistul. Amândoi am fost de acord c-a evoluat mult de atunci.

Din păcate, moștenirea lui dăinuie.

Ione izbuti la timp să-și înfrâneze o grimasă de dispreț.

– Căpitanul Calvert nu este actualmente în habitat. Eu însă te-aș sfătui să nu fii prea optimist, Parker. Scotocitorii sunt lăudăroși notorii și aș fi foarte surprinsă dacă fortăreața despre care a vorbit el există chiar în aceeași condiție pe care a descris-o.

Este posibil ca Neeves și Sipika să aibă coordonatele, spuse Seninătatea. **Ei ar putea coopera. Dacă**

nu, ne găsim în stare oficială de urgență; pot fi utilizate nanonicele de interogare.

Bine gândit. Trimite un gardist să-i interogheze. Să le transmită clar că dacă nu ne spun coordonatele în mod voluntar, le vor fi extrase oricum.

– Voi vedea ce pot face, zise ea sperând să anuleze expresia de dezamăgire a bărbatului. Care era cealaltă sugestie?

– O scanare amănunțită a traseului orbital al lui Unimeron. Dacă planeta a fost dusă în altă dimensiune de laymilii posedați, este posibil să fi rămas vreo urmă.

– Cred că nu te gândești la una de natură fizică. Am impresia că am mai purtat discuția asta.

– Nu, nu mă refer la o urmă de natură fizică. Noi ne-am gândit mai degrabă că ar putea să existe un exces de energie reziduală similar cu felul în care posedații își trădează prezența, poate chiar să existe o zonă de distorsiune detectabilă.

– Am înțeles. Perfect, căutați-o. Voi autoriza orice cheltuieli rezonabile pentru sondele cu senzori. Companiile de astroinginerie ar trebui să salute orice comandă acum, când am stopat achizițiile de arme pentru rețeaua DS. Este posibil chiar să obținem niște prețuri competitive.

Parker își termină ceaiul, nu tocmai sigur că ar fi trebuit să întrebe ceea ce dorea. Responsabilitățile proiectului Directoratului erau precis definite, totuși curiozitatea rămânea omenească.

– Suntem bine apărați, doamnă? Am auzit de Arnstadt.

Ione se aplecă să-l ridice pe Augustine de pe podea, de unde încerca să se cațere pe piciorul mesei.

– Da, Parker, defensivele noastre sunt mai mult decât adecvate.

Ignoră uimirea bătrânului director la vederea micului xenoc și mângâie capul lui Augustine.

– Crede-mă, Organizația Capone nu va pătrunde niciodată în Seninătate.

17

Bar KF–T nu era cine știe ce, dar după un drum de cincizeci de ore înghesuită în capsula de susținere biotică cu două punți a unui remorcher de cargo interorbital, timp în care nu putuse vorbi decât cu familia căpitanului, Monica Foulkes n-avea de gând să se închidă într-o odaie pustie de hotel. „Ceva de băut și tovărășie, asta-mi trebuie." Se așeză pe un taburet de la bar și sorbi dintr-o bere de import, în timp ce în jurul ei se desfășura rarefiata viață de noapte din Ayacucho. Declinul economic cauzat de carantină afecta toate aspectele vieții din Dorado, până și aici. Era 22.30, ora locală, și doar cinci perechi se aventuraseră pe ringul de dans – ba existau chiar și mese libere. Totuși, bărbații tineri continuau să fie liniștitor

de activi; până acum, trei se oferiseră să-i facă cinste cu ceva de băut.

Unicul motiv de îngrijorare îl reprezenta numărul mare al celor care purtau batiste roșii în jurul gleznei, băieți și fete deopotrivă. Nu putea fi complet sigură dacă doreau s-o seducă sau pur și simplu s-o convertească. Morții Nopții devenea un trend alarmant; șeful stației ASE din Mapire estima că atrăsese douăzeci la sută din adolescenții din Dorado. Monica ar fi crescut procentajul acela până la cincizeci la sută. Ținând seama de plictiseala existenței în asteroizi, o surprindea că nu era chiar și mai mare.

Programul ei de analiză senzorială extinsă urmărise înaintarea bărbatului înalt și o alertă doar când el ajunse la doi metri și destinația îi fu evidentă.

– Pot să-ți fac cinste cu încă o sticlă?

Replica tip îi muri pe buze imediat ce-i văzu părul sur prea lung, care i se revărsa pe frunte.

– Sigur că da, surâse capricios.

El se așeză pe taburetul gol de alături și-i făcu semn barmanului să aducă două sticle.

– E mult mai stilat decât ultima noastră întâlnire.

– Așa-i. Cum o mai duci, Samuel?

– Supraexploatat și subplătit. Angajații guvernului au același contract în toată Confederația.

– Ai uitat să menționezi subapreciat.

– Nu, n-am uitat, replică el vesel. Ăsta-i beneficiul edenismului, toți contribuim la binele general, indiferent în ce domeniu am excela.

– Oh, Doamne! făcu ea şi luă berea de la barman. Un edenist evanghelic. Bafta mea!

– Tu... cu ce treburi pe aici?

– Negociez contracte pentru fabricare de armament; de fapt, pe paşaportul meu scrie că sunt reprezentanta Octagon Exports.

– Putea fi şi mai rău. Samuel gustă din bere şi se încruntă nemulţumit la eticheta sticlei. În cazul meu, de pildă, ar trebui să fac parte din delegaţia habitatelor edeniste din acest sistem şi să discut despre soluţii de amplificare reciproce a defensivelor. Sunt specializat în proceduri de securitate internă.

Monica râse şi înclină sticla spre edenistul de vârstă mijlocie.

– Baftă! Amuzamentul îi dispăru. Probabil că i-ai văzut.

– Da. Mă tem că posedaţii se găsesc în mod clar dincolo de baricade.

– Căcat! Mă refeream la puştii Morţii Nopţii.

– Ah! Monica, te rog să ai grijă. Examinarea asteroizilor Dorado întreprinsă de noi a arătat câteva grupuri de posedaţi. Ei se află aici şi se extind. Nu te sfătuiesc să revii în Mapire. Estimarea noastră este că va fi cucerit în maximum trei zile.

– Aţi anunţat Consiliul Guvernator?

– Nu. Am decis că ar cauza prea multă panică şi dezordine. Consiliul ar institui măsuri destul de draconice, dar în acelaşi timp ar fi complet incapabil să le aplice, ceea ce ar înrăutăţi şi mai mult situaţia. Asteroizii Dorado nu au structura obişnuită de guvernare

civilă; în ciuda mărimii și a importanței lor economice, rămân așezări de companii, fără personal adecvat pentru aplicarea legii. Pe scurt, posedații vor prelua oricum controlul aici. Avem nevoie de timp, pentru a căuta în liniște înainte să se întâmple asta. Mă tem că Mzu reprezintă o prioritate chiar mai mare decât alertarea populației.

– Aha. Mulțumesc pentru avertizare.

– Cu plăcere. Ai voștri au localizat-o pe Daphine Kigano?

Monica se strâmbă nemulțumită. „N-ar trebui să discut despre asta, în niciun caz cu el." Așa recomanda doctrina standard a agenției, însă universul nu mai era de acum tocmai standard. Iar ASE nu dispunea de multe resurse aici.

– Nu. Știm însă că ea este.

– Da. Asta am conchis și noi.

– O navă stelară charter cu un singur pasager nu putea trece neobservată. Stația noastră a accesat fișierul Departamentului Imigrații privind andocarea lui *Samaku:* confirmare vizuală sută la sută. Totuși, Dumnezeu știe ce a căutat în sistemul Narok.

– Noi sperăm doar că a schimbat nava. A fost emis un ordin de reținere pentru *Samaku:* toți șoimii-de-vid și navele Marinei Confederației o caută.

– Asta-i bine. Samuel, nu știu care-s ordinele primite de voi...

– Ordinul inițial: s-o găsim pe Mzu, s-o oprim din a transmite Alchimistul către mișcarea de partizani garissani și să recuperăm Alchimistul. Aceasta este

varianta pacifistă. Dacă n-o putem aplica, atunci avem ordinul s-o eliminăm pe Mzu și să-i distrugem nanonicele neurale. Dacă noi nu punem mâna pe Alchimist, nici alții nu trebuie s-o facă.

– Mda. Cam la fel ca mine. Eu cred că a doua opțiune ar fi oricum cea mai recomandabilă.

– Posibil. Trebuie să recunosc că, chiar după șaptezeci și cinci de ani de meserie, ezit să ucid cu sânge rece. O viață rămâne o viață.

– Pentru binele mai mare, prietene.

Samuel surâse trist.

– Știu atât argumentele, cât și mizele implicate, dar a apărut un factor nou de care trebuie ținut seama. Realmente nu putem îngădui ca Mzu sau Alchimistul să cadă în mâinile posedaților.

– Doamne, știu asta!

– Dorim atunci oare să urgentăm opțiunea a doua?

Când se uita la el, parcă recepționa o privire severă din partea unui bunic iubitor, care oferea înțelepciuni de viață. Cât de mult o irita când evidența îi era subliniată în felul acesta!

– Cum pot argumenta împotrivă? mormăi ea jalnic.

– Important este să recunoști toți factorii.

– Așa-i. Consideră că m-ai pus la colț. Ce-ați plănuit așadar pentru ea?

– Consensul a recomandat plasarea ei în tau-zero după arestare. Cel puțin până la rezolvarea situației posedaților. Posibil și mai mult.

– Cât de mult?

Monica aproape că nu dorea să întrebe, ori să știe.

– Consensul a considerat că ar fi prudent ca ea să rămână acolo până apare o necesitate pentru utilizarea Alchimistului. La urma urmelor, galaxia este mare și în ea pot să existe și alți xenoci, mai ostili decât kiinti și tyrathca.

– Am greșit, nu ești un evanghelist, ci un paranoic.

– Sper din toată inima să fiu un pragmatic; așa cum suntem de altfel noi toți, edeniștii.

– Perfect, atunci din punct de vedere pragmatic, ce vreți să faceți în continuare? Și te rog să nu uiți că sunt o supusă loială a regelui meu.

– Mai întâi să ne concentrăm asupra găsirii ei, după care s-o scoatem din Dorado. Argumentația referitoare la custodie poate fi susținută ulterior.

– Îmi oferi o operațiune în comun? murmură femeia.

– Da, dacă ești de acord. Cred că noi avem mai multe resurse aici, ceea ce ne oferă șanse mai mari într-o misiune de extragere de succes. În același timp însă niciunul dintre noi nu poate ignora orice posibilitate care s-o localizeze. Sunt sigur că ducele de Salion va aproba orice acțiune care garantează înlăturarea ei imediată de pe scenă. O poți însoți în zborul nostru de evacuare, iar după aceea vom îngădui o custodie comună, pentru a mulțumi Regatul că n-am pus mâna pe tehnologia Alchimistului. Ți se pare rezonabil?

– Da, foarte. Batem palma.

Ciocniră sticlele de bere.

– Liderii partizanilor locali, spuse Monica, au fost convocați în seara asta la o întâlnire aici. Din păcate,

nu cunosc locul exact din asteroid. Aştept ca omul nostru să mă contacteze imediat ce se va încheia.

– Mulţumesc. Nici noi nu ştim unde are loc. Dar presupunem că Mzu va fi acolo.

– Îi puteţi urmări pe vreunii dintre partizani?

– Nu este uşor. Vom depune în tot cazul toate eforturile.

Timp de trei zile, apartamentul închiriat care devenise noul cartier general al serviciului de contrainformaţii edenist din Ayacucho fusese centrul unui remarcabil program biologic. Agenţii din echipa „delegaţia defensivă" aduseseră cu ei şaptezeci de mii de ouă de păianjeni modificaţi genetic. Toate arahnidele erau capabile de afinitate şi îndeajuns de mici pentru a se strecura prin grile şi umbla prin vasta reţea de puţuri de ascensoare, pasaje de întreţinere, conducte ambientale, trasee de tuburi şi ţevi pentru evacuarea deşeurilor, care ţeseau camerele şi spaţiile publice ale asteroidului într-un întreg funcţional.

Mai bine de şaptezeci de ore, spionii minusculi au fost manipulaţi prin ţevi negre şi crăpături din rocă, furişându-se prin fisuri din panouri compozit prost asamblate. Mii dintre ei n-au ajuns niciodată la destinaţia cerută, căzând victime altor creaturi prădătoare, grilelor antiinsecte funcţionale, barierelor de securitate (mai frecvente în zonele corporatiste), purjărilor de lichide stranii, petelor de fluide lipicioase şi accidentului cel mai frecvent dintre toate: rătăcirea.

Dar pentru fiecare păianjen care n-a ajuns la țintă, cinci păianjeni au ajuns. La sfârșitul perioadei de desfășurare, edeniștii aveau acoperire vizuală pentru șaizeci și șapte la sută din interiorul lui Ayacucho (de aceea o găsise așa ușor Samuel pe Monica Foulkes). Cei trei șoimi-de-vid cocoțați pe terasele de andocare ale lui Ayacucho, zece șoimi-de-vid aflați în interiorul discului de particule al lui Tunja și agenții examinau imaginile primite de la păianjeni, completând o baleiere totală a interiorului la fiecare patru ore. Ca metodă de localizare a unui singur individ, era oribil de ineficientă. Samuel știa că doar prin șansă pură ar fi observat-o pe Mzu în timpul unei baleieri, de aceea se aștepta din partea agenților de teren să crească probabilitățile prin activități procedurale: rutina monotonă de scotocire a fișierelor publice, intimidarea informatorilor, mituirea oficialităților și, ocazional, șantajul direct.

Vreme de treizeci de ani, mișcarea partizanilor garissani avusese o activitate consecvent lipsită de culoare. Finanțase câteva campanii de propagandă anti-Omuta, pentru a menține vie ura în rândul primei generații de refugiați născută în Dorado. Mercenari și foști pușcași din Marina garissană fuseseră recrutați și trimiși în misiuni de sabotaj împotriva tuturor intereselor omutane supraviețuitoare. Existaseră până și două tentative de a pătrunde în sistemul omutan și de a ataca așezări asteroidale, dar ambele fuseseră depistate de SCNC chiar înainte ca navele

stelare să fi părăsit docurile. În ultimul deceniu, liderii nu făcuseră însă nimic altceva decât să vorbească. Ca și finanțările, numărul membrilor se redusese constant, alături de scăderea entuziasmului real.

Cu asemenea organizare slabă și lipsă de motivație, fusese inevitabil ca toate agențiile de contrainformații care dovediseră vreodată un interes vizavi de partizani să colaționeze fișiere despre toți cei care fuseseră cândva membri sau care participaseră măcar la o întrunire jalnică. Liderii lor erau știuți și clasificați de mult în categoria semiticniți, fiind retrogradați la monitorizare intermitentă. Statutul acela se inversase brusc.

Grupul de partizani din Ayacucho era condus de cinci persoane. În concordanță cu destrămarea mișcării, niciuna dintre ele nu urmase procedurile de securitate pe care le respectaseră cu atâta rigurozitate în zilele de început. Neglijența aceea, dublată de cunoașterea detaliată a șabloanelor activităților lor zilnice, le îngăduise edeniștilor să poziționeze păianjeni acolo unde puteau oferi o acoperire comprehensivă a mișcărilor liderilor în orele dinaintea întrunirii.

Samuel și șoimii-de-vid căpătară o imagine instantanee a liderilor partizanilor care înaintau prin asteroid. Persoane respectabile de acum, de vârstă mijlocie, toți erau escortați de bodyguarzi, cu ochii în patru după orice posibile necazuri. Alaiurile respective erau inconfundabile și le ușurau urmărirea.

– Pare a fi vorba despre nivelul trei sau patru din secțiunea doisprezece, îi spuse Samuel Monicăi.

Femeia dataviză blocului ei procesor, solicitând o reprezentare a interiorului asteroidului.

– Pe acolo sunt numai birouri, tărâmul corporatiștilor. Este logic – este mai sigur și ei sunt toți bogați. N-ar fi deloc suspicios să fie laolaltă.

– Din păcate, asta ne complică viața. Avem probleme cu infiltrarea în zona aceea.

Samuel privea o imagine răsturnată a lui Ikela care mergea pe un coridor între cinci bodyguarzi amplificați. Se apropiau de o răspântie. O interogare rapidă a șoimilor-de-vid anunță că în față nu mai existau păianjeni. Bărbatul ordonă ca acela care transmisese imaginea să pornească pe plafon după Ikela.

În față sunt lumini ultraviolete, avertiză un șoim-de-vid. **Păianjenul se apropie de un ambient de curățenie de grad cinci.**

Știu, dar trebuie să văd în ce parte cotește. Punctul de vedere era straniu; pentru Samuel, coridorul era un spațiu obișnuit, însă pentru păianjen era vast și cele două interpretări vizuale tindeau să se ciocnească derutant în interiorul cortexului bărbatului, dacă nu menținea un nivel ridicat de concentrare. Alb-murdar luneca lin pe lângă picioruşele care galopau. Hăt deasupra lui se afla cerul mochetei castanii. Pașii bubuiau în celulele barico-sensibile ale păianjenului. Stalactite cât munții, îmbrăcate în mătase neagră și scumpă, mărșăluiau în fața arahnidei care alerga, devenind greu de deslușit pe măsură ce se apropiau de răspântie. Avea nevoie măcar de un indiciu...

Legătura de afinitate dispăru într-un fulger violet. La dracu'! O trecere ulterioară în revistă îi arătă lui Samuel că niciun păianjen nu izbutise să pătrundă în zona aceea.

– Ce este? întrebă Monica, când el se strâmbă iritat.

– Tocmai i-am pierdut.

– Şi acum?

Bărbatul privi în jur la ceilalţi agenţi din apartament.

– Toată lumea: picioarele la spinare. O să acoperim cât mai multe apropieri cu putinţă. Monica, eşti sigură că sursa ta este demnă de încredere?

– Nu te teme, e legat de mâini şi de picioare. Nu va putea dataviza în timpul întrunirii, dar imediat după terminarea ei vom şti unde a fost şi dacă Mzu mai este acolo. Vreun sistem al vostru de infiltrare a văzut-o intrând?

– Nu, recunoscu Samuel. Nici măcar la nivelul de cincizeci la sută de corespondenţă a trăsăturilor.

– Nu mă mir㠄.

Agenţii edenişti îşi fixau centuri plate de echipament şi tocuri de arme. Monica îşi verifică propriul pistol maser şi rulă prin implanturi un program de diagnoză.

– Monica, rosti Samuel.

Ea îi simţi tonalitatea.

– Ştiu: nu sunt în reţeaua pe care o comanzi şi v-aş sta în drum dacă aş încerca să ajung în prima linie. Tu decizi.

– Mulţumesc.

Pe poziţii, îi anunţă pe şoimii-de-vid ce aşteptau pe terasa de andocare. **Dacă punem mâna pe ea, va trebui să plecăm rapid**. Conduse echipa afară.

În sistemul Tunja existau doar cinci persoane care cunoşteau motivul adevărat al înfiinţării mişcării de partizani garissani. Fiecare locuia în alt asteroid, astfel încât dacă asupra uneia se abătea vreo nenorocire, celelalte puteau continua planul.

În Ayacucho se afla Ikela, şeful nominal al celor cinci. Îi convenea să fie unul dintre cadrele executive ale grupului de partizani, decât liderul său. În felul acela se păstra la curent cu activităţile mişcării fără să apară sub luminile rampei. Poziţia sa se datora mai degrabă susţinerii financiare, decât unei participări active. Şi detaliul acesta fusese stabilit în prealabil.

Dan Malindi, liderul grupului Ayacucho, sosi primul în sala de conferinţe protejată din Laxa & Ahmad, firma de avocatură pe care o foloseau ca paravan. Când intră, îi aruncă lui Ikela o privire surprinsă, vag iritată. Nimeni nu ştia motivul pentru care Ikela solicitase întrunirea în răstimp de numai şapte ore, iar cadrele executive nu erau indivizi obişnuiţi să fie ţinuţi în ignoranţă, în niciun caz de către unul dintre ei. Încordarea nu i se risipi când îl zări pe industriaşul de obicei calm, care acum stătea mut la masă, şiroind de transpiraţie ca şi cum ar fi avut febră.

Al doilea sosi Kaliua Lamu, un bancher care nu-şi ascundea ambivalenţa tot mai mare faţă de mişcare. Postura de membru într-o grupare de partizani

nu se potrivea prea bine cu respectabilitatea sa recent descoperită.

Feira Ile și Cabral veniră împreună; erau persoanele cu pozițiile cele mai importante în asteroizii Dorado. Feira Ile fusese amiral în Marina garissană și era șeful DS Ayacucho, în timp ce Cabral își clădise cel mai mare grup media din Dorado. Creșterea companiei sale și popularitatea de care se bucura se datorau naționalismului tabloid al politicii lui editoriale, care făcuse o alegere firească pentru partizani. Majoritatea cadrelor executive suspectau că era susținut strict de dragul aparențelor.

Bodyguarzii și secretarii părăsiră încăperea. Dan Malindi o fulgeră cu privirea pe femeia micuță care stătea tăcută în spatele lui Ikela și refuza cu încăpățânare să plece.

– Este cu mine, spuse Ikela.

Dan Malindi mormăi nemulțumit și activă paravanul de securitate al sălii.

– Perfect. Ia zi, Ikela, ce dracu' mai e și asta?

Ikela schiță un gest de respect în direcția femeii, care se ridică și merse în capătul mesei, vizavi de Dan Malindi.

– Sunt dr. Alkad Mzu și mă aflu aici pentru a încheia războiul nostru cu Omuta.

Dan Malindi și Kaliua Lamu o priviră derutați. Cabral se încruntă și ordonă o căutare prin fișierele nanonicelor neurale. Feira Ile fu însă cel care manifestă reacția cea mai intensă: se ridică pe jumătate în picioare, cu chipul uluit în mod evident.

– Alchimistul..., murmură el. Tu ai construit Alchimistul. Sfântă Maria!

– Cine? întrebă Cabral.

– Alchimistul, spuse Alkad. A fost superarma noastră. Eu am proiectat-o.

– Feira? se încruntă Cabral.

– Așa este, încuviință fostul amiral. Eu n-am primit niciodată detaliile, fiindcă proiectul era clasificat cu mult dincolo de nivelul meu de securitate, dar Marina a construit... asta, chestia asta, indiferent ce ar fi ea, imediat înainte de Genocid. Urma s-o utilizăm împotriva Omutei.

Inspiră adânc, se uită la fiziciana micuță și o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Misiunea noastră a fost interceptată de șoimi-negri angajați de Omuta, răspunse Alkad. N-am mai ajuns la destinație. Alchimistul n-a fost niciodată folosit.

– Haide-haide! zise Dan Malindi. Ăsta-i un rahat cu mac. Apari pe scenă la treizeci de ani după eveniment și-nvârți o vrajă despre o legendă dispărută pe care ai auzit-o în vreun bar. Pun prinsoare că următorul pas este să ne ceri bani ca să cauți Alchimistul ăsta. Ba chiar, pun prinsoare c-o să coste al naibii de mult ca să-l găsim, este?

Rânji disprețuitor spre femeie, când termină, dar, cumva, surâsul ei înghețat reuși să-i răpească toată furia.

– Nu trebuie să-l caut. Știu exact unde se află.

– N-a fost pierdut? întrebă Kaliua Lamu.

Entuziasmul lui stârni o privire dezgustată dinspre Dan Malindi.

– Nu, n-a fost niciodată pierdut. A fost păstrat în siguranță.

– Unde?

Alkad se mulțumi să surâdă.

– Poate că există într-adevăr, rosti Cabral. Și poate că ilustrul nostru amiral a avut dreptate spunând că a fost construit de o persoană pe nume Alkad Mzu, dar de unde știm noi că tu ești persoana aceea? Nu putem lua decizii, bazându-ne pe cuvântul unei necunoscute care se ivește din senin, și în niciun caz într-un moment ca acesta.

Alkad înălță o sprânceană.

– Căpitane?

– Eu pot garanta pentru ea, rosti încetișor Ikela. Este dr. Alkad Mzu.

– „Căpitane"? repetă Dan Malindi. Ce vrea să spună?

Ikela își drese glasul.

– A fost rangul meu în Marina garissană. Am fost căpitanul fregatei *Chengho* și am făcut parte din escorta misiunii de desfășurare a Alchimistului. De acolo știu.

– Datavizează-ți codul de autoritate de comandă, rosti sec Feira Ile.

Ikela încuviință fără chef și recuperă codul din celula sa de memorie.

– Se pare că colegul nostru spune adevărul, vorbi Feira Ile către încăperea cufundată în tăcere.

– Maică Maria..., murmură Cabral privind bărbatul pe care crezuse că-l cunoaște în ultimii treizeci de ani. De ce nu ne-ai spus nimic?

Ikela își coborî fața în palme.

– Potrivit planului, orice informare trebuia făcută doar dacă era cazul. Până azi n-a fost cazul.

– Ce plan? izbucni Feira Ile.

– De desfășurare a Alchimistului, spuse Alkad. După eșuarea misiunii inițiale, Ikela și alți patru ofițeri au fost trimiși să vândă antimateria pe care o aveam la bord. Ar fi trebuit să investească banii aceia, astfel încât să existe fonduri suficiente pentru închirierea unei nave stelare capabile de luptă și pentru echiparea ei în vederea lansării Alchimistului după ce erau ridicate sancțiunile și escadrila Marinei Confederației care asigurase blocada pleca acasă. Unicul motiv pentru existența voastră, a partizanilor, a fost acela de a-mi asigura un echipaj care să nu dea înapoi de la ceea ce trebuie făcut. Îl fixă cu privirea pe Ikela: Iar acum sunt aici, exact după grafic, și nu găsesc nicio navă și niciun echipaj.

– Ți-am spus! izbucni Ikela. Îți pot da nava, dacă asta continuă să fie ceea ce dorim. Am bani mai mult decât suficienți. Oricine din încăperea asta are suficienți bani pentru a-ți pune la dispoziție o navă stelară. N-am înșelat niciodată așteptările poporului meu. Să nu mai zici asta! Dar lucrurile s-au schimbat.

– Se pare că le-ai înșelat pe ale mele, rosti Cabral sec. Se pare că le-ai înșelat pe ale multora.

– Gândește! zbieră Ikela. Gândește, în numele Maicii Maria, ce propune ea! Ce ne va face Confederația, dacă explodăm steaua Omutei? Ce represalii vor urma?

– Poate să facă asta? tresări Kaliua Lamu. Alchimistul le va distruge steaua?

– Pe o anumită setare, da, încuviinţă Alkad, însă nu intenţionez s-o folosesc pe aceea. Propun pur şi simplu stingerea stelei lor. Nu va muri nimeni, dar ei vor fi nevoiţi să părăsească şi să-şi abandoneze planeta şi aşezările asteroidale. Vor deveni un popor distrus şi fără cămin, la fel ca noi. Asta se potriveşte, nu?

– Păi... da... Bărbatul privi în jurul mesei, căutând susţinere, însă nu zări decât derută stingheră. Dar nu-nţeleg! Dacă ai supravieţuit atacului şoimului-negru, de ce nu ţi-ai continuat misiunea? De ce ai aşteptat treizeci de ani?

– Au apărut complicaţii, replică Alkad inexpresiv. Până când ne-am recăpătat posibilitatea de a funcţiona, fuseseră impuse sancţiunile şi escadrila pentru blocadă îşi ocupase poziţia. S-a decis să aşteptăm până la înlăturarea acestor obstacole, ceea ce ne-ar fi oferit şanse de succes mult mai mari. Nu mai dispuneam de resurse guvernamentale nelimitate şi aveam doar o singură ocazie de a acţiona aşa cum trebuia. Este vorba despre momentul optim al loviturii. Altă ocazie nu ni se va oferi; agenţiile de contrainformaţii sunt pe urmele mele. Şi mă vor găsi.

Dan Malindi gemu:

– Agenţii de contrainformaţii? Sfântă Fecioară Maria, vor afla unde-ai fost!

– Bineînţeles că vor şti c-aţi fost implicaţi. Asta vă neliniştеşte?

– Dacă mă neliniştеşte? Eu am o familie, nenorocito!

– Da, am mai auzit deja argumentul acesta azi. Începe să mă plictisească. Eu am trăit realitatea Genocidului vreme de treizeci de ani. Voi toți v-ați jucat doar de-a patrioții. Fiecare dintre voi a profitat în propriul său domeniu, scandând strigătul naționalismului. Ei bine, prezența mea aici a pus capăt jocului vostru patetic.

– Ne amenințți? se încruntă Cabral.

– Am fost tot timpul o amenințare pentru viața voastră tihnită, deși n-ați știut nicio clipă de existența mea.

– Ce anume dorești, întrebă Feira Ile, în mod exact?

– Două lucruri. O navă stelară capabilă de luptă, cu un echipaj decent de naționaliști dedicați. Și un loc sigur pentru mine, până când mi-o puneți la dispoziție. Nu subestimați agențiile. Ele știu acum cu certitudine că Alchimistul este real, ceea ce înseamnă că nu se vor da în lături de la nimic pentru a pune mâna pe mine.

Ikela se ridică, așeză palmele pe masă și se aplecă în față.

– Eu zic că nu putem face asta. Maică Maria, vorbim despre distrugerea unui sistem stelar de parcă ar fi o simplă propunere de afaceri, ceva mai dificilă. Vremurile s-au schimbat și noi nu mai suntem garissani. Îmi pare rău, dr. Mzu, dacă este dureros s-o auzi, dar asta-i realitatea: nu mai suntem garissani. Trebuie să privim spre viitor, nu spre trecut. Asta-i o nebunie!

– Iar asta-i trădare, rosti Cabral.

– Trădare... față de cine? Față de o planetă care a fost distrusă acum treizeci de ani? Dacă așa-i, atunci eu sunt un trădător față de ea. Nu-mi pasă!

– Altora s-ar putea să le pese, când vor auzi.

– Ikela, spuse Feira Ile, nu cred realmente că te afli într-o poziție care să-ți mai îngăduie acum să bați în retragere. Ținând seama de misiunea ta, ești încă ofițer activ. Asta înseamnă că ți se cere să-ți respecți obligațiile.

– Atunci mă retrag din toată afacerea asta.

– Perfect. În cazul acesta, trebuie să-ți cer să-mi predai compania T'Opingtu.

– *Poftim?*

– Tocmai am auzit cu toții că a fost înființată pe bani asigurați de Marina garissană. Asta înseamnă că nu-i proprietatea ta.

– Du-te-n pizda mă-tii!

– S-o luăm ușor, interveni Kaliua Lamu. Să nu ne pripim. Ikela are dreptate: vorbim despre distrugerea unui întreg sistem planetar.

– Ar fi trebuit să fi știut c-o să adopți poziția asta, rosti Dan Malindi.

– Pardon?

– Ai auzit foarte bine. Eu sunt dispus să ofer tot ajutorul pe care-l dorește dr. Mzu. Ce dracu' ne va face Confederația, dacă suntem înarmați cu Alchimiști?

– Nu există decât unul, precizâ Alkad.

– Poți să construiești mai mulți, nu?

Femeia șovăi, stingher.

– Dacă apare nevoia, poate fi duplicat.

– Asta-i deci! Nu poți lăsa neprotejat ce a mai rămas din națiunea și cultura garissană, nu?

– Vrei să-ncepi și o cursă a-narmărilor? urlă Ikela. Ești la fel de nebun ca ea!

– Vezi cum vorbești. Ai uitat de posedați?

– În numele Fecioarei Maria, ce legătură au ei cu asta?

– Dacă noi suntem înarmați cu Alchimiști, ticălosul ăla de Capone se va gândi de două ori înainte de a-și trimite flota-ncoace.

– Și cine va avea în grijă Alchimiștii ăștia?

– Consiliul Guvernator Dorado, bineînțeles, pufni disprețuitor Dan Malindi.

– Exact – și știm cu toții câtă influență ai tu acolo.

– Ajunge! izbi Alkad cu pumnul în masă. Nu voi da Alchimistul nimănui. Voi nu-nțelegeți pur și simplu care-i sunt capacitățile. Nu-i un fel de bombă mai mare și mai bună pe care s-o puteți utiliza pentru avantaje politice. A fost construit pentru un scop: să distrugă poporul care ne-a amenințat planeta. Va fi utilizat într-un singur scop: de a ne răzbuna împotriva sa.

Îi privi pe toți pe rând, furioasă și îngrețoșată că doar atât mai rămăsese din planeta de care fusese cândva atât de mândră. Unde le era demnitatea, hotărârea? Oare niciunul dintre ei nu era capabil de un simplu act de aducere aminte?

– Vă voi acorda treizeci de minute pentru a discuta între voi. După aceea îmi veți spune cine mă susține și cine nu.

– Eu te susţin în mod clar, rosti Kaliua Lamu cu glas tare, însă femeia se îndepărtase deja, şchiopătând.

Strigătele reîncepură înainte ca uşa să se închidă în spatele ei. Toţi bodyguarzii şi secretarii din anticameră se holbară la femeie; Alkad abia dacă îi zări. Dacă ar fi ştiut sau anticipat măsura în care decăzuseră partizanii, s-ar fi pregătit mintal pentru aşa ceva.

– Alkad?

Voy se aplecase şi o privea cu îngrijorare.

– Nu-ţi face griji, n-am păţit nimic.

– Vino, te rog, trebuie să-ţi arăt ceva. Imediat!

Fata o prinse de braţ şi o trase prin anticameră, ieşind pe coridor. Alkad nu se sinchisea să protesteze, totuşi forţa obişnuinţei o făcu să activeze un program de analiză a ameninţării. Retinele ei amplificate începură să scaneze coridorul.

– Uite! rosti triumfător Voy şi deschise palma, arătându-i un păianjen micuţ, strivit.

– Maică Maria! Ţi-ai pierdut complet minţile?

– Nu, ascultă-mă. Ai zis că te crezi urmărită de agenţiile de contrainformaţii.

– N-ar fi trebuit să ţi-o spun niciodată. N-ai habar în ce te bagi.

– Ba da, ba da, ştiu prea bine. Am început să verificăm arhiva de intrări a spaţioportului şi am aflat că a sosit o delegaţie de edenişti pentru a discuta despre întărirea defensivei noastre. Trei şoimi-de-vid au adus treizeci de oameni.

– Şi?

– La Mapire a sosit doar un singur șoim-de-vid și șase edeniști care să discute cu Consiliul despre apărările noastre reciproce. Ar fi trebuit să fi fost invers – delegația mai mare ar fi trebuit să fi ajuns în capitală, nu în Ayacucho.

Alkad privi pata mică și maronie din mâna fetei și se simți străbătută de un sentiment rău prevestitor.

– Zi mai departe.

– De aceea ne-am întrebat cum te-ar putea căuta edeniștii prin asteroid. Adamiștii ar utiliza lentile-spion și ar intra în rețeaua de comunicații pentru a ajunge la videocamerele de securitate pentru monitorizare publică. Edeniștii ar utiliza sisteme bitek, fie simulante, fie animale legate prin afinitate. Am început să le căutăm. Și – iată-le! Păianjeni! Sunt peste tot. Am verificat. Ayacucho este complet infestat.

– Asta nu dovedește neapărat..., rosti ea încet.

– Ba da. Mâna cu pata strivită tremura violent. Acesta este un păianjen din familia Lycosidae. Ecologii lui Ayacucho n-au introdus niciodată un Lycosidae în biosferă. Dacă nu mă crezi, verifică arhivele publice.

– Prin biocarantină pot trece tot felul de chestii; paravanele de iradiere nu sunt perfecte.

– Și atunci, de ce sunt toți masculi? N-am găsit nicio femelă, nici măcar una! Trebuie să existe și femele, altfel nu s-ar putea împerechea, nu s-ar putea înmulți. Ar muri fără să cauzeze niciun dezechilibru ecologic. Nimeni nu i-ar observa niciodată.

În mod straniu, Alkad fu aproape impresionată.

– Mulțumesc, Voy. Ar fi bine să mă-ntorc și să le spun că am nevoie de mai multă securitate.

– Să le spui *lor?* Glasul fetei era disprețuitor: Au sărit să te ajute? Nu. Bineînțeles că nu! Ți-am spus că n-o s-o facă.

– Ei au ceea ce-mi trebuie mie.

– Ei n-au nimic ce n-avem și noi. Nimic! De ce n-ai încredere în noi? În mine? Ce dovadă îți trebuie să te facă să crezi în noi?

– Să știi că cred în sinceritatea ta.

– Atunci vino cu mine! Era o implorare disperată. Te pot scoate de aici. Ei nici măcar n-au o cale prin care să te scoată, fără să te vadă păianjenii.

– Asta, fiindcă nu știu despre ei.

– Nu știu pentru că nu-și fac griji în privința securității. Uită-te – au acolo destui bodyguarzi ca să formeze o armată. Toți din asteroid știu cine-s ei.

– Serios?

– Bine, bine, nu toți, dar cu certitudine toți reporterii și din cauza lui Cabral ei nu suflă o vorbă. Oricine vine în Dorado și dorește într-adevăr să ia legătura cu mișcarea partizanilor n-ar avea nevoie de mai mult de două ore ca să găsească un nume.

– Ferească Maria!

Alkad privi în spate către ușa anticamerei, apoi spre fata înaltă. Voy era antiteza tatălui ei: dedicată, determinată, arzând de dorința de a ajuta.

– Tu ai o cale sigură de a ieși de aici?

– Da.

– Bine. Mă poți scoate din secțiunea asta. După aceea îl voi contacta din nou pe tatăl tău și voi vedea ce au convenit ei să facă pentru mine.

– Și dacă nu te vor ajuta?

– Atunci se pare că voi merge pe mâna ta.

– Da? Am întârziat, și? Dă-mă-n judecată! Fii atentă, întrunirea asta mi-a cauzat o grămadă de necazuri. N-am nevoie de dăscăleli ASE despre procedurile de contact.

...

– Da, e aici, în carne și oase. Maică Maria, da' chiar că are ascuns Alchimistul pe undeva! Nu glumește. Vreau să zic, să dea dracii, chiar că vrea să distrugă steaua Omutei.

...

– Bineînțeles că nu știu unde-i, n-a vrut să ne spună. Dar în numele Fecioarei Maria, Ikela a fost căpitan de fregată în Marina garissană și a făcut parte din escorta misiunii Alchimistului. Habar n-avusesem. Douăzeci de ani am plănuit laolaltă și n-am știut niciodată.

...

– Normal că vrei să știi unde suntem. Uite ce-i, o s-apăreți aici trăgând, este? Vreau să zic, de unde știu eu că n-o să-mi faceți felul? Ăsta-i un căcat al dracu' de nasol.

...

– Bine, dar dacă minți, ar fi mai bine să te asiguri că m-ai lichidat. O să-ți iau gâtul dacă n-o faci tu mai întâi, indiferent cât ar costa. Și, auzi, chiar dacă

m-omori, mă pot întoarce și să te rad. Aha... Așa c-ar fi bine să nu-mi tragi țeapă.

...

– Oho-ho, cum să nu! Întotdeauna cred fiecare cuvințel al vostru. Bine, fii atentă, suntem în sala de conferințe Laxa & Ahmad. Toți bodyguarzii sunt în anticameră. Spune-le alor tăi să fie atenți în pula mea când o să intre. Să știe că-s de partea voastră, da?

...

– Nu, ea-i afară, în anticameră. A ieșit acolo acum douăzeci de minute, pentru ca noi să putem discuta despre ce să facem. Votul a fost de trei la doi pentru distrugerea Omutei. Ghici cum am votat eu.

– Laxa & Ahmad, sala de conferințe, rosti Monica. Mzu e-n anticameră, cu bodyguarzii.

Porniți, ordonă Samuel.

Cei douăzeci de agenți edeniști se apropiară de birourile Laxa & Ahmad. Planurile nivelurilor fură extrase din nucleele de memorie de inginerie civilă ale asteroidului. Rute de pătrundere și tactici fură formulate și finalizate în timp ce alergau spre obiectiv, iar banda generală de afinitate abunda în schimburi încordate de cuvinte.

Monica se păstră permanent la trei pași îndărătul lui Samuel. O enerva și nu-și aștepta cu plăcere nici propria-i interogare. Să facă echipă cu edeniștii! Cel puțin însă în felul acela Alchimistul avea să fie neutralizat, cu condiția ca Samuel să-și respecte partea de înțelegere. Iar Monica era sigură că bărbatul n-avea

s-o înșele. Deși politica la nivel înalt putea să ducă totul de râpă... Doamne!

Avură nevoie de patru minute ca să ajungă la Laxa & Ahmad, printr-o succesiune de coridoare lipsite de caracteristici. Din fericire, oamenii erau puțini la ora aceasta; mai rămăsese doar câțiva obsedați de muncă. Se năpustiră pe lângă un bătrân care ducea câteva cutii cu flekuri, un bărbat și o femeie care aveau un aspect atât de vinovat, încât era evident că aveau o relație clandestină, și două adolescente, una foarte înaltă, slabă și neagră, cealaltă micuță și albă, ambele purtând batiste roșii în jurul gleznei.

Când Monica ajunse la Laxa & Ahmad, echipa de edeniști intrase deja. Doi agenți stăteau de pază pe coridor. Monica păși obosită prin ușa dărâmată, scoțându-și pistolul.

Samuel inspiră brusc și sonor:

– La naiba!

– Ce este? întrebă ea.

Ajunseseră de acum în anticamera sălii de conferințe. Toți bodyguarzii partizanilor erau răschirați pe jos, zvâcnind aleatoriu din membre, iar șase edeniști stăteau lângă ei, ațintindu-i cu pistoalele PIT. Trei linii de arsură brăzdau pereții, acolo unde focul laserelor arsese compozitul. Două grenade de scurtcircuitare nervoasă se rostogoleau goale pe mochetă.

– Unde-i Mzu? întrebă Monica.

Samuel îi făcu semn să intre în sala de conferințe. Conducătorii partizanilor fuseseră atinși de impulsurile de scurtcircuitare nervoasă, însă ușa și paravanele

de securitate îi feriseră de efectele cele mai rele. Erau încă conștienți. Patru dintre ei. Al cincilea era mort.

Monica făcu o strâmbătură, când văzu arsura lată de pe tâmpla lui Ikela. Fasciculul îi fracturase osul în câteva locuri, prăjind creierul și transformându-l într-o masă informă, neagră. Cineva avusese grijă să-i distrugă nanonicele neurale.

– Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat aici?

Doi agenți edenișți stăteau înapoia lui Feira Ile, apăsându-l pe gât cu țevile pistoalelor. Încheieturile îi fuseseră prinse la spate în cătușe de compozit. Stropi de vomă îi erau lipiți de buză; transpira abundent din cauza grenadei de asalt, dar altfel era sfidător. Pe masa din fața lui se afla un pistol laser.

– L-a împușcat pe Ikela, rosti Samuel stupefiat și se lăsă pe vine lângă scaunul mortului. De ce? Ce rost a avut? Era unul de-al vostru.

Feira Ile rânji sălbatic.

– Ultima mea îndatorire pentru Marina garissană.

– Ce vrei să spui?

– Ikela a făcut parte din escorta Alchimistului. Probabil că știa unde se află. Acum nu vă mai poate spune.

Monica și Samuel schimbară priviri încruntate.

– A fugit, nu-i așa? întrebă Monica mohorâtă.

– Așa s-ar părea.

– Băga-mi-aș picioarele!

Se apropie de Kaliua Lamu, pe care un agent îl ținea în poziție verticală în scaunul său.

– Unde a plecat Mzu?

– Să te fut în gură.

Monica privi amuzată spre ceilalți partizani din jurul mesei.

– Haide, haide, Kaliua, rosti ea mieros. Ai fost destul de prompt în a ne spune unde se ține întrunirea asta.

– Mincinoaso!

Ea scoase un disc de credit Banca Regală Kulu.

– O sută de mii de lire, da?

– Curva dracu'! N-am făcut niciodat-așa ceva! zbieră bărbatul spre camarazii lui. N-am fost eu ăla! În numele Fecioarei Maria, n-am fost eu!

Monica îl prinse de bărbie și-și exercită lent strânsoarea amplificată. Kaliua Lamu horcăi îngrozit înaintea forței care amenința să-i rupă falca.

– Ai zis c-ar fi mai bine să m-asigur când te termin. Să știi că intenționez să fiu foarte meticuloasă în omorârea ta, dacă nu aflu unde a plecat Mzu.

– Nu știu.

– Nanonicele de interogare ar fi opțiunea plăcută, dar n-avem timp pentru așa ceva. Din fericire, durerea de modă veche poate să producă și acum unele rezultate impresionante în interogarea pe teren. Iar eu am fost bine antrenată. Își apropie fața la numai câțiva centimetri de ochii bulbucați ai bărbatului. Vrei să vezi dacă nu cumva încerc o cacealma? Sau poate că te crezi îndeajuns de puternic ca să-mi reziști două ore după ce ți-am transformat în cenușă nanonicele neurale? Odată ce sunt moarte, nu mai poți bloca durerile. Iar pe teren, arderea nanonicelor neurale se face cu electrozi. Primitiv, dar dă rezultate. Ia ghici unde-i aplicăm?

– Nu. Te rog! Nu!

Ochii i se umeziră când începu să tremure.

– Zi unde a plecat!

– Nu știu. Îmi dau cuvântul. Când am terminat, ea nu mai era. Ți-am spus că trebuia s-aștepte afară până când terminam. Da' nu mai era acolo.

– Cu cine a plecat?

– C-o fată, așa mi-a spus bodyguardul. Cu fata lui Ikela – Voy. E-naltă și tânără. Au ieșit, vorbind, și nu s-au mai întors. Îmi dau cuvântul, asta-i tot ce știu!

Monica îi eliberă bărbia și bărbatul căzu pe spate în scaun, tremurând de ușurare.

– O fată înaltă, murmură femeia.

Îl privi pe Samuel, îngrozită, când amintirea îi înflori în minte. Accesă iute celula de memorie nanonică neurală pe care o menținuse rulând pentru a înregistra operațiunea.

Pe coridor, pe când veneau încoace... Două fete, una înaltă și neagră, cealaltă albă și mică... Se lipiseră de perete, speriate, când ea și Samuel trecuseră alergând pe lângă ele... Imaginea din celula de memorie încremeni. Linii de grilă verde fosforescent se suprapuseră peste fata mai scundă, calculându-i înălțimea. Se potrivea cu a lui Mzu. Ca și greutatea aproximativă.

Un rucsac cu o curea lungă de umăr îi atârna pe lângă corp.

Monica mai văzuse odată rucsacul acela și n-ar mai fi avut niciodată nevoie de ajutorul nanonicelor neurale ca să-și reamintească ocazia respectivă. Rucsacul

fluturase înapoia unei siluete micuțe în costum spațial, care se agățase disperată de o scară din frânghie.

– Doamne Dumnezeule, se adresă lui Samuel care încremenise, am trecut chiar pe lângă ea! Cățeaua poartă un costum cameleonic.

Lady Macbeth lunecă lent deasupra suportului de andocare și rachetele ei ecuatoriale de poziționare scânteiară scurt, când Joshua compensă deriva. Senzorii de bandă optică ofereau aici date de calitate slabă; strălucirea rubinie a lui Tunja era insipidă chiar și în spațiul cosmic lipsit de interferențe, iar jos, unde Ayacucho pândea printre particulele din disc, domnea un trandafiriu crepuscular persistent. Radare laser direcționară nava stelară până ce contactele cu blocare ale suportului se închiseră ferm.

Luminile de pe periferia silozului crescură la intensitate maximă, evidențiind carcasa, cu razele reflectate răsucindu-se sub unghiuri neregulate când panourile de termopurjare se pliară înapoi în fuzelaj. Apoi suportul începu să coboare.

Pe punte nimeni nu rosti niciun cuvânt. Era starea generală care-i apăsase încă de la Narok, ca o infecție transmisă de la căpitan la echipaj.

Sarha se uită peste punte spre Joshua, căutând un semn de... orice! Îi adusese până aici, scoțând ca de obicei un timp excelent, dar cu excepția instrucțiunilor necesare pentru ca nava să funcționeze perfect, nu rostise nici zece cuvinte. Ba chiar mâncase singur în cabina sa.

Beaulieu și Dahybi povestiseră restului echipajului despre posedarea Norfolkului și despre îngrijorarea manifestată de Joshua față de soarta Louisei, astfel că Sarha cunoștea cel puțin motivul pentru starea lui de spirit, deși i se părea aproape incredibil. Anul trecut, ea avusese cu Joshua o relație timp de șase luni. Tânărul fusese atât de firesc în relația aceea, încât, atunci când încetaseră în cele din urmă să mai facă dragoste, ea continuase să facă parte din echipaj fără niciun fel de stinghereală din partea vreunuia.

De aceea i se părea greu de acceptat ca Joshua să fie atât de afectat de cele ce i se întâmplaseră Louisei, care, potrivit relatărilor, era o țărăncuță simplă. El nu fusese niciodată atât de prins în mreje și conceptul devotamentului îi era mai degrabă străin. O parte din atracția lui era exact natura aceea nepăsătoare. Joshua nu te înșela niciodată, cu el știai pur și simplu întotdeauna ce statut ai.

Poate că Louise nu era totuși o fată atât de simplă. „Poate că sunt eu geloasă."

– Acum o să ne spui, căpitane? întrebă Sarha.

– Poftim? întoarse Joshua capul în direcția ei.

– De ce ne aflăm aici? De acum nu-l mai urmărim pe Meyer, deci cine-i această dr. Mzu?

– Mai bine să nu-ntrebi.

Privind iute în jurul punții, femeia văzu cât de iritați deveneau toți de atitudinea lui.

– Sigur că da, Joshua. Nu poți avea încredere în noi, așa este? În niciun caz după atâta vreme.

Joshua o fixă cu privirea. Din fericire, intuiția izbuti până la urmă să-și croiască drum prin gândurile care i se învârteau prin minte și dezvălui exasperarea zăgăzuită a echipajului.

– Rahat! se strâmbă el.

Sarha avea dreptate; după toate prin câte trecuseră împreună, oamenii aceștia meritau un stil mai bun de conducere. „Iisuse, m-am molipsit de paranoia Ionei! Slavă Domnului că n-am de luat decizii cu adevărat dificile."

– Iertați-mă, m-a lovit zdravăn chestia cu Norfolkul. Nu m-așteptasem...

– Nimeni nu s-a așteptat la nimic din toate astea, rosti Sarha cu înțelegere.

– Da, așa-i. Bun, dr. Mzu este o fiziciană care a lucrat cândva pentru Marina garissană...

Nimeni nu comentă prea mult, în timp ce le povesti tot ce știa. Ceea ce probabil că era bine, aprecie Joshua. Era o misiune tare a dracului, pe care o acceptase și în numele lor. „Eu cum m-aș simți, dac-aș fi târât în ceva fără să cunosc motivele?"

Când termină, zări un surâs ușor pe chipul lui Ashly, totuși bătrânul pilot afirmase dintotdeauna că urmărea aventura. Ceilalți acceptară totul cu destul stoicism, deși Sarha îl privea cu un soi de iritare uimită.

Joshua își compuse trăsăturile în unul dintre vechile sale zâmbete de încurajare.

– Ți-am zis că-i mai bine să nu știi.

Femeia pufni spre el, apoi cedă.

– La dracu', da' Lordul Ruinelor nu s-a putut folosi de altcineva?

– Tu în cine ai fi avut încredere?

Sarha încercă să găsească un răspuns şi eşuă fără speranţe.

– Dacă vine cineva să mă-nlocuiască, anunţaţi-mă, spuse Joshua. Chestia asta nu era tocmai prevăzută în fişa postului meu, când v-am angajat.

– Şi nici Lalonde, replică Melvyn sec.

– Beaulieu? întrebă Joshua.

– Întotdeauna mi-am slujit căpitanul pe cât am putut de bine, rosti cosmonika. Nu văd niciun motiv pentru a mă opri acum.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor. Bun, haideţi s-o oprim pe *Lady Mac*. După aceea o să dăm un tur scurt în căutarea lui dr. Mzu.

Serviciul Vamal şi de Imigraţii Dorado avu nevoie de şaptezeci şi cinci de minute pentru procesarea echipajului de pe *Lady Mac*. Ţinând seama de carantină, Joshua se aşteptase la unele frecuşuri, însă ofiţerii aceştia păreau decişi să analizeze absolut toate moleculele din nava stelară. Documentele lor fură examinate de patru ori, în mod separat. Joshua sfârşi prin a plăti o taxă administrativă de cinci mii de fuzidolari inspectorului-şef, înainte de a li se confirma că erau non-posedaţi, că aveau autorizaţia guvernamentală pentru zbor cuvenită emisă de Seninătate şi de a fi declaraţi cetăţeni ce puteau intra în Ayacucho.

Avocații îl așteptau la capătul tubului ecluzei pneumatice a silozului de andocare. Erau trei, doi bărbați și o femeie, cu costume bleumarin simple ce păreau clonate de programul de design al unui lanț de magazine conservatoare.

– Căpitanul Calvert? întrebă femeia.

Se încruntă scurt către el, ca și cum n-ar fi fost convinsă că era persoana pe care o dorea.

Joshua se roti ușor, pentru a-și pune în evidență steaua de argint de pe epolet.

– M-ai prins.

– Căpitanul lui *Lady Macbeth*?

Aceeași nesiguranță.

– Da.

– Sunt doamna Nateghi de la Tayari, Usoro & Wang și reprezentăm compania Zaman de Service și Echipamente care operează în spațioportul acesta.

– Îmi pare rău, n-am nevoie de un contract de întreținere. Abia am fost reechipați.

Femeia întinse un flek, imprimat pe o parte cu simbolul din aur al balanței justiției.

– Marcus Calvert, aceasta este o citație pentru onorarii datorate clientului nostru începând cu luna august a anului 2586. Trebuie să te prezinți în fața tribunalului civil Ayacucho la o dată care va fi stabilită în vederea rezolvării situației.

Flekul fu apăsat în palma lui Joshua.

– Ceee..., izbuti el să icnească.

Sarha începu să chicotească, ceea ce-i atrase o privire tăioasă din partea doamnei Nateghi.

– Există de asemenea un ordin de sechestru judecătoresc pe *Lady Macbeth*, rosti ea înghețat. Te rog să nu încerci să pleci așa cum ai făcut ultima dată.

Joshua sărută flamboaiant flekul și-i surâse radios femeii.

– Eu sunt Joshua Calvert și cred c-ar trebui să stai de vorbă cu tatăl meu. El este Marcus Calvert.

Dacă afirmația aceea o luă prin surprindere pe femeie, ea nu se trădă în niciun fel.

– Ești proprietarul actual al lui *Lady Macbeth*?

– Bineînțeles.

– Atunci rămâi pasibil pentru datorie. Voi revizui citația pentru a reflecta starea curentă. Ordinul de sechestru își păstrează valabilitatea.

Joshua își menținu zâmbetul. Dataviză calculatorului de zbor pentru o afișare a tuturor intrărilor din anul 2586. Nu exista niciuna.

– Iisuse, tată, mulțumesc foarte mult, mormăi el în barbă. În niciun caz – absolut în niciun caz – nu avea să le arate celor trei nemernici cât era de derutat. Mi se pare în mod evident o neglijență, o eroare de calculator... ceva în direcția asta. Nu am nicio intenție să contest datoria și voi fi de acord să plătesc orice bani datorați în contul lui *Lady Mac*. Sunt sigur că nimeni nu dorește ca neînțelegerea aceasta regretabilă să ajungă la tribunal.

O lovi cu vârful piciorului pe Sarha, ale cărei chicote se transformaseră în râs fățiș.

Doamna Nateghi aprobă scurt din cap.

– Sunt autorizată să accept plata integrală a datoriei.

– Perfect.

Joshua își scoase discul de credit Banca Joviană din buzunarul de sus al uniformei-combinezon.

– Costurile din anul 2586 către compania Zaman pentru serviciile prestate sunt în valoare de șaptezeci și două de mii de fuzidolari. Am factura la mine.

– Sunt convins.

Joshua întinse discul de credit, dornic să termine cât mai repede.

Avocata își consultă blocul procesor, într-o demonstrație de oficialitate.

– Dobânzile acumulate la datoria aceasta pe perioada de douăzeci și cinci de ani se ridică la două sute optzeci și nouă de mii de fuzidolari, care a fost aprobată de tribunal.

Râsetul Sarhei se stinse într-o tuse sufocată. Joshua trebui să folosească o prioritate de impuls nervos din nanonicele neurale pentru a se opri să nu sară spre gâtul avocatei. Era convins că și ea făcu același lucru pentru a-și opri chipul la fel de inexpresiv să rânjească larg. Căţeaua afurisită!

– Sigur că da, rosti el fără putere.

– Iar onorariul firmei noastre este de douăzeci și trei de mii de fuzidolari.

– Da, mă gândisem că sunteți ieftini.

De data aceasta femeia schiță o grimasă.

Joshua transferă banii. Avocații plecară prin coridor.

– Ne putem permite? întrebă Sarha.

– Da, rosti Joshua. Pentru misiunea asta am un cont de cheltuieli nelimitat. Ione plătește.

Nu dorea să dezvolte ce avea să spună ea când urma să vadă nota de plată.

„Mă întreb de ce a plecat tata așa grăbit."

Ashly îl bătu pe umăr.

– Aşchia nu sare departe de trunchi, nu? Interesant, taică-tău.

– Sper că se grăbește și posedă în curând pe cineva, mormăi Joshua printre dinți. Sunt câteva lucruri despre care aș dori să vorbesc cu el.

După aceea se gândi la cuvintele pe care le rostise. Poate că nu erau chiar atât de amuzante și tăios de sarcastice pe cât intenționase. Deoarece tatăl lui se afla în lumea de dincolo. Suferea în lumea de dincolo. Asta dacă nu cumva era deja...

– Să-i dăm drumul!

Potrivit personalului din spațioport, Bar KF-T era clubul cu acțiunea cea mai animată. Alături de intermediari, dealeri de droguri și pești, și de toți ceilalți șmecheri bine informați.

Necazul era, înțelese Joshua după ce petrecu două ore trecând de la o masă la alta, că nimeni nu știa singura informație care-l interesa pe el. Numele Alkad Mzu nu lăsase vreo impresie asupra cetățenilor lui Ayacucho.

În cele din urmă se dădu bătut și se retrase cu Ashly și Melvyn la o masă de colț aflată pe un postament. Îi oferea o vedere bună a ringului de dans, unde niște fete drăguțe se mișcau sacadat. Își frecă sticla de bere între palme, nu prea interesat de conținutul ei.

– A fost doar o încercare cu bătaie lungă, căpitane, rosti Melvyn. Ar trebui s-adulmecăm în jurul companiilor de astroinginerie. În clipa de față sunt atât de disperate după contracte, încât până și cele legale ar fi încântate să-i vândă o fregată.

– Dacă Mzu vrea să dispară, spuse Joshua, trebuie s-o facă pe furiș. Aș fi crezut că dealerii ar fi auzit ceva.

– Poate că nu, zise Ashly. În mod clar aici există un fel de uniune subterană. Nu poate fi aceeași cu obișnuitele mișcări de independență ale asteroizilor, fiindcă Dorado și-au câștigat deja suveranitatea. Am căpătat câteva indicii, când s-a crezut că ofeream serviciile lui *Lady Mac* – s-au spus multe despre răzbunarea împotriva Omutei. Mzu s-ar fi putut îndrepta către ei, deoarece la urma urmelor sunt conaționali. Din păcate, unii ca noi nu prea putem pretinde că am fi rude de multă vreme rătăcite ale cauzei.

Își ridică mâna și o studie indiferent. Joshua își privi propria-i piele.

– Mda, aici ai dreptate. Nu prea aducem cu etnia kenyană, nu?

– Dahybi însă ar putea să fie admis.

– Mă-ndoiesc. Ochii i se îngustară. Iisuse, fiți atenți ce mulți puști poartă batiste roșii la gleznă!

De vreo șase-șapte ori în seara aceea, pe când investiga, diverși adolescenți îl rugaseră să-i ducă la Valisk.

– Am avea succes chiar mai mic decât Morții Nopții, mormăi Melvyn încruntat. Măcar pe aici nu există posedați.

– Nu băga mâna-n foc, făcu Ashly și-și coborî glasul, aplecându-se peste masă. Nanonicele mele neurale au suferit în seara asta două erori de încărcări de programe. Nu căderi complete, totuși diagnozele n-au putut identifica motivul.

– Hmm.. Joshua îl privi pe Melvyn: Și tu?

– Am avut o întrerupere de cinci secunde a blocului comunicator.

– Și câteva celule de memorie ale mele au ieșit off-line mai devreme. Ar fi trebuit să fi fost mai atent. Căcat! N-au trecut nici trei ore și toți ne-am apropiat suficient de mult de un posedat ca să ne afecteze. Ce-nseamnă asta în procentaje de populație?

– Paranoia poate fi mai rea decât pericolele reale, zise Melvyn.

– Sigur că da. Dacă ei sunt aici, atunci este evident că nu-s îndeajuns de puternici pentru o campanie de posedare generală. Deocamdată... Asta ne oferă niței timp.

– Care-i atunci următoarea noastră mișcare? întrebă Melvyn.

– Cred că ne orientăm spre celălalt capăt al spectrului, zise Joshua. Să contactăm pe cineva din guvern care poate rula niște verificări discrete pentru noi. Sau poate că n-ar fi o idee rea să lansăm zvonul că *Lady Mac* este de închiriat. Dacă Mzu se află aici pentru ajutor, singurul loc din care-l poate obține este comunitatea naționaliștilor. S-ar putea chiar ca ei să încerce să ne angajeze să lansăm blestemăția aia.

– E prea târziu acum, spuse Ashly. Ne aflăm aici în mod oficial ca să cumpărăm componente defensive pentru Seninătate. Și am pus prea multe întrebări.

– Așa-i. Iisuse, nu-s obișnuit să gândesc pe liniile astea! Mă-ntreb dacă vreunul dintre camarazii mei căpitani a fost abordat pentru un charter de luptă.

– Doar dacă Mzu se găsește realmente în asteroidul ăsta, spuse Ashly. *Samaku* putea să andocheze la oricare dintre ceilalți când a sosit. Bineînțeles, cu condiția să fi venit în sistemul ăsta, nu uita. Ar trebui să verificăm.

– Nu sunt idiot, suspină Joshua. Sarha lucrează deja în direcția asta.

Zâmbetul Sarhei păru un pic strâmb când Mabaki se lovi pentru a treia oară de ea. Mulțimea din Bar KF–T nu era chiar așa de impulsivă. Ea se putea strecura perfect printre clienți, fără să atingă pe nimeni.

Mabaki își arcui sprâncenele, apoi le coborî, când femeia întoarse capul.

– Scuze, surâse el.

Nu o deranja atât de mult faptul că se ciocnea de ea, cât locul în care o făcea. Și felul în care o mânjea atingerea. Sarha gândi că un libidinos patetic între două vârste avea să reprezinte probabil una dintre tribulațiile mărunte pe care urmau să le întâlnească pe cursul acesta nebunesc stabilit de Joshua.

Era aproape gata să cedeze și să încerce o datavizare, când îl localiză pe Joshua lângă bar. „Unde altundeva?“ se întrebă.

– Ăsta-i, îi spuse lui Mabaki.

Sarha îl bătu pe Joshua pe umăr, tocmai când primea o sticlă de bere de la barman.

– Am găsit pe cineva despre care cred că poate...

Se opri, derutată. Nu era Joshua. Uluitor ca tocmai ea, dintre toți oamenii, să-l confunde! Totuși semăna remarcabil de bine, mai ales în pâlpâirile trădătoare de lumină proiectate de spray-ul holografic al ringului de dans. Același piept lat, pentru a cuprinde un metabolism modificat genetic pentru imponderabilitate, maxilar la fel de proeminent, care trecea după aceea în obraji plați. Pielea acestui bărbat era însă mai închisă la culoare, deși nu aducea nici pe departe cu abanosul majorității etnicilor kenyeni din Dorado, iar părul strălucitor era negru ca noaptea, nu șaten comun ca al lui Joshua.

– Îmi pare rău, se bâlbâi ea.

– Mie, nu.

Putea de asemenea să reproducă surâsul șarmant al lui Joshua. Poate chiar mai șarmant decât căpitanul lui *Lady Mac*.

– Căutam pe altcineva.

– Deja îl urăsc.

– La revedere.

– Hei, te rog! Sunt prea tânăr să mi se sfârșească viața. Și așa se va-ntâmpla, când o să pleci. Măcar bea mai întâi un pahar cu mine. El poate s-aștepte.

– Nu, nu poate.

Începu să se îndepărteze, după care un impuls o făcu să privească înapoi, perplexă. La dracu', asemănarea era extraordinară!

Surâsul lui se lăți.

– Asta-i. Iei decizia corectă.

– Nu. N-o s-o iau.

– Lasă-mă măcar să-ți dau e-dresa mea.

– Mulțumesc, dar nu mai rămânem.

Sarha își sili picioarele să se pună în mișcare. Știa că era roșie la față. Cât de stupid de stânjenitor!

– Mă numesc Liol! strigă tânărul după ea. Ajunge să-ntrebi de Liol. Mă cunosc toți.

„Pun prinsoare", gândi ea, „mai ales fetele." Mulțimea se închise din nou în jurul ei și Mabaki o urmă credincios.

A doua oară avu noroc. Joshua stătea la o masă dintr-un colț adumbrit și era întovărășit de Ashly și Mervyn, așa că nu-l putu confunda.

– Funcționarul Mabaki lucrează la Serviciul Imigrări Dorado, explică Sarha trăgându-și un scaun.

– Excelent, încuviință Joshua. Aș dori să-ți cumpăr niște fișiere.

Îl costă cincisprezece mii de fuzidolari ca să afle că *Samaku* andocase definitiv la Ayacucho. Un pasager debarcase.

– Ea este, confirmă Mabaki după ce Joshua îi datăviză un fișier vizual. Daphine Kigano. Nu uiți o femeie ca asta.

– Daphine Kigano, da? Cam viperă, este?

– Mie-mi zici? Mabaki savură altă sorbitură din malțul Tennessee pe care i-l comandase Joshua: Era un fel de prietenă cu Ikela. Nu se face să te bagi peste genul ăsta de relații.

Joshua dataviză către procesorul de rețea al clubului, solicită un nucleu de informații civile și accesă un fișier despre Ikela. Era în principal material de relații cu publicul conceput și pus în circulație de T'Opingtu, dar îi oferi o idee despre persoana cu care avea de-a face.

– Înțeleg, murmură el. Îmi poți spune ce nave stelare au plecat după sosirea Daphinei Kigano?

– Foarte simplu: niciuna. Asta dacă nu punem la socoteală delegația edeniștilor, dar ei sunt oricum de la giganta gazoasă din sistemul ăsta. Mai există curse interorbitale, însă nicio navă adamistă. *Lady Macbeth* este prima care a sosit după plecarea lui *Samaku*.

După ce Mabaki îi părăsi, un surâs larg se lăți peste chipul lui Joshua. După multă vreme, era primul care nu trebuia să fie întipărit acolo de nanonicele neurale.

– Mzu e tot aici, le spuse celorlalți. Am găsit-o.

– Avem o pistă în privința ei, îl preveni Melvyn. Doar atât.

– Optimist ca-ntotdeauna. Acum, când știm despre cine să-ntrebăm, putem începe să ne focalizăm eforturile. Cred că individul ăsta Ikela ar fi un început bun. Ce dracu', am putea chiar să stabilim o întâlnire oficială! T'Opingtu este oricum genul de companie pe care ar trebui s-o contactăm pentru piesele de schimb ale Seninătății.

Își goli sticla de bere și o puse pe masă. Cu coada ochiului întrezări o mișcare și pocni cu palma păianjenul care încerca să fugă de lângă suportul pentru pahare.

– Bun, rosti Samuel. Cel puțin știm motivul pentru care se află el aici. Bănuiesc că Ione Saldana l-a angajat s-o urmărească pe Mzu.

– Vițica aia proastă! se strâmbă Monica. Chiar nu-și dă seama în ce chestii se bagă? Și să mai trimită și niște idioți de mercenari în urmărire!

– „Lagrange" Calvert, reflectă Samuel. Bănuiesc că ar fi putut face și alegeri mai proaste. În tot cazul, el are curajul necesar într-o misiune ca asta.

– Dar nu și stilul. Dumnezeule, dacă-ncepe acum să umble de colo până colo, punând întrebări, toți din Dorado vor afla că Mzu e-n libertate. Tocmai aici s-a găsit să nimerească?! Ar trebui să-l lichidăm; ne-ar scuti de multe bătăi de cap pe termen lung.

– Mi-aș dori să nu mai spui întruna cât de ușoară ar fi viața dacă i-am omorî pe toți cei care sunt cât de cât deranjanți. Calvert este un amator și nu ne va deranja. În plus, nu el va fi cel care să agite publicul.

Samuel indică șirul de coloane AV din lungul unui perete al apartamentului închiriat. Agenții edeniști monitorizau cu atenție toate outputurile companiilor media din Ayacucho.

Știrea despre moartea lui Ikela ținea deja capul de afiș, asociată de acum cu „incidentul" din birourile Laxa & Ahmad. Poliția tratase moartea ca fiind suspectă și refuzase orice comentariu pentru reporterii

adunați înaintea ușilor firmei de avocatură. Deși lăsase deja să scape că dorea să-l interogheze pe Kaliua Lamu în legătură cu decesul.

Monica făcu o grimasă. N-ar fi trebuit să-l fi demascat, dar avuseseră nevoie disperată de informații. Bancherul ceruse ca Monica să-l protejeze de foștii săi camarazi, o solicitare pe care ea nu prea avea cum s-o refuze. Bărbatul și familia sa se aflau deja la bordul unui șoim-de-vid al delegației edeniste, așteptând să fie transportat spre un loc sigur.

– Parcă eu nu știu? Cabral ăla o să ne facă viața amară, mormăi ea. Nu știu de ce i-ai lăsat pe el și pe ceilalți doi să plece.

– Ba știi foarte bine motivul. Ce altceva am fi putut face? Ce naiba, Feira Ile este șeful DS Ayacucho, Malindi este președintele Asociației Comercianților și amândoi fac parte din Consiliul Guvernator Dorado. În niciun caz nu puteam autoriza răpirea lor.

– Bănuiesc că nu, oftă femeia.

– Pe de altă parte, nici ei nu le pot spune oamenilor ce făceau, ba nici chiar că au fost acolo.

– Nu te baza pe asta. Aici ei sunt deasupra legii și dacă se scapă totuși vreo vorbă despre Mzu, se va inflama simpatia naționalistă.

– Cred că ar fi mai bine să presupunem că așa va fi. Cabral va avea grijă în privința asta. La urma urmelor el a votat ca Mzu să fie ajutată să recupereze Alchimistul.

– Da. Femeia emise un geamăt exasperat: Doamne, am trecut chiar pe lângă ea!

– Am fugit pe lângă ea, o corectă Samuel.

– A fost zărită pe undeva?

– Nu. În același timp însă pierdem un număr neobișnuit de mare de păianjeni.

– Da?

– Parcă toți copiii s-au pornit să-i omoare. Este un fel de joc organizat. Câteva cluburi de zi au chiar concursuri pentru cine poate găsi cât mai mulți. Se acordă premii în bani. Inteligent, încheie el cunoscător.

– Cineva este bine organizat.

– Da și nu. Copiii sunt o cale mai aparte de atac; numărul păianjenilor pe care-i pot elimina nu ne va bloca, ci mai degrabă ne va stânjeni. Dacă o altă agenție ar fi descoperit că noi ne infiltrăm în asteroid, ar fi eliberat un virus particularizat pentru a omorî păianjenii. Aruncă o privire întrebătoare: Nu?

Ea își țuguie buzele într-un zâmbet ironic.

– Îmi pot imagina că asta ar putea fi foarte bine procedura standard de operare pentru unii.

– Prin urmare... nu este o agenție, dar este cineva care are legături ce ajung până la nivelul cluburilor de zi locale. Și încă repede.

– În niciun caz partizanii. Ei n-au fost niciodată atât de bine organizați, iar membrii lor sunt în majoritate vârstnici reticenți. Crezi că-i grupul care o are pe Mzu?

– Prin eliminare, el ar trebui să fie.

– Da, însă deocamdată cunoaștem doar un singur membru – pe fata aceea, Voy. Dacă există un nucleu

de partizani, îmi vine greu să cred că ASE nu știa despre el.

– Sau noi.

Bărbatul se uită la agenții care monitorizau știrile și chipul îi pâlpâi într-o suită de expresii, pe măsură ce schimba întrebări și răspunsuri pe banda de afinitate generală.

– Interesant, rosti în cele din urmă cu glas tare.

– Ce anume? întrebă Monica răbdător.

– Ținând seama de moartea misterioasă și de averea lui Ikela, nicio companie media n-a menționat-o pe fiica sa. În mod normal acesta ar fi fost primul lucru asupra căruia să se concentreze reporterii: cine va moșteni totul?

– O protejează Cabral.

– Așa se pare.

– Crezi că el poate fi implicat, cu grupul lui media?

– Foarte puțin probabil. Din câte știm, implicarea lui cu partizanii a fost minimă; a făcut parte din rândurile lor mai mult formal.

– Atunci, cu ce grup este amestecată Voy, fir-ar a dracului?

Mult mai târziu, când avu timp să se gândească pe îndelete, Liol fu de părere că Lalonde fusese motivul lipsei lui de reacție. În circumstanțe normale, n-ar fi fost niciodată atât de lent. Însă după ce accesase reportajul lui Kelly Tirrel, dăduse iama prin cluburile și barurile din Ayacucho, bând și ingurgitând stimulente cu hotărâre metodică. Mulți alții procedau

la fel, dar din cu totul alt motiv. Ei se temeau pur și simplu de posedați, pe când Liol vedea cum visul vieții i se năruia în mai puțin de o secundă.

Dintotdeauna fusese un vis periculos. O unică speranță care dăinuie din primele zile ale copilăriei nu reprezintă o temelie solidă pe care să clădești o viață. Dar Liol o făcuse. Mama lui îi spusese întruna că tatăl său va reveni într-o bună zi; o asigurare pe care continuă s-o repete după alți trei soți și nenumărați prieteni. Va reveni și ne va lua cu el, undeva unde soarele strălucește orbitor de alb și unde terenul este plat și nesfârșit. La un univers depărtare de asteroizii Dorado, planetoizi hăituiți de ororile și tragediile terifiante ale trecutului.

Visul destinului său – știința sigură – îi dădu lui Liol încredere în sine și-l separă de cei de o seamă cu el. Făcea parte din prima generație de garissani născuți după Genocid. În timp ce alții suferiseră din cauza coșmarurilor părinților lor, tânărul Liol prosperase în cavernele și coridoarele aflate în extindere din Mapire. Fusese campionul clubului său de zi; idolatrizat ca nesăbuit de prietenii adolescenți, primul dintre ei care se îmbătase, primul care făcuse sex, primul care încercase droguri ușoare, iar apoi nu chiar așa de ușoare, primul care rulase un program stimulator clandestin prin nanonicele neurale nou implantate. Un pușți autentic din categoria „le-am fumat de mult pe astea", în măsura în care se putea spune așa ceva despre domeniul limitat de experiență care era permis pe orbită în jurul lui Tunja.

Însufleţirea i se menţinuse chiar şi după împlinirea a douăzeci de ani, când anii de când tatăl lui nu mai revenise începuseră să se adune alarmant. Continuase să se agaţe de făgăduiala mamei sale.

Un număr însemnat dintre contemporanii lui emigraseră din Dorado când ajunseseră la majorat, un fenomen îngrijorător pentru Consiliu. Toţi presupuseseră că Liol avea să se numere printre ei, ba chiar să fie primul care să dorească să caute noi oportunităţi. El însă rămăsese, alăturându-se efortului de a face din Dorado un stat industrial dezvoltat.

Adunarea Confederaţiei le acordase refugiaţilor de pe Garissa drepturi de colonizare în asteroizii Dorado ca parte din despăgubirile lor pentru Genocidul cauzat de Omuta. Toate companiile multistelare care exploatau minereuri trebuia să plătească o taxă de licenţiere Consiliului, din care o parte era folosită pentru investiţii în infrastructura asteroizilor şi restul era plătit direct supravieţuitorilor şi descendenţilor lor, risipiţi de acum prin toată Confederaţia.

Până în anul 2006, dividendul acela crescuse la suma respectabilă de douăzeci şi opt de mii de fuzidolari pe an. Cu asemenea venit garantat drept chezăşie, Liol nu avusese dificultăţi în colectarea de împrumuturi şi burse de la Agenţia de Dezvoltare Dorado pentru a-şi începe propria afacere. În concordanţă cu obsesia lui, deja oarecum nesănătoasă, faţă de zborul spaţial, întemeiase compania Quantum Serendipity, specializată în service pentru componentele electronice ale navelor stelare. Fusese o alegere bună, fiindcă

numărul navelor stelare din sistemul Tunja crescuse de la un an la altul. Fusese răsplătit cu subcontracte din partea companiilor mai mari de service și întreținere și suise treptat prin lista furnizorilor aprobați. După doi ani de creștere constantă, închiriase un siloz de andocare în spațioport și participase la prima lui licitație pentru un serviciu complet de întreținere a navelor stelare. După trei ani, Quantum Serendipity cumpărase majoritatea acțiunilor unei stații mici de fabricare de componente electronice; producând el însuși procesoarele, tânărul putea să vândă mai ieftin decât concurenții săi și în același timp să aibă profit.

Acum deținea majoritatea acțiunilor în două stații de electronice, era proprietarul a șapte silozuri de andocare și avea șaptezeci de subordonați. Iar cu șase luni în urmă, Quantum Serendipity obținuse un contract de service pentru rețeaua de comunicații care făcea legătura între platformele DS, un venit solid ca roca, grație căruia putea să treacă la un nivel nou de operații.

Apoi Adunarea Confederației trimisese vestea despre posedare, urmată rapid de reportajul lui Kelly Tirrel. Prima nu-l deranjase pe Liol nici pe jumătate la fel de mult ca pe concurenții săi; mulțumită contractului DS, își putea menține compania la suprafață în timpul crizei. Însă reportajul, cu eroul zilei, superpilotul „Lagrange" Calvert salvând copilași în nava sa stelară, fusese cât pe aici să-l distrugă. Însemnase sfârșitul lumii sale.

Niciunul dintre prietenii lui nu înțelesese motivul deprimării sale bruște și feroce și al beției

îngrijorătoare în care se lansase. Ei însă nu-i cunoscuseră niciodată visul și nu știuseră cât de mult însemna pentru el – fusese ceva intim. Așa încât, după ce două tentative eșuate de „înveselire" se pierduseră jalnic printre abuzurile lui vicios calculate, îl lăsaseră singur.

De aceea fusese surprins când i se adresase fata din Bar KF–T. Surprins... și destul de iritat. Replicile lui de flirt fuseseră automate, nici măcar nu trebuise să gândească. Abia după plecarea ei, o încruntătură îi traversă fața chipeșă, mai degrabă plată.

– Joshua, rosti el cu glasul îngroșat de băutură. Mi-a spus „Joshua". De ce a făcut-o?

Barmanița, care de acum renunțase la ideea de a-l târî acasă pentru a-și petrece noaptea cu el, strânse stoic din umeri și trecu mai departe.

Liol își goli paharul de whisky dintr-o dușcă rapidă și dataviză o solicitare de căutare în calculatorul de înregistrări al spațioportului. Răspunsul păru să-i declanșeze în nanonicele neurale un program eficient de trezire.

Cu treizeci de ani în urmă, când era mereu pe fugă, Alkad văzuse încăperi și mai mizerabile. Hotelul taxa la oră și se adresa echipajelor de nave stelare aflate în escale scurte și cetățenilor care doreau un locșor tăcut și privat unde să se dedea la diversele vicii pe care le putea asigura tehnologia modernă. Nu exista nicio fereastră, fiindcă hotelul era tăiat în rocă, puțin în spatele stâncii de la extremitatea cavernei biosferă. Era

mai ieftin în felul acela. Clienții nici măcar nu observau împrejurimile.

Holograme mari acopereau doi pereți, prezentând imagini ale unui oraș planetar în amurg; peisajul de lumini ce scânteiau aidoma unor nestemate dispărea spre orizontul de sub cerul roz-somon. Patul ocupa jumătate din suprafața podelei, lăsând doar atât spațiu cât să treci pe lângă el. Nu existau alte mobile. Camera de baie era un cubiculum utilitarist, cu duș și toaletă. Săpunuri și geluri erau disponibile contra cost dintr-un distribuitor.

– El este Lodi Shalasha, rosti Voy după ce intrară. Superelectronicul nostru, care s-a asigurat că odaia este curată. Sper, pentru binele lui.

Tânărul se rostogoli din pat și-i zâmbi nervos lui Alkad. Purta un costum oranj flamboaiant cu spirale verzi, care te amețeau. Nu era la fel de înalt ca Voy, dar ușor supraponderal.

Tipul de student, îl clasifică instantaneu Alkad; arzând de furia care răbufnea dintr-un cap ticsit de informații noi. Îl văzuse de o mie de ori până atunci, pe când era conferențiară; puștani dintr-un mediu fără griji, care-și extinseseră mințile în direcțiile greșite la primul gust al libertății intelectuale.

Surâsul lui era stresat, când o privi pe Voy.

– Ai auzit?

– Ce s-aud? fu imediat suspicioasă fata înaltă.

– Îmi pare rău, Voy. Realmente.

– *Ce-i?*

– Tatăl tău... A fost un accident în birourile Laxa & Ahmad. A murit. Toate emisiunile de ştiri vorbesc numai despre asta.

Toţi muşchii din corpul fetei se încordară şi ea privi direct prin Lodi.

– Cum s-a-ntâmplat?

– Poliţia zice c-a fost împuşcat. Vrea să-l interogheze pe Kaliua Lamu.

– Asta-i o prostie, de ce ar fi vrut Kaliua să-l împuşte pe tata?

Lodi strânse neajutorat din umeri.

– Probabil c-au făcut-o oamenii ăia care alergau spre birouri. Agenţii străini, ei au făcut-o, rosti Voy. Nu trebuie să-ngăduim să ne lăsăm distraşi de asta.

Tăcu o clipă, apoi izbucni în lacrimi.

Alkad bănuise că aşa se va întâmpla; fata era mult prea inflexibilă. O aşeză pe pat şi-i cuprinse umerii cu braţul.

– Gata, gata, o alină ea. Descarcă-te.

– Nu! Voy se legăna înainte şi înapoi. Nu trebuie s-o fac. Nimic nu trebuie să interfereze cu cauza. Am un program supresor pe care-l pot folosi. Lasă-mă doar un moment.

– Nu, o preveni Alkad. Ăsta-i lucrul cel mai rău pe care-l poţi face. Crede-mă, am avut destulă experienţă în suferinţă ca să ştiu ce anume funcţionează.

– Nu-l plăceam pe tata, se tângui Voy. I-am spus că-l uram. Uram ce făcea el. Era slab.

– Nu. Ikela n-a fost niciodată slab. Nu gândi așa despre tatăl tău. A fost unul dintre cei mai buni căpitani de Marină pe care i-am avut.

Voy își trecu o mână peste față, nefăcând altceva decât să-și lățească urmele de lacrimi.

– Căpitan de Marină?

– Exact! În timpul războiului a comandat o fregată. Așa l-am cunoscut.

– Tata a luptat în război?

– Da. Și după aceea.

– Nu-nțeleg. N-a spus-o niciodată.

– Nici nu trebuia s-o facă. Primise ordine și le-a respectat până în clipa morții. Ofițer adevărat până-n ultima clipă. Sunt mândră de el. Toți garissanii pot fi mândri de el.

Alkad spera că ipocrizia nu avea să i se simtă în glas. Era alarmant de conștientă de cât de multă nevoie avea acum de oamenii lui Voy, indiferent cine ar fi fost ei. Iar Ikela aproape că-și păstrase credința; nu era decât o jumătate de minciună.

– Ce a făcut în Marină?

Voy devenise brusc disperată să afle detalii.

– O să-ți spun mai târziu, îți promit, zise Mzu. În clipa de față vreau să-ți activezi un program de adormire. Crede-mă, asta-i cel mai bine. Am avut o zi destul de grea și până acum.

– Nu vreau să dorm.

– Știu. Dar ai nevoie de somn. Și nu plec nicăieri. Voi fi aici când te trezești.

Voy privi cu nesiguranță spre Lodi, care aprobă încurajator.

– Bine.

Se întinse pe pat, se foi, căutându-și o poziție confortabilă, și închise ochii. Programul intră în acțiune.

Alkad se ridică și dezactivă costumul cameleonic. Dezlipirea glugii de pe față o duru, fiindcă țesătura subțire i se prinsese posesiv de piele. Însă aerul răcoros din odaie era ca un tonic; transpirase abundent în costum.

Desfăcu banda de etanșare a bluzei și începu să-și extragă brațele din costum.

Lodi tuși agitat.

– Până acum n-ai mai văzut niciodată o femeie dezbrăcată?

– Ăăă, ba da. Dar... Asta-i...

– Pentru tine e doar o joacă?

– Ce joacă?

– Să fii un radical băiat-bun, un revoluționar care fuge de autorități?

– Nu!

– Bun. Pentru că până vom termina, vei vedea lucruri mult mai rele decât curul gol al unei femei de vârsta mea.

Atitudinea ei degajată îl calmă.

– Am înțeles. Pe cuvânt c-am înțeles. Ăăă...

Alkad trecu la pantaloni, care erau mult mai strânși decât gluga.

– Da?

– Cine ești dumneata, de fapt?

– Voy nu ţi-a explicat?

– Nu. Mi-a spus doar să alertez grupul pentru posibilitatea de a intra în acţiune. A spus că trebuie să fim atenţi, fiindcă e posibil ca asteroidul să fie supravegheat discret.

– Avea dreptate.

– Ştiu, încuviinţă el mândru. Eu am fost cel care şi-a dat seama că edeniştii împrăştiau păianjeni.

– Isteţ din partea ta.

– Mulţumesc. Cadrele noastre junioare îi curăţă din zonele critice, intersecţii de coridoare şi alte locuri. M-am asigurat totuşi că ocolesc hotelul ăsta; nu voiam s-atrag atenţia asupra lui.

– O precauţie inteligentă. Aşadar cadrele acestea ale voastre ştiu că noi suntem aici?

– Nu, nici vorbă; nimeni n-o mai ştie, jur. Voy a spus că dorea o cameră sigură; am plătit chiar cash.

„Poate că pot totuşi salva situaţia", gândi Alkad.

– Fii atent, Lodi, merg mai întâi să-mi fac un duş, după care îmi poţi povesti despre grupul ăsta al vostru.

Aşa cum se întâmpla cu majoritatea echipajelor după ce andocau, lui Joshua îi plăcea să tragă la un hotel, chiar dacă numai pentru o singură noapte. Nu era neapărat mai convenabil decât să stea în *Lady Mac*, dar însemna o schimbare. De data aceasta însă echipajul reveni în nava stelară şi Joshua depresuriză tubul ecluzei pneumatice după ce toţi ajunseră la bord. Acţiunea aceea ar fi putut stopa cu greu pe cineva

îmbrăcat în costum IIS, totuși *Lady Mac* avea destule sisteme defensive interne. În plus... în fundul minții lui exista noțiunea că un posedat ar fi avut dificultăți în purtarea și operarea unui costum spațial; dacă Kelly avea dreptate, abilitatea lor energistică nestăvilită ar fi destabilizat procesoarele costumului. Se izolă în coconul său pentru dormit, cu paranoia redusă la nivelul cel mai scăzut după multe zile.

Peste cinci ore, când membrii echipajului începură să plutească în cabina-bucătărie pentru micul dejun, atmosfera era sumbră. Toți accesaseră companiile locale de știri. Moartea lui Ikela ținea capul de afiș.

Ashly privea la coloana AV a cabinei, când vârî duza pentru lapte în pachetul de cereale.

– Trebuie să fie o lucrătură de acoperire, mormăi pilotul. Prea mult fum, la așa de puțin foc. De acum poliția ar fi trebuit să fi arestat pe cineva. Unde s-ar putea ascunde un personaj așa de proeminent ca Lamu ăsta într-un asteroid?

Joshua ridică ochii de la cutia lui cu suc de grepfrut.

– Crezi că Mzu a făcut-o?

– Nu. Ashly își retrase pachetul răcit și înghiți o gură de terci de grâu: Cred c-a făcut-o cineva care încerca s-o prindă pe Mzu; Ikela i-a stat în drum. Poliția trebuie să știe asta. Nu pot însă să dea publicității informația.

– Și au prins-o? întrebă Melvyn.

– Mă crezi mediu psihic?

– Întrebările acestea sunt irelevante, spuse Beaulieu. Nu deţinem suficiente informaţii pentru a specula în felul acesta.

– Putem specula însă despre cine altcineva încearcă s-o prindă, rosti Melvyn. Eu pun pariu că trebuie să fie blestematele alea de agenţii de contrainformaţii. Dacă noi am putut afla că ea a ajuns aici, atunci au putut afla şi ele. Iar ăsta-i un necaz serios, căpitane. Dacă pot lichida pe cineva ca Ikela fără să le pese, n-o să-şi facă mari griji în privinţa noastră.

Joshua îşi lăsă cutia goală de suc de grepfrut şi luă una de ceai şi un croasant. Îi privi pe rând pe membrii echipajului său, pe când mesteca aluatul insipid (alt motiv pentru care-i plăceau hotelurile; mâncarea pentru imponderabilitate era întotdeauna moale şi cleioasă, pentru a evita firimiturile). Cuvintele lui Melvyn erau tulburătoare, fiindcă niciunul dintre ei nu era obişnuit cu pericolul personal, în situaţii de unu la unu; lupta navelor stelare era cu totul altceva. Exista apoi posibilitatea reală de a-i întâlni pe posedaţi.

– Beaulieu are dreptate, nu avem încă date suficiente. Vom petrece dimineaţa rectificând asta. Mel şi Ashly, vreau să vă concentraţi asupra contractelor defensive industriale şi să vedeţi dacă puteţi găsi genul de lucruri de care ar avea nevoie Mzu pentru recuperarea şi plasarea Alchimistului. În principal asta ar însemna o navă stelară, dar şi ea va trebui echipată; dacă avem realmente noroc, este posibil ca Mzu să fi comandat nişte echipamente personalizate. Dahybi şi Beaulieu, încercaţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu Daphine

Kigano, unde a fost văzută ultima dată, numărul disculuі ei de credit, chestii de felul ăsta. Eu voi afla ce pot despre Ikela și asociații lui.

– Și eu? întrebă Sarha indignată.

– Rămâi de cart aici și nu lași la bord pe nimeni cu excepția noastră. De acum încolo pe punte va fi permanent unul dintre noi. Nu știu dacă în Ayacucho există posedați, dar nu risc nimic. Mai trebuie ținut seama și de agențiile de contrainformații, de forțele locale de securitate și de cei cu care este asociată Mzu. Cred că poate fi momentul să-i scoatem pe gardiști din tau-zero, pentru eventualitatea în care evenimentele ar lua o turnură nedorită. Ei pot trece destul de ușor drept cosmoniki.

Ione găsea foarte bizară senzația de independență, atât individual, cât și la unison cu mințile ca niște cioburi de oglinzi din ceilalți gardiști. Gândurile ei fâlfâiau peste banda de afinitate aidoma unor păsări care fugeau dinaintea unui uragan.

Trebuie să încercăm să ne separăm mai mult, spuse ea.

La care propriile ei gânduri răspunseră: **Absolut.**

Se simți chicotind; genul de chicotit cauzat de gâdilatul unui amant nemilos: nedorit, totuși inevitabil.

Contactul de afinitate cu ceilalți trei gardiști se reduse, limitându-se la informații esențiale: locul, statutul amenințării, interpretarea ambientului. Nu-și putea stăvili micul fior de nerăbdare înaintea experienței aceleia, deoarece era prima dată când ieșise din

Seninătate. Poate că Ayacucho nu însemna mare lucru, dar era decisă să se lase pătrunsă cât mai mult de locul acela.

Îl urmă pe Joshua afară din capsula de tranzit care îi adusese de la spațioport. Incinta axială era o simplă bulă de rocă cu gravitație redusă, dar în același timp era o bulă de rocă pe care n-o mai văzuse până atunci. Prima ei lume străină.

Joshua pătrunse într-un tub lift care aștepta și se așeză. Ea alese locul de vizavi și compozitul scârțâi, ajustându-se sub greutatea sa.

– Este foarte straniu, rosti ea când liftul porni. O parte din mine dorește să fie lângă tine.

Chipul bărbatului deveni imobil.

– Iisuse, Ione, de ce dracu' ți-ai băgat personalitatea în gardiști? Seninătatea ar fi fost suficientă.

– Oh, Joshua Calvert, dar am impresia că ești stânjenit!

– Cine, eu? Nu, câtuși de puțin, sunt perfect obișnuit să se dea la mine niște monștri asexuați înalți de doi metri.

– Nu mai fi așa de morocănos! În plus, ar trebui să fii recunoscător. Instinctul meu este foarte protector față de tine, ceea ce mi-ar putea conferi un avantaj.

Replica lui Joshua i se pierdu undeva în gât.

Ușile liftului se deschiseră într-un spațiu public din districtul comercial al asteroidului, unde câțiva funcționari întârziați se grăbeau spre muncă, iar o pereche de mecanoizi curăța pereții și podeaua. Era mai puțin spartană decât incinta axială, cu un plafon

înalt, arcuit, și hârdaie de plante spațiate la intervale regulate. Continua să fie totuși doar un tunel prin rocă, nimic elaborat. Din păcate, gardistul nu avea buze, pentru că femeia le-ar ținguiat cu certitudine. Ea dorea realmente să vadă caverna biosferă.

Joshua porni prin spațiul public.

– Ce speri să obții aici? îl întrebă ea.

– T'Opingtu este o companie mare și cineva trebuie să fi fost numit imediat pentru a o conduce. Ikela s-ar fi asigurat că înlocuitorul său va fi o persoană în care se putea încrede, cineva din cercul lui imediat. Nu-i mare lucru, dar este pista cea mai bună pe care o avem.

– Nu cred că vei putea stabili vreo întâlnire azi.

– Nu mai fi așa de pesimistă. Problema ta este că Seninătatea este incoruptibilă și logică, iar tu ești obișnuită doar cu așa ceva. Asteroizii ca Ayacucho nu sunt nici una, nici alta. Mărimea contractului pe care li-l voi flutura în fața ochilor mă va duce drept în biroul din vârf. Genul ăsta de afaceri are o etichetă.

– Perfect, o să intri. Și după aceea?

– Nu voi ști până când nu voi ajunge acolo. Nu uita că asta-i o misiune care se ocupă exclusiv de achiziția datelor; totul este de ajutor, chiar dacă-i negativ. Așa că menține-ți simțurile deschise și memoria pe înregistrare completă.

– Da, să trăiți, dom' căpitan.

– Bun, suntem interesați în primul rând de tot ce putem afla despre viața lui Ikela. Știm că era un refugiat garissan – deci cu cine a venit din trecut, cât

de naţionalist era...? Nume, contacte, chestii de genul ăsta.

– Personalitatea mea n-a suferit în decursul procesului de copiere. Pot gândi şi singură.

– Minunat! Un bodyguard cu atitudine.

– Joshua, dragule, asta nu-i atitudine.

Tânărul se opri deodată şi împunse cu un deget spre matahală.

– Ia vezi...

– Aceea este Pauline Webb, rosti Ione.

– Ce? Cine?

Trei oameni veneau spre Joshua. Doi bărbaţi de etnie africană, care flancau o femeie albă. Tânărului nu-i plăcu deloc aspectul bărbaţilor; purtau haine civile, dar armura de luptă ar fi fost mai cuvenită. Erau amplificaţi şi conţineau fără îndoială o varietate mare de implanturi letale.

Pauline Webb se opri la doi metri de Joshua şi-l privi curioasă pe gardist.

– Întâlnirea ta a fost anulată, Calvert. Strânge-ţi echipajul, întoarce-te la navă şi pleacă acasă. Azi.

Joshua îşi afişă zâmbetul cel mai nonşalant.

– Pauline Webb! Interesant să te-ntâlnesc aici.

Ochii ei mijiţi îl examinară din nou cu suspiciune pe gardist.

– De acum situaţia aceasta nu mai este grija ta.

– Este grija tuturor, vorbi Ione. Mai ales a mea.

– Nu îmi închipuiam că obiectele astea pot opera independent.

– Acum știi, spuse Joshua politicos. Acum dacă sunteți amabili să vă dați...

Bărbatul aflat drept în fața lui încrucișă brațele și-și depărtă ușor picioarele, o statuie realmente inamovibilă. Rânji carnivor către Joshua.

– Ăăă, am putea ajunge la o înțelegere?

– Înțelegerea este simplă, spuse Webb. Dacă pleci, o să trăiești.

– Haide, Joshua, zise Ione.

Mâna foarte umană a gardistului i se strânse pe umăr, silindu-l să se întoarcă.

– Dar...

– Haide.

– Este un sfat înțelept, rosti Webb. Dă-i ascultare.

Ione îi slăbi umărul după câțiva pași. Clocotind, Joshua o lăsă să-l escorteze înapoi la lift. Când se uită înapoi, Webb și cei doi bărbați stăteau locului și-l priveau.

– Ăsta nu-i teritoriul ei, șuieră tânărul spre gardist. Am fi putut provoca o scenă, i-am fi putut face necazuri. Poliția ar fi intervenit în aceeași măsură în care ar fi făcut-o cu noi.

– Orice incident cu autoritățile de aici ar fi fost rezolvat în favoarea ei. Este ofițer SCNC trimis după Mzu; Biroul local al Marinei ar fi susținut-o, iar noi doi am fi intrat în rahat până peste cap, ca să nu mai amintesc de închisoare.

– De unde dracu' știa Webb unde mergeam?

– Presupun că echipajul lui *Lady Mac* este supravegheat clandestin chiar în clipa asta.

– Iisuse!

– Exact. Va trebui să ne retragem și să venim cu o strategie mai bună.

Ajunseră la ușile liftului și Joshua dataviză pentru întoarcerea în incinta axială. Mai aruncă o privire în spate către Webb, pe a cărei față înflorea un surâs viclean.

– Știi ce-nseamnă asta, nu?

– Ce?

– Că agențiile încă n-au pus mâna pe ea. Mai avem șanse.

– Este logic.

– Bineînțeles că-i logic. Am putea chiar să întoarcem situația în favoarea noastră.

– Cum?

– O să-ți spun după ce revenim la bordul lui *Lady Mac*. Mai întâi, toți va trebui să ne supunem decontaminării. Hristos știe cu ce fel de nanonice secrete ne-au înțepat! Dacă nu suntem atenți, ne vom emite gândurile drept la ei.

Ușile liftului se deschiseră și Joshua păși înăuntru. Cineva lipise aleatoriu pe pereți vreo șase abțibilduri holomorfe rotunde, cu diametrul de douăzeci de centimetri; alte două erau pe tavan. Unul se afla la înălțimea capului său și-și începu ciclul: un mugur strâns de fotoni de culoarea lavandei care creșteau dinspre centru, căpătând forma unei majorete adolescente vesele. Figura își agită entuziast bastonul argintiu.

– Fugi, Alkad, fugi! țipă ea. Ești ultima noastră șansă: nu-i lăsa să te prindă. Fugi, Alkad, fugi!

Joshua se holbă la ea stupefiat.

– Doamne Dumnezeule...

Majoreta îi făcu obraznic cu ochiul și coborî înapoi sub suprafața abțibildului. Alte trei își începură ciclul.

18

Placa 8–92-K: gri mat, câteva zgârieturi acolo unde fusese atinsă de scule și mănuși neatente, benzi roșii de cod care-i anunțau lotul de fabricație și utilizarea permisă de BAC, indicatori reactivi ce măsurau radioactivitatea și ablația vidului și care încă străluceau verde sănătos; la fel ca toate celelalte plăci hexagonale ce protejau sistemele delicate ale *Răzbunării lui Villeneuve* de expunerea directă la spațiul cosmic. Atât doar că radia un nivel infim de activitate electromagnetică. Așa indica prima ventuză de scanare. Erick o aplică iute pe a doua pe centrul sursei. Blocul senzorial confirmă un punct de emisie a radiațiilor. Analiza densității detalie mărimea unității îngropate și un contur aproximativ al componentelor sale mai mari.

– L-am găsit, căpitane, dataviză Erick. L-au încorporat într-o placă de blindaj. Cred că-i un nucleu mic de tritiu și deuteriu cu electroni comprimați; poate zero virgulă doi dintr-o detonare de o kilotonă.

– Ești sigur?

Erick se simțea prea obosit ca să fie furios. Era a noua lui căutare și toate îi stresau prea mult corpul convalescent. După ce termina fiecare ședință de zece ore petrecută strecurându-se ca un șarpe prin măruntaiele navei, trebuia să meargă direct în cartul de pe punte ca să păstreze iluzia unei rutine normale la bordul navei pentru Kingsley Pryor și cei opt reporteri de teren. Iar peste toate astea, Organizația jucase murdar. Așa cum știuse că va face.

– Sunt sigur.

– Mulțumesc sfinților binecuvântați. În sfârșit! Acum putem scăpa de diavolii ăștia. Îl poți dezactiva, nu-i așa, *mon enfant?*

– Cred că ideea cea mai bună ar fi să detașăm placa și s-o vaporizăm cu laserele cu raze X imediat ce s-a îndepărtat de navă.

– Bravo! Cât va dura?

– Cât va fi necesar. N-o să grăbesc lucrurile.

– Bineînțeles.

– Pe orbita asta există ceva coordonate rezonabile pentru salt?

– Unele. O să-ncep să le calculez.

Erick baleie lent și restul cavității micuțe, căutând orice alte procesoare incompatibile. Vizavi de placa de blindaj se afla o spirală de conducte nervurate, aducând cu coada strâns încolăcită a unui dragon, care ducea la o pompă de schimb de căldură. El ieșise la marginea ei, înghesuit între titanul curbat și un grup de rezervoare de azot criogenic de dimensiunile unor mingi de fotbal care asigurau presiunea pentru rachetele de

poziționare. Un spațiu mic și ticsit, dar care oferea o sută de unghere și curbe pe jumătate ascunse. Avu nevoie de o jumătate de oră pentru a-l baleia corespunzător, silindu-se să fie metodic. Nu era tocmai ușor, cu o minibombă nucleară armată aflată la optzeci de centimetri de craniul lui și cu temporizatorul pornit pe numărătoare inversă.

Când fu mulțumit că în cavitate nu existau capcane sau alarme, se răsuci încetișor cu fața la carcasă și se strecură afară din cavitate aidoma pastei stoarse dintr-un tub.

În mod normal, plăcile de blindaj ale unei nave stelare se demontau din exterior, unde niturile de îmbinare și bolțurile de încărcare erau imediat accesibile. Ceea ce încerca el era mult mai dificil. Procedura ezoterică pentru aruncarea peste bord executată din interior rulă prin nanonicele neurale ale lui Erick: o operație care trebuie să fi fost cu certitudine imaginată de comitete de funcționari civili aflați în pauză de prânz permanentă și lipsiți de orice cunoștințe de astroinginerie. Era extrem de ispititor să vâri pur și simplu o lamă cu fisiune în siliciu și să tai un cerc larg în jurul minibombei nucleare. În loc de așa ceva, bărbatul dataviză calculatorului de zbor să decupleze generatorul de forță pentru legături moleculare, după care aplică șurubelnița antitorsiune la primul cuplaj. Poate că nu fusese decât închipuirea sa, dar i se păru că noul braț din țesut artificial era mai lent decât celălalt. Rezervele de substanțe nutritive sărăciseră aproape

complet. Gândurile îi erau prea confuze pentru a-şi face realmente griji în privinţa aceea.

Peste optzeci de minute, placa era terminată. Cavitatea micuţă roia de nituri aruncate, bolţuri de încărcare, cioburi de siliciu şi câteva capete de scule pe care le pierduse. Senzorii costumului său aveau probleme în a-i oferi o imagine decentă din cauza gunoaielor acelora. Îşi vârî ultimele unelte înapoi în harnaşament şi se târî şi mai mult afară din coridorul de acces, pipăind cu degetele de la picioare după o priză solidă în care să se poată împinge. Când ajunse pe poziţie, era aproape complet îndoit din mijloc şi cu spinarea apăsată de placă. Începu să împingă, forţând la maximum muşchii picioarelor. Aproape imediat, programe de monitorizare fiziologică începură să emită avertizări. Erick le ignoră, utilizând un program tranchilizant pentru a atenua grija tot mai mare legată de leziunile suplimentare pe care şi le cauza.

Placa se mişcă. Nanonicele neurale înregistrară o deplasare infimă a posturii sale. Apoi începu să se ridice în incrementări de milimetri. Aşteptă până ce nanonicele neurale anunţară că placa se deplasase cinci centimetri, după care încetă să mai apese. Inerţia avea să facă restul. Abdomenul îi era străbătut de crampe.

O seceră lată de lumină albastru-argintie străluci în cavitate, când se retrase în coridorul de acces. O margine a plăcii se desprinsese şi se ridica din aliniament. Senzorii din gulerul costumului îşi reduseră iute receptivitatea când fasciculul animă fragmentele de nituri într-o furtună sclipitoare.

Placa se ridica greoi. Erick verifică marginile pentru ultima dată, ca să vadă dacă degajaseră toate, și după aceea dataviză:

– Gata, căpitane, este liberă. Activează rachetele de poziționare. Să ne separăm.

Văzu realmente erupțiile silențioase ale duzelor mici de rachete chimice ce înconjurau ecuatorul navei stelare, ca niște gheizere galbene luminoase și iuți. Placa din carcasă părea să se miște mai repede acum, îndepărtându-se de cavitate.

Kursk era vizibilă afară. *Răzbunarea lui Villeneuve* se găsea pe orbită joasă, scăldată în revărsarea de lumină pâlpâitoare care se reflecta din oceanele acoperite de nori ale planetei.

Era a doua cucerire a Organizației Capone: o planetă de etapa III, la șase ani-lumină de Arnstadt. Cu o populație care depășea cu puțin cincizeci de milioane, evolua de la faza de economie bazată exclusiv pe planetă spre dezvoltarea unei mici industrii spațiale și ca atare reprezenta o țintă ușoară. Nu exista o rețea DS, totuși avea stații moderne și valoroase de astroinginerie și o populație rezonabilă. Escadrila de douăzeci și cinci de nave stelare pe care Luigi Balsmao o desfășurase pentru cucerirea planetei nu întâlnise aproape nicio opoziție. Cinci nave stelare de traderi independenți andocate la unica așezare asteroidală de pe orbita lui Kursk fuseseră înarmate cu viespi de luptă, dar armele erau de mâna a treia și căpitanii deloc entuziaști să decoleze pentru a muri bravi în fața forței de foc superioare a Organizației.

Alături de celelalte nave de escortă, *Răzbunarea lui Villeneuve* fusese repartizată în noua escadrilă a Organizației la nici opt ore după ce ajunsese la Arnstadt. Supus, însă furios, André fusese incapabil să refuze. Avuseseră parte chiar și de lupte, lansând șase viespi de luptă împotriva celor doi apărători care reacționaseră la sosirea lor.

Din cauza echipajului incomplet, fusese necesar ca toți să fie pe punte în decursul ultimei etape a misiunii, astfel că nu avuseseră cum să continue căutarea bombei. Ceea ce însemnase că nu se putuseră eschiva nici de la misiunea finală.

După ce mica bătălie fusese câștigată și planeta rămăsese deschisă pentru desanturile lui Capone, *Răzbunarea lui Villeneuve* căpătase din partea comandantului escadrilei sarcini de curățire orbitală. Zeci de mii de fragmente minuscule proiectate de viespile de luptă care detonaseră contaminau acum spațiul din jurul planetei și fiecare dintre ele prezenta un serios risc potențial de impact pentru navele stelare ce se apropiau. Bateriile de senzori de luptă de pe *Răzbunarea lui Villeneuve* erau îndeajuns de puternice pentru a detecta orice obiect mai mare decât un fulg de zăpadă care s-ar fi apropiat la mai puțin de o sută de kilometri de fuzelaj. Iar André utiliza tunurile laser cu raze X pentru a vaporiza orice asemenea fragmente pe care le localizau.

Erick privi cum placa de carcasă 8–92-K se micșoră, un hexagon mic și perfect negru pe fundalul

oceanului turcoaz-închis scânteietor. Cât ai clipi, deveni portocaliu orbitor, apoi explodă.

– Cred c-a sosit momentul să purtăm o mică discuţie cu domnul Pryor, dataviză André Duchamp către echipajul său.

Păru ca şi cum omul de legătură cu Organizaţia îi aşteptase, când André îşi dataviză codul de comandă prioritară pentru a deschide uşa cabinei. Era perioada desemnată de somn a lui Kingsley Pryor, însă bărbatul complet îmbrăcat plutea deasupra podelei în postura lotus. Ochii îi erau deschişi şi nu trădară deloc surpriză la vederea celor două pistoale laser care-l aţinteau.

„Şi nici teamă", gândi Erick.

– Am eliminat bomba! anunţă André triumfător. Ceea ce-nseamnă că tocmai ai devenit un surplus în nava asta.

– Aşadar, vei ucide celelalte echipaje, nu-i aşa? întrebă Kingsley încetişor.

– Poftim?

– Eu trebuie să transmit un cod la fiecare patru ore – maximum la şapte ore, mai ţii minte? Dacă nu se întâmplă aşa, una dintre celelalte nave va exploda. Ca atare, nici ea nu-şi va putea emite codul... şi alta va sări în aer. Vei declanşa o reacţie în lanţ.

André îşi menţinu neschimbată expresia.

– În mod evident, îi vom avertiza că plecăm înainte de a efectua un salt în afara sistemului ăstuia. Mă crezi un barbar? Vor avea timp să se evacueze. Iar Capone va rămâne cu cinci nave mai puţin. În ochi

îi joacă un licăr. Voi avea grijă ca reporterii de teren să-nțeleagă asta. Nava și echipajul meu vor lovi exact în inima Organizației.

– Mă aștept ca Al Capone să fie distrus de vestea aceasta. Să fie lipsit de un luptător ca tine!

André îl fulgeră mânios din ochi; el nu reușea niciodată să folosească sarcasmul, indiferent cât de rudimentar, și detesta să-i fie țintă.

– Îl poți informa tu însuți. Te vom trimite la el prin intermediul lumii de dincolo.

Strânsoarea i se întețí pe pistolul laser.

Kingsley Pryor își întoarse ochii glaciali spre Erick și dataviză:

– Trebuie să-i oprești să mă ucidă.

Mesajul era criptat precum un cod al Marinei Confederației.

– Cunoscând natura posedaților, mă aștept să fie un cod compromis de mult, îi dataviză Erick.

– Foarte probabil. Dar colegii tăi de echipaj știu că ești ofițer SCNC? Dacă ar ști-o, mi te-ai alătura în lumea de dincolo. Acum nu mai am absolut nimic de pierdut. De fapt nu mai am nimic de pierdut de ceva vreme.

– Cine pizda mă-sii ești?

– Am servit în Divizia Armament SCNC ca ofițer de evaluare tehnică. De aceea îți cunosc identitatea, căpitane Thakrar.

– Din punctul meu de vedere, asta te face un dublu trădător: al omenirii și al Marinei. Iar Duchamp nu va crede un cuvânt din spusele tale.

– Thakrar, trebuie să mă ţii neapărat în viaţă! Ştiu care este următorul sistem stelar pe care plănuieşte Organizaţia să-l invadeze. În momentul acesta în toată galaxia nu există informaţie mai importantă. Dacă Aleksandrovici şi Lalwani cunosc ţinta, pot intercepta şi distruge flota Organizaţiei. În clipa de faţă n-ai altă misiune decât să le transmiţi informaţia asta. Corect?

– Gunoaie ca tine ar fi în stare să spună orice.

– Nu-ţi poţi asuma riscul eventualităţii ca eu să mint. În mod evident am acces la eşaloanele de comandă ale Organizaţiei, fiindcă altfel n-aş fi putut ajunge în poziţia asta. Ca atare aş putea mult mai uşor să-i cunosc strategia generală. Procedurile minimale cer ca să fiu interogat.

Decizia părea mai teribilă decât tot timpul pe care-l petrecuse în cavitate, lucrând la placa din carcasă. Erick era dezgustat de posibilitatea ca un rahat absolut ca Pryor să-l poată manipula.

– Căpitane, rosti el obosit.

– *Oui?*

– Cât crezi c-am putea obţine pe el dacă l-am preda autorităţilor Confederaţiei?

André îl privi surprins.

– *Mon enfant*, te-ai schimbat de când ai venit la bord.

„De când Tina... cine nu s-ar fi schimbat?"

– Când ne vom întoarce, vom fi în căcat cu Confederaţia. Am semnat cu Capone, nu uita, şi am dat o mână de ajutor la invazia asta. Însă dacă le vom aduce un trofeu ca ăsta, mai ales dac-o vom face sub

ochii tuturor reporterilor, vom fi eroi; orice datorii ne vor fi șterse.

Ca întotdeauna, avariția îl învinse pe Duchamp. Zâmbetul natural al feței sale blânde se lăți admirativ.

– Bine gândit. Madeleine, ajută-l pe Erick să-l bage pe porcul ăsta în tau-zero.

– Da, căpitane.

Femeia se împinse în marginea trapei și prinse umărul lui Pryor. Pe când o făcea, nu putu să nu-i arunce lui Erick o privire neliniștită.

El nu-i putu răspunde nici măcar printr-un surâs de regret. „Crezusem că se terminase, că dacă scăpăm de bombă, s-a sfârșit. Am fi andocat la un spațioport civilizat și-i puteam preda biroului local al Marinei. Acum n-am făcut altceva decât să schimb o problemă cu alta. Doamne Dumnezeule, când se va încheia totul?"

Lumea de dincolo era diferită, nu schimbată, însă rupturile care se deschideau, sfâșiate, în universul real pâlpâiau în fulgere de senzații. Le înfuriau și le surescitau pe sufletele care sălășluiau acolo; o mostră patetică, un memento a ceea ce fusese cândva. Dovada că viața corporală le putea aparține din nou.

Rupturile nu aveau un tipar. Lumea de dincolo nu avea o topologie structurată. Rupturile se iveau. Dispăreau. Și de fiecare dată câte un suflet se strecura afară printr-una, pentru a poseda. Norocul, șansa, le dicta aparițiile.

Sufletele zbierau pentru mai multe, râcâind după urmele reziduale ale camarazilor mai norocoși, care răzbătuseră în exterior. Implorau, se rugau, promiteau, blestemau. Tirada era în sens unic. Aproape.

Posedații aveau puterea de a privi înapoi, de a asculta mai atent.

Unul dintre ei spuse: Vrem pe cineva.

Drept răspuns, sufletele bolborositoare își zbierară minciunile: Eu știu unde sunt. Eu știu cum s-ajut. Luați-mă pe mine. Pe mine! Vă spun eu.

Psalmodierea unui miliard de entități torturate nu poate fi ignorată.

Altă ruptură apăru, ca o lumină solară sonoră ce străpungea un nor de abanos. Sus de tot exista o barieră, care împiedica sufletele să se ridice în glorie. Existența ei extinsă aprinse o dorință agonizatoare în cei care se îngrămădiseră, înconjurând-o.

Vedeți? Un corp vă așteaptă, o răsplată pentru informația de care avem nevoie.

Care? Care informație?

Mzu. Dr. Alkad Mzu, unde este ea?

Întrebarea undui prin lumea de dincolo, ca un zvon virus, trecu – fu smulsă – de la un suflet la altul. Până ce, finalmente, femeia se ivi, înălțându-se din degradările perpetuului viol al minții, pentru a îmbrățișa și adora durerea care-i satura noul corp. Senzații năvăliră pentru a crește conștiința: căldură, umezeală, aer proaspăt. Ochi clipiră și se deschiseră, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând înaintea agoniei membrelor ei opărite, jupuite de piele.

– Ayacucho, tuși Cherri Barnes către gangsterii care se aplecau peste ea. Mzu s-a dus în Ayacucho.

Fișierul strict secret conținea un raport pe care Primul-amiral îl găsi mai îngrijorător decât orice înfrângere a Marinei. Fusese scris de un economist din echipa președintelui Haaker și detalia stresul pe care posedarea îl impunea asupra economiei Confederației. Problema majoră era aceea că conflictele moderne manifestau tendința de a fi rezolvate prin încleștări de cincisprezece minute între escadrile de nave stelare: rapid și de obicei destul de decisiv. Doar o dispută cu totul excepțională ducea la mai mult de trei încleștări spațiale.

Posedarea însă decupla economia interstelară. Încasările taxelor se reduceau și odată cu ele abilitatea guvernelor de a-și susține trupele în misiuni de multe zile. Iar Marina Confederației constituia principala cauză de secătuire a finanțelor generale. Impunerea carantinei era o politică strategică bună, dar nu avea să rezolve problema. În maximum șase luni trebuia găsită o strategie nouă, care să includă o soluție finală, altfel Confederația avea să înceapă să se dezintegreze.

Samual Aleksandrovici închise fișierul când Maynard Khanna îi introduse în cabinetul său pe cei doi vizitatori. Amirala Lalwani și Mullein, căpitanul șoimului-de-vid *Tsuga*, salutară la unison.

– Veşti bune? se adresă Samual Aleksandrovici către Lalwani.

Întrebarea devenise o glumă standard la începutul ședințelor lor zilnice de analiză a situației.

– Nu total negative, spuse ea.

– Mă uimești. Luați loc.

– Mullein tocmai a sosit de la Arnstadt; *Tsuga* a avut misiuni de culegere de informații în sectorul acela.

– Da? arcui Samual o sprânceană groasă către tânăra edenistă.

– Capone a invadat alt sistem stelar, zise Mullein.

Samual Aleksandrovici înjură amar.

– Asta nu-i negativă?

– Este vorba despre Kursk, zise Lalwani. Ceea ce este interesant.

– Interesant, repetă el mormăit.

Nanonicele neurale îi furnizară fișierul planetei. Necunoașterea planetei pe care ar fi trebuit s-o protejeze născtea sentimente obscure de vinovăție. Imaginea acesteia apăru pe unul dintre holoecranele lungi din cabinet: o planetă terracompatibilă perfect banală, dominată de oceane mari.

– Populația – peste cincizeci de milioane, recită Samual Aleksandrovici din fișier. La dracu'! Adunarea va lua foc, Lalwani.

– N-are niciun drept, spuse femeia. Strategia ta inițială de restricționare lucrează foarte eficient.

– Cu excepția lui Kursk.

Ea plecă fruntea, aprobator.

– Cu excepția lui Kursk. Însă asta nu s-a datorat vreunui eșec al ordinului de carantină. Carantina avea

scopul de a împiedica infiltrarea clandestină, nu o invazie înarmată.

Mintea lui Samual reveni la raportul strict secret.

– Să sperăm că nobilii ambasadori vor vedea situaţia în felul acesta. De ce ai spus că este interesant?

– Deoarece Kursk este o planetă de etapa III; fără trupe de Marină şi fără reţea DS. Un adversar uşor de învins pentru Organizaţie, care nu s-a ales totuşi decât cu câteva staţii orbitale industriale şi o luptă aprigă de a reprima populaţia planetei, a cărei majoritate trăieşte în mediul rural – sunt încă foarte agrari. Cu alte cuvinte, posedaţii se confruntă cu comunităţi mici şi solide de fermieri bine înarmaţi, care au fost avertizaţi cu suficient timp înainte.

– În acelaşi timp însă, observă Samual, posedaţii au trupe susţinute de nave stelare.

– Da, totuşi de ce să te obosească să posezi cincizeci de milioane de oameni care nu pot aduce nicio contribuţie pozitivă pentru Organizaţie?

– Posedarea este în general lipsită de sens.

– Nu, dar Organizaţia lui Capone are nevoie de susţinere economică sănătoasă – în tot cazul, asta îi trebuie flotei sale. Nu va opera fără să fie susţinută de o capacitate industrială funcţională.

– Bine, m-ai convins. Aşadar, cu ce analiză a venit personalul tău?

– Credem că a fost în principal o mişcare de propagandă. O cascadorie, dacă vrei să-i spunem aşa. Kursk n-a însemnat mare lucru pentru el şi nici nu reprezintă un activ. Unicul beneficiu este pe linie psihologică.

Capone a mai cucerit o planetă. El este o forţă de care trebuie ţinut seama, Regele Posedaţilor. Aiureli de felul ăsta. Oamenii nu se vor uita cât de nesemnificativă este Kursk din punct de vedere strategic, ci nu se vor gândi decât la blestemata aceea de curbă exponenţială de expansiune. Ne va supune unei presiuni politice foarte mari.

– Cabinetul Preşedintelui a solicitat peste două ore o informare despre noua situaţie, domnule amiral, spuse Maynard Khanna. Este rezonabil de presupus că Adunarea va cere după aceea o desfăşurare militară pe scară mare şi de vizibilitate maximă. Şi o victorie. Pentru politicieni va fi util să demonstreze că Confederaţia poate ataca inamicul, că nu stă cu braţele încrucişate fără să facă nimic.

– O gândire minunat de precisă, mormăi Samual Aleksandrovici. Marinele naţionale au pus la dispoziţie doar şaptezeci la sută din trupele pe care ni le-au promis, abia izbutim să impunem carantina şi nu putem afla de unde dracu' provine antimateria lui Capone! Acum se aşteaptă din partea mea să rechiziţionez toate forţele pe care le am pentru a crea o flotilă de interdicţie. Mă-ntreb dacă îmi vor impune şi o ţintă, fiindcă eu nu pot vedea niciuna. Când vor învăţa oamenii că, dacă ucidem corpurile posedate, nu facem altceva decât să sporim numărul sufletelor din lumea de dincolo? În plus, mă îndoiesc că familiile celor pe care-i ucidem ne vor mulţumi.

– Pot oferi o sugestie, domnule amiral? rosti Mullein.

– Sigur că da.

– Așa cum a spus doamna amiral Lalwani, *Tsuga* colecta informații de la Arnstadt. Părerea noastră este că Organizația lui Capone nu are viață tocmai ușoară pe planetă în sine. Platformele DS trag aproape din oră în oră, pentru a-i susține pe locotenenții Organizației de pe suprafață. Se confruntă cu multă rezistență acolo jos. Consensul Yosemite crede că dacă vom începe să hărțuim navele și stațiile industriale pe care Capone le are pe orbită, îi vom face viața foarte dificilă. Susținerea constantă pe distanțe interstelare îi va supune resursele la eforturi considerabile.

– Maynard? întrebă Primul-amiral.

– Este posibil. Marele Stat-major a întocmit deja planurile cuvenite pentru situații neprevăzute.

– Când n-o face?

– În principal ar însemna ca șoimii-de-vid pentru observații să planteze mine stealth de fuziune în spațiul orbital al lui Arnstadt; un procentaj suficient de mare ar trebui să poată trece de senzorii DS. Le vom echipa cu focoase de proximitate masică și toate navele de acolo vor avea probleme majore. Nimeni nu va ști când sosește un atac, ceea ce va îngrijora serios echipajele când vor înțelege că le putem nimici. De asemenea, pot fi organizate atacuri rapide asupra așezărilor asteroidale: o navă face un salt acolo, lansează o salvă aleatorie de viespi de luptă și dispare tot prin salt. Ceva similar cu atacul edeniștilor împotriva Valiskului. Deosebirea ar fi că noi am distruge în principiu hardware, nu oameni.

– Vreau să fie rulate chiar azi studiile de fezabilitate, rosti Primul-amiral. Includeți Kursk, dar și Arnstadt. În felul acesta voi avea ceva concret când voi fi chemat să explic Adunării ultimul fiasco.

Îl privi gânditor pe tânărul căpitan de șoim-de-vid.

– Ce face în clipa de față flota lui Capone?

– Este răspândită prin sistemul Arnstadt și ține la respect așezările asteroidale până la posedarea completă a populațiilor lor. Multe nave capturate sunt trimise înapoi la Noua Californie, unde bănuim că sunt înarmate pentru următoarea lui invazie. Merge însă încet; probabil că duc lipsă de echipaje.

– În sfârșit, comentă Lalwani posacă. Mă scoate realmente din minți când văd câți dintre nenorociții ăia de traderi independenți s-au dus să lucreze pentru el.

– Recrutările s-au redus considerabil după instaurarea carantinei, spuse Maynard Khanna. După ce au auzit de Arnstadt, până și traderii independenți ezită să ia banii lui Capone, iar proclamația Adunării trebuie să fi avut vreun efect.

– Fie asta, fie sunt prea ocupați să încaseze banii, străpungând carantina, strânse din umeri femeia. Am primit rapoarte că unii asteroizii mai mici sunt încă deschiși zborurilor.

– Există momente când mă întreb de ce ne mai batem capul, se minună Samual Aleksandrovici. Mulțumesc pentru informare, Mullein, și recunoștința mea lui *Tsuga* pentru zborul rapid.

– Gilmore a înregistrat vreun progres? întrebă Lalwani, după ce căpitanul plecă.

– Nu vrea s-o recunoască, dar cercetătorii ştiinţifici s-au blocat, spuse Samual Aleksandrovici. Absolut toate rezultatele sunt negative. Aflăm multe despre posibilităţile abilităţii energistice, însă nimic despre felul în care este generată. De asemenea, oamenii lui Gilmore nu au obţinut nicio dată concretă despre lumea de dincolo. Cred că asta mă îngrijorează cel mai mult. Există în mod evident, prin urmare trebuie să aibă nişte parametri fizici, un set de legi guvernante, dar pur şi simplu ei nu le pot detecta sau defini. Cunoaştem multe despre universul fizic şi felul în care să-l manipulăm, totuşi acesta ne-a înfrânt până şi teoreticienii cei mai capabili.

– Îşi vor continua cercetările. Nici echipele de la Jupiter n-au avut mai mult succes. Ştiu că Guvcentralul a iniţiat un proiect similar şi fără îndoială că Regatul Kulu a procedat la fel.

– Cred că în cazul acesta ar putea fi toţi convinşi să coopereze, reflectă Samual Aleksandrovici. Voi menţiona asta în informarea mea prezidenţială – îi va oferi lui Olton ceva spre care să se concentreze.

Lalwani se foi în scaun, aplecându-se puţin în faţă, ca şi cum ar fi fost stânjenită.

– Singura ştire realmente bună este că bănuim că a fost reperată Alkad Mzu.

– Slavă cerului. Unde?

– În asteroizii Dorado. Ceea ce conferă o importanţă considerabilă raportării. Acolo au ajuns şaptezeci la

sută din refugiații garissani și există o mică mișcare clandestină. Probabil că va încerca să-i contacteze. Noi ne-am infiltrat printre ei cu decenii în urmă, așa că n-ar trebui să fie o problemă.

Samual Aleksandrovici o privi gânditor pe șefa serviciului său de contrainformații. Întotdeauna se putuse baza în totalitate pe ea, însă mizele actuale destrămau toate vechile loialități. „Blestemat fie dispozitivul lui Mzu!" gândi el. „Simpla lui forță presupusă macină încrederea."

– La care *noi* te referi, Lalwani? întrebă el încetișor.

– La ambii. Majoritatea agențiilor de contrainformații au oameni infiltrați în mișcările clandestine.

– Nu la asta m-am referit.

– Știu. Totul se va reduce la agenții de teren – care dintre ei ajunge primul la Mzu. Din punctul meu de vedere, capturarea ei de către edeniști n-ar fi un rezultat nedorit. Dacă o va captura SCNC, atunci, în calitate de amirală a serviciului, voi respecta orice ordine ne va transmite Comitetul de Securitate al Adunării în privința eliminării ei. Însă Kulu și ceilalți ne-ar putea face probleme.

– Așa este. Ce propun edeniștii să facă dacă o prinzi tu?

– Consensul nostru recomandă ținerea în tau-zero. În felul acela, Mzu va fi disponibilă dacă Confederația se va confrunta vreodată cu o amenințare externă a cărei înfrângere va necesita ceva de potența Alchimistului.

– Pare logic. Mă întreb dacă Alchimistul ne-ar putea ajuta împotriva posedaților.

– Se presupune că ar fi o armă cu o putere distructivă enormă. Dacă este adevărat, atunci, ca toate armele pe care le deținem actualmente în arsenal, va fi complet ineficientă împotriva posedaților.

– Ai dreptate, bineînțeles. Din nefericire. Presupun atunci că va trebui să depindem de dr. Gilmore și de tagma lui pentru o soluție.

„Și-mi doresc să am în el încrederea pe care ar trebui s-o am. Rolul de potențial mântuitor este o povară teribilă pe umerii oricui."

Era singura imagine pe care lord Kelman Mountjoy nu se așteptase s-o vadă vreodată. Funcția lui îl dusese în nenumărate sisteme stelare; stătuse pe o plajă pentru a privi zorii unei stele binare peste ocean, admirase uimitorul Halo O'Neill al Pământului de la un milion de kilometri deasupra Polului Nord, se bucurase de ospitalitate neprecupețită în locurile cele mai exotice. Dar în calitate de ministru de Externe al Kulu, Jupiter fusese dintotdeauna destinat să fie *verboten*.

Acum însă, el accesă suita de senzori ai crucișătorului de luptă pe toată durata etapei de apropiere. Nava stelară accelera cu 1,5 *ge*, coborând spre banda orbitală de cinci sute cincizeci de mii de kilometri ocupată de habitatele jupiteriene. O escortau doi șoimi-de-vid înarmați din flota defensivă jupiteriană. Ca simplă precauție, îi asigurase Astor. Kelman acceptase cu

eleganță, deși majoritatea ofițerilor din Marina Regală fuseseră mai puțin politicoși.

Habitatul Azara se ridica uriaș în față, cu discul circular al spațioportului extinzându-se din calota sa polară nordică. Deși edenismul nu avea o capitală, Azara găzduia toate misiunile diplomatice străine. Până și Regatul Kulu avea o ambasadă la Jupiter.

– Tot nu mă pot obișnui cu scara de aici, mărturisi Kelman când accelerația începu să fluctueze. (Apropierea se afla în etapele finale; crucișătorul trecea prin benzile cu trafic dens de nave interorbitale, către spațioport.) Ori de câte ori construim ceva mare, pare urât. Sigur că da, tehnic vorbind, Regatul are un habitat bitek.

– Crezusem că Seninătatea era independentă, spuse Ralph Hiltch.

– Străbunicul Lukas i-a acordat lui Michael titlul ca ducat independent, rosti amabil prințul Collis. Așa că, potrivit legii Kulu, tata continuă să-i fie suveran. Nu mi-ar plăcea însă să încerc să susțin cazul în fața tribunalului.

– N-am știut, zise Ralph.

– Da, da. Sunt totuși un expert amator în această situație, spuse prințul Collis. Mă tem că noi toți nutrim un interes destul de baroc față de verișoara Ione și fieful ei. La un moment sau altul al adolescenței lor, toți frații și surorile mele accesează fișierul oficial despre Seninătate. Este fascinant. Mezinul lui Alastair surâse pe neașteptate. Aproape că mi-aș fi dorit

mai degrabă să fi fost trimis cu delegația aceea, nu cu prințul Noton. Fără supărare, adăugă el spre Astor.

– Alteță, murmură ambasadorul edenist, acesta ar părea momentul potrivit pentru încălcarea tabuurilor.

– Așa este. Iar eu mă voi strădui să mă lepăd de prejudecățile copilăriei. Dar va fi greu. Nu sunt obișnuit cu ideea ca Regatul să depindă de cineva, oricine ar fi acela.

Ralph privi prin salonul micuț. Toate cușetele de accelerație se înclinaseră de la poziția orizontală, transformându-se în fotolii supradimensionate. Ambasadorul Astor zăcea întins, parcă fără oase, în al său, având ca întotdeauna pe chip o expresie de curtoazie politicoasă. Ralph habar nu avea cum o putea menține fără ajutorul nanonicelor neurale.

– Alteță, nu este nici pe departe dezonorantă încercarea de a remedia o situație pe care n-ați cauzat-o.

– Ralph, încetează de a te mai învinovăți pentru Ombey, protestă Kelman Mountjoy. Toți apreciază că până acum ai făcut o treabă superbă. Până și Regele, ceea ce înseamnă că este oficial. Așa-i, Collis?

– Tata are o părere foarte bună despre dumneata, domnule Hiltch, confirmă prințul. Îndrăznesc să spun că, odată ce totul se va încheia, vei fi împovărat cu un titlu.

– Oricum nu cred că s-ar putea afirma că această alianță propusă ar face Regatul dependent de noi, rosti Astor. Eliberarea posedaților de pe Mortonridge este atât necesară, cât și avantajoasă pentru toți. Și dacă,

după aceea, ne înțelegem între noi ceva mai bine, atunci cu certitudine va fi pentru binele general.

Kelman schimbă o privire amuzată cu Astor, când Ralph Hiltch se foi stingherit. În ciuda faptului că proveneau din culturi complet diferite, el și edenistul împărtășeau convingeri remarcabil de similare. Comunicarea și înțelegerea se stabiliseră rapid între ei. Pentru Kelman era un motiv de uimire că libertatea de care se bucurase pe tot timpul vieții, și care-i îngăduise să-și dezvolte intelectul, era menținută de păzitori ca Ralph și Marina, care nu-i puteau împărtăși niciodată opiniile mai liberale. „Nu-i de mirare", gândi el, „că istoria a arătat că imperiile au putrezit întotdeauna începând din interior."

Controalele avură loc imediat după andocare. Scurte, aproape formale: inevitabilul test pentru electricitate statică, confirmarea că procesoarele funcționau în prezența lor, verificări la care trebuia să se supună toți. Inclusiv prințul. Ambasadorul Astor se asigură că propria sa examinare fu cât mai publică, iar Collis fu șarmul personificat pentru cei doi edeniști care trecură senzori peste el.

Administratorul lui Azara aștepta în stația de tub a spațioportului, alături de un mic comitet oficial de primire. În majoritatea habitatelor edeniste, postul de administrator era mai degrabă convențional; în cazul lui Azara, evoluase în ceva apropiat de funcția de ministru de Externe al edenismului.

O mulțime se adunase pentru a vedea delegația; în majoritate tineri edenișți curioși și personal din ambasadele străine.

Zâmbitor, Collis ascultă discursul scurt al administratorului și replică prin câteva cuvinte potrivite, spunând că era nerăbdător să vadă interiorul unui habitat. Întregul grup ignoră vagonetul tubului care aștepta și ieși din stație.

Nici Ralph nu fusese vreodată în interiorul unui habitat. Rămase locului pe peluza din afara stației tubului și privi în lungul peisajului cilindric, fascinat de frumusețea locului. Natura de aici era dinamică și luxuriantă, într-o stare cu adevărat maiestuoasă.

– Te face să te-ntrebi de ce am respins noi bitekul, nu-i așa? întrebă Kelman încetișor.

– Da, domnule.

Prințul pătrunsese în mulțime, surâzând și strângând mâini. Contactul direct cu oamenii nu era nici pe departe o noutate pentru el, dar vizita aceasta nu fusese planificată, astfel că nu avea obișnuita lui suită de bodyguarzi ASI, ci doar doi pușcași din Marina Regală cu fețe dure, pe care-i ignorau toți. În mod clar se simțea excelent.

Kelman urmări două fete care-l sărutară și zâmbi.

– La urma urmelor, este un prinț adevărat, în carne și oase. Nu cred că ei au ocazia să întâlnească prea mulți pe aici.

Se uită în sus la tubul de lumină axial ce radia și la arcul de verdeață de deasupra capetelor. Era cu adevărat demoralizant să știi că structura aceea vastă era

vie și că-l privea la rândul ei, că gândurile ei uriașe îl contemplau.

– Cred că mă bucur că mă aflu aici, Ralph. Și mai cred că ai avut o idee bună în a solicita o alianță. Societatea aceasta are cu adevărat un potențial înfricoșător; până acum nu l-am apreciat realmente niciodată. M-am gândit mereu că ei vor fi perdanții, ca urmare a politicii noastre externe. M-am înșelat; indiferent care ar fi barierele și distanțele pe care le vom ridica, ele nu vor conta câtuși de puțin pentru oamenii aceștia.

– Este prea târziu acum ca să mai schimbăm asta, domnule. Suntem eliberați de monopolul lor energetic. Și nu-mi pare rău în privința aceasta.

– Nu, sunt convins. Totuși viața are mai multe aspecte decât cele pur materialiste. Cred că ambele noastre culturi vor beneficia de pe urma unor legături mai puternice.

– Același lucru poate fi spus despre toate sistemele stelare din Confederație, domnule.

– Așa este, Ralph.

Al doilea Consens general convocat în mai puțin de o lună, și probabil că aveau să mai fie și altele până la sfârșitul anului, recunoscu el amuzat în sine pe măsură ce se forma.

Aspectul cel mai nefericit al solicitării lordului Kelman Mountjoy, decise Consensul, este logica sa intrinsecă. Examinarea simulărilor de războaie ce ne-au fost prezentate de Ralph Hiltch dovedește posibilitatea

foarte reală ca eliberarea lui Mortonridge să reușească. Îi acceptăm pe aceia dintre noi care atrag atenția că succesul va depinde de neaplicarea altor factori externi de către posedați. Prin urmare, observăm deja creșterea riscului.

Problema noastră majoră derivă din faptul că victoria întrevăzută este aproape total iluzorie. Am concluzionat deja că răspunsul față de posedare nu-l constituie confruntarea fizică. Mortonridge confirmă pur și simplu teoria respectivă. Dacă pentru eliberarea a numai două milioane de oameni de pe o peninsulă mică este necesară forța combinată a celor mai puternice două societăți din Confederație, atunci eliberarea unei întregi planete printr-o asemenea metodă se găsește în mod clar la limita imposibilului.

Speranțele în Confederație ar fi ridicate la cote nerezonabile în urma succesului înregistrat la Mortonridge. Asemenea speranțe ar fi periculoase, deoarece ar descătușa cereri pe care politicienii locali nu le vor putea refuza și în același timp nu le vor putea satisface. În același timp însă dacă noi am refuza solicitarea Regatului, am fi asimilați cu rolul ticălosului. Lordul Kelman Mountjoy a fost ingenios, plasându-ne în poziția aceasta.

– Nu am aceeași părere, rosti Astor către Consens. Saldana știu la fel de bine ca noi că intervenția militară nu reprezintă răspunsul final. Mortonridge le ridică și lor o dilemă enorm de dificilă. Și deoarece ei sunt mai susceptibili la presiuni politice, răspund în unicul mod posibil. Aș dori să mai adaug un lucru:

prin trimiterea fiului natural al regelui cu delegația lor, ei atrag atenția asupra importanței pe care o acordă deciziei noastre și recunosc ceea ce va urma în mod inevitabil, dacă răspunsul nostru îi va favoriza. Dacă atât noi, cât și voi ne dedicăm eliberării, nu ne vom mai putea întoarce la politicile de ieri. Vom fi stabilit o legătură de încredere cu una dintre cele mai puternice societăți din Confederație, care actualmente ne este contrară. Acesta este un factor pe care nu ne putem permite să-l ignorăm.

Mulțumim, Astor, răspunse Consensul, ca întotdeauna vorbești cu miez. Suntem de acord că viitorul trebuie păzit în conjuncție cu prezentul. Ni se oferă o oportunitate de a genera un univers mai pașnic și mai tolerant, după terminarea crizei actuale.

Un asemenea *raison d'être* nu este unul pe de-a întregul logic pe care să ne bizuim în pragul unui război. La fel cum nu este logică nici stârnirea de false speranțe, acesta fiind rezultatul inevitabil.

Există totuși momente când oamenii au nevoie de astfel de speranțe.

Iar a greși este omenesc. Noi ne acceptăm umanitatea, cu toate defectele pe care le implică. Îi vom spune prințului Saldana că până în momentul în care vom putea oferi o soluție permanentă împotriva posedării, el se poate bizui pe sprijinul nostru în această întreprindere temerară.

După un zbor de cinci zile, *Oenone* ieși din terminusul găurii-de-vierme la șaptezeci de mii de kilometri

deasupra lui Jobis, planeta natală a kiintilor. Imediat după ce se identificară controlului traficului local (o franciză condusă de oameni) și primiră autorizația de a intra pe orbită, Syrinx și șoimul-de-vid începură să examineze triada sateliților.

Cele trei luni se aflau pe orbita punctului Lagrange 1 al planetei, la patru milioane de kilometri spre steaua F2. De mărimi egale, cu diametrul puțin sub o mie opt sute de kilometri, erau de asemenea distanțate egal, la șaptezeci de mii de kilometri una de cealaltă, având nevoie de o sută cincizeci de ore pentru a se roti în jurul centrului comun.

Ele erau anomalia care atrăsese atenția primei nave-cercetaș în anul 2356. Triada era o formațiune imposibilă, prea regulată ca să poată fi produsă de natură. Încă și mai straniu era faptul că cele trei luni aveau exact aceeași masă (plus sau minus o jumătate de miliard de tone – o discrepanță pricinuită probabil de impacturile asteroidale). Cu alte cuvinte, fuseseră construite.

Meritul aparținuse femeii care comanda nava-cercetaș, care nu fugise imediat. Pe de altă parte însă probabil că fuga ar fi fost egală cu zero când aveai de a face cu o rasă îndeajuns de puternică pentru a construi artefacte la asemenea scară. În loc să fugă, căpitana emisese un semnal către planetă, solicitând permisiunea de apropiere. Kiintii fuseseră de acord.

Fusese lucrul cel mai direct pe care-l spuseseră vreodată. Kiintii perfecționaseră reticența, aducând-o la

o formă de artă. Ei nu discutau niciodată despre istoria, limbajul sau cultura lor.

Cât despre triada lunilor, era un „experiment vechi", a cărui natură rămăsese nespecificată. Niciunei nave a oamenilor nu i se îngăduise vreodată să asolizeze pe ele, ori măcar să lanseze sonde automate într-acolo.

De-a lungul secolelor însă, şoimii-de-vid, cu abilitatea lor de percepere masică, sporiseră puţinele date. Utilizând simţurile lui *Oenone*, Syrinx putea percepe uniformitatea lunilor: sfere solide de minereu de silico-aluminiu, lipsit de orice impurităţi. Câmpurile lor gravitaţionale exercitau o presiune asupra continuumului spaţio-temporal, cauzând o deformare tridimensională unică şi lină în interiorul ţesăturii realităţii locale. Cele trei câmpuri erau de asemenea precis identice şi perfect echilibrate, asigurând menţinerea pe miliarde de ani a alinierii triadei.

De culoare gri-argintiu, cei trei sateliţi prezentau un număr relativ mic de cratere. Nu existau alte caracteristici şi poate că acesta era indicatorul cel mai de seamă al originii lor artificiale. Nici chiar secolele de testări discrete efectuate de şoimii-de-vid nu putuseră descoperi vreo structură mecanică, ori vreun instrument lăsat pe undeva. Triada lunilor era total inertă. Probabil că „experimentul", indiferent ce ar fi fost el, se sfârşise de mult timp.

Syrinx nu putea să nu se întrebe dacă triada avea vreo legătură cu lumea de dincolo şi înţelegerea kiintilor asupra propriei lor naturi. Niciun astrofizician

uman nu oferise vreodată o explicație măcar pe jumătate convingătoare despre ce anume putea fi experimentul.

Poate că kiintii au vrut pur și simplu să vadă cum ar arăta umbrele de pe suprafața lui Jobis, zise Ruben. **Conurile de penumbră ajung într-atât de departe.**

Mi se pare niței cam extravagant pentru o operă de artă, replică ea.

Nu chiar. În primul rând, dacă o societate este îndeajuns de avansată pentru a construi ceva ca triadele, atunci logica dictează că un asemenea proiect ar reprezenta doar o fracțiune din abilitatea ei totală. Caz în care s-ar putea să nu fie într-adevăr altceva decât o bucată dintr-o operă de artă.

O bucată serioasă. Simți cum mâna bărbatului se strânge în jurul mâinii ei, oferind mângâiere în schimbul măruntului semn de intimidare pe care ea îl scăpase în banda de afinitate.

Ține minte, spuse el, **că de fapt noi știm foarte puține despre kiinti. Doar ceea ce optează ei să ne spună.**

Ei bine, sper că azi vor opta să ne spună mai multe.

Întrebarea legată de adevărata dimensiune a abilităților kiintilor o sâcâi, când *Oenone* intră pe o orbită de parcare de șase sute de kilometri. Din spațiu, Jobis semăna cu o planetă terracompatibilă obișnuită, deși era apreciabil mai mare, cu diametrul de cincisprezece mii de kilometri, cu gravitația de 1,2 terestră standard. Avea șapte continente și patru oceane principale;

înclinarea axială era sub unu la sută, ceea ce, în conjuncție cu o orbită suspicios de circulară în jurul stelei, producea doar variații blânde ale climei; nu existau anotimpuri reale.

Pentru o planetă care era căminul unei rase ce putea construi triade, civilizația tehnologică era uimitor de puțin vizibilă. Ipoteza principală afirma că tehnologia kiintilor era atât de avansată, încât n-ar fi putut niciodată să semene cu mașinăriile oamenilor și stațiile industriale, astfel că nimeni nu știa de fapt ce anume să caute; fie asta, fie că totul era pliat în hiperspațiu. Și ei ar fi trebuit totuși să fi trecut printr-o etapă de inginerie convențională, o epocă industrială cu ardere de hidrocarburi și ferme agricole, poluare și exploatarea resurselor naturale. Nu se zărea însă nicio urmă în privința respectivă. Nicio autostradă străveche, fărâmată sub prerii, niciun oraș din beton abandonat pentru a fi înghițit de jungla lacomă. Fie că kiintii întreprinseseră o restaurare magnifică, fie că-și atinseseră maturitatea tehnologică cu înspăimântător de mult timp în urmă.

Societatea actuală de pe Jobis era formată din sate și orășele, localități situate în centrul unor terenuri doar marginal mai puțin sălbatice decât restul peisajului înconjurător. Populația era imposibil de estimat, deși evaluările cele mai bune se refereau la puțin sub un miliard. Domurile kiintilor, care erau unicul tip de clădiri, variau prea mult ca mărime pentru a putea fi înaintată o cifră demnă de încredere.

Syrinx și Ruben coborâră cu avioneta și asolizară pe unicul spațioport de pe Jobis, aflat în apropierea unei așezări de pe coastă, ale cărei clădiri fuseseră construite în totalitate de oameni. Blocurile de apartamente din piatră albă și păienjenișul de străduțe înguste care se ramificau de la un port central îl făceau să semene mai degrabă cu o destinație de vacanță, decât cu unicul avanpost al Confederației de pe această planetă placidă, dar în același timp atât de evident străină oamenilor.

Rezidenții erau angajați fie la ambasade, fie în companii. Kiintii nu încurajau vizitele neprotocolare. Motivul real pentru care acceptaseră să facă parte din Confederație era un adevărat mister, deși unul dintre cele minore. Unicul lor interes, și în același timp activitate comercială, era schimbul de informații: cumpărau date despre aproape orice subiect de la oricine dorea să vândă, oferind prețurile cele mai mari pe cercetările de xenobiologie și jurnalele navelor-cercetaș. În schimbul lor, vindeau date tehnologice. Niciodată nu era ceva inedit sau revoluționar – nu puteai cere mașinării antigravitaționale sau un radio superluminic – dar dacă o companie dorea să-și îmbunătățească produsul, kiintii ofereau un design care folosea un material de construcție mai bun sau o modalitate de reconfigurare a componentelor, astfel încât să consume mai puțină energie. Și aceasta era desigur o aluzie importantă la moștenirea lor tehnologică. Undeva pe Alfa trebuia să existe o bancă de memorie colosală, plină cu șabloanele tuturor mașinilor vechi pe

care le inventaseră, le produseseră și apoi le abandonaseră, Dumnezeu știa cu cât timp în urmă.

Syrinx nu avu șansa de a explora orașul. Contactase ambasada edenistă (cea mai mare misiune diplomatică de pe Jobis) în timp ce *Oenone* cobora pe orbita de parcare și-și explicase misiunea. Personalul ambasadei solicitase imediat o întrevedere cu o kiintă pe nume Malva, care acceptase.

Ea este contactul nostru cel mai cooperant, explică ambasadorul Pyrus pe când coborau din avionetă. **Ceea ce, recunosc, nu spune multe, dar dacă există vreunul dintre ei care să-ți răspundă, atunci ea va fi acela. Ai avut experiență cu kiintii?**

Până acum n-am mai întâlnit niciunul, recunoscu Syrinx. Câmpul de asolizare îi reamintea de Norfolk: un simplu petic ierbos, conceput pentru primirea vizitatorilor inoportuni. Deși clima de aici era mai caldă, subtropicală, transmitea aceeași senzație de temporar. Puține formalități și chiar mai puține facilități. Lângă unicul hangar se găseau vreo douăzeci de avionete și avioane spațiale. Deosebirea față de Norfolk era conferită de celelalte vehicule de pe aerodrom, care staționau vizavi de aparatele sol-orbită. Erau construite de kiinti și aduceau cu variantele mai mici ale avionetelor cu câmp ionic ale oamenilor; ovoidale, totuși mai puțin aerodinamice.

Atunci de ce ai fost trimisă? întrebă Pyrus, difuzând în gând o uimire politicoasă.

Wing-Tsit Chong a considerat că ar fi o idee bună.

Serios? Nu l-aș putea contrazice, nu?

Mai există altceva ce ar trebui să știu înainte să mă întâlnesc cu Malva?

Nu tocmai. Kiintii fie că discută cu tine, fie că nu.

I-ai explicat natura întrebărilor pe care le voi pune?

Pyrus flutură dintr-un braț, arătând de jur împrejur. **Mi-ai spus-o când ai contactat ambasada. Nu știm dacă ei pot intercepta modul de angajare-singular, dar mă aștept că o pot face, dacă o doresc. Următoarea întrebare este, desigur, dacă s-ar sinchisi s-o facă? Ai putea s-o întrebi pe Malva cât de importanți suntem noi pentru ei. Nici asta n-am putut deduce vreodată.**

Mulțumesc. Syrinx își pipăi buzunarul superior al tunicii de navă, simțind conturul discului de credit. Înainte de a pleca, Eden îl încărcase cu cinci miliarde de fuzidolari, pentru orice eventualitate. **Crezi că va trebui să plătesc pentru informații?**

Pyrus făcu un gest spre vehiculul de transport kiint și materialul fuzelajului curse ca un fluid, deschizând o trapă. Era îndeajuns de aproape de sol pentru a nu avea nevoie de scară. Syrinx nu putea aprecia exact dacă partea ventrală a aparatului stătea pe sol sau plutea.

Malva îți va spune, răspunse Pyrus. **Te sfătuiesc să fii complet deschisă.**

Syrinx păși în vehicul. Interiorul era un salon, mobilat numai cu patru scaune late. Ea și Ruben se

așezară cu grijă, iar trapa se închise cu același efect de curgere.

Ești bine? întrebă imediat *Oenone*, neliniștit.

Sigur că da. De ce?

Ați început să accelerați la aproximativ șaptezeci *ge* și actualmente călătoriți cu 35 Mach.

Glumești!? Chiar pe când gândea asta, împărtășea mintea lui *Oenone* și se autopercepu gonind peste un lanț muntos înalt, la opt sute de kilometri spre uscat de la oraș, cu o viteză uimitoare pentru deplasarea atmosferică. **Pe planeta asta trebuie să fie foarte toleranți la boomurile sonice.**

Bănuiesc că vehiculul vostru nu produce așa ceva. Actuala mea poziție orbitală nu îngăduie observare optimă, însă nu pot localiza nicio turbulență în urma voastră.

Potrivit lui *Oenone*, vehiculul deceleră tot la șaptezeci *ge*, asolizând la șase mii de kilometri de câmpul spațioportului. Când Syrinx și Ruben ieșiră, o briză înmiresmată îi flutură tunica mătăsoasă. Se opriseră într-o vale largă, destul de aproape de un lac lung, cu plajă de prundiș. Aer mai rece cobora dinspre piscurile încununate de zăpadă ce străjuiau linia orizontului și încrețea suprafața apei. Un analog de iarbă verde ca de avocado ridica fire subțiri și spiralate până la genunchii tinerei. Arbori cu scoarță uimitor de albastră, ca niște acadele în curs de topire colonizau valea în sus, până la poalele munților. Păsări dădeau roată în depărtare; păreau prea grase pentru a putea zbura în gravitația mare.

Un dom kiint se găsea la extremitatea lacului, imediat deasupra plajei. În ciuda aerului răcoros de munte, Syrinx transpiră în interiorul tunicii până când ajunseră acolo, mergând pe jos.

Era probabil foarte vechi, construit din blocuri uriaşe dintr-o piatră alb-gălbuie care aproape se contopiseră. Eroziunea conferise suprafeţei o textură granulată, de care se foloseau din plin analogii locali de iederă. Mănunchiuri largi de floricele coborau din frunzele întunecate, înălţându-şi petalele roz şi violet către soare.

Intrarea era o arcadă largă, ale cărei blocuri laterale purtau simboluri tocite în formă de panaş. În afara ei se găseau doi arbori cu scoarţă albastră, chirciţi de bătrâneţe, cu jumătate dintre crengi moarte, totuşi proiectând o umbră respectabilă peste dom. Malva stătea înăuntru; extinse braţul tractamorfic al cărui vârf se metamorfoză într-o mână omenească. Fantele respiratorii emanară o răsuflare uşor condimentată când Syrinx îşi atinse palma de degetele imposibil de albe.

Îmi extind salutările ţie şi fratelui tău de minte, Syrinx, emise kiinta cu căldură. **Vă rog, intraţi în casa mea.**

Mulţumim. Syrinx şi Ruben o urmară prin pasajul dinăuntru, spre ceea ce trebuie să fi fost camera centrală a domului. Podeaua era o placă de lemn cu fibra similară marmurii alb şi roşii şi cobora către bazinul din mijloc, care aburea şi bolborosea lin. Tânăra fu convinsă că podeaua era organică, ba chiar că tot ceea

ce exista în încăpere avea bază organică. Banchetele îndeajuns de mari pentru a susține un kiint adult păreau niște tufișuri tunse ornamental, dar fără frunze. Altele mai mici fuseseră crescute pentru a primi forme omenești. Petice îmbucate de mușchi chihlimbariu și de culoarea jadului, cu tulpini cristaline, acopereau pereții curbați, întreţesute fiind cu vine dezgolite ce păreau făcute din mercur. Syrinx era sigură că le putea vedea pulsând, cu lichidul argintiu ridicându-se lent. O aură de lumină blândă irizată ricoșa din suprafața sclipitoare în șabloane jucăușe și în același timp liniștitoare.

Deasupra ei, blocurile domului alcătuiau chiar plafonul încăperii. Atât doar că dinăuntru erau transparente; se vedea destul de clar structura reticulară geometrică.

Una peste alta, casa Malvei era mai degrabă interesantă decât revelatorie. Cu niţel efort și mulți bani, tehnologia umană și bitekul puteau reproduce orice de aici. Probabil că fusese aleasă pentru a-i relaxa pe vizitatorii din Confederație, ori pentru a le diminua lăcomia pentru gadgeturi de înaltă tehnologie.

Malva se lăsă pe o banchetă. Vă rog să vă așezați. Anticipez că veți avea nevoie de confort fizic pentru această sesiune.

Syrinx își alese un loc vizavi de gazdă. De acolo putea să vadă câteva petice mici și sure de pe blana ca zăpada a Malvei, atât de deschise la culoare, încât ar fi putut să fie o iluzie optică provocată de lumină. Oare cenușiul să indice îmbătrânirea la toate creaturile?

Eşti foarte amabilă. Ambasadorul Pyrus a indicat informaţia pe care o voi solicita?

Nu. Dar ţinând seama de necazul care vă afectează actualmente rasa, mă aştept să fie din direcţia respectivă.

Da. Am fost trimisă de întemeietorul culturii noastre, Wing-Tsit Chong. Amândoi am căzut de acord că nu-mi poţi spune cum să scăpăm de posedaţi, dar în acelaşi timp el este interesat de multe aspecte ale fenomenului în sine.

Acest strămoş al vostru este o entitate vizionară. Regret că nu l-am întâlnit niciodată.

Vei fi bine venită să vizitezi Jupiter şi să stai de vorbă cu el.

Nu ar avea rost; pentru noi, un construct de memorie nu este entitatea, indiferent cât de sofisticat ar fi simulacrul.

Aha. Aceea era prima mea întrebare: au fost sufletele edeniştilor transferate în straturile neurale ale habitatelor noastre împreună cu memoriile lor?

Nu este încă evident pentru voi? Între viaţă şi memorie există o diferenţă. Memoria nu este decât o componentă a vieţii corporale. Viaţa dă naştere la suflete; ele sunt tiparul pe care simţirea şi conştiinţa de sine îl exercită asupra energiei din interiorul corpului biologic. Într-o accepţie foarte literală: gândeşti, deci exişti.

Prin urmare, viaţa şi memoria sunt separate, şi totuşi formează un întreg?

Da, atât timp cât entitatea rămâne corporală.

Aşadar un habitat ar avea propriul său suflet?

Bineînţeles.

Şi în mod sigur acelaşi lucru poate fi afirmat şi despre şoimii-de-vid.

Ei sunt mai aproape de voi decât habitatele voastre.

Ce minunat! spuse *Oenone*. Moartea nu ne va despărţi, Syrinx. Nu i-a despărţit niciodată pe căpitani de nave.

Un zâmbet se ridică pe faţa ei, susţinut de euforia gândurilor şoimului-de-vid. Nici nu m-am aşteptat la altceva, iubitul meu. Tu ai fost mereu o parte din mine.

Şi tu din mine, răspunse el adorator.

Mulţumesc, rosti Syrinx către Malva. Soliciţi plată pentru aceste informaţii?

Plata este chiar informaţia. Întrebările tale sunt informative.

Ne studiaţi, nu-i aşa?

Toate formele de viaţă sunt oportunităţi de studiu.

Mă gândisem eu. Dar de ce? Aţi renunţat la călătoria interstelară, deşi aceea trebuie să fie modul final de cunoaştere, de satisfacere a unei minţi curioase. De ce vă interesează tocmai acum o rasă străină?

Fiindcă voi sunteţi aici.

Nu înţeleg.

Explică-mi imboldul oamenilor de a juca jocuri de noroc, de a vă risca bogăția acumulată pe rostogolirea aleatorie a unui zar. Explică-mi imboldul oamenilor de a bea în mod constant o substanță care degradează procesele gândirii.

Îmi pare rău, spuse Syrinx plină de remușcări față de mustrarea blândă.

Multe împărtășim. Multe, nu.

Asta ne nedumerește pe Wing-Tsit Chong și pe mine. Voi nu diferiți chiar atât de mult de noi; calitatea de posesori ai cunoașterii nu modifică funcționarea finală a universului. De ce atunci v-ar împiedica să ne spuneți cum să-i combatem pe posedați?

Aceleași fapte nu determină aceeași înțelegere. Este o realitate valabilă și între oameni. Cine poate vorbi despre hăul dintre rase?

Voi v-ați confruntat cu cunoașterea aceasta și ați supraviețuit.

Rațiunea devine tu însuți.

De aceea ați renunțat la zborul interstelar? Așteptați pur și simplu să muriți, știind că nu înseamnă sfârșitul?

Laton a spus adevărul, când v-a zis că moartea rămâne dificilă. Nicio entitate conștientă de sine nu salută evenimentul acela. El vă repugnă în mod instinctiv și dintr-un motiv perfect valid.

Care motiv?

Îmbrățișezi ideea de a aștepta sfârșitul universului în lumea de dincolo?

Nu. Asta se întâmplă şi cu sufletele kiintilor? Lumea de dincolo ne aşteaptă pe toţi.

Iar voi aţi ştiut asta dintotdeauna. Cum puteţi rezista unei asemenea cunoaşteri? Ea împinge omenirea spre disperare.

Teama este adesea tovarăşa adevărului. Şi asta va trebui s-o înfruntaţi în felul vostru propriu.

Laton a mai numit moartea şi „începutul marii călătorii". A spus adevărul şi în cazul acela?

Este o descriere care ar putea fi validă.

Syrinx privi către Ruben în căutare de ajutor, necutezând să folosească modul de angajare-singular. Simţea că progresa cumva, chiar dacă nu era sigură în ce direcţie. Deşi o părticică trădătoare a minţii ei detesta să afle că Laton nu mintise.

Cunoaşteţi şi alte rase care au descoperit lumea de dincolo? întrebă Ruben.

Majoritatea o cunosc. În gândurile Malvei exista o nuanţă de tristeţe.

Cum? De ce se petrece străpungerea aceasta?

Motivele pot fi multe.

Ştii ce anume a cauzat-o pe aceasta?

Nu. Deşi nu credem că a fost pe de-a întregul spontană. Poate să fi fost un accident. În cazul acela, n-ar fi pentru prima dată.

Vrei să spui că n-ar fi trebuit să se fi întâmplat?

Universul nu este chiar atât de ordonat. Ceea ce se întâmplă se întâmplă.

Toate celelalte rase care au descoperit lumea de dincolo au triumfat ca kiintii?

Obiectivul unei asemenea întâlniri nu este neapărat triumful.

Care este atunci?

N-aţi învăţat nimic? Nu pot vorbi pentru voi, Ruben.

Malva, spuse Syrinx, tu ai de-a face cu mulţi oameni. Ne cunoşti bine. Crezi că putem rezolva criza aceasta?

Câtă încredere ai în tine, Syrinx?

Nu sunt sigură, de acum nu mai sunt sigură.

Atunci, eu nu sunt aşa de sigură în privinţa rezultatului.

Dar este posibil pentru noi.

Bineînţeles. Toate rasele soluţionează acest moment în istoria lor.

Cu succes?

Te rog, Syrinx. Există doar grade diferite de soluţionare. Cu certitudine ai înţeles că, dintre toate subiectele, acesta nu poate fi un tărâm al absolutului.

De ce nu vreţi să ne spuneţi cum să începem rezolvarea crizei? Ştiu că nu diferim atât de mult între noi. Nu am putea adapta soluţia voastră? Cu siguranţă, filozofia voastră trebuie să vă îngăduie un grad de abatere... sau ajutorul acordat nouă ar nega complet soluţia?

Problema nu este că nu vă putem spune cum am abordat noi cunoaşterea respectivă, Syrinx. Dacă ar fi de ajutor, atunci cu siguranţă am face-o; dacă am proceda altfel, ar fi un act de cruzime.

Nicio fiinţă raţională conştientă de sine nu ar ierta aşa ceva. Nu vă putem oferi un sfat, pentru că răspunsul privitor la natura universului diferă pentru fiecare rasă. Răspunsul acesta se află în voi, prin urmare voi singuri îl puteţi căuta.

Nici chiar o aluzie măruntă...

Persistaţi în a vă referi la răspuns ca fiind o soluţie. Este incorect. Gândurile voastre sunt limitate în arena dezvoltării psihosociale. Tinereţea rasei voastre şi dependenţa de tehnologie vă orbesc. Drept urmare, căutaţi o rezolvare rapidă la orice, chiar şi pentru cazul acesta.

Perfect. Atunci, ce ar trebui să căutăm?

Destinul vostru.

Zăvoarele de fixare o prinseră pe *Tantu* în suportul de andocare, scrâşnind mecanic. Lui Quinn nu-i plăcea sunetul acela, era prea final – degete din metal care prindeau baza navei şi o împiedicau să mai plece, până ce nu căpăta permisiunea echipei din spaţioport.

Pe care avea s-o acorde, îşi spuse el. În cele din urmă, avea s-o acorde.

Doişpe-T avusese nevoie de aproape o săptămână pentru a organiza partea sa din afacere. După câteva termene finale încălcate, ameninţări şi insulte, detaliile necesare fuseseră finalmente datavizate la *Tantu*, iar ei coborâseră pe Jesup, un asteroid deţinut de guvernul Noua Georgie. Planul de zbor pe care-l completaseră pentru controlul traficului lui Nyvan prevedea o realimentare criogenică, şi fusese girat şi confirmat

de compania de Servicii și Inginerie Iowell, care câștigase contractul. Întrucât transferul de combustibil nu necesita debarcarea echipajului din *Tantu*, forțele de securitate locale nu trebuia să verifice semne de posedare. Întreaga operațiune de rutină putea fi efectuată de personalul lui Iowell.

După ce suportul de andocare coborâse fregata în siloz, o ecluză pneumatică tubulară șerpui din peretele metalic mat și se conectă la trapa navei stelare. Pe puntea inferioară, Quinn și Graper așteptară stabilirea circuitului ambiental.

Quinn știa că următoarele cinci minute aveau să fie cruciale. El trebuia să folosească întâlnirea pentru a-și stabili controlul asupra lui Doișpe-T, în vreme ce șeful de bandă avea neîndoios să caute să-și afirme superioritatea în același timp. Și cu toate că n-o știa, Doișpe-T beneficia de avantajul numeric. Quinn bănuia că de cealaltă parte a trapei aveau să fie mulți soldați din bandă, blindați cu arme și plini de sine. Așa ar fi procedat *el*.

„Am nevoie", gândi, „de genul de viteză pe care amplificarea o asigură militarilor." Simți puterea energistică mișcându-se în interiorul corpului său, clocotindu-i prin mușchi pentru a-i satisface dorințele. Panourile luminescente din sasul ecluzei începură să pâlpâie nesigur când mantia i se strânse în jurul trupului, eliminând orice fald care s-ar fi putut agăța de vreo proeminență.

O bucurie rece de anticipare i se infiltră în minte, când se pregăti să descătușeze fiara șarpe asupra

dușmanului care aștepta. De foarte mult timp fusese silit să se abțină. Avea să fie minunat să avanseze din nou lucrarea Fratelui Domnului, să vadă cum mândria era zdrobită sub cruzime.

În incinta de recepție a silozului de andocare, Doișpe-T aștepta nervos presurizarea ecluzei. Oamenii îi erau dispuși în jurul încăperii ponosite, ascunși înapoia nervurilor de susținere lipsite de luciu, adăpostiți de cuburi de echipamente, masive, pe jumătate năruite. Toți aținteau cu armele trapa rotundă din carbotan sur precum cenușa, cu senzorii focalizați și programele de control al focului trecute pe declanșatori de reacție la nivelul milisecundelor.

Căcatul ăla de Quinn n-avusese decât să urle în privința întârzierilor, dar Doișpe-T știa că pusese la punct o operațiune beton. Afacerea asta avusese nevoie de atingerea maestrului. O fregată, băi, ce pizda mă-sii! Își riscase coaiele, aranjând andocarea ei fără ca polițaii să priceapă ce se-ntâmpla. La urma urmelor însă banda avea interese pe toată Noua Georgia și jumătate din banii săi proveneau din afaceri perfect legale. Companii ca Iowell erau ușor de implicat, un flecușteț stabilit cu decenii în urmă; echipa din spațioport făcea cum îi spunea sindicatul, iar managerii puteau fi convinși să-și ia partea.

Aducerea soldaților săi la Jesup fusese altă nasuleală. Ca și el, toți aveau craniul de argint distinct al bandei: pielea de la sprâncene și până la ceafă fusese înlocuită de o calotă netedă din flexaliaj de crom.

Părțile corpului din metal și compozit erau tocite ca niște medalii, arătând câte încasasești pentru bandă.

Încearcă acum să strecori douăzeci ca ei în Jesup fără ca polițaii administrației să-i remarce cu interes.

Dar el o făcuse. Și acum avea să afle ce pizda mă-sii se-ntâmpla de fapt aici. Fiindcă era clar că Quinn Dexter nu era cinstit, tot așa cum căcații plutesc la suprafața apei.

Panoul de instrumente de lângă trapă emise un piuit slab.

– Gata, dataviză Viny „Norocosu'". Căcat, Doișpe-T, n-am nimic de la senzorii din tub! Au căzut.

– Quinn ar putea face asta?

– Nu-s prea sigur. Locu-ăsta... nu-i tocmai cel mai întreținut din galaxie, să știi.

– Bine. Deschide trapa. Lărgi datavizarea pentru a-i include și pe ceilalți soldați. Ochii mari, băieți, acu-i acu'.

Etanșarea trapei se deconectă, îngăduind servomotoarelor să-l rabateze spre înapoi. Bezna absolută umplu tubul ecluză.

Doișpe-T își întinse gâtul înainte și țesuturile cicatricelor se lungiră încordate. Deși implanturile retinale îi fuseseră comutate pe infraroșu, în tub nu se vedea nimic.

– Băga-mi-aș...

Bezna din centrul tubului se bombă ca un con proeminent care devora fotonii din încăpere. Cinci carabine maser și un pistol PIT traseră, zdrențuind din toate direcțiile himera antilumină. Ea se deschise,

cu petale de noapte desfăcându-se din centru, și se izbi de pereții incintei.

Nanonicele neurale ale lui Doișpe-T începură să cadă. Blocurile prinse la centura lui le urmară în uitare electronică. Ultima datavizare pe care o receptă fu de la carabina maser, care-l anunța că celulele energetice se goleau. Încercă să apuce pistolul-mitralieră de zece milimetri prins cu velcro de șold, dar constată că brațul îi vibra neputincios; servomotoarele de tip piston cu care-și înlocuise mușchii antebrațelor erau cuprinse de epilepsie.

Un proiectil compus din umbre strâns spiralate crescu din centrul întunericului înflorit. Prea rapid pentru ca ochii să-l urmărească în timp real (în tot cazul pentru implanturile retinale ale lui Doișpe-T, care cedau), străbătu camera și ricoșă.

Primul zbieret îmbâcsi aerul din încăpere. Un soldat se năruí și corpul îi făcu implozie sub o serie de lovituri rapide. Păru să se estompeze, ca și cum ar fi fost prins în mijlocul unei nebuloase tenebroase. Apoi țeasta i se surpă și incinta fu împroșcată de sânge, nu de sunetele de agonie.

Un al doilea soldat, o femeie, intră în convulsii de parcă ar fi încercat să-și vâre capul între fese. Izbuti doar un singur mormăit de surprindere înainte ca șira spinării să-i pocnească.

A treia victimă se înnegri și hainele începură să-i fumege. Ambele mâini din titan deveniră roșii-vișiniu, strălucind luminos. Când deschise gura ca să urle, dinăuntru răbufni o coloană de aburi trandafirii.

Doișpe-T înțelesese deja despre ce era vorba. Un nor translucid apărea întotdeauna în jurul soldaților măcelăriți, o umbră cenușie care pâlpâia cu viteză subliminală. Brațul lui scos din uz desprinse pistolul-mitralieră de pe velcro și bărbatul se răsuci cu disperare spre sursa celor mai recente răcnete. Soldații săi își pierduseră cumpătul. Se repezeau către trapa de ieșire, luptându-se practic între ei în strădania de a scăpa.

Panourile luminescente se transformau în oranj-închis și începeau să pâlpâie; peste ele se materializaseră grătare din fier negru, ce deveneau tot mai groase. Fum unsuros porni să se reverse. Zumzetul fracturat al ventilatoarelor de condiționare a aerului se stingea. Globule de sânge oscilau prin aer, cu franjuri unduind aidoma unor sepii agitate. Doișpe-T știu că o futuse. Ăsta nu era Quinn Dexter, șoricelul din arcologii, ci lucrul cel mai rău care se putuse întâmpla vreodată.

Nu-i plăcuse niciodată Nyvan, da' ce pizda mă-sii, era planeta lui natală! Acum posedații aveau s-o violeze, să subjuge toate corpurile vii. Și el fusese găozarul complet cretinoid care-i lăsase să intre.

Un alt soldat era tocat mărunt, înconjurat de un halo în penumbra tremurătoare. Furie pură alimentă corpul care funcționa cu rateuri al lui Doișpe-T pentru un act final de obediență. Roti pistolul-mitralieră asupra soldatului macerat și apăsă trăgaciul. Doar o rafală scurtă. O flacără albastră fu scuipată prin țeavă, însoțită de un vuiet asurzitor. Fără ajutorul unui program de procedură operațională a nanonicelor neurale,

reculul fu mult mai puternic decât se aşteptase. Tălpile îi fură desprinse de pe covoraşul adeziv şi bărbatul făcu o tumbă spre spate prin aer, zbierând surprins.

Universul se opri.

– Sfărâmă-te! mugi un glas furios.

Pistolul-mitralieră se conformă şi siliciu-litiul lui rece se fragmentă ca o grenadă cu şrapnele. Aşchii precum acele sfârtecară adânc în carnea lui Doişpe-T, unele ricoşând din carcasele metalice ale părţilor ce-i fuseseră înlocuite. Acum agita sălbatic din braţ, lăsând evantaie de sânge din mâna ferfeniţită.

– Ţineţi-l, ordonă scurt cineva.

Quinn încetini din starea de viteză şi curenţii energistici coborâră la niveluri de repaus. Pe măsură ce o făceau, restul lumii începu să accelereze. Fusese incredibil să se deplaseze printr-o incintă populată de statui, cu timpul solidificat într-o singură bătaie de inimă. Timpul lor, nu al său. Fratele Domnului îi acordase impunitate împotriva acţiunilor oricăror non-posedaţi. Putea exista un semn mai mare că el era într-adevăr Alesul?

– Mulţumesc, Stăpâne, şopti cu umilinţă.

Acum planetele aveau cu adevărat să se plece în faţa lui, exact aşa cum profeţise Lawrence.

Majoritatea sângelui lovise suprafeţele interioare şi fusese împroşcat, lăţindu-se în mânjeli mari, lipicioase. Cadavre groteşti pluteau paşnic în curenţii de aer cald. Restul bandei era într-o stare jalnică. Cu patru posedaţi care pulsau de putere malignă în incinta ecluzei, părţile artificiale ale corpurilor lor fie

că înghețaseră, fie că scăpaseră de sub control. Și toți erau veterani de bătălii, extrem de dependenți de piesele de schimb, aproape până la nivel de cosmonik. Lawrence și Graper smulgeau arme din mâini, gheare și mufe de încheieturi care nu opuneau nicio rezistență.

Quinn se împinse din picioare către Doișpe-T. Mantia sa își reluă obișnuita croială extravagantă când lunecă prin compartiment.

Doișpe-T asuda din greu. Un soldat ale cărui brațe erau în majoritate țesuturile organice originale bandaja mâinile distruse ale șefului bandei cu fâșii rupte din propriul său tricou.

– Îți admir puterea, rosti Quinn. Poate fi strunită pentru a-l sluji pe Fratele Domnului.

– Nu există niciun Dumnezeu, așa că du-te-n pula mea cu Fra...

Durerea îi străpunse brațul stâng, făcându-l să urle. Pielea îi sfârâi când se ridică în bășici uriașe.

– Vrei să mă enervezi, spuse Quinn cu blândețe.

Doișpe-T se încruntă neajutorat. Nu era obișnuit cu atâta durere, niciunul dintre ei nu era. Nanonicele neurale îi protejau întotdeauna. Asta însemna că avea să fie rău, înțelese el, cu adevărat rău. Decât doar dacă...

– Și n-o să te las să te sinucizi, zise Quinn. Știu că la asta te gândești. Toți fac așa, când pricep ce se va-ntâmpla.

Fâșiile de țesătură care pansau mâinile lui Doișpe-T se întăriră, transformându-se în nailon strălucitor. Capetele lor flexionară ca niște șerpi orbi, după care se înnodară lent.

– Eşti foarte aproape de mine, rosti Quinn cu sinceritate. Fiara ta şarpe este aproape eliberată. N-ai fi devenit niciodată ceea ce eşti, fără să-ţi fi dat seama care-ţi este adevărata natură. Nu te-mpotrivi, ci-mbrăţişează-l pe Fratele Domnului. Trăieşte-n Noapte împreună cu noi.

– O să faci tu o greşeală, găozare. Iar eu o să fiu în preajmă, aşteptând-o.

– Eu nu fac greşeli. Eu sunt Alesul.

– Futu-i grijania mă-sii!

– Urmează-mă, Doişpe-T. Predă-te adevăratului tău eu şi află gloria cuvântului Său. Trădează-ţi oamenii pentru lăcomie şi profit. În felul acela nu vei mai cunoaşte nicicând înfrângerea. Discipolii mei fut pe cine vor şi când vor. Ei îşi văd inamicii arzând în chinuri. Bucură-te de răsplăţi pe care nu le-ai mai cutezat vreodată până acum. Ajută-mă, Doişpe-T. Spune-mi unde-s poliţaii asteroidului. Varsă banii bandei tale în discul meu de credit. Arată-mi unde-s avioanele spaţiale care-mi pot coborî discipolii pe suprafaţă. Fă-o, Doişpe-T.

– N-o s-ajungi pe planetă, mârâi Doişpe-T. Oamenii sunt prea speriaţi de asolizarea posedaţilor. Acolo jos se fac nişte controale de n-ai habar. Poate că mi-ai înfrânt trupele, mare căcat; dar voi, morţilor uşchiţi, n-o să-mi transformaţi planeta într-un parc de distracţii al iadului.

– Nu-nţelegi nimic, clătină Quinn din cap. Mă doare-n pulă de sufletele din lumea de dincolo. Nu mă aflu aici ca să salvez pe cineva şi cu atât mai puţin

pe ele. Fratele Domnului m-a ales pe mine să-L ajut să pogoare Noaptea.

– Căca-m-aș să mă cac, scânci Doișpe-T.

Quinn era dus cu sorcova. Un blestemat de țăcănit de douăzeci și patru de carate.

– Vreau două lucruri de la planeta asta, spuse Quinn. O navă stelară care să mă poată duce acasă, la Pământ, fiindcă acolo pot face răul cel mai mare Confederației. Va trebui să fie o navă cargo pe care defensivele Guvcentralului s-o accepte ca fiind inofensivă. Sunt sigur că-n clipa de față aici sunt andocate o mulțime, este?

Un mușchi mic zvâcni pe maxilarul lui Doișpe-T.

– Bine, continuă Quinn.

Gândurile șefului bandei îl trădaseră, amărăciunea înfrângerii amestecată cu drojdie de resentimente și furie.

– Vrei să știi care-i celălalt lucru, nu-i așa? E simplu. Doresc ca Nyvan să fie prima planetă pe care Fratele Luminii o poate aduce în Regatul Său. Eu voi aduce Noaptea pe planeta aceasta, Doișpe-T. Noaptea veșnică. Noaptea fără speranțe. Până ce El va sosi din partea cealaltă a lumii de dincolo, pentru a vă mântui.

Străduindu-se să rostească perfect clar fiecare cuvânt, Doișpe-T spuse:

– S-o fuți pe mă-ta.

Se încordă după aceea, pregătindu-se pentru represalii. Quinn râse ușor.

– Nu-i așa ușor, cap-de-miel. Ți-am spus, am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de un șmecher local,

care s-aranjeze căcaturile astea cu nava și cu furișatul discipolilor mei posedați pe lângă porcii care păzesc planeta. De cineva care să știe toate codurile de acces de pe aici. Și ăla ești tu, Doișpe-T. Așa cum El m-a ales pe mine, eu te-am ales pe tine. Se uită la soldații bandei: Pe restul jegoșilor ăstora inutili o să-i deschidem pentru posedare, apoi vom converti tot Jesup. După care nimeni de pe planetă nu ne va mai putea rezista.

– Ajută-ne, Iisuse! imploră Doișpe-T. Facă-ți-se milă!

– Nu există niciun Dumnezeu, îl imită Quinn strâmbându-se feroce. Așa că El n-are niciun fiu, este?

Râzând, îl apăsă pe Doișpe-T în jos spre punte. Genunchii șefului de bandă se îndoiră, până ce covorașul adeziv i se lipi de pantaloni. Quinn rămase în picioare în fața lui și-i făcu semn lui Lawrence să se apropie.

– Știu că ești un gagiu dur, Doișpe-T. Dacă vei fi posedat, o să-ncerci doar să-ți păcălești noul proprietar, să mă fraierești cât poți mai bine. Tu și mândria ta cretină! Nu mai pot îngădui genul ăla de căcănării. Asta-nseamnă c-o să storc eu însumi din tine ceea ce vreau să știu, ca să m-asigur că ești cinstit.

Îngenuncheat în fața monstrului, cu capul plecat, Doișpe-T zise:

– N-o să te ajut niciodată.

– O s-o faci. Am multe feluri prin care să-mi leg discipolii de mine. La cei mai mulți este iubire sau frică. Pentru tine voi alege dependența.

Își puse palmele de o parte și cealaltă a capului argintiu al lui Doișpe-T, apoi urmă reversul unei

încoronări. Quinn înalță calota de argint de pe craniul șefului bandei cu un gest de blândețe aproape respectuoasă, desprinzând-o cu un clefăit slab. Osul de dedesubt era acoperit de mucus roșu, cleios. Fluid supură peste fața lui Doișpe-T, amestecându-se cu lacrimile lipicioase.

Lawrence luă calota de la Quinn, jucând rolul bufonului regal. Un chicotit subțire, dement, scăpă de pe buzele băiatului când o întinse în fața șefului bandei îngrozit, arătându-i în suprafața ei de oglindă decăderea la rangul de vasal impotent.

Mâinile lui Quinn coborâră iarăși. De data aceasta sunetul fu mai tare, când osul pârâi și se crăpă. El ridică mult partea de sus a țestei, surâzând către trofeul însângerat. Creierul dezgolit al lui Doișpe-T sclipea dedesubt, învelit în membrane delicate, cu mărgeluțe de fluid supurând din panglicile de țesut strâns pliate.

– Acum pot fi cu ochii într-adevăr aproape de ceea ce gândești, rosti Quinn.

19

– Prin urmare, grupul vostru nu are o structură organizată? întrebă Alkad.

– Ba suntem organizați, insistă Lodi Shalasha. Dar nimic oficial. Suntem ca niște oameni care gândesc similar și care păstrează legătura și se ajută între ei.

Alkad își vârî picioarele în pantalonii costumului cameleonic. Un reziduu de sudoare rece continua să mânjească țesătura, memento al serii trecute când purtase costumul. Strâmbă dezgustată din nas, totuși își ridică pantalonii pe gambe.

– Ați spus că aveți cadre juniori, cei care curăță asteroidul de păianjeni. Asta mi se pare o ierarhie clară de organizație clandestină.

– Nu tocmai. Unii dintre noi lucrează în cluburi de zi, fiindcă așa ajutăm la păstrarea amintirii Genocidului vie în rândul copiilor. Nimănui n-ar trebui să-i fie îngăduit să uite ce ni s-a făcut.

– Sunt de acord.

– Serios? făcu el pe un ton surprins.

– Da. Se pare însă că refugiații inițiali au uitat. De aceea mă aflu acum în rahatul ăsta.

– Nu te teme, Voy te va scoate din Ayacucho.

– Poate că da.

Alkad se mândrea cu inspirația programului de adormire. Când se trezise de dimineață, fata fusese abătută, totuși funcțională. Durerea cauzată de pierderea tatălui ei continua să existe, așa cum era firesc, dar n-o epuizase.

La micul dejun Alkad explicase care-i erau prioritățile: să plece din Dorado cât mai rapid cu putință, acum când agențiile de contrainformații știau unde se afla, și să facă rost de o navă stelară capabilă de luptă (tot nu se putea convinge să menționeze Alchimistul). Ar fi fost prea mult să spere că echipajul navei va fi format din patrioți garissani și s-ar fi mulțumit

și cu un echipaj de mercenari. Ei trei discutaseră diverse opțiuni, iar Voy și Lodi începuseră să se certe în privința numelor, pe cine să contacteze și pentru ce.

Voy plecase singură pentru a vedea ce putea să facă în privința navei. Pentru Alkad ar fi însemnat să se joace cu focul, dacă ar fi fost văzută din nou cu ea, deoarece, oricât de iscusite ar fi fost costumele cameleonice în ascunderea trăsăturilor lor periferice, erau prea frapante ca pereche.

– Hei, ai ajuns la știri! își agită entuziast Lodi blocul comunicator. Intrase într-un program de căutare de referințe pentru a monitoriza outputul media. Accesează studioul Cabral NewsGalactic.

Alkad își trase costumul peste umeri, după care dataviză procesorului de rețea al încăperii pentru un canal spre studio.

Cabral NewsGalactic prezenta înregistrarea unui abțibild holomorf, care avea o majoretă ce striga:

– Fugi, Alkad, fugi!

– Maică Maria, șopti Alkad. Asta-i opera voastră?

– Nu, jur! Până acum n-am mai văzut așa ceva. În plus, doar Voy și cu mine îți cunoaștem numele. Nimeni dintre ceilalți nu știa nici măcar că exiști.

Alkad reveni cu atenția la studio. Un reporter de teren mergea prin unul dintre principalele spații publice din Ayacucho. Abțibildurile erau peste tot. Un mecanoid curățător încerca să-l îndepărteze pe unul de pe perete, însă spray-ul solvent nu era suficient de puternic. Dâre negre de plastic semidizolvat picurau în jos pe panoul metalic al peretelui.

– Este ca și cum o plagă ar fi afectat Ayacucho, rosti reporterul plin de voioșie. Primul dintre aceste abțibilduri a apărut acum vreo șase ore. Iar dacă n-aș ști cum stau lucrurile, aș zice că s-au înmulțit ca bacteriile. Poliția spune că abțibildurile sunt înmânate copiilor, iar detectivii corelează actualmente înregistrările de monitorizare a securității pentru a vedea dacă-i poate identifica pe principalii distribuitori, deși surse din interiorul Procuraturii publice mi-au spus câte ceva în privința acuzațiilor ce ar putea fi aduse. Întrebarea pe care o pun toți este: cine-i Alkad și de ce anume fuge?

Imaginea reveni la prezentatorul din studio.

– Investigațiile companiei noastre au descoperit un posibil răspuns la mister, rosti el cu glas de bas sumbru. La momentul Genocidului, Marina garissană angajase o anume dr. Alkad Mzu într-un proiect defensiv avansat. Se spune că Mzu ar fi supraviețuit Genocidului și că și-a petrecut ultimii treizeci de ani sub un nume fals, predând fizica la universitatea Dorado. Acum însă agențiile străine de contrainformații, acționând ca răspuns la propaganda omutană, au început s-o vâneze sub pretextul violărilor ilegale ale tehnologiei. Un membru senior al Consiliului Guvernator Dorado, care a cerut să rămână anonim, a declarat azi: „O asemenea acțiune din partea agenților străini constituie o încălcare grosolană a suveranității noastre. Este dezgustător că omutanii pot lansa astfel de acuzații nefondate împotriva unuia dintre cetățenii noștri care și-a dedicat viața educării tinerilor cei mai

sclipitori. Dacă acesta este comportamentul lor după treizeci de ani de sancțiuni, trebuie să întrebăm cu toată seriozitatea de ce a ridicat Confederația sancțiunile respective. Nu se pare în niciun caz să fi avut efectul dorit în remedierea naturii agresive a guvernului omutan. Actualul lor cabinet nu este decât o zgardă nouă la același câine." Membrul Consiliului a mai afirmat că, dacă Alkad Mzu ar apărea la ușa apartamentului său, i-ar oferi cu siguranță adăpost și că orice adevărat cetățean din Dorado ar proceda la fel. A mai spus că nu va avea odihnă până nu vor fi evacuați din asteroid toți agenții străini suspecți.

– Sfântă Maică Maria! icni Alkad.

Anulă canalul și se lăsă să cadă pe pat, cu gluga costumului atârnând moale pe un umăr.

– Nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă. Maică Maria, mă transformă într-o celebritate media!

– Dacă nu știai, ăsta-i unchiu-meu, spuse Lodi. Ai verificat părerile pozitive din reportajele alea? Pe numele Mariei, dacă ne-ar permite vreodată să votăm aici, mâine ai fi aleasă președintă.

– Unchiul tău?

El făcu o grimasă.

– Da, așa-i. Cabral e unchiu-meu. A făcut o avere din exploatarea atitudinii de mic-garissani. Ce naiba, uită-te și dumneata ce fel de oameni trăiesc aici – înghit totul pe nemestecate!

– Este nebun. Ce crede că obține, dacă-mi trasează genul ăsta de profil public?

– Mobilizează susţinerea publică în favoarea dumitale. Genul ăsta de propagandă va îngreuna de zece ori activitatea agenţiilor care te urmăresc. Oricine ar mai încerca azi să te scoată din Ayacucho împotriva voinţei tale ar sfârşi prin a fi linşat.

Ea îl fulgeră cu privirea. O faţă înflăcărată care trăda enorm de multă furie interioară, fără să diminueze însă vreodată inocenţa naturală. Copil de revoluţionari rataţi.

– Ai probabil dreptate. Dar lucrurile nu se întâmplă aşa cum mă aşteptasem eu.

– Îmi pare rău. Scoase din dulap o geantă de umăr uzată. Vrei să-ncerci nişte haine din astea?

Îi arătă un şort lung de sport şi un tricou Ayacucho Junior Curveball Team. Intenţionau ca Alkad să iasă din cameră cu înfăţişarea unui adolescent obişnuit pasionat de sport, purtând o perucă tunsă scurt şi costumul cameleonic reprogramat. Un băiat.

– De ce nu?

– Voy o să ne sune-n curând. Ar trebui să fim gata.

– Chiar crezi că ea ne poate scoate din asteroid cu o navă stelară, nu-i aşa?

– Da.

– Lodi, tu ai idee cât de dificil este de aranjat aşa ceva, tocmai într-un moment ca ăsta? Mişcările clandestine trebuie să aibă contacte infiltrate în structura administraţiei locale, oameni devotaţi şi dedicaţi, dispuşi să riste totul pentru cauză. Voi ce aveţi? Sunteţi nişte puşti bogaţi care au găsit un mod nou de a se revolta împotriva părinţilor lor.

– Da, și noi putem folosi banii ăia pentru a te ajuta, dacă ne-ai lăsa. Voy ne-a-nvățat asta. Dacă avem nevoie de ceva – cumpărăm. În felul ăsta, nu există o rețea pe care agențiile s-o descopere și în care să se înfiltreze. N-am fost demascați niciodată. De aceea dumneata ai stat în camera asta toată noaptea, fără ca ușa să-ți fie dărâmată de un mecanoid de asalt.

– Aici s-ar putea să ai dreptate. Trebuie să recunosc că bătrânii partizani nu s-au descurcat prea bine, adevărat.

Se strâmbă fără chef la gluga costumului cameleonic, apoi începu să-și netezească părul spre spate, pregătindu-se să și-o pună pe cap.

Joshua înălță capsula Petri către panoul luminescent al cabinei și mijì ochii la sticla transparentă. Părea complet goală; retinele lui amplificate nu puteau distinge nici măcar particule de praf. Dar în interiorul capsulei aceleia pure din punct de vedere optic se aflau treisprezece spioni nanonici monitorizatori, pe care pachetele medicale le extrăseseră din echipajul lui *Lady Mac* și gardiști. Erau implanturi subcutanate; agenții le înfigeau prin atingerea întâmplătoare și scurtă de o victimă care nu bănuia nimic.

– Cum se face că eu am avut trei? plânse Ashly.

– Ești în mod evident un tip subversiv, rosti Sarha. Mai mult ca sigur, gata de orice rele.

– Mulțumesc.

– Toți sunteți curați, anunță ea. Programul de analiză medicală nu poate detecta nicio infecție sau vreun virus neobișnuit. Se pare că n-au fost puși pe rele.

– De data asta, precizează Joshua.

Imediat ce scanerele din chirurgia navei localizaseră primul spion monitorizator, el îi ordonase Sarhei să ruleze analize biochimice complete pentru tot echipajul. Microbii și virușii erau mult mai simplu de introdus decât nanonicele într-o țintă.

Din fericire, agențiile fuseseră doar curioase, nu ostile. Însă acesta era cel mai acut memento de până acum al mizei implicate. Deocamdată fuseseră norocoși, dar norocul acela nu avea să dureze la infinit, gândi tânărul. Și nu era singurul care înțelesese asta. În cabină exista genul de atmosferă din vestiarul sportiv, după meci, cu o echipă care se simțea foarte ușurată că izbutise să smulgă o remiză.

– S-o luăm de la început, continuă el. Sarha, acum suntem siguri?

– Da. Spionii ăștia nu pot dataviza prin ecranele de protecție ale lui *Lady Mac*. Ei reprezintă o problemă doar afară.

– Nu știi însă când am fost înțepați?

– Îmi pare rău, asta-i imposibil de știut.

– Poate prietena ta, doamna Nateghi, sugerează Melvyn. A fost un episod destul de straniu.

– Ai probabil dreptate, încuviință Joshua fără chef. Bun, să presupunem că tot ce am făcut până acum a fost compromis. În primul rând, mai are vreun rost să continuăm? Iisuse, știm că ea este aici. Blestematele

de studiouri de ştiri n-au transmis nimic altceva. Problema noastră este cât de dificil va fi s-o contactăm fără a fi observaţi. Este clar că vor încerca să ne înţepe din nou. Sarha, blocurile noastre de bruiaj electronic acţionează împotriva spionilor ăstora monitorizatori?

– Ar trebui să-i poată destabiliza; când am plecat din Seninătate, ne-am dotat cu sistemele cele mai moderne.

– Perfect. Din clipa asta nimeni nu iese în Ayacucho fără să fie dotat cu aşa ceva. În plus, când ieşim, fiecare dintre noi va fi însoţit de un gardist. Ione, vreau să purtaţi armele cu proiectile chimice pe care le-am adus.

– Da, Joshua, rosti unul dintre cei patru gardişti din cabină.

Nu-şi putea da seama dacă era cel care-l însoţise mai devreme.

– Mai departe, ce fel de date am adunat până acum? Melvyn?

– Ashly şi cu mine am fost la cei mai importanţi cinci contractori defensivi. Unicele comenzi pe care le-au primit au fost pentru modernizări ale platformelor DS ale asteroidului şi al naibii de puţine. Când ne-am interesat de dotarea lui *Lady Mac* cu sisteme noi, ne-au oferit nişte discounturi magnifice. Sunt absolut disperaţi după orice de lucru. Mzu n-a comandat nimănui vreun echipament. Şi nimeni nu reechipează nave stelare.

– Bine. Beaulieu?

– Nimic, căpitane. Daphine Kigano a dispărut la cincisprezece minute după de a ajuns aici. Nu are nicio

adresă, nicio înregistrare de credit, nicio rezervare de hotel, nicio înregistrare de cetățenie, niciun fișier de înregistrare publică.

– Am înțeles. În felul ăsta, am rămas numai cu Ikela.

– E mort, Joshua, rosti Dahybi. Nu tocmai cea mai bună pistă.

– Pauline Webb a fost a naibii de hotărâtă să mă oprească să am vreun contact cu managementul T'Opingtu. Înseamnă că asta este direcția în care să pornim. Am trecut în revistă toți bițiii pe care i-am putut găsi despre Ikela și T'Opingtu. El a apărut la Dorado cu o grămadă de bani și a înființat compania. Nicăieri nu-i menționată proveniența banilor; potrivit biografiei sale, a lucrat ca manager junior pentru o companie garissană de inginerie. Ceea ce nu prea explică fondurile alea. Dacă ai fi însă Alkad Mzu, urmărită și având nevoie de o navă stelară care să poată lansa Alchimistul, la cine te-ai duce când ai ajunge aici? Ikela se potrivește perfect programului de căutare: proprietarul unei companii care produce componente speciale de astroinginerie. Nu uitați că Mzu a păcălit agențiile de contrainformații timp de aproape treizeci de ani. Indiferent ce plan ar fi stabilit cu colegii ei după Genocid, a fost bine gândit.

– Dar n-a fost și perfect, zise Ashly. Altfel steaua Omutei ar fi deja supernovă.

– Posedații le-au dat planul peste cap, aia-i! spuse Sarha. Cine ar fi putut anticipa carantina asta?

– Nu contează, zise Joshua. Important este că T'Opingtu a fost înființată probabil pentru a-i oferi

lui Mzu mijloacele pentru lansarea Alchimistului. Ikela trebuie să se fi asigurat că politica asta va continua și eventualitatea în care el nu va mai apuca să trăiască într-atât încât s-o vadă sosind pe Mzu.

– Ceea ce s-a și întâmplat, spuse Ashly. Probabil că agențiile l-au ras.

– Nu însă Mzu, zise Melvyn. Campania asta de susținere a ei a început prea repede după moartea lui Ikela. Cineva știe că ea este pe aici. Cineva cu al dracu' de multă influență, dar care nu are contact cu Mzu. Căpitane, cu opinia publică inflamată în halul ăsta va fi aproape imposibil s-o răpim.

– Adică exact ce se intenționează, observă Dahybi. Deși este o acțiune orientată mai degrabă spre agențiile de contrainformații, decât spre noi.

– Ne vom ocupa de problema asta dacă vom ajunge vreodată la ea, încuviință Joshua. Momentan prioritatea noastră este să dăm de urma lui Mzu.

– Cum? întrebă Sarha.

– Ikela are o fată; potrivit fișierului său public, n-are altă familie.

– Va fi moștenitoarea, rosti Beaulieu.

– Exact. Se numește Voy și are douăzeci și unu de ani. Zic că ea este intrarea noastră în orice fel de organizație pe care se poate s-o fi clădit tatăl ei în așteptarea lui Mzu

– Haide, haide! protestă Ashly. Taică-său abia a fost ucis, așa că ea n-o să accepte întâlniri cu niște persoane complet necunoscute, cu atât mai puțin să ne spună ceva despre mișcarea garissană clandestină, chiar

dacă ar deține unele date. Ceea ce este nesigur. Eu nu mi-aș implica fiica în așa ceva. Iar agențiile vor dori s-o interogheze și pe ea.

Joshua nu intenționa să argumenteze. Imediat ce parcursese fișierul public al lui Ikela, știuse că Voy era legătura. Ione i-ar fi spus „intuiția" lui și poate că ar fi avut dreptate. Vechea furnicătură a convingerii îl pișcase din nou.

– Dacă ne putem apropia de ea, avem o șansă, rosti el ferm. Acum Mzu nu-și mai poate permite să rămână aici. Va trebui să plece, ba chiar cât mai repede. Cumva, într-un fel sau altul, Voy va fi implicată. Este pista noastră cea mai bună.

– Nu te contrazic, spuse Dahybi. Este o pistă la fel de bună ca oricare alta. Dar cum dracu' o s-ajungi în apropierea ei?

– N-ai fost atent? întrebă un gardist. Voy este femelă și are douăzeci și unu de ani.

Joshua rânji drăcește spre Dahybi.

– Cred că glumești! se holbă specialistul în noduri.

– O să stau pur și simplu pe spate și o să mă gândesc la Confederație.

– Joshua...

Tânărul izbucni în râs.

– Ce fețe aveți! Nu te speria, Dahybi, nu sunt chiar așa de încrezut. Însă ea trebuie să aibă prietene. În asteroizii Dorado există destui întreprinzători bogați, ai căror copii se adună în propria lor clică socială. Iar eu sunt un căpitan-proprietar de navă

stelară, la urma urmelor. Una dintre fete ne va băga în cercul ăla. Nu-mi rămâne decât s-o găsesc.

Rânji larg echipajului său care-l privea cu un amestec de îndoială și resemnare și sfârși:

– E timpul să petrecem!

Prince Lambert fixă legăturile din jurul încheieturilor fetei slăbănoage, apoi activă programul senzambiental. Dormitorul i se dizolvă într-o odaie circulară cu pereți din piatră, aflată în vârful turnului unui castel, cu patul în mijlocul podelei din dale. Robii lui începură să intre prin ușa ferecată în fier. Zece dintre ei se postară în jurul patului, privind impasibil la forma cu membrele rășchirate.

El luă de sub pernă gulerul de răspunsuri telecomandate și i-l fixă în jurul gâtului.

– Ce este? întrebă fata și neliniștea i se ridică prin glas.

Era foarte tânără și probabil că nu mai auzise până atunci de dispozitiv.

El o sărută în tăcere și dataviză secvența de activare a gulerului. Tehnologia era o variantă a pachetelor nanonice medicale, care expedia filamente pentru a se contopi cu șira spinării ei. O putea utiliza pentru a-i manipula corpul să reacționeze exact așa cum dorea, împlinindu-i pe rând toate fanteziile.

– Sper că nu întrerup, rosti cu glas ascuțit de femeie unul dintre robi.

Prince Lambert tresări și fu cât pe aici să cadă din pat. Fata se tângui îngrozită, când gulerul începu să i se contopească perfect cu pielea.

El anulă programul senzambiental, revenind la realitatea dormitorului său cufundat în întuneric și se holbă la silueta înaltă și slabă care-l înlocuise pe robul cu mușchi ca funiile.

– Pentru numele Mariei, Voy! O să schimb blestematul de cod al ușii apartamentului ăstuia! N-ar fi trebuit niciodată să ți-l dau.

Mîji ochii spre siluetă:

– Voy?

Ea își scotea gluga costumului cameleonic, îngăduind coroniței de codițe împletite să fluture liberă. Ținea neglijent în mână o perucă brun-roșcat răvășită. Purta o salopetă standard de agronom de biosferă.

– Vreau să discutăm.

Gura lui se căscă fără să vrea. Cu o mână o arătă inutil pe fata de pe pat, care trăgea de legături.

– Voy!

– Acum!

Ea reveni în living. Bărbatul înjură, dataviză o comandă de închidere spre guler și începu să desfacă legăturile din jurul încheieturilor.

– Câți ani are? întrebă Voy când el intră în living.

– Ce contează?

– Pentru Shea poate să conteze. N-a aflat încă despre ciudățeniile tale?

– De unde până unde interesul ăsta brusc față de viața mea sexuală? Îi duci dorul?

– Așa cum statuile duc dorul găinațului.

– Nu așa ai spus ultima dată.

– Cui îi pasă?

– Mie. Ne-a fost bine împreună.

– Vorbești despre trecut.

– Atunci, de ce te-ai întors în goana mare?

– Am nevoie de ceva de la tine.

– Maică Maria, procedura aia de detoxificare a fost o mare greșeală! Te preferam așa cum erai înainte.

– Sunt realmente interesată de tot ce spui, PL.

– Ce dracu' cauți aici?

– Vreau să pregătești *Tekas* pentru zbor și să mă scoți pe mine și pe niște prieteni din sistem.

– Cum să nu, nicio problemă. Se trânti în fotoliul de piele și o gratulă cu o privire compătimitoare. Vrei vreo destinație anume? Noua Californie? Norfolk? Auzi, poate c-ar fi mai bine să dăm lovitura și să vedem dacă nu putem trece prin rețeaua DS a Pământului!

– E ceva important. E pentru Garissa.

– Oh, Maria! Revoluția voastră de cacao.

– Nu-i revoluție, ci se numește onoare. Accesează-ți fișierul dicționar.

– N-am așa ceva. Și pentru informarea ta, zborurile civile interstelare sunt în carantină. N-aș putea zbura cu *Tekas* nici dacă aș vrea.

– Și ai vrea?

– Da. Bun, ai unu-zero. Dacă aș fi știut din timp despre carantina asta, aș fi plecat. Poate că asteroizii Dorado sunt căminul meu, dar nu cred că reprezintă

locul cel mai bun în care să trăiești cât timp posedații bântuie prin jur. Ideea ta este cea bună, Voy, însă a venit prea târziu.

Ea ridică un flek.

– Autorizația de zbor a Consiliului Guvernator Dorado; va fi un voiaj oficial.

– Cum dracu'...

– Tata făcea parte din Consiliu, iar eu am codurile lui de acces.

Ispita îl obseda ca un blestem.

– Mai sunt valide?

– Da. Eu și alți trei oameni. Batem palma?

– Aș vrea s-aduc câțiva inși.

– Nu. Te poți descurca singur cu iahtul ăla, de aia l-am ales. Ăsta nu-i un voiaj de plăcere, PL. Am nevoie de tine pentru niște manevre mai complexe.

– Știi bine că *Tekas* nu-i capabil de luptă. Cine sunt „alții"?

– Vei afla numai în cazul în care va fi absolut necesar să știi. Și nu este. Batem palma?

– O să-ncercăm și sexul în imponderabilitate?

– Dacă vrei să mă fuți ca să pilotezi iahtul, ia-o-n mână.

– Maică Maria, da' ești realmente o cățea!

– Batem palma?

– Bine. Lasă-mă o zi să-mi aranjez treburile pe aici.

– Plecăm în trei ore.

– Nici vorbă! Mă-ndoiesc că până atunci aș putea umple măcar rezervoarele criogenice.

– Încearcă, rosti ea și flutură flekul. Dacă nu – adio autorizație.

– Căței aua dracului!

Fata era extravagant de atrăgătoare; puțin peste douăzeci de ani, cu piele de abanos lucios și păr castaniu, lung până peste fese. Rochia îi era de un albastru-cenușiu metalic sclipitor, cu tivul doar cu nițel mai jos decât vârfurile pletelor.

Melvyn bănuia că era o puștoaică bogată tipică, nesigură pe ea. Deși lui Joshua nu părea să-i pese; ei doi erau ocupați să se sărute de zor pe ringul de dans din Bar KF-T.

– E dat dracu'! rosti Melvyn ursuz, simțind că trebuia să-i explice lui Beaulieu, care stătea la masă cu el. Pentru mine nu merge niciodată. Vreau să zic că specialist în fuziune nu-i o meserie ușoară. Și fac parte dintr-un echipaj, ceea ce-i destul de atrăgător, nu? Dar când andocăm, toate dau năvală pur și simplu peste el. Cred că are feromonii modificați genetic împreună cu toate celelalte.

Începu să scotocească printre sticlele de bere de pe masă, căutând una care să mai aibă ceva înăuntru. Erau destul de multe.

– Nu crezi că are vreo legătură cu faptul că-i cu treizeci de ani mai tânăr ca tine? întrebă cosmonika.

– Douăzeci și cinci! o corectă Melvyn indignat.

– Douăzeci și cinci.

– În niciun caz.

Cosmonika scană din nou în mod automat Bar KF-T. În mod evident, acțiunea lui Joshua îi deruta pe agenții de contrainformații care erau de serviciu. Melvyn și Beaulieu identificaseră cinci dintre ei în club, amuzându-se ca la un joc în timp ce beau bere și-l așteptau pe Joshua să agațe o fată. Nu însemna că agenții aceia ar fi fost rezervați; și ei beau, dansau ori flecăreau cu alți oameni, dar îi trăda faptul că mențineau o distanță rigidă față de echipajul lui *Lady Mac*.

Joshua își luă rămas-bun de la fată, fluturând radios din mână, și se așeză cu un suspin satisfăcut la masa lui Melvyn.

– O cheamă Kole și m-a invitat la o petrecere în seara asta.

– Mă surprinde că se poate abține atât timp, mormăi Melvyn.

– Mă-ntâlnesc cu ea și cu prietenii ei la concertul de binefacere de diseară, după care se merge la o paradeală privată în apartamentul cuiva.

– Un concert de binefacere? întrebă Beaulieu.

– Niște formații StF locale cântă ca să adune bani pentru cheltuielile legale ale lui Mzu, în eventualitatea în care ea va trebui vreodată să lupte împotriva unei cereri de extrădare a Confederației.

– Devine de-a dreptul o religie, observă Melvyn.

– Așa se pare. Joshua începu să numere sticlele de pe masă: Haideți, trebuie să ne-ntoarcem în *Lady Mac*.

Își trecu brațul pe sub umărul lui Melvyn și-i făcu semn lui Beaulieu să-l ajute. Împreună îl ridicară în picioare pe specialistul în fuziune care se ameți se

serios. Ashly și Sarha veneau către ei dinspre bar. Toți patru gardiștii se sculară de la locurile lor.

Niciun agent nu se clinti. Ar fi fost prea bătător la ochi.

O pereche de posedați intră în Bar KF-T. Un bărbat și o femeie, îmbrăcați în haine care aproape corespundeau modei curente.

Blocul de război electronic al lui Joshua dataviză o alarmă.

– Jos! răcniră la unison cei patru gardiști.

Programul de răspuns la amenințări care intrase în mod primar imediat după declanșarea alarmei îl trimise pe Joshua în plonjon printre mese și scaune. Lovi podeaua și se rostogoli expert, pentru a absorbi impactul. Două scaune goale zburară prin aer lovite de picioarele lui. Echipajul îl urmă aproape imediat; până și Melvyn veni, deși încetinit de alcoolul care-i poluase nervii.

Țipete răsunară în tot clubul când gardiștii își scoaseră pistoalele-mitralieră butucănoase. Agenții intraseră de asemenea în acțiune și mușchii lor amplificați le transformară mișcările în ceață.

Ambii posedați icniră înaintea reacțiilor aproape instantanee față de sosirea lor. Erau țintiți de un număr impresionant de arme, în mijlocul unui haos de clienți îngroziți și derutați.

– Nicio mișcare! le ordonă un glas cuadrofonic.

Posedații nu aveau nanonice neurale funcționale pentru a rula programe de luptă, dar instinctele le erau

aproape la fel de rapide. Amândoi începură să ridice brațele, cu foc alb țâșnind din vârfurile degetelor.

Șase pistoale-mitralieră, trei arme semiautomate și o carabină deschiseră focul.

Până atunci Joshua nu mai auzise vreodată o armă cu proiectile chimice în acțiune. Focul simultan a zece asemenea arme producea un vacarm mai puternic decât duzele unei rachete cu fuziune. Își trânti palmele peste urechi. Canonada nu durase mai mult de două secunde. Riscă să ridice capul.

Doar agenții (erau de fapt șase – Melvyn îl scăpase pe unul) și gardiștii stăteau în picioare. Toți ceilalți se aflau pe podea, cu membrele rășchirate sau ghemuiți în poziția fetus. Mese și scaune se rostogoleau și se roteau. Muzica și hologramele de pe ringul de dans nu se opriseră.

Joshua auzi câteva clicuri mecanice specifice, când încărcătoare noi fură izbite în arme.

Gloanțele zdrențuiseră peretele din spatele posedaților, mestecând lambriurile din compozit. Pete mari de sânge acopereau așchiile neregulate. Cele două trupuri...

Tânărul se crispă. Din ele nu mai rămăsese mare lucru pentru a fi identificate ca oameni. Un program de suprimare a greței comută lin în modul primar, deși nu făcea decât să stopeze simptomele fizice.

Gemete și țipete se făcură auzite peste muzică. Câțiva clienți fuseseră loviți de ricoșeuri.

– Joshua!

Era Sarha, care avea mâna încleştată pe coapsa stângă a lui Ashly. Sângele îi pătase degetele în stacojiu.

– A fost lovit.

Pilotul îşi privea rana cu interes calm şi morbid.

– Tâmpenia dracului...

Clipi confuz.

– Ione! strigă Joshua. Nanonice medicale!

Un gardist luă un pachet din echipamentul său de la centură. Beaulieu spinteca ţesătura pantalonilor lui Ashly cu o lamă mică de metal, care îi glisase din auxiliarele încheieturii stângi. Un firicel de fluid verde-cenuşiu se prelingea printr-o gaură de glonţ din placa ei pectorală de aramă.

– Fii atentă, murmură Ashly.

După ce rana fu complet expusă, Sarha aşeză pachetul peste ea.

– Haidem! zise Joshua. Beaulieu, ia-l pe Melvyn. Sarha şi cu mine ne ocupăm de Ashly. Ione, acoperă-ne!

– Ia staţi aşa! rosti un agent pe care Joshua îl recunoscu ca fiind unul dintre durii care o însoţiseră pe Pauline Webb. Rămâneţi aici până când soseşte poliţia!

Un barman care-şi revenise îndeajuns de repede pentru a se gândi la posibilităţile financiare începu să înregistreze scena într-o celulă de memorie. Mai târziu în aceeaşi zi şi pe tot parcursul nopţii, companiile de ştiri o reluară aproape constant. Şase bărbaţi înarmaţi într-o confruntare cu un tânăr căpitan de navă stelară (ulterior toţi îşi dădură seama că era chiar „Lagrange" Calvert) şi echipajul său. Căpitanul spunea că nimeni n-avea să-l oprească din a-şi duce prietenul

rănit pentru a fi tratat corespunzător. Şi, oricum, ce autoritate aveau ei? Patru cosmoniki identici şi neliniştitor de ameninţători stăteau între Calvert şi bărbaţii înarmaţi. După o pauză scurtă armele tuturor părură să dispară. Echipajul navei stelare ieşi din club, purtându-şi rănitul.

Prezentatorii speculară mult şi pe îndelete asupra posibilităţii ca bărbaţii înarmaţi să fi fost de fapt agenţi de contrainformaţii. Reporterii de teren încercară cu disperare să-i găsească, dar fără succes.

Poliţia confirmă în mod oficial că cei doi indivizi ucişi prin împuşcare de agenţi fuseseră posedaţi (deşi nu dădură niciun fel de detalii despre bazele certitudinii respective). Consiliul Guvernator Ayacucho emise o declaraţie publică, cerându-le tuturor să rămână calmi. Prioritatea totală avea să fie acordată căutării şi identificării de proceduri care să fie implementate pentru localizarea oricăror altor posedaţi din asteroid. Toţi cetăţenii şi rezidenţii erau rugaţi să coopereze.

Nu existase nicio manifestare fizică de panică, nici gloate mânioase care să se adune în caverna biosferă ori să pornească în marş către sala Consiliului. Oamenii se temeau prea mult de ceea ce-i putea aştepta în afara uşilor apartamentelor. Companiile şi birourile ce rămăseseră deschise începură să-şi reducă activitatea sau să-şi deruleze afacerile exclusiv prin reţeaua de comunicaţii; orice care nu implica necesitatea contactelor personale. Părinţii îşi retraseră copiii de la cluburile de zi. Serviciile de urgenţe fură aduse la statutul

de alertă totală. Personalul companiilor de securitate îi ajută pe poliţişti în căutare.

Până spre sfârşitul după-amiezii, câteva nave stelare căpătară din partea Consiliului autorizaţia oficială de decolare. Majoritatea duceau consilieri, familiile lor şi asistenţi apropiaţi, la conferinţe sau negocieri defensive cu aliaţi.

– Şi nu-i putem opri, se plânse cu amărăciune Monica.

Stătea în partea din spate a încăperii folosite de edeniști şi sorbea dintr-o cană cu ceai instant. În clipa de faţă nu avea mare lucru de făcut, ceea ce-i agrava iritarea. Toţi informatorii ASE fuseseră activaţi, însă niciunul nu avea idee despre locul unde ar fi fost Mzu şi puţini auziseră măcar de existenţa lui Voy, cu atât mai puţin de vreun grup clandestin cu care să fi avut ea legături.

Localizarea lui Mzu se rezuma acum la operaţiunea de observare a edeniştilor şi la speranţa slabă de a avea noroc.

– Nu s-a îmbarcat în nicio navă stelară, spuse Samuel. În privinţa asta suntem siguri. Ambele incinte axiale au fost sub observare constantă şi nu numai de către noi. Nimeni care să difere cu minimum douăzeci şi cinci la sută din înălţimea şi masa lui Mzu n-a intrat în spaţioporturi fără să fi fost identificat.

– Da, da, încuviinţă Monica iritată.

– Dacă n-o găsim în alte patru ore, va trebui să ne retragem din Ayacucho.

Femeia ştiuse că aşa se va întâmpla, dar asta nu-i diminua neplăcerea.

– Este atât de rău?

– Da. Mă tem că da.

Prin intermediul unui păianjen, Samuel tocmai terminase de urmărit altă posedare petrecută în una dintre secţiunile rezidenţiale. Era apartamentul unei familii obişnuite de cinci persoane, care făcuse exact aşa cum sunaseră recomandările: stătuse în casă şi nu îngăduise nimănui să intre. Până la sosirea poliţiei... Toţi cei trei ofiţeri erau posedaţi; şi după şapte minute acelaşi lucru se întâmplă cu familia.

– Estimăm că până clipa de faţă a fost posedată opt la sută din populaţie. Deoarece toţi locuitorii sunt izolaţi şi nu fac nicio mişcare, posedaţilor le este mai uşor să se răspândească. Au preluat complet forţa poliţienească.

– Nenorociţii! De când Capone a folosit poliţia şi administraţia civilă ca să preia controlul asupra Noii Californii, atacă oficialităţile de fiecare dată.

– Domnul Capone este un bărbat remarcabil de perceptiv.

– Nu cred că emiterea unei avertizări generale ar mai ajuta acum pe cineva, nu?

– Noi apreciem că nu. Puţine arme sunt disponibile pentru populaţia generală şi majoritatea lor sunt energetice, ceea ce-i mai rău decât inutil. N-am face altceva decât să sporim suferinţele.

– Iar după nenorocita aia de campanie media, nimeni n-ar mai avea încredere în noi.

– Exact.

– Ce facem dacă Mzu nu evadează?

– Depinde de ce se va întâmpla aici. Dacă posedaţii îl scot pe Ayacucho din universul acesta, problema este rezolvată, deşi, desigur, nu foarte satisfăcător. Dacă ei rămân aici, atunci şoimii-de-vid vor impune o blocadă permanentă.

Femeia scrâşni din dinţi, detestând sentimentul crescător de frustrare.

– Am putea încerca să emitem un mesaj către ea, să ne oferim s-o evacuăm.

– M-am gândit la ideea asta şi s-ar putea s-o folosesc ca ultimă măsură înainte de plecare.

– Grozav! Deci acum stăm locului şi ne rugăm ca ea să treacă prin faţa unui păianjen.

– Ai o alternativă?

– Nu. Cred că niciunul dintre noi nu are.

– Poate că nu, deşi continuă să mă nedumerească ce căutau Joshua Calvert şi echipajul lui în clubul acela.

– Se părea că încercau să agaţe nişte fete.

– Nu. Calvert este şmecher. Dacă vrei să ştii părerea mea, el încearcă să o abordeze pe Voy prin intermediul prietenelor ei.

– Nu poate să ştie cine sunt prietenele fetei, nu dispune de resursele necesare. Pe lista noastră nu avem decât trei asemenea prietene şi am avut nevoie de cinci ore ca să le aflăm numele.

– Posibil. Uite însă că el s-a infiltrat în pătura ei socială, cu invitaţia aceea la o petrecere. Şi este un asteroid mic.

– Dacă Voy o ascunde pe Mzu, nu va ieşi la iveală.

– Exact.

Zâmbetul lui era copilăros de ştrengar.

– Ce-i? întrebă Monica iritată.

– Ironia sorţii. De la amator iritant, Calvert a ajuns acum unica noastră pistă.

Ashly spuse foarte puţine în timp ce reveneau la spaţioport şi Joshua bănui că programele nanonice neurale ale pilotului erau ocupate cu suprimarea şocului. Sarha nu părea însă foarte îngrijorată şi monitoriza pachetul medical din jurul coapsei bărbatului.

Melvyn se străduia din răsputeri să se trezească rapid. Un gardist îi dăduse un pachet nanonic medical, care îi înconjura acum gâtul ca un guler gros, filtrând toate urmele de alcool din sânge care-i intrau în creier.

Unica neliniştе a lui Joshua era cauzată de fluidul care continua să supureze din gaura de glonţ din placa pectorală a lui Beaulieu. Nanonicele medicale ar fi fost complet inutile, pentru că niciun cosmonik nu avea sisteme interne standard; fiecare era unic şi mândru pentru asta. Joshua nu ştia nici măcar dacă Beaulieu era majoritar mecanică sau biologică sub carapacea din aramă.

– Cum merge? o întrebă.

– Glonţul mi-a lezat câteva glande de sinteză nutritivă. Nimic esenţial.

– Ai vreo... ăăă... piesă de schimb?

– Nu. Funcția respectivă are cópii de rezervă multiplu redundante. Arată mai rău decât este în realitate.

– Nu-mi spune, icni Ashly, o banală rană-n carne.

– Exact.

Ușile liftului de navetă se deschiseră. Doi gardiști ieșiră primii în coridor, verificând dacă între ei și tubul ecluzei pneumatice al silozului de andocare nu exista vreun posedat.

– Joshua, rosti unul dintre ei.

Blocul său detector nu avea probleme.

– Ce este?

– Te caută cineva.

Tânărul nu desprinse nimic din tonul vocii, așa că se împinse în picioare și lunecă afară, în coridor.

– Iisuse Hristoase!

Doamna Nateghi și cele două gorile de la Tayari, Usoro & Wang așteptau lângă ecluză. Alt bărbat plutea imediat în spatele lor.

Echipajul îl urmă pe Joshua afară din lift.

– Căpitane Calvert!

Vocea doamnei Nateghi era indecent de încântată.

– N-ați muls destul de la mine, nu-i așa? Ce mai este acum? O amendă de un milion de fuzidolari, fiindcă am aruncat hârtii pe jos? Zece ani de muncă silnică, pentru că n-am returnat sticlele goale la bar? Exilul pe o planetă-penitenciar, pentru că m-am bășit în public?

– Umorul este un mecanism defensiv excelent, căpitane Calvert, totuși te-aș sfătui să prezinți ceva mai solid la tribunal.

– Tocmai v-am salvat asteroidul de a nu fi preluat de posedați. Asta ajunge?

– Am accesat înregistrarea NewsGalactic. Ai zăcut tot timpul pe podea, acoperindu-ți capul cu mâinile. Căpitane Calvert, am pentru dumneata o citație de a te prezenta la o audiere preliminară, prin care să se stabilească procedurile ce vor determina proprietarul navei stelare *Lady Macbeth*, în conformitate cu revendicarea pe care clientul meu a depus-o referitor la numita navă.

Joshua se holbă la ea, prea buimăcit pentru a putea vorbi.

– Proprietar? repetă Sarha. Dar e nava lui Joshua și așa a fost dintotdeauna.

– Incorect, rosti doamna Nateghi. A fost nava lui Marcus Calvert. Am o înregistrare multisenzorială a căpitanului Calvert care recunoaște acest lucru.

– El n-a încercat niciodată s-o nege. Tatăl lui este mort și înregistrarea proprietății lui *Lady Mac* este depusă la BAC. Nu poți ataca așa ceva.

– Ba da, eu pot.

Bărbatul care se păstrase în spatele celor două gorile înaintă lent.

– Tu! exclamă Sarha.

– Eu.

Joshua îl privi fix și un fior foarte neplăcut i se strecură în minte. Chipul de abanos, dăltuit în unghiuri, era... „Iisuse, îl știu! Dar de unde?"

– Tu cine dracu' mai ești?

– Mă numesc Liol. Mai exact, Liol Calvert. Sunt fratele tău vitreg mai mare, Joshua.

Ultimul loc în care Joshua ar fi dorit să-l aducă pe acest... acest *impostor* era cabina căpitanului. Era cabina tatălui său, pentru numele lui Hristos, deşi majoritatea vechilor dotări şi mementourile personale fuseseră înlăturate la ultima reechipare. Era locul cel mai apropiat de un cămin pe care-l cunoscuse tânărul.

Însă Ashly avea nevoie de pachetele de invaziune profundă din infirmeria lui *Lady Mac* pentru a-i extrage glonţul din coapsă. Scârba scârbelor de Nateghi n-avea să se lase abătută şi citaţia era absolut reală. În acelaşi timp, el avea de îndeplinit o misiune. Prin urmare revenea la bază.

Imediat ce trapa cabinei se închise în spatele lor, Joshua întrebă:

– Bine, cap-de-miel, zi, cât?

Liol nu răspunse imediat, deoarece privea în jurul cabinei. Chipul său purta o expresie care se apropia de teamă.

– Am ajuns în cele din urmă aici, rosti el tremurător. Cred că totul trebuie să fie foarte straniu pentru tine, Joshua. Pentru mine, aşa este.

– Termină cu rahaturile, cât vrei?

Liol îşi schimbă expresia.

– Cât să vreau... pentru ce?

– Ca să renunţi la revendicare şi s-o ştergi, bineînţeles. Este o şmecherie isteaţă, de acord. În mod normal, aş fi lăsat tribunalul să te facă praf, dar în clipa

de față sunt cam presat de timp. N-am nevoie de complicații. Așa că numește-ți prețul, însă fă bine să nu sari de cincizeci de miare.

– Ai fost tare, Josh, surâse Liol și-și ridică discul de credit Banca Joviană cu fața argintie în sus.

Cifre verzi străluceau pe suprafață. Joshua clipi când citi suma afișată: opt sute de mii de fuzidolari.

– Nu-nțeleg.

– Este foarte simplu: sunt *cu adevărat* fratele tău. Am dreptul cel puțin la proprietate comună.

– Nicio șansă! Ești un escroc care știe cum să folosească un pachet de adaptare cosmetică, atâta tot. În clipa de față, chipul meu este la fel de faimos ca al Jezzibellei. Ai întrezărit o oportunitate de a fi o pacoste și ți-ai remodelat trăsăturile.

– Ăsta-i chipul meu. L-am avut de când m-am născut, adică dinaintea ta. Dacă vrei dovezi, îmi poți accesa fișierul public.

– Sunt sigur că cineva atât de inteligent ca tine a implantat toate datele cuvenite în nucleele de memorie din Ayacucho. Te-ai documentat bine și mi-ai arătat că ai bani ca să cumperi codurile de acces oficiale.

– Serios? Și tu?

– Ce-i cu mine?

– Tu cum ai ajuns să cumperi nava asta după ce a murit tatăl meu? De fapt, cum a murit? Sau, este realmente mort? Dovedește-mi că ești un Calvert. Dovedește-mi că ești fiul lui Marcus.

– N-am cumpărat-o, ci am moștenit-o. Tata a dorit întotdeauna s-o am eu. Testamentul lui este în fișier, în Seninătate. Oricine îl poate accesa.

– Ce mișcător! Așadar înregistrările publice ale Seninătății sunt mai presus de orice reproș, pe când orice este stocat în Dorado a fost implantat acolo de delincvenți. Foarte convenabil! În locul tău, n-aș încerca să zic chestia asta în tribunal.

– Este tatăl meu! răcni Joshua furios.

– Și al meu. Și o știi.

– Știu că ești un impostor.

– Dacă ai fi fost un Calvert adevărat, ai fi știut.

– Ce vrei să spui?

– Intuiția... Ce-ți spune intuiția despre mine, Josh?

Pentru prima dată în viața sa, Joshua simți ce înseamnă amețeala. Să te clatini pe muchia unui hău monstruos de adânc.

– Aha! rânji Liol triumfător. Stranietatea asta din familia noastră poate fi uneori realmente descurajatoare. La urma urmelor, am înțeles că ești fratele meu din clipa în care am accesat reportajul lui Kelly Tirrel. Știu de asemenea prin ce treci. Am simțit exact la fel despre tine. Toată furia aia teribilă... refuzul de a crede... în ciuda dovezilor. Suntem mai mult decât frați, suntem aproape gemeni.

– Greșit! Nu provenim nici măcar din același univers.

– De fapt, ce te îngrijorează cel mai mult, Josh? Că sunt fratele tău... sau că nu sunt?

– O s-o sabordez pe *Lady Mac* înainte de a-l lăsa pe altul s-o aibă. Dacă ai într-adevăr intuiție, știi cât de adevărată e afirmația asta.

– Greșeala mea.... Liol mângâie cușeta de accelerație de lângă trapă, cu un dor vădit în ochi. Înțeleg că nava înseamnă pentru tine la fel de mult pe cât înseamnă pentru mine. Nu-i de mirare, fiindcă amândoi avem dorul de hoinăreală Calvert. În mod inevitabil, atacarea ta în justiție avea să creeze ostilitate. Însă am așteptat toată viața ca nava asta să andocheze aici. Tata a plecat din Ayacucho înainte să mă fi născut. În mintea mea, *Lady Macbeth* mi-a aparținut dintotdeauna. Este și moștenirea mea, Josh. Aparțin navei ăsteia în aceeași măsură ca și tine.

– O navă stelară n-are decât un singur căpitan! Iar tu, un băiat de asteroid, n-ai ce-nseamnă să fii pilot sau căpitan. Nu că ar fi relevant, dar nu vei fi niciodată în stare să zbori cu *Lady Mac*.

– Nu te-mpotrivi, Josh. Ești fratele meu, nu vreau să te îndepărtez. Hristoase, simplul fapt că am aflat că existai a fost un șoc tare al dracu'! Dușmăniile din interiorul unei familii sunt cele mai nenorocite. Haide să nu-ncepem una din clipa în care ne-am întâlnit. Gândește-te ce ar simți tata, văzându-și fiii cum se atacă în felul acesta.

– Tu *nu* faci parte din familie.

– Unde a andocat *Lady Macbeth* în 2586, Josh? În ce porturi?

Joshua încleștă pumnii și un program de atac în imponderabilitate calculă traiectorii posibile pe care

s-ar fi putut lansa. Detesta îngâmfarea nenorocitului ăluia arogant. Ar fi fost minunat să-i poată șterge superioritatea aceea cunoscătoare de pe chipul lui urât, plat.

– Dezavantajul unei pieli albe ca a ta, Joshua, este faptul că pot să văd orice îmbujorare. Te trădează imediat. Eu? Câștig întotdeauna la pocher.

Joshua clocoti în tăcere.

– Vrei așadar să discutăm în mod rațional despre asta? întrebă Liol. Personal, aș detesta să mă confrunt cu doamna Nateghi într-o sală de tribunal.

– Nu cred că impulsul ăsta brusc de a dobândi o navă stelară are vreo legătură cu faptul că asteroidul tău este ocupat de posedați...

– Excelent! aplaudă Liol entuziast. Ești un Calvert, așa-i! Nu vezi niciodată o centură fără să nu-ți dorești să lovești sub ea.

– Exact. Prin urmare, ne vedem în tribunalul de aici peste o săptămână. Cum ți se pare?

– Ai fi realmente în stare să-ți abandonezi propriul frate în mâinile posedaților?

– Dacă aș avea unul... probabil că nu.

– Cred c-o să-mi placă totuși de tine, Josh. Crezusem că ai fi moale; la urma urmelor, tu ai căpătat nava foarte ușor. Dar nu ești așa.

– *Ușor?*

– Prin comparație cu mine. Tu l-ai cunoscut pe tata. Pe tine te aștepta moștenirea cea mare. Aș zice c-a fost ușor.

– Eu aș zice „rahat"!

– Dacă nu crezi în propria-ți intuiție, un simplu profil ADN îți va spune dacă suntem înrudiți. Sunt sigur că infirmeria ta îți poate rula unul.

Joshua rămase absolut perplex, auzind asta. Ceva din bărbatul acesta cu totul necunoscut era profund tulburător, dar deopotrivă liniștitor în mod obscur. „Iisuse, chiar că seamănă cu mine și știe despre intuiție, iar tata a șters jurnalul pentru 2586. Nu-i cu totul imposibil. Totuși *Lady Mac* este a mea. N-aș putea s-o-mpart niciodată."

Îl mai privi pe Liol câteva clipe, după care luă o decizie.

Întregul echipaj se găsea pe punte, împreună cu doamna Nateghi. Niciunul nu îl privi în ochi. Joshua ieși brusc din cabina căpitanului, se roti nouăzeci de grade și-și fixă picioarele pe un covoraș adeziv.

– Sarha, du-l pe oaspetele nostru la infirmerie. Ia-i o mostră de sânge, poți să folosești și un șiș dacă dorești, și rulează un profil ADN. Împunse un deget spre doamna Nateghi: Tu însă pleci. Imediat!

Femeia îl ignoră, izbutind în același timp să-și afișeze disprețul absolut.

– Domnule Calvert, care vă sunt instrucțiunile?

– Abia ți-am spus... Ah...

– Mulțumesc foarte mult pentru ajutor, rosti Liol cu politețe impecabilă. Voi ține legătura cu firma dumneavoastră, dacă voi decide că alte acțiuni legale sunt necesare împotriva fratelui meu.

– Perfect. Tayari, Usoro & Wang va fi încântată să vă ajute. Obligarea recidiviștilor de a-și recunoaște responsabilitățile este întotdeauna răsplătitoare.

Înfrânându-și amuzamentul, Sarha ridică un deget de avertizare, când chipul lui Joshua se învăpăie ca focul.

– Dahybi, spuse el, condu-o, te rog, pe doamna.

– Am înțeles, căpitane.

Specialistul în noduri gesticulă către trapa din podea și o urmă pe doamna Nateghi prin ea.

Liol flutură un surâs angajator spre Sarha.

– N-ai folosi totuși un șiș asupra mea, nu-i așa?

Ea îi făcu cu ochiul.

– Depinde de circumstanțe.

– Ca să vezi, Joshua, zise unul dintre gardiști când cei doi părăsiră puntea. Sunteți doi.

Joshua se încruntă spre constructul bitek, după care execută un salt mortal perfect prin aer și dispăru în cabină.

– Mulțumesc foarte mult, spuse usturător Ashly. Dar nu trebuie să v-agitați. Mă simt perfect.

Programul tranchilizant al lui Alkad nu era nici pe departe suficient de puternic pentru a ține claustrofobia la distanță. În cele din urmă trebuise să se recunoască înfrântă și comutase pe primar un program de adormire. Singurul ei gând înainte de a cădea în uitare fusese: „Mă-ntreb cine va fi acolo când o să mă trezesc."

Acțiunea era complexă, ceea ce reducea șansele de succes, dar nici chiar aceea nu constituia principala

ei grijă. Marea problemă era să iasă nedetectată din Ayacucho.

Asteroidul avea două spaţioporturi invers rotative, câte unul la fiecare extremitate. Cel principal era utilizat de navele stelare şi vehiculele interorbitale mai mari, în vreme ce al doilea era destinat în principal pentru cargouri grele şi nave-tanc utilitare care livrau apă şi oxigen lichid pentru biosferă. Constituia de asemenea baza de operaţiuni pentru personalul navetist, VSM-urile şi remorcherele ce făceau legătura între asteroid şi salba sa de staţii industriale.

Ambele se găseau sub supravegherea intensă a agenţilor. Era imposibil să treacă prin incintele axiale şi să meargă cu un lift de navetă până la silozurile de andocare, aşa încât Voy aranjase ca Alkad şi cu ea să iasă în containere de marfă.

Într-o facilitate de depozitare din T'Opingtu, Lodi şi un alt tânăr pe nume Eriba, care afirma că este student în structură moleculară, modificaseră două containere standard, transformându-le în sicrie gros căptuşite şi astfel fasonate încât să poată conţine o persoană în costum IIS. Ambii juraseră că izolaţia va împiedica orice pierderi termice sau electromagnetice. Containerele pentru mărfuri aveau să apară perfect inerte la orice baleieri senzoriale.

Pe de altă parte, izolaţia însemna că Alkad nu putea să datavizeze pentru ajutor, dacă avea vreun necaz şi nimeni nu-i deschidea containerul. Femeia apreciase că-şi păstrase destul de bine sângele rece, în timp ce le îngăduise s-o etanşeze. După aceea nu mai urmase

nimic, decât programul tranchilizant pentru cele douăzeci de minute înainte de a-și căuta refugiul în somn.

Un remorcher fusese programat să transporte containerele la una dintre stațiile metalurgice ale lui T'Opingtu, de unde aveau să fie transferate într-un vehicul interorbital care se îndrepta către Mapire.

Când se trezi, Alkad se pomeni în imponderabilitate. „Cel puțin am ieșit din asteroid."

Nanonicele neurale o anunțară imediat că receptau o datavizare.

– Stai liniștită, acum desfacem containerul.

Simți vibrații prin costum, apoi senzorii din guler îi arătară linii de lumină roșie dansând în jur. Partea superioară a containerului dispăru și în fața ei lunecă o persoană în costum IIS și unitate de direcționare.

– Salut, sunt eu, Lodi. Ai reușit, am scăpat.

– Unde-i Voy? dataviză ea.

– Sunt aici. Pe numele Mariei, a fost oribil! Ești bine?

– Da. Bine, mulțumesc.

Pe lângă ușurarea pe care o simțea pentru sine, era neașteptat de bucuroasă că fata scăpase nevătămată.

Se asigură că strângea zdravăn ranița ei veche și boțită, înainte de a-l lăsa pe Lodi s-o tragă afară din container. Ținută în fața tânărului, a cărui unitate de direcționare proiecta jeturi rapide de gaz, Alkad se afundă într-un déjà-vu cu Cherri Barnes remorcând-o spre *Udat*. Atunci, spațiul cosmic fusese înspăimântător de pustiu, cu atât de puțină lumină, încât senzorii din gulerul ei se chinuiseră să definească ceva. Acum se găsea adânc în interiorul discului lui Tunja,

lunecând printr-un viscol care-i înroșea câmpul vizual. Nicio stea nu era vizibilă nicăieri, deoarece particulele erau prea dese. Dimensiunile lor erau incredibil de greu de apreciat: un fir de nisip aflat la un centimetru de nasul ei sau un bolovan de la un kilometru depărtare arătau exact la fel.

În față putea distinge nava stelară care îi aștepta. Fuzelajul îi strălucea burgund-stins, mult mai întunecat decât particulele ce lunecau peste ea aidoma unor tornade de interferențe într-o proiecție AV. Două panouri de termopurjare erau extinse și semănau cu pale de ventilator care se mișcau în ralanti, în jurul cărora se învolburau râuri de praf. Trapa ecluzei era deschisă și emitea un fascicul salutar de lumină albă.

Alkad porni în lungul său, bucurându-se de revenirea culorilor normale. Intrară într-o incintă cilindrică cu inele de prindere, mufe utilitare, tuburi luminescente ce străluceau orbitor, grile ambientale și panouri micuțe cu instrumente distribuite aleatoriu. Nu-și putea alunga senzația de solidificare a realității în jurul ei.

Trapa se închise și ea înhăță un inel de prindere, când aerul năvăli înăuntru. Costumul IIS reveni la forma și dimensiunile unui glob care-i atârna de guler și femeia fu asaltată de sunete.

– Am făcut-o! jubilă Voy. Ți-am spus că te putem scoate!

– Da, așa este.

Privi în jur. Voy, Lodi și Eriba – toți groaznic de tineri pentru a fi absorbiți în lumea aceasta de

subterfugii, ură și moarte. Chipuri radioase care-i așteptau cu disperare aprobarea.

– Și vreau să vă mulțumesc. Ați făcut toți o treabă extraordinară.

Râsetele și recunoștința lor o făcură să clatine din cap uimită. Ce vremuri ciudate!

După cinci minute, Alkad era îmbrăcată în vechea ei uniformă-combinezon, cu raniță lipită strâns de talie, și o urma pe Voy în salonul de pe puntea superioară a lui *Tekas*. Iahtul era doar îndeajuns de mare pentru o capsulă de susținere biotică, cu trei punți. În ciuda lipsei de volum, accesoriile erau compacte și elegante; totul se contopea fără îmbinări și oferea iluzia de spațiu amplu.

Prince Lambert era afundat într-un scaun rotund și dataviza un flux constant de instrucțiuni către calculatorul de zbor. *Tekas* pornise și accelera la o douăzecime de *ge*, deși planul gravitațional pâlpâia.

– Mulțumesc pentru că ne-ai oferit posibilitatea de a-ți utiliza nava, rosti Alkad după ce fură făcute prezentările.

Bărbatul o privi cu subînțeles pe Voy.

– Pentru puțin, măcar atâta am putut face pentru o eroină națională.

Alkad ignoră sarcasmul și se întrebă ce legătură exista între el și Voy.

– Care este statutul nostru actual? Te-a urmărit cineva?

– Nu. În privința asta sunt destul de sigur. Am zburat un milion de kilometri în exteriorul discului,

înainte de a trece prin el. Vehiculul vostru interorbital a făcut aceeași manevră, dar de cealaltă parte. Teoretic nimeni nu-și va da seama că am făcut joncțiune. Nici chiar șoimii-de-vid nu pot percepe ce se-ntâmplă în interiorul discului, în niciun caz de la un milion de kilometri depărtare, fiindcă zona-i prea aglomerată.

„Decât dacă vor să mă urmărească până la Alchimist", gândi Alkad.

– Un șoim-de-vid stealth nu s-ar putea ascunde imediat în exteriorul discului, sau chiar înăuntrul lui, ca noi? întrebă ea.

– Atunci ne-ar putea prinde în mod clar, replică Prince Lambert. Senzorii noștri sunt buni, dar nu de capacitate militară.

– De acum am fi știut dacă am fi fost urmăriți, zise Voy. Ei ar fi încercat să ne intercepteze imediat ce am fi ajuns la punctul de joncțiune.

– Probabil că da, încuviință Alkad. În cât timp putem ieși din disc și efectua un salt afară din sistemul acesta?

– Peste patruzeci de minute. O manevră ca asta nu trebuie grăbită; sunt prea multe pietroaie ascuțite pe acolo. Și așa va trebui să-nlocuiesc spuma de pe carcasă, fiindcă abraziunea prafului o tocește până la siliciul gol. Surâse neconvingător spre Alkad: Acum pot afla care-i misiunea?

– Am nevoie de o navă capabilă de luptă, asta-i tot.

– Înțeleg. Presupun însă că are legătură cu activitatea dumitale pentru Marina garissană înainte de Genocid?

– Da.

– Ei bine, scuză-mă, dar eu o să plec de la distracție înainte s-ajungem pân-acolo.

Alkad se gândi la dispozitivele care-i rămăseseră în raniță și la cât de îngustă devenise marja ei de siguranță.

– Nimeni nu te va sili să faci nimic.

– Mă bucur s-aud asta. Îi aruncă lui Voy altă privire pătrunzătoare. Ar fi, oricum, pentru prima dată.

– Ce coordonate de salt ne oferă cursul acesta? întrebă Alkad.

– Nyvan. Se află la o sută treizeci de ani-lumină depărtare, însă pot obține o aliniere rezonabilă pe ea fără să consum prea mult combustibil. Voy mi-a spus că dorești o planetă cu facilități industriale militare și care să nu pună prea multe întrebări.

Când Joshua ieși din spațioport, ultima dintre navele stelare cu autorizații oficiale de zbor decolase de nouăzeci de minute. Personalul de service și întreținere plecase acasă, pentru a fi alături de familii. Ombilicalele utilitare ce alimentau navele stelare rămase deveneau mai puțin demne de încredere.

Trei agenți își treceau timpul în incinta axială, sporovăind pe tonuri scăzute. Erau singurii oameni de acolo și Joshua flutură plictisit din braț către ei, când ieși din liftul de navetă împreună cu escorta sa de trei gardiști.

O agentă se încruntă.

– Te-ntorci acolo? întrebă ea fără să vină să-i creadă.

– Ia-ncearcă să m-oprești s-ajung la o petrecere.

Putu auzi discuțiile contradictorii începând în urma lui după ce se închiseseră ușile liftului. Majoretele de pe abțibildurile holomorfe își începură scandările în jurul său.

– Dacă este într-atât de îngrijorată, încât să te întrebe în mod direct, înseamnă că posedații câștigă teren, spuse un gardist.

– Am mai discutat despre asta. Mă duc doar să văd ce-i cu concertul și dacă a venit Kole. Dacă n-o găsesc, ne-ntoarcem imediat.

– Ar fi fost mult mai puțin periculos dacă aș fi mers singură.

– Nu cred.

Joshua ar fi spus mai multe, însă probabil că liftul era supraîncărcat cu spioni nanonici. Dataviză rețelei pentru un canal spre *Lady Mac*.

– Da, Joshua? răspunse Dahybi.

– Indivizii de pe aici devin ușor agitați în privința posedaților. Vreau să monitorizezi sistemele interne ale asteroidului: transporturile, alimentarea cu energie, mediul, rețeaua, totul. Vreau să știu imediat cum începe să se deprecieze vreunul dintre ele.

– Bine.

Joshua privi chipul rigid, lipsit de expresie, al gardistului cel mai apropiat. În clipa aceasta o dorea cu adevărat pe Ione, căreia să i se destăinuie, pe care s-o poată întreba asupra opiniei ei, cu care să discute. O prejudecată adânc înrădăcinată îl împiedică să le spună ceva gardiștilor.

– Încă ceva, Dahybi. Apelează-l pe Liol și spune-i să vină imediat la *Lady Mac*. Dă-i o cabină pentru pasageri din capsula C. Nu-l lăsa pe punte. Nu-i da vreun cod de acces la calculatorul de zbor și ai grijă să-l verifici împotriva posedării la sosire.

– Da, căpitane. O să am grijă.

O datavizare nu putea transmite tonuri emoționale, dar el îl cunoștea pe Dahybi îndeajuns de bine ca să bănuiască aprobarea amuzată.

– Așadar îi accepți pretenția? întrebă Ione.

– Profilul ADN pare similar cu al meu, zise Joshua fără chef.

– Da, aș zice și eu că o compatibilitate de nouăzeci și șapte la sută este aproximativ în zona-țintă. Nu-i neobișnuit ca echipajele navelor stelare să aibă familii mari, întinse pe câteva sisteme stelare.

– Mulțumesc că mi-ai reamintit.

– Dacă tatăl tău a fost măcar pe departe ca tine, atunci este posibil ca Liol să nu-ți fie singurul frate.

– Iisuse!

– Nu fac altceva decât să te pregătesc pentru eventualitatea respectivă. Înregistrarea lui Kelly Tirrel ți-a crescut considerabil ratingul în vizibilitatea publică. Și alții te pot căuta în același fel.

Joshua făcu o strâmbătură ironică.

– N-ar fi grozav? Reuniunea clanului Calvert! Mă-ntreb dacă suntem mai mulți decât Saldanii.

– Mă-ndoiesc în mod serios în privința asta; în niciun caz, dacă i-ai include și pe nelegitimii noștri.

– Și pe oile negre.

– Exact. Ce intenționezi în privința lui Liol?

– N-am nicio idee. Oricum n-o să-l las s-o atingă pe *Lady Mac*. Îți poți imagina să avem ședințe ale consiliului de administrație de fiecare dată când îi decidem următoarea destinație? Este opusul a tot ceea ce sunt eu, ca să nu mai amintesc de navă-n sine.

– Probabil c-o să-și dea seama și singur de asta. Sunt convinsă că poți să ajungi la o înțelegere. Pare să fie destul de inteligent.

– Mai degrabă e băgăcios pe sub piele.

– Între voi doi nu-i mare diferență.

Liftul îl lăsă într-un spațiu public la două sute de metri de clubul Terminal Terminus, unde avea loc concertul de binefacere. Nu toți respectau recomandarea Consiliului Guvernator de a rămâne în casă. Adolescenții umpleau locul cu râsete și strigăte. Toți purtau eșarfe roșii legate la glezne.

Pentru o clipă Joshua se simți lipsit de orice legătură cu propria sa generație. El avea responsabilități (ca să nu mai amintească de probleme), pe când ei erau doar niște hiperstimulați care lunecau pe circuitul lor perpetuu de la un moment plăcut, dar fără conținut, la următorul, și care nu înțelegeau deloc universul.

Apoi doi dintre ei îl recunoscură pe „Lagrange" Calvert și doriră să afle despre salvarea copiilor de pe Lalonde și dacă în Bar KF–T fuseseră într-adevăr posedați. Erau plini de viață, iar fetele din grup îi aruncau ocheade. Începu să se destindă; la urma urmelor, barierele nu erau atât de solide.

Terminal Terminus semăna cu un soi de joncțiune abisală între tunele. Mașini uriașe de minerit erau adăpostite în nișe arcuite, cu mecanismele de perforare conice, tocite, ieșind aidoma unor proeminențe în sala principală. Mecanoizi vetuști atârnau de plafon, cu membrele telecomandate ca niște picioare de păianjeni legănându-se în jos, inerte. Băuturile erau servite pe o secțiune lungă de șenilă de excavator industrial.

O gaură-de-vierme fantezistă se căsca în centru: o coloană negru-strălucitor unduitoare, lată de cinci metri, între podea și tavan. La interior erau captive nenumărate forme, creaturi nedefinite care zgâriau cu ghearele spre efectul de distorsiune în tentative disperate de evadare; suprafața neagră se curba și se deforma, dar nu se rupea niciodată.

– De bun-gust, ținând seama de circumstanțe, murmură Joshua spre un gardist.

Între două utilaje miniere fusese instalată o scenă. De fiecare parte a ei se aflau proiectoare AV îndeajuns de puternice pentru a acoperi un stadion.

Un gardist se duse să păzească o ieșire pentru cazuri de urgență. Ceilalți doi rămaseră lângă Joshua.

O găsi pe Kole împreună cu un grup de prieteni, sub un utilaj minier. Își întreținusese părul cu fire de argint și crom stacojiu, care, la răstimpuri, se deschideau în evantai ca o coadă de păun.

Tânărul se opri pentru o clipă. Părea artificială; bogată, dar fără verva cosmopolită a lui Dominique, și absolut țipătoare pe lângă onestitatea simplă a Louisei.

Louise...

Kole îl zări și chiui fericită, îl sărută și se frecă de el.

– Ai pățit ceva? Am accesat ce s-a întâmplat după plecarea noastră.

El rânji sigur pe sine, ca o adevărată întrupare a legendei.

– N-am pățit absolut nimic. Ăăă... cosmonikii mei sunt niște tipi duri. Am văzut și chestii mai nasoale.

– Serios? Fata îi privi cu respect pe cei doi gardiști: Sunteți masculi?

– Nu.

Joshua nu putea spune dacă Ione era iritată, amuzată sau pur și simplu nu-i păsa. Dacă se gândea însă mai bine, probabil că nu era ultima variantă.

Kole îl sărută din nou.

– Haide să-i cunoști pe ceilalți. Nu le vine să creadă că te-am agățat. Maică, mie însămi nu-mi vine să cred că te-am agățat!

El se pregăti pentru tot ce putea fi mai rău.

Din locul ei de observație, tolănită nepăsător pe o conductă de alimentare cu lichid de răcire aflată în prima treime a unui utilaj minier, Monica Foulkes îl privi pe Joshua salutând grupul de prieteni al Kolei. Tânărul știa exact ce atitudine să adopte pentru a fi acceptat în câteva secunde. Sorbi din apa minerală cu gheață și retinele ei amplificate scanară chipurile tinere de dedesubt. Îi era foarte cald în costumul cameleonic, dar acesta îi conferea pielii tonul populației de etnie kenyană din Ayacucho; „agenții străini" erau la fel de puțin populari ca posedații. Cu excepția lui Calvert, desigur, gândi ea iritată, care era salutat ca

un mare erou. Programul ei de caracterizare-recunoaştere rulă o comparaţie cu tinerii pe care-i scana şi semnală o potrivire cu probabilitatea de nouăzeci şi cinci la sută.

– La dracu'!

Samuel (cu pielea neagră, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani şi purtând haine sport ţipător de purpurii) ridică ochii de la baza utilajului.

– Ce-i?

– Ai avut dreptate. Kole tocmai i l-a prezentat lui Adok Dala.

– Aha! Am ştiut eu. El a fost prietenul lui Voy până acum optsprezece luni, când fata i-a dat papucii.

– Da, da, pot accesa fişierul şi singură, mulţumesc.

– Poţi auzi ce se spune?

Ea privi în jos dispreţuitor.

– Nicio şansă. Locul s-a umplut şi programele mele de discriminare audio nu pot filtra peste distanţa aceea.

– Monica, coboară, te rog.

Ceva din tonul lui interzicea orice proteste şi femeia se lăsă să lunece pe carcasa din titan scrijelit, vopsit în galben, a utilajului.

– Trebuie să decidem ce să facem. Acum!

Ea se crispă la faţă.

– Oh, Doamne!

– Crezi că Adok Dala ar şti unde-i Voy?

– Nu cred, dar nici nu pot băga mâna-n foc. Iar dacă-l răpim pe Dala acum, nu va conta prea mult în privinţa repercusiunilor oficiale. Nu cred că el se va plânge că este scos din Ayacucho, nu?

– Ai dreptate. Și-l va împiedica pe Calvert să afle ceva.

Nanonicele neurale ale lui Joshua anunțară un apel din partea lui Dahybi.

– Doi șoimi-de-vid din delegația de defensivă tocmai au plecat de pe terasa de andocare, căpitane. Din interiorul silozului, senzorii noștri nu pot vedea mare lucru, dar bănuim că staționează la cinci kilometri de spațioport.

– Bine, continuă să-i monitorizezi.

– Nicio problemă. Ar trebui să mai știi însă că Ayacucho suferă de pe urma unor pene de curent locale. Sunt complet aleatorii și programele supervizoare nu pot localiza nicio problemă de natură fizică în sistemul de alimentare. Până și un studio de știri a fost deconectat.

– Iisuse! Începe pregătirea de decolare a lui *Lady Mac*; grăbesc lucrurile pe aici și mă-ntorc la voi în treizeci de minute.

– Am înțeles. A sosit și Liol. Nu este posedat.

– Minunat.

Kole continua să se lipească magnetic de el. Nimeni dintre tinerii pe care-i prezentase lui Joshua n-o menționase pe Voy. Ideea lui inițială fusese să-i întrebe despre moartea lui Ikela și să le vadă reacțiile, dar acum nu mai avea timp pentru așa ceva. Privi în jur ca să vadă unde erau gardiștii, sperând că Ione n-avea să facă probleme la auzul plecării. „Ce dracu', am făcut tot ce am putut!"

Prezentatoarea ieşi pe scenă, ridicând braţele pentru a cere tăcere, însă mulţimea gălăgioasă ovaţiona şi striga. Începu prezentarea lui Fuckmasters.

– Ea-i Shea, spuse Kole.

Lui Joshua îi veni greu să zâmbească; Shea era înaltă şi slăbănoagă, aproape la fel ca Voy ca înălţime şi siluetă. Îi dataviză blocului său electronic s-o scaneze, dar era curată. Ceea ce vedea era realitatea, nu un costum cameleonic. Nu era Voy.

– El este Joshua Calvert, se lăudă Kole ridicând glasul pentru a acoperi şuieratul tot mai intens al giganticelor proiectoare AV. E căpitanul meu de navă stelară.

Melancolia lui Shea deveni suferinţă evidentă. Începu să plângă.

Kole o privi uluită.

– Ce s-a-ntâmplat?

Shea clătină din cap, cu buzele strâns lipite.

– Îmi pare rău, zise Joshua simţind realmente simpatie pentru fată. Ce am făcut?

Shea zâmbi curajos.

– Nu-i vorba despre tine. Atât doar că... prietenul meu a plecat în după-amiaza asta. Şi el este căpitan de navă stelară, iar asta mi-a reamintit... Nu ştiu când o să-l mai revăd. N-a vrut să-mi spună.

Intuiţia începu să clocotească în mintea lui Joshua. Prima formaţie StF ieşea pe scenă. Tânărul o cuprinse pe Shea protector cu braţul pe după umeri, ignorând fulgerul de iritare din ochii Kolei.

– Haide să-ţi fac cinste cu ceva de băut şi-mi poţi povesti despre ce-i vorba. Nu se ştie niciodată, poate

c-aș putea fi de ajutor. În spațiu se-ntâmplă lucruri și mai stranii.

Făcu semne frenetice celor doi gardiști și se întoarse cu spatele la scenă exact în clipa în care înviară proiectoarele AV. O pâclă deasă de lumină coerentă umplu Terminal Terminus. Deși nu privea într-acolo, senzațiile îi goniră în lungul nervilor: semnale fragmentate, saturate cu secvențe activante primitive. Se simțea bine. Se simțea încins. Se simțea excitat. Se simțea viclean.

O privire aruncată peste umăr îl arătă pe o șa, călărind un penis gigantic pe care-l îndemna înainte.

Puștii din ziua de azi! La începutul tinereții sale, StF însemna numai urmărirea ametitoare, felul în care te simțeai când partenerul te adora la rândul său, ori te îmboldea fără motiv cu pintenii. Împrieteniri și despărțiri. Stările infinite ale inimii, nu sula.

Puștii din jurul lui râdeau și chicoteau cu expresii fericite pe fețele lor sceptice, în timp ce orbirea AV li se revărsa prin ochi. Toți se legănau într-o parte și-n alta la unison.

– Joshua, avertiză un gardist, se apropie patru edeniști.

Joshua îi putea zări în norul de lumină scânteietoare care cuprinsese publicul. Erau mai înalți decât toți ceilalți, aveau un fel de vizoare peste ochi și înaintau decis prin mulțimea care se legăna.

O strânse puternic de mână pe Shea.

– Pe aici! șuieră apăsat și se îndreptă către simulacrul de gaură-de-vierme din centrul clubului.

Un gardist îi deschise o potecă, împingând adolescenții în lături. Încruntături și mârâituri îi mărginiră drumul.

– Dahybi, dataviză el, scoate-i rapid pe ceilalți gardiști din tau-zero! Asigură o rută prin spațioport din incinta axială până la *Lady Mac*. S-ar putea să am nevoie de ea.

– Am înțeles, căpitane. Cad porțiuni din rețeaua asteroidului.

– Iisuse! Nu-i nimic, dacă o să cadă toată rețeaua, avem afinitatea gardiștilor care să țină comunicațiile deschise. Ar fi bine să păstrezi pe unul pe punte cu tine.

Ajunse la coloana neagră și zvârcolitoare și privi în urmă. Shea era cu răsuflarea tăiată și confuză, dar nu protesta. Edeniștii nu-l urmăreau pe el.

– Ce...?

În locul unde-i lăsase pe prietenii Kolei izbucnise un soi de conflict. Doi dintre agenții înalți târau între ei un trup inert. Era Adok Dala, lipsit de cunoștință și tremurând, victimă a unui paralizator cortical. Ceilalți doi agenți, plus încă o persoană, îi țineau la respect pe niște puști scoși din minți. Un paralizator cortical fu ridicat și declanșat.

Joshua întoarse capul puțin prea mult și simți gust de sfârc, în timp ce lunecă peste pigmentarea întunecată, de parcă ar fi făcut slalom pe snow-board, lăsând în urmă o dâră uriașă de salivă sclipitoare. Mușchii gâtului îi zvâcniră două grade spre înapoi, iar edeniștii se retrăgeau, complet neobservați de audiența intrată în transă euforică prin care își croiau drum cu forța.

Înapoia lor, prietenii Kolei se strânseseră laolaltă; cei rămaşi încă în picioare plângeau fără să înţeleagă peste cei prăbuşiţi de violenţa care izbise atât de neaşteptat în momentul lor de extaz erotic.

Sheaicni, văzându-i, şi dădu să se repeadă într-acolo.

– Nu! răcni Joshua.

O trase înapoi şi fata tresări violent, la fel de speriată de el ca de agenţi.

– Ascultă-mă, trebuie să ieşim de aici! Se va-nrăutăţi şi mai mult.

– Au venit posedaţii?

– Da. Haide!

Continuând s-o ţină de mână, dădu ocol găurii-de-vierme. O simţi ca pe un cauciuc uscat care-i atinse pielea, flexionând în mişcări dezgustătoare.

– Ieşirea cea mai apropiată, îi spuse gardistului din faţa sa. Hai!

Cu o viteză alarmantă, gardistul începu să deschidă brazdă printre trupurile strâns lipite. Indivizi pierduţi în euforie fură expediaţi într-o parte şi alta, rostogolindu-se. Joshua îl urmă încruntat. Probabil că edeniştii îl doriseră pe Adok Dala pentru acelaşi motiv pentru care el o dorise pe Shea. Oare se alesese cu prietena greşită? La naiba!

Peretele cavernei se vedea acum la numai zece metri în faţa lui, iar un cerc roşu strălucea deasupra unei ieşiri. Blocul de bruiaj şi război electronic dataviză o alarmă.

Iisuse!

– Ione.

– Știu! strigă gardistul din frunte și-și scoase arma.

– Nu! rosti tânărul. Nu poți, nu aici, înăuntru.

– Nu sunt inuman, replică silueta mătăhăloasă.

Ajunseră la perete și se grăbiră în lungul lui, spre ieșire. În clipa aceea își dădu seama că erau însoțiți de Kole.

– Stai aici, îi spuse. Vei fi în siguranță cu atâția oameni.

– Nu mă poți lăsa aici! icni ea implorator. Te rog, Joshua! Știu ce se-ntâmplă. Nu mă poți abandona. Nu vreau să mi se-ntâmple asta. Nu-i poți lăsa. Ia-mă cu tine, în numele Mariei!

Era o fată, tânără, disperată, al cărei păr flutura sălbatic.

Primul gardist deschise ușa în forță și ieși.

– Eu voi rămâne aici, anunță al doilea.

Într-o mână ținea un pistol-mitralieră. Cu cealaltă scoase un pistol automat.

– Ăsta-i un bonus, fiindcă ei sunt ambidextri. Nu-ți face griji, Joshua. Vor suferi dacă încearcă să treacă pe lângă mine.

– Mulțumesc, Ione.

Apoi ieși pe coridor, îmboldindu-le pe cele două fete.

– Dahybi, dataviză el, dar nanonicele neurale îl anunțară că nu puteau găsi niciun procesor de rețea. La naiba!

– Ceilalți gardiști păzesc spațioportul, îi spuse gardistul, iar *Lady Mac* a fost pregătită de decolare. Totul este gata.

– Grozav.

Blocul de război electronic continua să-şi datavizeze alarma. Joshua îşi scoase pistolul de nouă milimetri din toc. Programul lui de proceduri operative intră în modul primar.

Ajunseră la o răspântie a coridorului şi Joshua irosi o secundă pentru a interoga reţeaua asupra direcţiei pe care o dorea. Blestemând, apelă planul lui Ayacucho pe care-l stocase într-o celulă de memorie. Acum ar fi fost prea riscant să folosească un lift; alimentările cu energie erau nesigure şi cu atât mai mult procesoarele de management al transportului. Nanonicele neurale îi trasară ruta cea mai scurtă până la incinta axială, care părea deprimant de îndepărtată.

– Pe aici, arătă el spre coridorul din stânga.

– Scuză-mă, rosti cineva.

Blocul de război electronic al lui Joshua urlă o ultimă avertizare, apoi se închise. Tânărul se roti. La zece metri depărtare, în celălalt coridor se găseau o femeie şi un bărbat, îmbrăcaţi în jachete şi pantaloni din piele neagră cu un număr incredibil de mare de fermoare şi catarame scânteietoare.

– Fugiţi! ordonă gardistul.

Se poziţionă exact în centrul coridorului şi-şi ridică pistolul-mitralieră compact.

Joshua nu şovăi. Le împinse pe fete şi o luă la goană. Auzi înapoia lui un schimb tensionat de cuvinte. După aceea pistolul-mitralieră trase.

Coti la prima intersecţie, disperat să scape din linia de foc. Imediat, nanonicele neurale îi recalculară ruta.

Toate coridoarele erau identice: înalte de trei metri, largi de trei metri și aparent nesfârșite. Joshua detesta asta – să fie prins într-un labirint și să fie complet dependent de un program de direcționare sensibil la prezența posedaților. Dorea să știe unde anume se găsea cu exactitate și s-o poată dovedi. Neștiința poziției sale precise reprezenta o experiență necunoscută. Îndoiala omenească lua locul dibăciei tehnologice.

Privi peste umăr când coti din nou, asigurându-se că fetele țineau pasul și că nu se vedea niciun semn de urmărire. Programul de monitorizare a vederii periferice indexă silueta care venea spre el prin coridor cu câteva milisecunde înainte ca nanonicele neurale să-i cadă.

Era un bărbat în veșminte arabe albe. Surâse simplu și recunoscător când Joshua și fetele i se opriră în față, împleticindu-se.

Joshua roti pistolul, dar lipsa programelor procedurale îl făcu să-i aprecieze greșit greutatea. Curba fu mult prea largă. Înainte să fi putut reveni asupra țintei, o sferă de foc alb îi lovi mâna.

Tânărul urlă înaintea exploziei de durere teribilă și pistolul îi căzu dintre degete. Indiferent cu câtă vigoare ar fi scuturat brațul, nu putea desface strânsoarea văpăii aceleia albe și ucigașe. Pielea începu să fumege unsuros și puturos.

– E timpul să-ți iei rămas-bun de la viață, surâse posedatul.

– 'te-n pula mea!

Auzea fetele plângând înapoia lui, țipete de repulsie și oroare. Șocul îi diminuă puțin durerea din mână. Simțea voma urcându-i prin gâtlej, pe măsură ce i se carboniza tot mai multă carne. Întregul braț drept îi devenea rigid. Undeva în spatele atacatorului său, nenumărați oameni invizibili șopteau toți simultan.

– Nu.

Nu fusese un cuvânt coerent, ci doar un mârâit sfidător, denaturat de mușchii contorsionați ai gâtului. „Nu voi ceda în fața lor. Niciodată!"

O cascadă de apă răbufni din plafonul coridorului în zgomotul însoțitor al unei sirene ascuțite. Perimetrul panourilor luminescente se înroși și începu să pâlpâie.

Shea râdea în accese de isterie răgușită, când retrase pumnul din panoul pentru alarmă de incendiu. Puncte de sânge îi înfloriseră pe încheieturile crestate. Joshua ridică brusc brațul sub o duză și mugi triumfător. Flacăra albă dispăru într-o trâmbă de aburi, iar tânărul se prăbuși în genunchi, tremurând violent din tot corpul.

Arabul îi privi pe cei trei cu un grad de iritare aristocratică, de parcă orice urmă de sfidare ar fi fost ceva fără precedent. Apa curgea pe acoperământul său întunecat de cap și mantia îi deveni translucidă, când i se lipi de corp.

Joshua ridică fruntea împotriva torentului înghețat și mârâi către inamicul său. Mâna dreaptă îi era moartă acum; un clește suprem de ger îi devorase încheietura. Câteva picături de vomă îi ieșiră printre buze înainte de a izbuti să mormăie:

– Așa, cap-de-miel, acum e rândul meu.

Arabul se încruntă când Joshua vârî mâna stângă în buzunar și scoase crucifixul micuț al lui Horst Elwes. Tânărul îl repezi înainte.

– Sfinte Tată, stăpânul cerurilor și al tuturor celor muritoare, cu umilință și supunere ajută-mă, rogu-te, în actul acesta de sanctificare, prin Iisus Hristosul carele a pășit printre noi pentru a ne cunoaște slăbiciunile și dă-mi mie binecuvântarea Ta în lucrarea aceasta!

– Eu sunt musulman sunnit, comentă amuzat arabul.

– Hă?

– Sunt musulman. Nu cred în falsul vostru profet evreu.

Ridică brațele, cu palmele în sus, și cascada de apă din duze se preschimbă în zăpadă. Toți fulgii se lipiră de uniforma-combinezon a lui Joshua, mânjindu-l cu un înveliș de zloată. Aproape toată pielea îi era amorțită.

– Eu însă cred, scrâșni tânărul printre dinți.

Și așa era. Revelația fu la fel de șocantă ca frigul și durerea. El ajunsese însă la momentul acela de claritate pură prin intermediul rațiunii și al încercărilor grele. Tot ce cunoștea, tot ce văzuse, tot ce făcuse îi spunea că în univers exista ordine. Realitatea era prea complexă pentru o evoluție întâmplătoare.

Profeții medievali erau o minciună convenabilă, dar ceva dăduse înțeles haosului care existase înainte de începerea timpului. Ceva pornise fluxul timpului în sine.

– Doamne Dumnezeul meu, pleacă-Ţi privirea asupra acestui slujitor al Tău dinaintea mea, căzut pradă unui spirit impur şi pornit pe căi greşite!

– „Pe căi greşite"? Ochii arabului fulgerară şi pârâiaşe de electricitate statică îi suiră pe veşminte: Păgân cu creier mort! Allah este singurul... Căcat!

Gardistul trase direct în ţeasta arabului.

Joshua se lăsă să cadă moale pe podea.

– Aşa sfârşesc întotdeauna confruntările religioase, nu?

Fu doar vag conştient de gardistul care-l târa de sub potop. Nanonicele neurale i se reactivară şi începură imediat să ridice blocade axonice. Era o amorţeală de un tip diferit decât cel adus de zăpadă, mai puţin sever. Gardistul îi înveli mâna într-un pachet nanonic medical. Un program stimulator readuse creierul lui Joshua la alertă completă şi tânărul clipi spre cele trei feţe care-l priveau de sus. Kole şi Shea se strângeau una în braţele celeilalte, ambele arătând jalnic, ude leoarcă şi stupefiate. Gardistul încasase destule, arsuri adânci îi brăzdau corpul în toate direcţiile şi sânge extrem de omenesc bolborosea din rănile acoperite cu cruste.

Joshua se scuală încet în picioare. Ar fi dorit să le surâdă liniştitor fetelor, dar pur şi simplu nu avea puterea.

– Eşti bine? îl întrebă pe gardist.

– Sunt mobil.

– Bun. Voi două aţi păţit ceva?

Shea clătină timid din cap, Kole continua să scâncească.

– Mulţumesc pentru ajutor, îi spuse el lui Shea. Ai gândit iute. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără apă. A fost niţel cam prea aproape de disconfort. Totuşi acum am trecut de ce era mai rău.

– Joshua, rosti gardistul, Dahybi spune că tocmai au sosit trei nave de război ale Organizaţiei Capone.

Şapte edenişti în armuri corporale integrale păzeau sala de plecări a terasei de andocare. Monica fu extrem de bucuroasă să-i vadă. Împreună cu Samuel, ea acoperise retragerea din Terminal Terminus şi nu fusese deloc uşor. Pe drum avuseseră trei întâlniri cu posedaţii, iar magicienii aceia metamorfozatori o terifiau. Nervii şi nanonicele neurale îi erau amplificate la maximum. Nu le permisese nici măcar o singură dată oportunitatea de a se preda sau retrage. „Localizează şi împuşcă", aceea era regula generală. Şi observase că, în ciuda demnităţii şi respectului său pentru viaţă, Samuel era cablat aproape la fel.

Panourile luminescente pâlpâiau şi se diminuau când grupul traversă în fugă sala spre uşa ecluzei şi autobuzul personalului de întreţinere care aştepta afară. Monica stătu până ce trapa ecluzei glisă şi se închise, şi abia apoi îşi comută programele de luptă off-line. Puse piedica pistolului-mitralieră şi după aceea îşi lăsă pe spate fără grabă gluga costumului cameleonic. Aerul răcoros din autobuz se simţi minunat de înviorător când se revărsă peste părul ei îmbibat de sudoare.

– Pân-aici a fost ușor, zise ea.

Autobuzul se legăna către *Hoya*, ultimul șoim-de-vid rămas pe terasă. Nimic altceva nu se clintea pe pragul de rocă neagră și lustruită.

– Din păcate, s-ar putea să ai dreptate, spuse Samuel, care era aplecat peste trupul lipsit de cunoștință al lui Adok Dala și-l controla cu senzorul unui bloc medical. Navele lui Capone sunt aici.

– Poftim?!

– Nu te teme. Consensul Duida a trimis o escadrilă de șoimi-de-vid care să ne ajute. Pericolul de natură fizică este redus pentru noi.

Un impuls prostesc o făcu pe Monica să privească afară prin ferestrele autobuzului în căutarea navelor Organizației. Abia dacă putea distinge spațioportul non-rotativ; o semilună eclipsată cu pâclă roșie-lugubră a discului se învolbura în jurul perimetrului său.

– Suntem departe de Noua Californie. Este altă invazie?

– Nu, sunt numai trei nave.

– Atunci de ce... Oh, Doamne, doar nu crezi că și el o caută pe Mzu?

– Este posibilitatea cea mai evidentă.

Ajunseră la șoimul-de-vid și autobuzul își extinse tubul ecluză peste carcasa superioară. În ciuda situației, Monica privi în jur, curioasă, imediat ce ajunse la bord. Ca tehnologie, toroidul pentru echipaj nu diferea chiar așa mult de capsula de susținere biotică a unei nave stelare adamiste, însă era mult mai spațios.

Samuel o conduse prin coridorul central spre punte şi o prezentă căpitanului Niveu.

– Mulţumirile mele pentru *Hoya*, rosti ea amintindu-şi eticheta.

– Plăcerea este de partea noastră. Ai reuşit o misiune dificilă în circumstanţe extreme.

– Mie-mi spui? Ce se-ntâmplă cu navele lui Capone?

– Accelerează în jos, în disc, deşi n-au întreprins nicio mişcare ameninţătoare. Escadrila din habitatele Duida este aici şi acum ne deplasăm pentru a face joncţiunea cu ea. Ce se va întâmpla în continuare depinde de navele Capone.

– Am şi pornit? întrebă Monica.

Câmpul gravitaţional era complet nemişcat.

– Da.

– Există senzori electronici pe care să-i pot accesa?

– Bineînţeles.

Nanonicele neurale ale Monicăi receptară o datavizare de la matricea de procesoare bitek a punţii. *Hoya* luneca deja în sus prin periferia discului, aidoma unei păsări care iese dintr-un nor de ploaie. Simboluri purpurii şi verzi conturau cele trei nave ale Organizaţiei Capone, care se aflau la o jumătate de milion de kilometri depărtare şi înaintau cu acceleraţia constantă de 0,3 *ge*. Escadrila de şoimi-de-vid era grupată imediat în exteriorul părţii superioare a discului.

– Nu se grăbesc deloc, observă Monica.

– Probabil că nu vor să pară ostili, zise Niveu. Dacă se va ajunge la o bătălie cu noi, vor pierde.

– Le veţi îngădui să andocheze?

Niveu îl privi pe Samuel.

– Consensul nu este decis, spuse Samuel. Nu avem deocamdată suficiente informații. Nu aprobăm cu atâta ușurință atacarea lor fără motiv.

– Nu pot să fie aici într-o misiune de asalt, zise Niveu. Ayacucho este aproape complet cucerit acum, așa că atacarea lui ar fi lipsită de sens. Probabil că noii stăpâni ai asteroidului vor saluta o alianță cu Capone.

– Pe termen lung, rosti Monica, distrugerea lor imediată ar fi cursul cel mai bun pentru noi toți. Dacă intră acolo, vor putea stoarce toți biții de date de la prietenii lui Voy. Iar dacă Voy și Mzu n-au plecat, atunci chiar că suntem în budă.

– Asta-i o observație corectă, încuviință Samuel. Trebuie să aflăm tot ce putem. E momentul să vorbim cu musafirul nostru.

Doar Sarha, Beaulieu și Dahybi se aflau pe punte când Joshua pluti în sus prin trapa din podea. Le spusese gardiștilor să le ducă pe ambele fete în capsula C, unde Melvyn, Liol și Ashly așteptau în infirmerie.

Expresia Sarhei era un amestec de furie și îngrijorare când Joshua trecu pe lângă cușeta ei de accelerație.

– Dumnezeule!

– N-am nimic, realmente, îi arătă el nanonicele medicale care-i înfășuraseră complet mâna dreaptă. Totu-i sub control.

Ea făcu o grimasă, când bărbatul se îndepărtă lăsând în urmă picături fine de apă rece. O răsucire elegantă

prin aer și se întinse pe cușeta de accelerație, cu plasa de reținere pliindu-se deasupra.

– Rețeaua a căzut complet, anunță Dahybi. Nu putem monitoriza sistemele asteroidului.

– Nu contează, răspunse Joshua. Știu exact ce se-ntâmplă acolo. De aia și plecăm.

– Fata ți-a fost de ajutor? întrebă Beaulieu.

– Nu încă. Vreau în primul rând să scăpăm de aici. Dahybi, există vreun șoim-de-vid prin jur, care să ne destabilizeze nodurile?

– Nu, căpitane, putem executa saltul.

– Bun.

Plin de optimism, Joshua comandă calculatorului de zbor să elibereze clemele de reținere ale suportului. Fu destul de încântat să le vadă desfăcându-se; în spațioport mai erau și procesoare care funcționau.

Rachetele cu combustibil chimic declanșară și-i ridicară perfect vertical din siloz. Sarha se strâmbă când metalul monoton al peretelui trecu pe lângă vârfurile bateriilor de senzori, la nici cinci metri depărtare, însă *Lady Mac* nici măcar nu se clătină. Imediat ce ieșiră din siloz, Joshua dezactivă rachetele, lăsând nava să zboare liberă. Bateriile de senzori se retraseră în nișele lor pentru salt. Un orizont de evenimente acoperi carcasa. Efectuară un salt de jumătate de an-lumină. La o secundă după ce reveniră în spațiu, energia fulgeră din nou prin nodurile configuratoare. De data aceasta saltul fu de trei ani-lumină.

Joshua emise un suspin prelungit.

Sarha, Beaulieu și Dahybi îl priviră. Tânărul stătea complet nemișcat și fixa plafonul cu ochii.

– De ce nu te duci în infirmerie? rosti Sarha grijulie. Mâna aia ar trebui să-ți fie controlată cu atenție.

– Am auzit, să știți.

Sarha îl privi îngrijorată pe Dahybi. Specialistul în noduri făcu un gest scurt din mână.

– Pe cine ai auzit? întrebă ea.

Plasa de siguranță i se deschise, îngăduindu-i să se ridice deasupra lui Joshua. Covorașul adeziv de lângă cușeta lui îi fixă tălpile.

El nu-i băgă în seamă prezența.

– Pe sufletele din lumea de dincolo. Iisuse, sunt reale, cu adevărat, sunt acolo și-așteaptă! O manifestare cât de mică de slăbiciune, asta-i tot ce trebuie și te-au înhățat.

Degetele femeii îi mângâiară părul plin de apă.

– Pe tine nu te-au înhățat.

– Nu. Însă ele mint, și mint întruna despre cum pot ajuta. Am fost furios și-ndeajuns de prost ca să cred că blestemata de cruce a lui Horst mă va salva. Ridică micul crucifix și pufni la el: Iisuse, ăla era musulman!

– Nu vorbești logic.

El o privi cu ochi injectați.

– Scuză-mă. Știi, posedații te pot răni foarte, foarte rău. El abia începuse cu mâna mea, era doar o-ncălzire. Nu știu dac-aș fi putut rezista. Mi-am spus că voi putea, sau că nu voi ceda. Cred că singurul mod prin care s-o faci este să mori.

– Dar tu n-ai cedat și ești încă viu, iar în interiorul craniului tău ești tu singur. Ai învins, Joshua.

– Cu noroc, și rezervoru-i aproape gol.

– N-a fost noroc faptul că ai avut trei gardiști cu tine. A fost paranoia sănătoasă și planificare bună. Știai că posedații sunt extrem de periculoși și ai ținut seama de asta. Exact asta vom face și data viitoare.

Tânărul râse nervos.

– Dacă o să mai reușesc o „data viitoare". Să știi că-i tare al naibii să privești drept în abis și să vezi ce te așteaptă acolo, într-un fel sau altul, ca posedat sau posesor.

– Ne-am confruntat cu asta și la Lalonde și tot mai zburăm.

– Acolo a fost altceva. Atunci eram ignorant. Dar acum știu în mod sigur. Vom muri și suntem condamnați să trăim în lumea de dincolo. Toți! Toate entitățile înzestrate cu rațiune din univers. Chipul i se schimonosi de durere și mânie. Iisuse, nu pot să cred că asta-i totul: viață și purgatoriu! După zeci de mii de ani, universul dezvăluie finalmente că noi avem suflete, pentru ca apoi splendoarea aceea să ne fie smulsă imediat și înlocuită cu teroare. Trebuie să existe ceva și mai mult, trebuie! El nu ne-ar face așa ceva.

– Cine?

– Dumnezeu... El... Ea... Entitatea... ce-o fi. Tortura asta-i prea... nu știu. Personală. De ce pizda mă-sii să construiești un univers care le face asta oamenilor? Dacă ești atât de puternic, de ce nu faci ca moartea să fie finală, sau de ce nu-i faci pe toți nemuritori?

De ce chestia asta? Trebuie să știm, trebuie să aflăm de ce funcționează-n felul în care o face. Așa vom putea ști care-i răspunsul pentru toate astea. Trebuie să găsim ceva care să fie permanent, ceva care să dureze până la sfârșitul timpului.

– Și cum propui să facem asta? întrebă încetișor Sarha.

– Nu știu, se răsti el, pentru ca apoi, la fel de brusc, să cadă iarăși pe gânduri. Poate kiintii... Ei spun c-au rezolvat toate astea. Nu vor să ne spună direct, dar ar putea cel puțin să mă-ndrepte în direcția cea bună.

Sarha îi privi uluită expresia intensă. Un Joshua care să privească viața cu atâta seriozitate era ciudat, iar un Joshua care să declanșeze o cruciadă era de-a dreptul stupefiant. Pentru o secundă se întrebă dacă nu cumva tânărul fusese totuși posedat.

– Pe tine? izbuti să spună în cele din urmă.

Toată suferința și anxietatea dispărură de pe chipul cu trăsături ascuțite, și reapăru vechiul Joshua, care începu să chicotească.

– Mda, pe mine. Poate că mă prinde religia nițel cam târziu în viață, dar cei convertiți recent sunt întotdeauna cei mai antipatici... și mai zeloși.

– Cred că-n infirmerie ar trebui să-ți examineze nu numai mâna.

– Mulțumesc, echipajul meu loial! Plasa de reținere se desfăcu, îngăduindu-i să se ridice. Cu toate acestea, vom merge să-i întrebăm pe kiinti.

Comandă calculatorului de zbor să ruleze o determinare completă a stelelor și să le determine poziția

exactă. După aceea rulă o căutare-almanah după fișierul lui Jobis.

– Chiar acum? întrebă Dahybi caustic. O să renunți pur și simplu la tot ce ai obținut în Ayacucho?

– Bineînțeles că nu, contracară Joshua împăciuitor.

– Asta-i bine, fiindcă dacă n-o găsim pe Mzu și Alchimistul înaintea posedaților, probabil că n-o să mai rămână nicio Confederație pe care s-o salvezi.

Adok Dala își recăpătă cunoștința cu un strigăt sonor. Privi în jur, înfricoșat, prin infirmeria din *Hoya*. Ceea ce văzu nu-l liniști. Câtuși de puțin.

Samuel îi îndepărtă pachetul nanonic medical de pe ceafă.

– Ușurel. Aici ești în siguranță, Adok. Nimeni nu-ți va face niciun rău. Și trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care te-am tratat în club, dar ești destul de important pentru noi.

– Nu sunteți posedați?

– Nu. Suntem edeniști. Mă rog, cu excepția ei, a Monicăi; ea este din Regatul Kulu.

Monica se străduia din răsputeri să-i surâdă băiatului agitat.

– Atunci, sunteți agenți străini?

– Da.

– N-o să vă spun nimic. Nu v-ajut s-o prindeți pe Mzu.

– Foarte patriotic din partea ta. Nu ne interesează însă Mzu. Să fiu sincer, sperăm c-a izbutit să fugă la

timp de aici. Vezi tu, posedații au preluat de acum controlul lui Ayacucho.

Adok gemu îngrozit și-și acoperi gura cu palma.

– Pe noi ne interesează Voy, urmă Samuel.

– Voy?

– Da. Știi unde este?

– N-am mai văzut-o de câteva zile. Ne-a trecut pe toți în standby. A fost o prostie, trebuia să-i organizăm pe puștii din cluburile de zi s-omoare păianjeni. A zis că Lodi și-a dat seama că-i utilizați pentru a ne spiona.

– Inteligent individ, Lodi ăsta. Despre el știi unde poate să fie?

– Nu. De două zile nu l-am mai văzut.

– Interesant. Câți fac parte din acest grup al vostru?

– Vreo douăzeci, douăzeci și cinci. Nu există o listă reală. Suntem pur și simplu prieteni.

– Cine l-a început?

– Voy. S-a schimbat de când a ieșit de la detoxificare. Genocidul a devenit o cauză reală pentru ea. Noi am fost pur și simplu absorbiți odată cu ea. Așa se-ntâmplă cu toți când Voy devine preocupată de o problemă.

Monica dataviză o solicitare spre blocul ei procesor și recuperă o imagine din fișierul pe care înregistrase în Terminal Terminus. Imaginea aceea o obsedase de la bun început. Ultima dată când îl întrezărise pe Joshua Calvert, acesta trăgea după el o fată. Îi arătă lui Adok imaginea mărită.

– O cunoști?

El clipi obosit către ecranul micuț. Drogurile pe care Samuel i le administrase pentru a-i dezlega limba îi produceau somnolență.

– E Shea. Îmi place de ea, dar...

– Face parte din grupul vostru?

– Nu tocmai, dar e prietena lui Prince Lambert. El e un fel de membru, iar ea a făcut ocazional unele chestii pentru noi.

Monica se uită la Samuel.

– Ce știm despre Prince Lambert ăsta?

– O clipă, își consultă el blocul procesor bitek. Apare înregistrat ca pilot pentru *Tekas*, un iaht de executivi deținut de corporația familiei lui. Fii atentă – a fost una dintre navele care au plecat azi după-amiază de la Ayacucho.

– La dracu'! izbi ea cu pumnul unul dintre dulăpioarele de lângă cușeta lui Adok Dala. Voy îl cunoaște pe Prince Lambert?

Adok surâse fericit.

– Da. Un timp au fost împreună. Din cauza lui a ajuns Voy la detoxifiere.

Ai vreo coordonată de salt pentru *Tekas?* îl întrebă Samuel pe Niveu.

Nu. A zburat în exteriorul domeniului nostru de percepere masică. Niciun șoim-de-vid nu i-a înregistrat saltul. Avem totuși vectorul de zbor. A fost o rută stranie; când a trecut de noi, nava revenea spre disc. Dacă n-a efectuat nicio manevră drastică de realiniere, există doar trei stele posibile la care să fi zburat: Shikoku, Nyvan și Torrox.

Mulțumesc. O să le verificăm.

Bineînțeles. O să informez Comanda Defensivei **Duida. O să plecăm imediat.**

Când pluti în infirmerie, Joshua văzu că Shea se schimbase într-o uniformă-combinezon cenușie. Vorbea în șoaptă cu Liol, dar se întrerupse și-i zâmbi sfios. Ashly și Melvyn erau ocupați cu strângerea echipamentelor. Un gardist se ținea de un inel de prindere imediat la interiorul trapei.

– Cum te simți? o întrebă Joshua.

– Perfect. Ashly mi-a dat un tranchilizant. Cred c-ajută.

– Îmi pare rău că nu mi-a dat și mie unul.

Surâsul ei se lărgi.

– Cum e mâna ta?

Tânărul o ridică, arătând-o.

– Osul este aproape intact, dar voi avea nevoie de țesut clonat crescut în cuve pentru a reconstrui degetele. Pachetul nu poate regenera chiar așa mult.

– Ah... îmi pare rău.

– Seninătatea va plăti totul, rosti el inexpresiv. Unde-i Kole?

– În tau-zero, zise Melvyn.

– Excelentă idee.

– Vrei să intru și eu? întrebă Shea.

– Cum dorești. Înainte însă de a decide, am nevoie de nițel ajutor.

– Din partea mea?

– Da. Dă-mi voie să-ți explic. În pofida afirmațiilor studiourilor de știri, nu sunt un agent străin.

– Știu asta, ești „Lagrange" Calvert.

Joshua zâmbi.

– Știam că porecla asta se va dovedi utilă într-o bună zi. Adevărul este c-o căutăm pe Alkad Mzu, dar nu din cauza propagandei omutane.

– Atunci de ce?

El îi prinse o mână între ale sale și o strânse energic.

– Există un motiv, Shea – este un motiv bun, dar nu foarte frumos. O să ți-l spun, dacă vrei să-l afli neapărat, fiindcă dacă ești măcar pe departe persoana care cred eu că ești, atunci ne vei ajuta s-o găsim când vei afla ce se-ntâmplă de fapt. Dacă ai însă încredere în spusele mele în această privință, nu vei dori să știi. Tu hotărăști.

– O s-o omori? întrebă fata în șoaptă.

– Nu.

– Promiți?

– Promit. Nu dorim decât s-o ducem înapoi în Seninătate, unde a locuit de la Genocid încoace. Ca închisoare, habitatul nu-i rău deloc. Și dacă putem ajunge la timp la ea, vom salva foarte mulți oameni. Poate o planetă întreagă.

– O să lanseze o distrugătoare de planete împotriva Omutei, nu-i așa?

– Așa ceva.

– Mă gândisem eu, murmură Shea. Dar nu știu unde se află.

– Eu cred că știi. Noi credem că este cu Voy.

– Ah, Voy..., se întunecă Shea la față.

– Da. Îmi pare rău dacă asta sună dureros pentru tine. Nu mi-am dat seama.

– Ea și Prince Lambert au avut o relație. El încă... pe scurt, s-ar întoarce la ea, dacă l-ar accepta.

– Prince Lambert ăsta este prietenul tău, căpitanul de navă stelară?

– Da.

– Ce navă?

– *Tekas.*

– Și a plecat azi de la Ayacucho?

– Da. Chiar crezi că Alkad Mzu se afla la bord?

– Mă tem că da.

– El va avea probleme cu autoritățile?

– Nici că-mi pasă de asta, să fiu sincer. Vreau doar s-o localizez pe Mzu. După ce o fac, după ce ea va ști că sunt pe urmele ei și-i supraveghez toate mișcările, amenințarea va fi neutralizată. Atunci va trebui să se-ntoarcă cu mine. Îmi poți spune așadar unde s-a dus *Tekas?*

– Îmi pare rău, aș vrea să pot fi de ajutor, dar nu mi-a spus unde pleacă.

– Futu-i!

– PL merge cu *Tekas* la Nyvan, rosti Liol și privi întrebător la chipurile surprinse. Am spus ceva greșit?

– De unde dracu' știi tu unde merge el? întrebă Joshua.

– PL și cu mine suntem prieteni buni; am crescut împreună. Quantum Serendipity are contractul pentru service cu *Tekas*. El nu-i pilotul cel mai

experimentat și Voy l-a rugat să facă o manevră bizară. Așa că l-am ajutat să programeze vectorul de zbor.

20

Când *Răzbunarea lui Villeneuve* se materializă în zona de ieșire alocată, la trei mii de kilometri depărtare de asteroidul Ethenthia, André Duchamp se așteptase pe jumătate să fie întâmpinat cu foc din partea platformelor DS. În tot cazul, avea multe de explicat comenzii defensive locale, după care aveau să urmeze mărturiile reporterilor din navă. Când căpătă finalmente permisiunea de andocare, presupuse că faimoasa integritate și impetuozitate Duchamp învinsese din nou.

În realitate, pe când el susținea de zor că era un fugar din Organizația Capone, Erick deschisese un canal către Biroul Marinei Confederației local și-i ceruse să exercite presiuni asupra autorităților locale pentru permisiunea respectivă. Și așa însă autoritățile fură extrem de precaute. Trei platforme DS erau fixate pe *Răzbunarea lui Villeneuve*, când se apropie de spațioport.

Echipele de securitate care cercetară capsulele de susținere biotică, căutând un posibil subterfugiu, manifestară o meticulozitate ieșită din comun. André adoptă o expresie de bravură, când panourile de compozit fură sparte și modulele de echipamente demontate

în părțile componente pentru a fi scanate cu înaltă definiție. Nici înainte cabinele nu fuseseră în formă optimă, dar acum aveau să fie necesare săptămâni pentru a le reasambla astfel încât să satisfacă măcar minimul cerințelor de zbor ale BAC.

Însă Kingsley Pryor fu luat pe sus de soldați cu fețe ca piatra dintr-o divizie fără nume a forțelor defensive. Un credit important acordat echipajului cutezător care fusese mai viclean decât Capone.

Unicul punct slab posibil era Shane Brandes. Ca atare, inginerul de fuziune al lui *Dechal* fu scos din tau-zero în vreme ce se aflau încă în faza de apropiere și i se dădu un ultimatum simplu: sau cooperezi sau vei fi un membru mort al echipajului, pe care toată lumea îl va jeli. El optă pentru cooperare; simțea că ar fi fost nițel prea confuz să le explice autorităților din Ethenthia motivul pentru care-l răpiseră.

La treisprezece ore după ce andocaseră, ultimul ofițer din securitatea Ethenthiei plecase. André privi posac în jurul punții. Consolele erau simple grile de plăci de procesoare, pereții și puntea fuseseră jupuite la nivelul metalului gol, conductele ambientale țiuiau și trosneau de tensiuni, iar condens murdar se acumula pe toate suprafețele.

– Am reușit! Chipul lui de clovn exhibă un surâs autentic când privi de la Erick la Madeleine, și în cele din urmă la Desmond. Am scăpat!

Madeleine și Desmond începură să chicotească. Într-adevăr scăpaseră din ghearele posedaților.

– Am câteva sticle în cabină, urmă André. Dacă porcul ăla hoț de sticlete *englezoi* nu le-a furat. Trebuie să sărbătorim! Ethenthia este un loc la fel de bun ca oricare altul în care să stăm pe durata războiului ăstuia. Ne putem ocupa de ceva întreținere. Sunt convins că putem căpăta asigurarea, ca să plătim pentru o parte din dezastru; la urma urmelor, acum suntem eroi de război. Cine ne va contrazice, eh?

– Poate Tina, rosti Erick.

Glasul lui sec făcu să dispară zâmbetul lui André.

– Cine-i Tina?

– Fata din *Krystal Moon* pe care am omorât-o. De fapt, pe care am ucis-o.

– Oh, Erick... Dragul meu *enfant*. Ești obosit. Tu ai făcut mai multă treabă decât cei mai mulți.

– În tot cazul mai multă decât tine. Dar care ar fi noutatea?

– Haide, Erick, rosti Desmond, au fost pentru toți niște momente teribile. Poate c-ar trebui să ne odihnim înainte de a decide ce să facem în continuare.

– Este o sugestie bună. Recunosc că încă nu m-am decis ce să fac cu voi.

– Ce să faci *tu* cu *noi?* întrebă indignat André. Cred că modulele medicale îți funcționează aiurea, creierul ți-e alimentat cu substanțe chimice necorespunzătoare. Haide să mergem la culcare și dimineață n-o să mai pomenim nimic despre asta.

– Gura, cretin îngâmfat, spuse Erick.

Indiferența disprețuitoare din glasul său îl șocă pe André în asemenea măsură, încât amuți.

– Problema mea, urmă Erick, este faptul că le datorez viața lui Madeleine și lui Desmond. Pe de altă parte însă, dacă tu n-ai fi fost o asemenea găoază, Duchamp, niciunul dintre noi n-ar fi fost pus în poziția tâmpită în care ne aflăm acum. Ăsta-i genul de risc pe care trebuie să-l admit când accept misiuni ca asta.

– „Misiuni"?

Lui André nu-i plăcea furia rece care pusese stăpânire pe neașteptate pe membrul lui de echipaj.

– Da. Sunt ofițer sub acoperire din SCNC.

– Futu-i! icni Madeleine neajutorată. Erick... Căcat, îmi plăcea de tine.

– Mda. Asta-i și problema mea. Sunt băgat nițel mai adânc decât m-am așteptat vreodată. Am făcut o echipă bună când am luptat cu posedații.

– Și-acum? întrebă ea, simțindu-se amorțită. O planetă-penitenciar?

– După toate prin câte am trecut, sunt pregătit să vă fac o ofertă. Cred că vă datorez asta.

– Ce fel de ofertă? întrebă André.

– Un troc. Nu sunt ofițerul vostru de caz, înțelegi? Eu decid dacă Serviciul vă pune sub acuzare, eu sunt cel care oferă dovada c-am atacat-o pe *Krystal Moon* și-am ucis o fată de cincisprezece ani fiindcă ești un căpitan atât de incompetent, încât nu poți achita plățile într-o navă care nu merită nici zece fuzidolari.

– Aha! Dragul meu *enfant*, banii nu sunt, bineînțeles, o problemă. Pot să pun o ipotecă pe navă și o s-o fac pentru tine chiar mâine. În ce valută vrei...

– *Taci!* răcni Madeleine. Taci odată-n pizda mă-tii, Duchamp! Ce-i, Erick? Ce trebuie să facă? Pentru că indiferent despre ce va fi vorba, o va face cu un surâs larg pe moaca lui grasă și idioată.

– Vreau să știu ceva, Duchamp, zise Erick. Și cred că-mi poți spune. De fapt sunt sigur că poți. Pentru că sunt informații pe care le cunosc numai căcații cei mai ticăloși și mai mincinoși din galaxie.

Pluti până ajunse la câțiva centimetri de căpitan. Duchamp începu să tremure.

– Care-s coordonatele stației de antimaterie, André? întrebă el încetișor. Știu că le cunoști.

André păli.

– Nu... nu pot. Asta, nu.

– Chiar așa? făcu Erick. Madeleine, știi de ce Confederația nu are aproape deloc succes în găsirea stațiilor care produc antimaterie? Motivul este faptul că noi nu putem utiliza nanonice de interogare asupra oamenilor pe care-i bănuim că știu unde sunt. Nu putem utiliza nici droguri, nici chiar tortură. Este din cauza nanonicelor lor neurale, înțelegi? Prețul aflării coordonatelor unei stații este un set foarte special de nanonice neurale. Cartelul negru le furnizează complet gratuit. Ultima generație, indiferent ce marcă ți-ar plăcea, dar întotdeauna cu o modificare micuță. Dacă ele detectează că deținătorul este supus oricărei forme de chestionare, așa cum sunt nanonicele de interogare, îl transformă în kamikaze. Coordonatele nu pot fi aflate decât printr-un act voluntar. Așadar, care sunt, Duchamp?

– O să m-omoare, scânci André. Întinse brațul pentru a-l prinde pe Erick de umăr, dar mâna i se încleștă în pumn înainte să facă contact și se retrase. N-ai auzit? O să m-omoare!

– Zi-i în pizda mă-tii! răcni Madeleine.

– *Non.*

– După proces, nu te va aștepta o planetă-penitenciar, spuse Erick. Te vom duce într-un laborator micuț și discret din adâncul lui Trafalgar și vom încerca să vedem dacă de data asta nu putem învinge mecanismul kamikaze.

– Vor ști. Ei află întotdeauna. Întotdeauna!

– Una dintre stații îl alimentează pe Capone cu antimaterie. Asta-nseamnă c-a fost deja pierdută în fața posedaților, așa încât cartelului nu-i va păsa. Dar ție? Ție-ți pasă, vrei ca Al Capone să câștige mereu? Și dacă ne va-nvinge până la urmă, ce crezi că va face cu tine când te va-nhăța?

– Și dacă stația pe care o cunosc eu nu-i aceea?

– Unica stație bună de antimaterie este cea care a fost distrusă. Ia zi, ce alegi? Laboratorul SCNC? Cartelul? Pe Capone? Sau să-ncarc în fișierul tău un cod „fără alte acțiuni viitoare"? Hotărăște-te.

– Te urăsc, *englezoiule!* Mi-aș dori ca scumpa ta Confederație să moară drept în fața ta. Aș vrea ca-ntreaga ta familie să fie posedată și pusă să se fute cu animale. Aș vrea ca sufletul să-ți rămână veșnic în lumea de dincolo. Doar atunci mi se va face dreptate pentru ceea ce tu și cei din tagma ta ați făcut cu mine și cu viața mea.

– Coordonatele, Duchamp, rosti Erick impasibil.

André îi dataviză fișierul stelei din almanah.

Locotenent-comandorul Emonn Verona, șeful de stație SCNC de pe Ethenthia, stătea înapoia biroului său și-l privea pe Erick cu o expresie aproape de venerație.

– Cunoști numele următorului sistem pe care intenționează Capone să-l invadeze și coordonatele unei stații de antimaterie?

– Da, domnule. Potrivit spuselor lui Pryor, Capone își va trimite flota la sistemul Toi-Hoi.

– Doamne Dumnezeule! Dacă am putea prinde-n ambuscadă flota aia, l-am înhăța pe ticălos. Ar fi terminat!

– Da, domnule.

– Exact. În clipa de față, unicul scop al acestui Birou este de a trimite informațiile tale la Trafalgar. Aici nu staționează nave ale Marinei, așa că va trebui să iau legătura cu habitatele edeniste de pe orbita lui Golomo și să solicit niște șoimi-de-vid. Asta-i la cincisprezece ore-lumină depărtare.

Îl privi pe căpitanul epuizat, a cărui piele părea să fie alcătuită pe jumătate din pachete nanonice; pe modulele medicale auxiliare prinse la centura lui, clipeau câteva leduri portocalii.

– În șaisprezece ore, ar trebui să avem aici un șoim-de-vid. Asta-ți va oferi ceva timp pentru o odihnă decentă.

– Mulțumesc. Toți am fost destul de stresați, scotocind nava după bomba aceea nucleară.

– Sunt convins. Ești sigur că vrei să renunți la acuzațiile împotriva lui Duchamp?

– Nu tocmai. Mi-am dat însă cuvântul, deși asta nu-nseamnă absolut nimic pentru unul ca el. În plus știe acum că Marina are dosarul lui, știe că-l vom supraveghea și nu se va mai încrede niciodată în alt membru de echipaj. Nu va mai putea niciodată să zboare în altă cursă ilegală. Și ținând seama de starea navei ăleia, și de propriile lui abilități, nu va izbuti să câștige suficient din cursele charter legale pentru a putea continua. Băncile îi vor confisca *Răzbunarea lui Villeneuve*. Pentru unul ca el, asta-i mai rău ca o planetă-penitenciar sau ca o condamnare la moarte.

– Sper să nu te am niciodată ca acuzator dacă voi fi adus înaintea curții marțiale, spuse Emonn Verona.

– O merită.

– Știu. Ce vrei să faci în privința lui Pryor?

– Unde-i acum?

– În arest preventiv. Îi putem pune în cârcă o sumedenie de capete de acuzare. Nu-mi vine să cred că un ofițer al Marinei Confederației s-a schimbat în felul ăsta.

– Într-adevăr, va fi interesant de aflat motivul. Cred că Kingsley Pryor ascunde mai multe decât știm noi. Cel mai bine ar fi să-l aduc înapoi la Trafalgar. Acolo poate fi interogat corespunzător.

– Bine. O să sporesc securitatea în jurul Biroului și nu vreau să-l părăsești până la sosirea șoimului-de-vid.

Există o cameră liberă în care poți să dormi și ofițerul meu executiv te va conduce acolo. Voi organiza de asemenea o echipă medicală care să te examineze înainte de plecare.

– Mulțumesc, domnule.

Erick se sculă, salută și ieși.

Emonn Verona activa de cincisprezece ani în Marină, totuși agenții sub acoperire ca Erick Thakrar continuau să-l descurajeze.

Panoul luminescent din cameră păli pentru câteva secunde, apoi reveni, pâlpâind iritant, la strălucirea completă. Emonn Verona îl privi resemnat; de două zile, blestemăția se înrăutățise tot mai mult. Făcu o însemnare în fișierul general al nanonicelor neurale să cheme un mecanic imediat ce Thakrar pornea în siguranță la drum.

Lui Gerald Skibbow îi displăcuseră din capul locului așezările asteroidale. Erau mai rele decât arcologiile; coridoarele generau claustrofobie, iar cavernele biosfere aveau o grandoare silită care le diminua considerabil. Impresiile acelea inițiale proveniseră de la Pinjarra, unde-l lăsase *Quadin*. Acum se afla în Koblat, care, comparativ cu Pinjarra, părea un habitat edenist.

Nu durase mult, nici chiar pentru cineva cu inocența lui, să afle că, în ciuda carantinei, la Pinjarra continuau să sosească mărfuri non-guvernamentale din afara sistemului planetar. Ele nu ajungeau totuși în nave stelare; practic *Quadin* era singura asemenea navă andocată la spațioportul asteroidului, restul fiind

vehicule interorbitale. Orele petrecute în baruri împreună cu echipajele lor îi oferiseră un cadru al operațiunii și un nume: Koblat. Un asteroid deschis zborurilor ce sfidau carantina, care acționa ca nod pentru grupul troienilor. O cușetă într-o navă interorbitală care revenea goală îl costa cinci mii de fuzidolari.

Gerald dorea însă o navă stelară, al cărei căpitan ar fi putut accepta o cursă charter la Valisk. Avea bani în discul de credit Banca Joviană, așa că poate modalitatea sa de abordare fusese cea care-i determinase pe toți să scuture din capete și să-i întoarcă spatele. Știa că era prea anxios, prea insistent, prea disperat. Făcuse progrese în a-și controla extremele comportamentale: se redusese numărul crizelor de nervi când îi erau refuzate cererile și se străduia realmente să-și amintească să se spele, să se bărbierească și să găsească haine curate. Cu toate acestea, căpitanii îl respingeau. Poate că ei puteau zări fantomele și demonii ce-i dansau în cap. Ei nu înțelegeau. Pe Marie o condamnau, nu pe el.

De data aceasta se apropiase foarte mult de a zbiera la căpitana care-i zeflemisea implorările. Se apropiase foarte mult de a-și ridica pumnii, de a o lovi, ca să-și facă înțeles adevărul și nevoia.

Apoi ea îl privise în ochi, înțelesese pericolul încătușat acolo și zâmbetul i se topise. Gerald știa că barmanul îl privea cu atenție, cu o mână sub tejghea gata să prindă instrumentul pe care-l utiliza pentru a pune capăt problemelor. Urmă un moment prelung, pe care-l petrecu privind-o pe căpitană, în vreme ce tăcerea se răspândea în unde circulare dinspre masa ei,

cuprinzând Blue Fountain. Bărbatul profită și se gândi la felul în care dr. Dobbs îi spusese că ar trebui să se focalizeze asupra obiectivelor și al modului cuvenit pentru a le atinge, cum să-și păstreze calmul când gândurile îi ardeau de furie.

Posibilitatea violenței trecu. Gerald se răsuci pe călcâie și porni spre ușă. Afară, roca goală îl apăsă, producându-i o senzație de sufocare. Pe coridor erau prea puține panouri luminescente. Holograme-indicatoare și proiecții AV de putere redusă încercară să-l ademenească în alte cluburi și baruri. Trecu încet pe lângă ele, ajungând în labirintul de coridoare mai mici care deserveau secțiunea rezidențială. Crezu că odaia pe care o închiriase era aproape, dar indicatoarele de la fiecare intersecție erau derutante, cifre și litere amestecate laolaltă cu care încă nu se obișnuise. Voci uruiau pe coridor, râsete masculine și glume, iar tonurile erau neplăcute. Veneau dinspre răspântia din față. Umbre slabe se mișcau pe pereți. Aproape că se opri și se întoarse. După aceea auzi un strigăt de fată, mânios și în același timp temător. Dori s-o ia la fugă. Violența îl înspăimânta acum. Posedații păreau să fie în centrul tuturor conflictelor, al tuturor relelor. Cel mai bine ar fi fost să plece, să-i cheme pe alții în ajutor. Fata țipă iarăși, blestemând, și Gerald se gândi la Marie, cât de singură și de îngrozită trebuia să fi fost când o prinseseră posedații. Înaintă încetișor și trase cu ochiul pe după colț.

La început, Beth fusese furioasă pe sine. Se mândrea cu dibăcia ei de a se descurca. Koblat era micuț,

dar asta nu-nsemna că avea cine știe ce spirit comunitar. Ordinea era păstrată doar de polițiștii companiei, care nu dădeau prea multe bătăi de cap, decât dacă nu-și încasaseră mitele. Coridoarele puteau deveni dure. Bărbați trecuți de douăzeci de ani, rebelii eșuați pe care nu-i mai așteptau decât optzeci de ani de muncă pentru companie, ieșeau laolaltă în clanuri. Aveau propriul lor teren de acțiune și Beth știa prin care coridoare umblau, în care nu era bine să intri oricând.

Nu se așteptase la niciun necaz când cei trei tineri veniseră spre ea pe coridor. Se găsea la numai douăzeci de metri de apartamentul ei, iar bărbații purtau combinezoanele companiei, fiind probabil un fel de echipă de întreținere. Nu erau membrii unui clan și nici prieteni care reveneau de la o băută prin cluburi. Tipi obișnuiți.

Primul dintre ei fluieră admirativ când ajunseră la câțiva metri depărtare și de aceea Beth le răspunse cu zâmbetul standard inexpresiv și se apropie de peretele opus al coridorului. După aceea, altul suspină și arătă glezna fetei.

– Hristoase, și ea poartă una, e o mortăciune!

– Iești lesbi, păpușa? Vrei să-i dai Kierei o bucățică, da? Și io.

Râseră toți aspru. Beth încercă să treacă mai departe. O mână îi prinse brațul.

– Unde mergi, păpușa?

Ea încercă să se elibereze, dar bărbatul era prea puternic.

– La Valisk? Vrei s-o frigi pe Kiera? Noi nu suntem destul de buni pentru tine aici? Ai ceva-mpotriva celor ca tine?

– Dă-mi drumul!

Beth începu să se zbată. Şi mai multe mâini o prinseră. Lovi cu braţul liber, dar în zadar. Ei erau mai mari, mai vârstnici, mai puternici.

– Viţeluşo...

– Are sânge-n ea.

– Ţine-o bine pe cătea. Prinde-i braţu-ăla.

Braţele îi fură aduse cu forţa la spate, silind-o să rămână nemişcată. Bărbatul din faţa ei rânji lent, uitându-se cum se zbătea. O prinse brusc de păr şi-i trase capul spre spate. Beth tresări şi fu cât pe aici să se piardă. Chipul lui era la câţiva centimetri, iar ochii îi străluceau triumfător.

– O să te duc cu noi acasă! şuieră el. O să te-ndreptăm noi o dată pentru totdeauna, păpuşă; după ce-o să terminăm cu tine, n-o să mai vrei fete niciodată.

– Sictir! zbieră Beth şi lovi cu piciorul, dar el i-l prinse şi-l ridică în aer.

– Pizdă proastă! Trase de nodul care-i ţinea batista roşie în jurul gleznei: Cred c-asta ar putea fi utilă, băieţi. Are gura cam mare.

– Voi... voi aţi face mai bine s-o lăsaţi în pace.

Toţi patru se holbară la cel care rostise cuvintele acelea.

Gerald stătea în intersecţia coridorului, cu uniforma-combinezon gri mototolită şi murdară, cu părul răvăşit şi trei zile de tuleie adumbrindu-i chipul. Mai

alarmant însă decât paralizatorul cortical pe care-l îndrepta spre ei și pe care-l ținea cu ambele mâini era felul în care tremura. Clipea repetat, de parcă ar fi avut dificultăți mari în focalizare.

– Ușurel, amice, rosti bărbatul care ținea piciorul lui Beth. Să nu ne precipităm.

– *Plecați de lângă ea!*

Paralizatorul cortical vibră violent. Piciorul lui Beth fu lăsat jos în grabă. Mâinile îi eliberară brațele. Cei trei potențiali violatori începură să se retragă pe coridor.

– Plecăm, e-n regulă? Ai înțeles greșit, amice.

– Dispăreți! Știu ce sunteți. Faceți parte din tot! Faceți parte dintre ei. Îi ajutați pe *ei!*

Bărbații se îndepărtau rapid. Beth privi paralizatorul cortical instabil și fața tulburată a bărbatului și simți că ar fi fost mai degrabă dispusă să o ia la picior după ei. Se strădui să-și recapete controlul respirației.

– Mulțumesc, prietene, zise ea.

Gerald își supse buza inferioară și, treptat, se lăsă să lunece în jos pe lângă perete, până când ajunse ghemuit pe vine. Paralizatorul cortical îi căzu dintre degete.

– Hei, nu ți-e bine? se grăbi Beth către el.

Gerald înălță un chip patetic de placid și începu să scâncească.

– Iisuse...

Fata privi în jur, pentru a se asigura că atacatorii dispăruseră, apoi se lăsă pe vine lângă el. Ceva o opri

să încerce să-i înhațe paralizatorul cortical. Era îngrozitor de nesigură cu privire la acțiunile lui viitoare.

– Auzi – probabil că se vor întoarce într-un minut. Unde locuiești?

Lacrimi îi șiroiau din ochi.

– Crezusem că ești Marie...

– N-ai avut noroc, prietene. Pe mine mă cheamă Beth. Ăsta-i coridorul tău?

– Nu știu.

– Locuiești pe aproape?

– Ajută-mă, te rog, trebuie s-ajung la ea și Loren m-a lăsat singur aici. Nu știu ce să fac mai departe. Îmi dau cuvântul că nu știu.

– Nu ești unicul, mormăi Beth.

– Deci, cine este? întrebă Jed.

Gerald stătea la masa din salonul apartamentului lui Beth și privea cana cu ceai pe care o ținea între palme. De zece minute nu se clintise din poziția aceea.

– Spune că se numește Gerald Skibbow, zise Beth. Bănuiesc că-i adevărat.

– Bun. Ia zi, ce-i cu tine? Acum ești bine?

– Mda. Nemernicii ăia jegoși au tras o spaimă pe cinste. Nu cred c-o să-i mai revedem.

– Perfect. Știi, poate c-ar fi mai bine dacă încetăm să purtăm batistele. Pe oameni îi cam irită vederea lor.

– Poftim?! Nici vorbă! Nu acum. Batista aia anunță ce sunt eu: Morții Nopții. Dacă ei nu înghit asta, nu-i problema mea.

– Era cât pe aici să fie.

– Nu se va mai întâmpla.

Fata ridică paralizatorul cortical și rânji feroce.

– Iisuse! Este al lui?

– Da. A zis că mi-l poate împrumuta.

Jed îl privi pe Gerald, derutat și uimit.

– La naiba! Tipul trebuie să fie destul de dus cu pluta.

– Hei, îl împunse ea în abdomen cu vârful paralizatorului. Ia vezi ce zici! Poate că este într-adevăr niţel mai ciudat, da-i prietenul meu.

– *Niţel?* Uită-te la el, Beth, e o budă umblătoare. Văzu cum se încordă fata și continuă repede: Bine. Este prietenul tău. Ce vrei să faci cu el?

– Trebuie s-aibă o cameră pe undeva.

– Da, cum să nu, una frumoasă și liniștită, cu pereţii bine capitonaţi.

– Termină cu asta, da? Cât de mult te-ai schimbat... Noi ar trebui să ne dorim o viaţă în care oamenii să nu sară tot timpul unul la beregata celuilalt. Cel puţin așa am văzut eu lucrurile. M-am înșelat?

– Nu, mormăi adolescentul.

În ultimele zile, Beth era greu de înţeles. Jed crezuse că fata va aprecia faptul că nu se mai dădea la ea, dar se părea că de fapt comportamentul acela o făcuse și mai dificilă.

– Bine, bine, adăugă el. O să-mi limpezesc mintea când ajungem în Valisk.

Gerald se răsuci în scaun.

– Ce-ai spus?

– Crezusem că nu mai eşti cu gândul la noi, rosti Beth. Cum te simţi?

– Ce-ați zis despre Valisk?

– Vrem să mergem acolo, spuse Jed. Noi suntem Morții Nopții, înțelegi? Noi credem în Kiera. Vrem să facem parte din universul cel nou.

Gerald se holbă la el, apoi chicoti strâmb.

– O credeți pe ea? Ea nici măcar nu-i Kiera.

– Ești la fel ca toți ceilalți. Nu vreți ca noi să avem o șansă, doar pentru că voi ați ratat-o pe a voastră. Nu-i corect, omule!

– Stai, stai, ridică Gerald brațele în semn de împăciuire. Scuze. N-am știut că sunteți Morții Nopții. De fapt, nici nu știu ce sunt Morții Nopții.

– Morții Nopții sunt ce-a spus ea, Kiera. *Aceia dintre noi care au ieșit din noaptea morților pot anula restricțiile impuse de societatea aceasta coruptă.*

– Ah, da, chestia aia.

– Ea ne va purta departe de toate astea, zise Beth. Acolo unde găoazele ca ăia trei idioți nu fac ce au făcut ei. N-or să mai facă. Așa ceva n-o să mai existe în Valisk.

– Știu, spuse Gerald solemn.

– Ce? Faci mișto?

– Nu. Sincer. Am căutat o cale spre Valisk încă de când am văzut înregistrarea și am venit aici tocmai de la Ombey, cu unica speranță că voi găsi o cale. Crezusem că s-ar putea să mă ia o navă stelară.

– Nici vorbă, prietene, zise Jed. Navele stelare n-o vor face. Am încercat. Toți căpitanii au mințile închise. Ți-am spus – ei ne urăsc.

– Da.

Jed se uită la Beth, încercând să judece ce gândea ea, dacă ar fi trebuit să rîşte.

– Ai probabil o grămadă de bani, dacă ai venit aici de la Ombey, rosti el.

– Mai mult decât suficient ca să-nchiriez o navă charter, spuse Gerald cu amărăciune. Căpitanii nu vor însă pur şi simplu să m-asculte.

– N-ai nevoie de o navă stelară.

– Ce vrei să zici?

– Dacă ne iei cu tine, o să-ţi spun cum s-ajungi la Valisk. Este de zece ori mai ieftin decât felul în care plănuiai tu, dar noi tot nu putem strânge banii respectivi. Şi oricum, trebuie să-nchiriezi o navă întreagă pentru călătorie, aşa că prezenţa noastră la bord nu te va costa nimic în plus.

– Bine.

– O să ne iei?

– Da.

– Promiţi? întrebă Beth cu un glas ce trăda o mulţime de slăbiciuni.

– Îţi promit. Ştiu cum este să fii abandonat, să fii lăsat din braţe. N-aş face asta nimănui, şi-n ultimul rând ţie.

Ea se foi stânjenită, dar în acelaşi timp destul de încântată de spusele lui, de felul părintesc în care vorbise. Nimeni din Koblat nu i se adresase vreodată în felul acela.

– Bine, spuse Jed. Uite cum stă treaba: am orarul şi coordonatele preluărilor de pasageri din sistemul nostru.

Scoase un flek din buzunar și-l introduse în blocul desktop. Holoecranul blocului afișă un grafic complex.

– Ne arată unde și când va aștepta o navă stelară din Valisk pentru a lua pe oricine dorește să meargă acolo. Tot ce trebuie să faci este să-nchiriezi un vehicul interorbital care să ne ducă până la ea.

Ca întotdeauna, Syrinx găsi casa Athenei relaxantă. Neîndoielnic, Wing-Tsit Chong și echipa de psihologi aveau s-o numească „revenirea în uter". Iar dacă asta i se părea amuzant, își spuse tânăra, înseamnă că era practic recuperată.

Revenise de la Jobis cu două zile în urmă. După ce Syrinx îi relatase lui Wing-Tsit Chong tot ce aflase de la Malva, *Oenone* zburase la Romulus, poposind la o dană de alimentare dintr-o stație industrială.

Bănuiesc că ar trebui să fiu fericită că zbori în misiuni de curierat pentru serviciul nostru de contrainformații, spuse Athene. **Probabil că medicii te consideră recuperată.**

Tu nu mă consideri așa? Syrinx mergea alături de mama ei prin grădina care părea să devină tot mai sălbăticită, de la un an la altul.

Dacă tu însăți nu ești sigură, eu cum aș putea fi, draga mea?

Syrinx surâse, cumva înveselită de percepția remarcabilă a mamei ei. **Haide, nu exagera! Munca este întotdeauna un analgezic minunat, mai ales dacă iubești ceea ce faci. Căpitanii de șoimi-de-vid nu fac nimic altceva.**

Eu vreau să zburăm din nou împreună în misiuni, insistă *Oenone.* **Este bine pentru amândoi.**

Pentru o clipă, mama și fiica fură conștiente de grila de stelaje care o înconjura pe *Oenone.* Tehnicieni lucrau preocupați la carcasa inferioară, instalând suporturi de lansare pentru viespile de luptă, tunuri maser și baterii de senzori de putere militară.

Bine, bine, rosti Athene. **Se pare că sunt în inferioritate numerică.**

Voi fi bine, mamă, zău! Ar fi fost niţel cam prea intimidator să intru direct în trupele defensive, însă munca de curierat este importantă. Trebuie să acționăm unitar împotriva posedaților; asta-i vital. Șoimii-de-vid joacă un rol important în privința asta.

Nu pe mine încerci să mă convingi.

Iisuse, mamă! Toate cunoștințele mele s-au transformat în psihiatri. Sunt fată mare acum și creierul mi-a revenit la o formă suficient de bună pentru a lua decizii.

„Iisus"?

Ah... Syrinx simți cum i se învăpăiau obrajii – numai mama era în stare de așa ceva! **O persoană cu care m-am întâlnit folosea numele ca pe expletiv și m-am gândit că este potrivit în zilele astea.**

Da, Joshua Calvert. Sau „Lagrange" Calvert, așa cum îl numesc toți acum. Îți cam plăcea cândva de el, nu-i așa?

Nu, nu-i așa! Și de ce este poreclit „Lagrange" Calvert?

Aproape fără să-i vină să creadă, Syrinx o ascultă pe Athene povestind ce se petrecuse pe orbita Murorei. **Oh, nu, imaginează-ți edenismul nevoit să-i fie recunoscător! Și ce cascadorie prostească să sară în interiorul unui punct Lagrange la viteza aceea! I-ar fi putut omorî pe toți de la bord. Ce lipsă de gândire!**

Draga mea, trebuie să fi fost iubire.

Mamă!

Athene râse încântată pentru că izbutise să-și enerveze fata. Ajunseseră la primul dintre iazurile mari cu nuferi ce formau una dintre laturile grădinii. Era foarte umbrit acum, deoarece șirul de tise aurii crescuse considerabil în ultimii treizeci de ani, întinzându-și ramurile peste apă. Privi în undele negre. Pești de culoarea aramei fulgerară către adăpostul frunzelor de nuferi.

Ar trebui să-i pui pe servitorii cimpi să mai taie din tise, spuse Syrinx. **Acoperă prea mult din lumină. Nuferii sunt mai puțini ca înainte.**

De ce oare nu apreciezi ce se întâmplă în mod natural?

Este neîngrijit. Iar un habitat nu este un mediu natural.

Nu-ți place niciodată să fii învinsă în controverse, nu-i așa?

Nu-i adevărat. Întotdeauna sunt dispusă să ascult puncte de vedere alternative.

O rafală de scepticism umplu banda de afinitate.

De aceea te-ai întors brusc spre religie? Dintotdeauna m-am gândit că tu ai fi cea mai susceptibilă.

Ce vrei să spui?

Mai ţii minte când Wing-Tsit Chong te-a numit „turistă"?

Da.

A fost un mod politicos de a spune că-ţi lipseşte încrederea în tine pentru a-ţi găsi propriile răspunsuri în viaţă. Tu cauţi mereu, Syrinx, deşi niciodată nu ştii ce anume cauţi. În mod inevitabil religia avea să te fascineze. Conceptul de mântuire prin credinţă oferă putere celor care se îndoiesc de ei înşişi.

Între religie şi spiritualitate există o diferenţă mare. Asta este ceva ce cultura edenistă va trebui să accepte în cele din urmă; noi, habitatele şi şoimii-de-vid.

Da, aici ai dreptate în mod inconfortabil. Trebuie să recunosc că am fost destul de încântată să ştiu că *Iasius* şi cu mine vom fi reuniţi iarăşi, indiferent cât de teribile ar fi circumstanţele. Viaţa devine realmente mai tolerabilă.

Este într-adevăr un aspect, dar eu gândeam mai degrabă la transferul memoriilor noastre în habitat după moarte. Transferul acesta formează baza societăţii noastre. Noi nu ne-am temut niciodată de moarte la fel de mult ca adamiştii, ceea ce ne-a consolidat întotdeauna raţionalismul. Acum, când ştim că suntem destinaţi lumii de dincolo, întregul

proces se transformă mai degrabă într-o parodie. Atât doar că...

Continuă!

Laton, fir-ar el al naibii! Ce-a vrut să zică? El și marea lui călătorie, și faptul că nu trebuie să ne temem că vom rămâne captivi pe veci în lumea de dincolo. După care Malva a confirmat că a zis adevărul.

Crezi că-i un lucru rău?

Nu. Dacă interpretăm afirmația lui Laton așa cum trebuie, lumea de dincolo nu înseamnă doar un purgatoriu etern. Așa ceva ar fi minunat.

Sunt de acord.

Atunci de ce nu ne-a spus exact ce anume ne așteaptă? Și de ce doar noi am scăpa, nu și adamiștii?

Poate că Malva a fost mai de ajutor decât ți-ai dat seama când ți-a spus că răspunsul se află în interiorul nostru. Dacă răspunsul ți-ar fi parvenit din exterior, nu l-ai fi găsit singură. Nu l-ai fi înțeles, ci pur și simplu ai fi aplicat ceva ce ai învățat.

Și tocmai Laton trebuia să fie, nu? Singura persoană în care nu ne putem încrede niciodată pe deplin.

Nici tu nu te poți încrede în el?

Nici chiar eu, în ciuda faptului că-i datorez viața. El este Laton, mamă.

Poate că de aceea nici nu ne-a spus, pentru că știa că nu vom avea încredere în el. Ne-a îmboldit să cercetăm subiectul din toate punctele de vedere.

Şi deocamdată am dat greş din toate punctele de vedere.

Abia am început, Syrinx. Iar Laton ne-a oferit un indiciu - asupra genului de suflete care s-au întors din lumea de dincolo. Tu le-ai întâlnit, scumpo, tu ai avut experienţa cea mai bogată dintre noi. Ce gen sunt ele?

Nişte ticăloşi. Toţi!

Calmează-te şi spune-mi cum erau.

Syrinx zâmbi scurt înaintea dojenii şi apoi îşi aţinti privirea asupra nuferilor roz, încercând să-şi reamintească de Pernik. Era ceva de care continua să se ferească. Ţi-am spus adevărul. Erau nişte ticăloşi. N-am văzut chiar atât de mulţi, însă niciunuia nu-i păsa de mine, de cât de mult îmi făcea rău. Nu-i deranja, ca şi cum ar fi fost morţi din punct de vedere emoţional. Presupun că asta se datorează timpului lung petrecut în lumea de dincolo.

Nu tocmai. Kelly Tirrel a înregistrat o serie de interviuri cu un posedat pe nume Shaun Wallace, care nu era crud sau indiferent. Ba chiar lăsa mai degrabă impresia unui individ trist.

Atunci, nişte ticăloşi trişti.

Eşti superficială. Pune-ţi următoarea întrebare: câţi edenişti sunt nişte ticăloşi trişti?

Nu, mamă, nu pot accepta asta. Tu vrei să spui că este implicat un soi de proces de selecţie. Că ceva îi întemniţează pe păcătoşi în lumea de dincolo şi-i lasă pe virtuoşi să plece în călătoria aceasta finală în lumină. Asta nu poate fi corect. Tu vrei

să spui că există un Dumnezeu. Unul care manifestă un interes copleşitor faţă de toate fiinţele omeneşti, căruia îi pasă de felul în care ne comportăm.

Probabil că asta spun. Ar explica în mod cert ce s-a întâmplat.

Nu, n-ar explica! De ce i s-a îngăduit lui Laton să plece în marea călătorie?

Nu i s-a îngăduit. Sufletele şi memoria se separă la moarte, mai ţii minte? Nu sufletul lui Laton, ci personalitatea lui, care opera în interiorul straturilor neurale ale lui Pernik, te-a eliberat pe tine şi ne-a avertizat pe noi.

Chiar crezi asta?

Nu sunt sigură. Aşa cum spui, o divinitate care să se intereseze în aşa măsură de noi ca indivizi ar fi uluitoare. Athene se întoarse cu spatele la iaz şi-şi trecu braţul pe sub al fiicei sale. Cred că voi continua să sper pentru altă explicaţie.

Asta-i bine!

Să sperăm că tu o vei găsi pentru mine.

Eu?

Tu eşti cea care hoinăreşte din nou prin galaxie. În felul ăsta ai şanse mai mari decât mine.

Nu vom face altceva decât să preluăm rapoarte de rutină de la ambasade şi agenţi despre posibile infiltrări ale posedaţilor şi despre felul în care fac faţă situaţiei guvernele locale. Tactică şi politică, asta-i tot, nu filozofie.

Ce plictisitor sună. O trase pe Syrinx nițel mai aproape, îngăduind temerii și grijii din mintea ei să curgă liber prin afinitate. **Ești sigură că vei fi bine?**

Da, mamă. *Oenone* și echipajul vor avea grijă de mine. Nu vreau să te mai frământi.

După ce Syrinx plecase pentru a urmări ultimele etape ale reechipării lui *Oenone*, Athene se așeză în scaunul ei favorit de pe patio și încercă să se reimplice în rutinele casnice. O sumedenie de copii trebuia supravegheați, pentru că toți adulții erau plecați, lucrând cu program prelungit, în principal pentru susținerea forței defensive. Atât Jupiter, cât și Saturn accentuau pregătirile pentru Eliberarea Mortonridge.

N-ar trebui să-ncerci s-o ții așa din strâns, zise Sinon. **N-o ajută cu nimic faptul că vede că ai atât de puțină încredere în ea.**

Am toată încrederea în ea, se burzului femeia.

Atunci, arat-o. Las-o să plece.

Sunt prea speriată.

Toți suntem speriați. Totuși, ar trebui să fim liberi pentru a înfrunta noi înșine teama.

Ce simți tu, atunci, știind că sufletul tău continuă să existe?

Curiozitate.

Doar atât?

Da. Eu exist deja în comuniune cu ceilalți din multiplicitate. Lumea de dincolo nu diferă prea mult de asta.

Asta-i speranța ta!

Într-o bună zi vom şti.

Să ne rugăm că ziua aceea va fi mai târziu decât mai devreme.

Aşchia fiicei nu sare departe de trunchiul mamei.

Nu cred că în clipa de faţă am nevoie de un preot. Mai degrabă de un păhărel de tărie.

Păcătoaso! râse el.

Athene privi umbrele care sporeau sub arbori, pe măsură ce tubul de lumină axial producea un amurg roz-auriu.

– Nu poate să existe un Dumnezeu, nu? Nu poate fi adevărat.

Nu pare teribil de fericit, zise Seninătatea când prinţul Noton păşi într-una dintre cele zece staţii de tub care deserveau nodul.

Ione îşi deplasă punctul de vedere perceptual într-un cerc complet, ca şi cum ar fi umblat în jurul prinţului. O intriga aerul lui de demnitate încăpăţânată, genul de postură a corpului şi feţei care indicau că bărbatul se ştia bătrân şi demodat, totuşi insista să interpreteze universul în felul în care dorea s-o facă. Purta uniforma de paradă a unui amiral al Marinei Regale Kulu, cu cinci barete mici de medalii pe piept. Când îşi scoase chipiul după ce intră în vagonet, dezvălui părul rar şi sur, semnul distinctiv pentru un Saldana.

Mă întreb cât de bătrân este? reflectă ea.

O sută şaptezeci de ani. Este fratele exo-uter cel mai mic al regelui David. A condus Corporaţia

Kulu timp de o sută trei ani, până în 2608, când a preluat-o prințul Howard.

Ce ciudat mi se pare... Atenția ei reveni la crucișătorul Marinei Regale Kulu care era andocat în spațioport (prima navă de serviciu activ din Regat care sosise acolo în ultimii o sută șaptezeci și nouă de ani). O misiune diplomatică de cea mai mare urgență, după cum spusese căpitanul ei când solicitase permisiunea de apropiere. Iar prințul Noton era însoțit de cinci membri ai Ministerului de Externe. **El face parte din vechea ordine și este improbabil să avem ceva în comun. Dacă Alastair dorește ceva de la mine, cu certitudine că ar fi fost mai bine să aleagă pe cineva mai tânăr. Poate chiar o prințesă.**

Posibil. Deși ar fi greu să nu-l respecți pe prințul Noton. Calitatea lui de senior constituie în sine o parte din mesajul pe care-l trimite regele.

Pentru o clipă Ione simți un fior de neliniște. **Eu știu? Dacă există persoane care să-mi cunoască adevăratele capabilități, atunci nu pot fi decât verișorii mei regali.**

Mă îndoiesc că el va întreba ceva dezonorant.

Ione fu nevoită să alerge pe ultimii douăzeci de metri ai coridorului, luptându-se în același timp cu banda de etanșare de pe flancul fustei. Optase pentru un taior oficial din bumbac verde-junglă tropicală și o bluză simplă; o ținută elegantă, totuși nu arogantă. Bănuia că ar fi pierdut timpul dacă ar fi încercat să-l impresioneze pe prințul Noton cu îmbrăcăminte care să radieze putere.

Vagonetul tubului sosise deja la staţia Palatul De Beauvoir, reşedinţa ei oficială. Doi gardişti îl escortau pe prinţ şi suita acestuia prin holul central lung. Încălţată doar în ciorapi, Ione traversă în fugă sala de audienţe, se aşeză înapoia biroului central şi-şi puse iute pantofii.

Cum arăt?

Superb.

Ea mârâi înaintea lipsei de obiectivitate şi-şi dădu părul peste cap cu palma. **Ştiam eu că trebuia să mă fi tuns.** Se uită în jur pentru a verifica aranjamentul. În faţa biroului se aflau şase scaune cu spătare înalte. Servitori umani pregăteau un bufet în una dintre sălile oficiale de recepţie (ţinând seama de atitudinea Regatului faţă de bitek, simţea că folosirea cimpicasnicilor ar fi fost o gafă). **Schimbă iluminatul.**

Jumătate din panourile de sticlă înalte din podea până în plafon se întunecară, iar restul îşi modificară unghiul de difracţie. Zece planuri mari de lumină conversară pe birou, înconjurând-o cu o strălucire astrală caldă. **Prea mult... la dracu'.**

Uşile se deschiseră şi Ione se ridică în picioare când prinţul Noton înaintă în sală.

Ocoleşte biroul ca să-l întâmpini. Nu uita că faci parte din familie şi, teoretic vorbind, între noi şi Regat n-a existat niciodată vreo ruptură.

Ione făcu aşa cum i se spusese, arborând un surâs neutru, pe care-l putea schimba însă în farmec ori în gheaţă. Depindea numai de prinţul Noton.

Când îi întinse mâna, bărbatul ezită aproape imperceptibil, după care i-o strânse politicos și oficial. Ochii lui zăboviră totuși pe inelul ei cu pecete.

– Bun sosit în Seninătate, prințe Noton! Sunt foarte măgulită că Alastair m-a onorat cu un sol având senioratul tău. Regret doar că nu ne-am întâlnit în timpuri mai fericite.

Membrii Ministerului de Externe priveau fix înainte, rigid. Dacă n-ar fi știut, femeia ar fi zis că se rugau.

După o durată stânjenitor de lungă, prințul Noton răspunse:

– Este un privilegiu să-mi slujesc regele, prin venirea mea aici.

„Aha!"

– *Touché*, vărule, rosti ea tărăgănat.

Se fixară cu privirile, pe când cei din Ministerul de Externe îi urmăreau cu nervozitate.

– Trebuia să fii femeie, nu-i așa?

– Evident, deși a fost complet aleatoriu. Tata n-a avut niciodată copii exo-uter. Aici nu se aplică tradiția familiei noastre de primogenitură.

– Detești atât de mult tradiția?

– Nu, admir mare parte din tradiție. Susțin mare parte din tradiție. Nu voi tolera însă tradiția de dragul tradiției.

– Atunci trebuie să te simți în elementul tău. Ordinea se prăbușește în toată Confederația.

– Asta a fost o lovitură sub centură.

Prințul încuviință țâfnos.

– Scuze. Nu știu de ce regele m-a ales pentru misiunea asta. N-am fost niciodată un blestemat de diplomat.

– Nu știu, însă bănuiesc că, de fapt, a ales destul de bine. Ia loc, te rog.

Reveni la propriul ei scaun. Seninătatea îi arătă personalul Ministerului de Externe schimbând priviri ușurate în spatele ei.

– Prin urmare, ce anume dorește Alastair?

– Pe tipii ăștia, pocni din degete prințul Noton în direcția unui gardist. Trebuie să te întreb dacă ne poți da secvența lor ADN.

– Pentru ce?

– Ombey.

Ione îi ascultă tot mai neliniștită pe prințul Noton și pe membrii Ministerului de Externe relatând detaliile propusei eliberări Mortonridge. **Crezi că așa ceva va avea succes?**

Nu dețin genul de informații disponibile Marinei Regale, așa că nu pot oferi un răspuns absolut. Totuși Marina Regală n-ar întreprinde o asemenea acțiune, decât dacă ar fi sigură în privința rezultatului.

Nu pot să cred că ăsta-i modul corect pentru salvarea oamenilor care au fost posedați. Vor distruge Mortonridge și foarte mulți oameni vor fi omorâți.

Nimeni n-a afirmat vreodată că războiul ar fi curat.

Atunci, de ce se recurge la el?

Pentru obiectivul general, care de obicei este de natură politică. În mod cert, așa stau lucrurile în cazul de față.

Prin urmare, eu l-aș putea opri, dacă refuz să-i dau secvența lui Alastair?

Așa este, poți să fii glasul rațiunii. Și cine ți-ar mulțumi?

În primul rând, oamenii care n-ar fi omorâți.

Respectivii sunt actualmente posedați și ar fi în stare de orice sacrificiu pentru a fi eliberați. Ei nu se bucură de luxul opțiunilor tale morale abstracte.

Nu-i cinstit. Nu mă poți condamna fiindcă vreau să previn o vărsare de sânge.

Cu excepția cazului în care poți oferi o alternativă, aș recomanda să le dai secvența. Chiar dacă ai tărăgăna, nu ai stopa campania de eliberare. În cazul cel mai fericit ai amâna-o pentru câteva săptămâni, până ce edeniștii ar secvența ei înșiși un servitor-luptător adecvat.

Știi al naibii de bine că n-am alternativă.

Asta-i politica, Ione; nu poți să împiedici desfășurarea eliberării. Ajutându-i, vei încheia alianțe valoroase. Nu ignora aspectul acesta. Ai jurat să-i aperi pe toți cei care locuiesc în interiorul meu. Pentru asta s-ar putea să avem nevoie de ajutor.

Nu, n-avem nevoie. Dintre toate habitatele, tu singur ești sanctuarul final împotriva posedaților.

Nici chiar asta nu-i clar. Prințul Noton are dreptate: vechile ordini, vechile certitudini se năruie peste tot.

Şi atunci ce trebuie să fac?

Tu eşti Lordul Ruinelor. Decide.

Când îl privi pe prinţul bătrân, cu chip imobil şi gânduri vehemente, Ione ştiu că nu exista opţiune, că de fapt nu existase niciodată. Saldana juraseră să-şi apere supuşii. Şi la rândul lor supuşii credeau că le vor asigura protecţia aceea. În istoria Regatului, sute de mii de oameni muriseră pentru a păstra încrederea aceea reciprocă.

– Bineînţeles că voi oferi secvenţa ADN, rosti Ione. Îmi pare rău că nu pot face mai mult.

Printr-o ironie a sorţii pe care Ione o găsi aproape dureroasă, la două zile după ce prinţul Noton plecase spre Kulu cu secvenţa ADN, Parker Higgens şi Oski Katsura o anunţară că localizaseră o memorie laymili a insulei-spaţiale sinucigaşe.

Aproape toate celelalte activităţi de cercetare din campusul Proiectului Laymili încetaseră pentru a permite personalului din toate diviziile să asiste la rularea memoriilor senzoriale decriptate. Cu toate acestea, în ciuda faptului că era focarul principal de activitate, Divizia Electronică nu era mai animată decât fusese la ultima vizită a Ionei. Operaţia de decriptare fusese finalizată şi toate informaţiile din modulul de electronice laymili fuseseră reformatate într-un standard de accesare pentru oameni.

– Acum doar procesul de redare în sine frânează progresul, rosti Oski Katsura pe când o conducea pe Ione prin sală. Am izbutit să copiem toate memoriile

din modul, astfel încât avem acces permanent. Numai doisprezece la sută din fișiere erau parazitate, ceea ce înseamnă că am rămas cu opt mii două sute douăzeci de ore de înregistrări disponibile. Deși, desigur, o echipă lucrează și asupra secvențelor pierdute.

Modulul de electronice laymili fusese finalmente deconectat de la sursa de alimentare. În jurul sferei sale ambientale transparente, tehnicienii întreprindeau verificări și o deconectau de la unitățile de climatizare.

– Ce veți face cu el? întrebă Ione.

– Tau-zero, răspunse Oski Katsura. Din păcate are realmente o vechime prea mare ca să fie expus într-un muzeu. Bineînțeles dacă nu cumva dorești ca anterior să-l arăți publicului pentru scurt timp.

– Nu. Este domeniul tău și de aceea te-am numit șefa diviziei.

Ione văzu membri ai Biroului Științific al Marinei Confederației amestecându-se printre membrii obișnuiți ai proiectului în consolele de cercetare din sală. Nu atrase mai mult de câteva priviri curioase, întâmplătoare, ceea ce era în sine un semn al perioadei agitate pe care o străbăteau.

Parker Higgens, Kempster Getchell și Lieria stăteau laolaltă, privindu-i pe tehnicienii care pregăteau modulul pentru tau-zero.

– Sfârșitul unei epoci, rosti Kempster când Ione li se alătură; părea să nu-și dea seama de vreo conotație a declarației. De acum nu mai putem continua să depindem de cunoștințele furate. Spre marea nemulțumire a celor din Marină, desigur, nu există tunuri

gigantice cu raze, cu care să se joace. Se pare că va trebui să reîncepem să gândim pentru noi înșine. Vești bune, nu?

– Cu excepția cazului în care un posedat îți ciocănește la ușă, replică rece Parker Higgens.

– Dragul meu, să știi că ocazional și eu accesez studiourile de știri.

– Cum merge căutarea lui Unimeron? se interesă Ione.

– Din punct de vedere al pregătirii tehnice, foarte bine, spuse Kempster entuziast. Am încheiat revizuirea designului pentru satelitul de senzori pe care îl vom utiliza. Tânărul Renato a coborât cu un șoim-negru la banda orbitală pe care intenționăm s-o acoperim pentru a testa un prototip în condiții de zbor. Dacă totul merge bine, stațiile industriale vor începe săptămâna viitoare producția de masă. Până la sfârșitul lunii putem satura banda. Dacă acolo există rezonanțe energetice neobișnuite, ar trebui să le găsim.

Nu avea să fie atât de repede pe cât sperase Ione.

– Ați făcut o treabă excelentă, se adresă ea bătrânului astronom. Oski mi-a spus că ați găsit o amintire a sinuciderii insulei-spațiale.

– Da, doamnă, încuviință Parker Higgens.

– Au avut vreo armă pe care s-o utilizeze împotriva posedaților?

– Mă bucur să spun că n-a fost una de natură fizică. Au părut excesiv de mulțumiți de sinucidere.

– Cei din Marină ce cred?

– Au fost dezamăgiți, dar și ei sunt de acord că societatea insulei-spațiale n-a întreprins nicio tentativă de a-i învinge prin mijloace fizice pe laymilii posedați care se apropiau dinspre Unimeron.

Ione se așeză la o consolă de cercetare pustie.

– Perfect. **Arată-mi.**

Nu reușea să se obișnuiască deloc cu iluzoria contracție senzorială de intrare într-un corp laymili. De data aceasta, cel în care se găsea îi aparținea uneia dintre cele două varietăți de masculi, un producător de ovule. Stătea într-un grup de laymili, familia sa curentă, la marginea celei de-a treia comunități maritale a lor. Capetele sale trâmbițe cântau încetișor, un bocet la care se alăturau sute de gâtlejuri din jur. Melodia lentă se înălța și cobora peste panta ierboasă lină. Ecoul ei îi răsuna în minte, adunat de entitatea-mamă din toate comunitățile insulei-spațiale. Laolaltă își cântau lamentația, un cântec simplu, la unison cu spiritul vieții pădurilor și luncilor, al minților-banc ale animalelor, al entității-mamă. O incantație preluată de toate insulele-spațiale, pe măsură ce morții înșelători se apropiau de constelația lor.

Eterul rezona de tristețe, a cărui apăsare se întipărea pe fiecare celulă organică din interiorul insulei-spațiale. Turle solare coborau spre amurgul lor timpuriu și final, secătuind culorile vesele cu care masculul trăise toată viața. Flori se relaxară, închizându-se, și petalele lor curbate suspinară după lipsa luminii, în vreme ce spiritele lor plânseră pentru pierderea și mai mare ce avea să urmeze.

Masculul își împleti brațele cu perechile și copiii săi, pregătindu-se să împartă moartea la fel cum împărțiseră și viața: împreună. Familiile își împletiră brațele. Sorbeau putere din armonia mai mare. Deveniseră un singur triunghi pe fundul văii. Segmente componente a trei adulți. La interiorul lor, copiii, protejați, prețuiți. Întregul, un simbol al forței și sfidării. Precum mințile, așa și corpurile, precum gândurile, așa și faptele.

– *Alăturare în răpire*, își instrui copiii.

Gâturile lor se împleteiră și capetele se legănară cu imaturitate fermecătoare.

– *Mâhnire. Teamă de eșec. Triumful esenței-morții.*

– *Reamintiți-vă învățăturile maestrului-esență*, îi instrui el. *Specia laymili obligatoriu sfârșire. Cunoașterea aduce împlinirea dreptului prin naștere. Exultarea eternă așteaptă intens. Reamintire cunoaștere. Credință în cunoaștere.*

– *Concordanță.*

Dincolo de marginea constelației insulelor-spațiale, navele de la Unimeron ieșiră din beznă. Stele care străluceau roșu cu teribila putere a esenței-morții, călărind furcile luminoase ale flăcărilor de fuziune.

– *Cunoaștere adevăr*, cântă spre ele corul masat al insulelor-spațiale. *Acceptare darul cunoașterii. Îmbrățișare libertate.*

Nu avea să fie așa. Lumina pernicioasă spori, pe măsură ce navele avansară, silențioase și letale.

Laymilii din insulele-spațiale ridicară capetele la verticală și mugiră o singură și ultimă notă triumfătoare.

Aerul undui sub sunetul acela. Turlele solare se stinseră, îngăduind beznei absolute să înhațe interiorul.

– *Reamintire putere*, stărui masculul către copiii săi. *Putere realizare prietenie finală.*

– *Confirmare victorie maestrul-esenței.*

Entitatea-mamă a insulei-spațiale răcni în vid. Un puls de iubire care penetră până în miezul fiecărei minți. În adâncul cochiliei sale, celule se rupseră și convulsionară, propagând fracturi direct prin polip.

Senzațiile încetară, dar bezna dăinui multă vreme. După aceea Ione deschise ochii.

– Dumnezeule! Aceea a fost unica lor scăpare. Au fost atât de mulțumiți de ea... Toți laymilii s-au năpustit în moarte. N-au încercat nicio clipă să scape cu fuga, n-au încercat nicio clipă să lupte. S-au condamnat benevol la lumea de dincolo, pentru a evita să fie posedați.

– Nu tocmai, rosti Parker Higgens. În acele ultime momente există câteva implicații foarte interesante. Laymilii n-au considerat că pierduseră. Departe de așa ceva. Ei au dovedit o hotărâre impresionantă. Știm foarte bine cât de mult venerează viața; nu s-ar fi sacrificat niciodată, pe ei și pe copiii lor, pur și simplu pentru a-i stânjeni pe laymilii posedați, pentru că asta înseamnă sinuciderea. Înainte de a fi recurs la o asemenea măsură extremă, ar fi putut explora foarte multe alte opțiuni. Totuși masculul ale cărui senzații le-am accesat a făcut referiri constante la cunoaștere și adevăr derivate de la stăpânii-esenței lor. Cunoașterea aceea era cheia pentru „exultarea eternă". Bănuiesc

că stăpânii-esenței au rezolvat natura lumii de dincolo. Am dreptate, Lieria?

– O deducție perspicace, directore Higgens, zise kiinta prin intermediul blocului procesor. Și una care confirmă declarația făcută de ambasadorul Roulor înaintea Adunării voastre. Soluția este unică pentru fiecare rasă. Cu certitudine, nu anticipați ca sinuciderea să constituie răspunsul pentru problemele ce confruntă omenirea?

Parker Higgens o privi pe xenoca mare fără să-și camufleze furia.

– A fost mai mult decât o sinucidere. A fost o victorie. Ei au învins. Indiferent care ar fi fost cunoașterea pe care au purtat-o cu ei, a însemnat că nu se mai temeau de lumea de dincolo.

– Da.

– Și voi știți ce a fost.

– Aveți simpatia noastră și orice sprijin pe care-l putem oferi.

– La dracu'! Cum îndrăzniți să ne studiați în felul ăsta? Nu suntem animale de laborator. Suntem entități înzestrate cu rațiune, avem sentimente, avem temeri. Voi n-aveți etică?

Ione se apropie de directorul care tremura de mânie și-și puse mâna ușor pe umărul lui, în semn de avertisment.

– Știu perfect ce sunteți, directore Higgens, zise Lieria. Și manifest empatie față de nefericirea voastră. Trebuie să repet însă: răspunsul la problema voastră se află în interiorul vostru, nu la noi.

– Mulţumesc, Parker, vorbi Ione. Cred că în felul acesta am stabilit toţi destul de clar pe ce poziţii ne situăm.

Directorul flutură furios din braţ şi se îndepărtă.

Îmi cer scuze pentru izbucnirea lui, spuse Ione kiintei, **dar, aşa cum sunt sigură că ştii, situaţia ne îngrozeşte pe toţi. Este frustrant pentru noi să ştim că voi aveţi o soluţie, chiar dacă nu se poate aplica în cazul nostru.**

Exact aşa stau lucrurile, Ione Saldana. Istoria consemnează că rasa noastră a fost în fierbere când am descoperit lumea de dincolo.

Îmi oferi speranţe. Existenţa voastră este dovada că pentru o rasă înzestrată cu raţiune pot fi găsite soluţii satisfăcătoare diferite de sinuciderea de tip genocid. Asta îmi dă speranţe să continui căutarea pentru propriul nostru răspuns.

Dacă te ajută cu ceva, kiintii se roagă ca oamenii să aibă succes.

Mulţumesc.

Nanonicele neurale îl deşteptară pe Erick. Bărbatul activase în mod rutinier programe care să-i monitorizeze mediul fizic şi electronic imediat înconjurător şi să-l alerteze la orice care ieşea din parametrii nominali.

Când se sculă în capul oaselor în biroul scufundat în întuneric, nanonicele neurale îi raportară o serie de fluctuaţii anormale în sistemele de alimentare cu energie ale Ethenthiei. Când dataviză o interogare

spre programele de supraveghere, se dovedi că nimeni din serviciul de inginerie civilă al asteroidului nici măcar nu examina problema. O altă cercetare arătă că cincisprezece la sută din lifturile secțiunii rezidențiale erau inoperante. Numărul datavizărilor în rețea se reducea de asemenea.

– Doamne Dumnezeule, nu și aici!

Își coborî picioarele de pe fotoliul lat pe care dormise ghemuit și un val de greață i se înșurubă în lungul șirei spinării. Programele medicale expediară câteva avertizări; echipa pe care o promisese Emonn Verona încă nu venise să-l vadă.

Când dataviză e-dresa locotenentului-comandor către procesorul de rețea al biroului, nu căpătă niciun răspuns.

– Fir-ar dracu' al dracului!

Erick își îmbrăcă uniforma-combinezon, trăgând-o cu atenție peste pachetele medicale. În afara ușii biroului stăteau de pază doi soldați înarmați cu carabine PIT. Luară poziția de drepți imediat ce deschise ușa.

– Unde-i locotenent-comandorul? întrebă Erick.

– A spus că merge la spital, domnule căpitan.

– Rahat! Bine, voi doi veniți cu mine. O ștergem imediat din asteroidul ăsta.

– Cum... domnule căpitan?

– A fost un ordin, băiete. Dar în cazul în care ai nevoie și de un imbold suplimentar, posedații sunt aici.

Cei doi schimbară priviri îngrijorate.

– Am înțeles, domnule căpitan.

Pe când trecură prin Biroul Marinei și ieșiră în spațiul public, Erick începu să acceseze reprezentări ale interiorului asteroidului. După aceea solicită o listă cu navele stelare andocate în spațioport. Erau numai cinci, dintre care una era *Răzbunarea lui Villeneuve*, ceea ce-i reducea opțiunile la patru.

Nanonicele neurale îi trasară către incinta axială un traseu care să nu utilizeze nicio formă de transport cu alimentare energetică. Erau șapte sute de metri, din care două sute pe trepte. Cel puțin însă gravitația avea să se reducă.

Mergeau în șir indian, cu Erick în centru. Le ordonă ambilor soldați să-și treacă programele de luptă pe modul primar. Oamenii se întoarseră și se holbară la ei, când mărșăluiră prin mijlocul spațiului public.

Încă șase sute de metri. Și prima scară era drept în fața lor. Panourile luminescente ale sălii începură să pălească.

– Pas alergător! ordonă Erick.

Celula lui Kingsley Pryor măsura cinci metri pe cinci. Avea o cușetă, o toaletă și o chiuvetă; pe peretele din fața patului exista o mică lentilă AV, care accesa compania media locală. Toate suprafețele – ale mobilierului, pereților, podelei – erau din același compozit gri-albastru cu fricțiune redusă. Celula era complet ecranată, împiedicând orice datavizări.

În ultima oră, panoul luminescent de pe plafon pâlpâise întruna și la început Kingsley crezuse că poliția proceda așa în mod deliberat pentru a-l irita. Polițiștii

fuseseră aproape temători când îl escortaseră de la *Răzbunarea lui Villeneuve*, alături de un ofiţer al Marinei Confederaţiei. Un membru al Organizaţiei Capone! Era de aşteptat că vor încerca să-şi restabilească superioritatea prin asemenea trucuri psihologice ieftine, demonstrându-i cine era la putere, totuşi modificările de iluminare fuseseră prea neregulate. Imaginile AV se fragmentau de asemenea, însă nu simultan cu luminile. După aceea bărbatul constată că butonul de apelare nu producea niciun răspuns.

Kingsley înţelese ce se petrecea şi se aşeză răbdător pe cuşetă. După un sfert de oră, ventilatorul grilei de condiţionare încetă să mai zumzăie. Nu putea face absolut nimic în privinţa respectivă. De două ori în următoarele treizeci de minute ventilatorul reporni pentru scurt timp, o dată pentru a sufla în celulă aer care duhnea a canalizare. Apoi panoul luminescent se stinse definitiv. Cu toate acestea, Kingsley aşteptă tăcut.

Când uşa se deschise în cele din urmă, un evantai de lumină pătrunse direct peste el, evidenţiindu-i postura iritată. Un vârcolac se ghemui în prag, cu sânge picurându-i din colţi.

– Foarte original, comentă Kingsley.

Dinspre creatură se auzi un sunet derutat, aproape ca lătratul unui căţeluş.

– Trebuie să insist să nu te apropii mai mult. Dacă o vei face, amândoi vom sfârşi în lumea de dincolo. Iar tu abia ai ajuns aici, nu-i aşa?

Vârcolacul de afară undui şi dezvălui un bărbat în uniformă de poliţist. Kingsley îl recunoscu pe unul

dintre membrii escortei sale. Avea pe frunte o cicatrice trandafirie urâtă, care nu existase acolo anterior.

– Ce tot bolborosești acolo? întrebă posedatul.

– O să-ți explic care-i situația noastră și vreau să-mi percepi gândurile, ca să știi că spun adevărul. Iar după aceea tu și noii tăi prieteni mă veți lăsa să plec. Mai mult chiar, îmi veți oferi tot ajutorul de care am nevoie.

Încă o sută cincizeci de metri până la incinta axială. Ajunseseră aproape în capătul ultimului palier de trepte, când lumina din casa scării se stinse. În mod automat, retinele amplificate ale lui Erick comutară pe infraroșu.

– Sunt aproape! strigă el, avertizându-și tovarășii.

O flamă îngustă de foc alb se ridica aidoma unei fântâni arteziene prin centrul casei scării și se arcui pentru a se revărsa peste soldatul dinapoia sa. Acesta icni de durere și se roti, trăgând cu carabina PIT în baza văpăii. Scântei purpurii ricoșară din punctul de impact.

– Ajutați-mă! răcni el.

O pată de foc alb îi acoperea întregul umăr. Teroarea și panica negau toate programele de suprimare cu care nanonicele neurale îi scăldaseră creierul. Încetă să mai lovească focul cu mâna liberă.

Celălalt soldat trecu pe lângă Erick și deschise focul spre scară. Un cerc plat de lumină de smarald sclipitor țâșni peste podeaua casei scării, după care porni să urce, ca și cum ar fi fost un fluid. Văpaia de foc

alb se retrase sub suprafața sa. Imediat sub ea erau vizibile umbre care fulgerau sinuos împrejur.

Soldatul ars se prăbușise pe trepte. Partenerul său continua să tragă sălbatic în cascada de lumină care avansa. Impulsurile PIT se preschimbau în sulițe de argint când străpungeau suprafața, lăsând în urmă siaje formate din bule de întuneric.

Ușa următoare se afla la opt metri deasupra lui Erick. Știa că soldaților avea să le fie imposibil să reziste înaintea posedaților, pe care-i puteau opri în cazul cel mai bun cu numai câteva secunde. Secundele acelea i-ar fi putut îngădui să scape. Informațiile pe care le deținea erau vitale, trebuia să ajungă la Trafalgar. Milioane de vieți nevinovate depindeau de ele, de Erick. Milioane de vieți. Față de numai două...

Erick se răsuci și se repezi în sus pe ultimele trepte. În urechi putea auzi un glas strigând: „...mi-ai omorât doi oameni din echipaj! Arși! Tina avea cincisprezece ani!"

Năvăli prin ușă și gravitația de o zecime *ge* îl proiectă într-un arc lung și înalt peste podeaua coridorului, amenințând să-i spargă capul de plafon. Zgomotele amenințătoare și pâcla de lumină verzuie încetară când ușa glisă, închizându-se în urma lui. Atinse podeaua cu tălpile și se lansă în alt salt prin coridor. Nanonicele neurale îi schițară traseul ca și cum ar fi fost vectorul unei nave stelare; un tub de triunghiuri din neon oranj care fulgerau pe lângă el. Coti la dreapta. Iar la dreapta. La stânga.

Gravitația devenise neglijabilă când auzi țipătul din față. Până la incinta axială mai avea cincisprezece metri. Doar atât: cincisprezece metri nenorociți! Iar posedații erau înaintea lui. Erick înhață un inel de prindere pentru a se opri. Nu avea nicio armă. Nu avea nicio variantă secundară de acces. Iar acum nu-i mai avea nici măcar pe Madeleine și Desmond la care să apeleze.

Alte zbierete și implorări se scurseră pe coridor dinspre incinta axială prin care posedații își urmăreau victimele. În scurt timp unul dintre ei avea să verifice coridorul acesta.

„Trebuie să trec mai departe. Trebuie!"

Apelă din nou planul interior și studie zona din jurul incintei axiale. După douăzeci de secunde ajunse la trapa ecluzei.

Era o ecluză pneumatică mare, care deservea fusul spațioportului. În anticamera ei existau zeci de dulăpioare individuale, echipamentele și sistemele de susținere necesare pentru întreținerea hardware-ului spațial, ba chiar și cinci mecanoizi zburători autonomi dezactivați.

Erick își trecu în modul primar programul de decriptare și-l puse la treabă, spărgând codul primului dulăpior. Pe când dulăpioarele se deschideau unul câte unul, își dezbrăcă uniforma-combinezon. Programele de monitorizare fiziologică îi confirmară tot ce văzuse la desfacerea țesăturii. Fluid alburiu cu vinișoare sângerii supura din pachetele nanonice medicale, acolo unde marginile i se dezlipeau de piele; pe

modulele auxiliare, mai multe leduri roșii pâlpâiau, indicând defecțiuni de funcționare a sistemului. Noul lui braț se mișca doar grație impulsurilor consolidate ce controlau mușchii.

Continua totuși să se miște și altceva nu conta.

Al cincilea dulăpior conținea zece costume spațiale IIS. Imediat ce corpul îi fu etanșat împotriva vidului spațial, Erick se grăbi în ecluză, purtând o unitate de direcționare. Nu se mai sinchisi cu ciclul normal, ci acționă direct supapa de urgență. Aerul răbufni afară. Trapa exterioară se dilată în timp ce el își fixa unitatea de direcționare. După aceea jeturile de gaz declanșară puternic și-l trimiseră, clătinându-se, dincolo de muchia trapei, în spațiu.

André detesta în sine faptul că Shane Brandes se găsea în *Răzbunarea lui Villeneuve*. Iar ca bărbatul să ajute realmente la repararea și reasamblarea sistemelor navei... *Merde!* Dar așa cum se întâmpla cu majoritatea evenimentelor din viața sa în ultima vreme, André nu prea avea de ales. După revelația cu Erick, Madeleine se retrăsese în cabina ei și refuzase să răspundă la orice rugăminți. Măcar Desmond își executa sarcinile care-i reveneau, deși fără entuziasm evident. Și în mod insultător, lucra numai singur.

În felul acesta, doar Shane Brandes îl putea ajuta pe André la treburile ce necesitau mai mult de o pereche de brațe. Fostul inginer de fuziune al lui *Dechal* dorea din tot sufletul să facă impresie bună. Jura că nu avea nicio loialitate față de căpitanul său anterior

și nici nu nutrea pică sau ranchiună pe echipajul *Răzbunării lui Villeneuve*. Era de asemenea dispus să lucreze practic pentru mărunțiș și era tehnician de gradul al doilea. Nu-ți prea puteai permite să dai cu piciorul unui cal de dar.

André reinstala conducta principală de putere din peretele salonului punții inferioare, iar Shane îl alimenta cu cablu când i-o cerea. Cineva lunecă silențios prin trapa din plafon, ocultând grupul de lumini temporare improvizat de André. Căpitanul nu mai văzu nimic din ce făcea.

– Desmond, de ce trebuie... Se opri și icni șocat: Tu!

– Salut din nou, căpitane, rosti Kingsley Pryor.

– Ce cauți aici? Cum ai ieșit din închisoare?

– Ei m-au eliberat.

– Care „ei"?

– Posedații.

– *Non*, murmură André.

– Din păcate, așa este. Ethenthia a căzut.

Cheia dinamometrică pe care o ținea André părea o armă cu totul jalnică.

– Ești unul dintre ei acum? N-o să pui niciodată mâna pe nava mea. O să supraîncarc generatoarele de fuziune.

– Aș prefera să n-o faci, dataviză Pryor. După cum poți vedea, n-am fost posedat.

– Cum? Ei îi iau pe toți – femei, copii...

– Eu sunt unul dintre ofițerii de legătură ai lui Capone. Până și aici, asta are o însemnătate enormă.

– Și te-au lăsat să pleci?

– Da.

O spaimă apăsătoare se instală în creierul lui André.

– Unde-s ei? Sosesc?

Dataviză calculatorului de zbor o verificare a senzorilor interni (cei care mai rămăseseră – fir-ar să fie de blestemați!). Deocamdată niciun sistem nu făcea probleme.

– Nu, spuse Pryor. Ei nu vor intra în *Răzbunarea lui Villeneuve*. Cel puțin până când nu le spun eu.

– De ce faci asta?

„Ca și cum n-aș ști..."

– Fiindcă vreau să mă scoți de aici.

– Și ei ne vor lăsa să plecăm... pur și simplu?

– După cum am spus, Capone are multă influență.

– Ce te face să crezi c-o să te iau? M-ai șantajat anterior. Mi-ar fi simplu să te arunc prin ecluză după ce am scăpat de Ethenthia.

Pryor rânji cu chip de mort.

– Duchamp, ai acționat întotdeauna exact așa cum am dorit eu. Din capul locului stabilisem că vei evada de la Kursk.

– Mincinosule!

– Căpătasem alte obiective, mult mai importante decât să am grijă ca o navă de mâna a treia cu un echipaj de mâna a cincea să rămână loială Organizației. De când ai sosit în sistemul Noua Californie, tu n-ai mai avut niciodată liber-arbitru. Nu-l ai nici acum. La urma urmelor, doar nu crezi cu adevărat că la bord a fost ascunsă doar o bombă, nu?

Erick privi cum *Răzbunarea lui Villeneuve* se ridica de pe suport. Panourile de termopurjare ale navei stelare se extinseră şi rachetele ionice preluară sarcina celor de poziţionare. Se înălţă fără grabă din spaţioport. Când îşi comută la rezoluţie maximă senzorii gulerului, bărbatul putu zări hexagonul negru de pe fuzelaj, acolo unde lipsea placa 8-92-K.

Nu înţelegea. Duchamp nu făcea nicio încercare de a fugi. Era aproape ca şi cum ar fi urmat controlul traficului, plecând calm pe vectorul ce-i fusese alocat. Oare echipajul îi fusese posedat? N-ar fi însemnat cine ştie ce pierdere pentru Confederaţie.

Senzorii gulerului refocalizară pe silozul de andocare de care se apropia el acum: o adâncitură circulară, neagră, în grila exterioară a spaţioportului. Era un siloz de întreţinere, de două ori mai larg decât unul obişnuit, în care nava stelară *Tigara* din clasa Cliper de pe suportul de andocare părea neobişnuit de mică.

Erick declanşă jeturile unităţii de direcţionare pentru a coborî spre *Tigara*. În siloz nu era aprinsă nicio lumină; toate podurile rulante şi braţele multisegmentate erau pliate şi lipite de pereţi. Cordoanele ombilicale utilitare erau cuplate, iar o ecluză pneumatică tubulară fusese conectată la fuzelajul navei, dar altfel nu se zărea niciun semn de activitate.

Carcasa din siliciu dovedea urmele expunerii îndelungate la vid – litere aproape şterse, zgârieturi cauzate de impacturile micrometeoriţilor, pete de ablaţiune pe stratul de la suprafaţă – toate indicând plăci care ar fi trebuit înlocuite de multă vreme. Bărbatul pluti

peste hexagoanele încețoșate, până ce ajunse deasupra ecluzei AEV și dataviză procesorului de comandă a trapei să execute ciclul și s-o deschidă. Dacă la bord se găsea cineva, ar fi trebuit de acum să știe de prezența lui. Nu primi însă nicio întrebare datavizată, nu percepu nicio baleiere senzorială.

Trapa se deschise și Erick lunecă înăuntru.

Navele stelare din clasa Cliper erau concepute pentru a oferi servicii de mare viteză între sistemele stelare, transportând cargouri mici, dar foarte valoroase și de aceea spațiul pentru marfă ocupa un volum interior cât mai mare. Exista o singură capsulă de susținere biotică, pentru echipajul optim format din trei persoane. Acela era motivul principal pentru care Erick alesese *Tigara*. Teoretic ar fi trebuit s-o poată pilota singur.

Majoritatea sistemelor navei fuseseră trecute în standby. Erick își păstră costumul IIS, când trecu prin cele două punți inferioare cufundate în beznă, îndreptându-se către puntea de comandă. De îndată ce se fixă în cușeta de accelerație a căpitanului, accesă calculatorul de zbor și ordonă o trecere în revistă completă.

Situația putea să fi fost și mai bună. *Tigara* fusese adusă în silozul de întreținere pentru o reechipare totală. Unul dintre generatoarele de fuziune nu era operațional, două noduri configuratoare energetic erau moarte, schimbătoarele de căldură operau periculos de departe de nivelurile cerute și nenumărate componente cu compensări ale căderilor parțiale fuseseră lăsate să decadă sub marjele de siguranță.

Nu fusese începută nici măcar o singură lucrare de întreținere. Proprietarii nu fuseseră pregătiți să investească așa mulți bani atât timp cât era în vigoare carantina.

„Doamne Dumnezeule", gândi Erick, „*Răzbunarea lui Villeneuve* era într-o stare mai bună decât nava asta."

Dataviză calculatorului de zbor să decupleze ecluza tubulară a silozului, după care inițiе o procedură de pregătire pentru zbor. *Tigara* avu nevoie de mult timp să se reactiveze. La fiecare etapă bărbatul fu nevoit să apeleze la secvențe de rezervă, să introducă comenzi prioritare peste programele de siguranță, ori să redirecționeze alimentările energetice. Nici măcar nu-și mai bătu capul cu funcțiile de susținere biotică; nu dorea decât să alimenteze nodurile configuratoare energetic și tuburile de propulsie secundară.

Imediat ce un generator de fuziune deveni activ, comandă desfășurarea unor baterii de senzori. O imagine a silozului îi umplu mintea, acoperită de grafice subțiri de statut. Scană spectrul electromagnetic în căutare de trafic, dar nu găsi decât paraziții de fundal ai radiației cosmice. Nimeni nu discuta cu nimeni. Ar fi dorit să audă pe cineva întrebând Ethenthia ce se întâmpla, de ce ieșise din eter. Vreo navă din apropiere, care să-l fi putut ajuta.

Nimic.

Erick detonă bolțurile de eliberare în caz de urgență, care țineau clemele de încărcare ale suportului de andocare. Rachetele de poziționare expediară un potop de gaze fierbinți care tremură peste pereții silozului,

desprinzând bucăți de izolație termică de pe podurile rulante. *Tigara* se ridică un metru de pe suport, trăgând de mănunchiul de furtunuri ombilicale conectate la partea posterioară a fuzelajului. Cuplajele cu autofixare începură să se rupă, lăsând furtunurile să se zvârcolească.

Nava nu avea mult combustibil criogenic și bărbatul nu-și putea permite să irosească rezerva de delta-v pentru a se alinia pe un vector ideal. Programul de astronavigație îi oferi o serie de opțiuni.

Niciuna nu era ceea ce sperase. La urma urmelor, nimic nou sub soare.

Ultimul ombilical se rupse și *Tigara* zvâcni în sus din siloz. Erick comandă calculatorului de zbor să extindă antena de comunicații și s-o alinieze spre Golomo și habitatele edeniste de pe orbita ei. Bateriile de senzori începură să se afunde în nișele lor, când energia pătrunse în nodurile configuratoare.

Calculatorul de zbor îl alertă că o platformă DS îi baleia nava cu radarul. După aceea îi retransmise în nanonicele neurale un semnal de la controlul traficului.

– Tu ești, Erick? Bănuim că tu ești. Cine altul poate fi atât de idiot de curajos? Sunt Emonn Verona și-ți spun să n-o faci. Nava aia e complet belită: am în față registrele BAC. Nu poate zbura. O să te rănești sau chiar mai rău.

Erick transmise un singur mesaj spre Golomo, apoi retrase antena de comunicații în configurația de salt. Platforma DS se fixase pe el. Unele dintre nodurile configuratoare produseseră citiri foarte stranii în

rularea de diagnoză de dinaintea saltului. Programe BAC de monitorizare pâlpâiră avertizări de interzicere a saltului. El le deconectă.

– Jocul s-a încheiat, Erick. Fie te-ntorci în silozul de andocare, fie te alături camarazilor tăi din lumea de dincolo. Nu cred că vrei asta. Unde există viață, există speranță, nu? Dintre toți oamenii, tu trebuie să crezi în asta.

Erick comandă calculatorului de zbor să activeze secvența de salt.

„Luptători cu calităţile amplificate de nanonice... habitate spaţiale inteligente... lasere... bombe ilegale cu antimaterie... mijloace de distrugere stelare – tot ce şi-ar putea dori cunoscătorii genului. *Alchimistul neutronic* este o space opera de calibru, cu o naraţiune fascinantă şi un final cu suspans de excepţie."

Kirkus Reviews

„Science fiction de clasă... Hamilton readuce SF-ul la accelerație interstelară!"

The Times

„Arareori literatura science-fiction a produs o serie atât de bogată, satisfăcătoare şi realmente uriaşă ca volum. Pe lângă acţiunea în sine, Hamilton continuă să ne fascineze cu misterul morţilor reveniţi la viaţă, întrucât indiciile proaspăt descoperite nu fac decât să creeze noi enigme."

Entertainment Weekly

„În cazul *Alchimistului neutronic*, unicul motiv de dezamăgire este faptul că va trebui să aştept următorul volum. Este un roman încântător!"

Science Fiction Wave

nautilus.ro

ISBN 978-606-579-197-8

colecţia nautilus science fiction

nemira.ro